

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

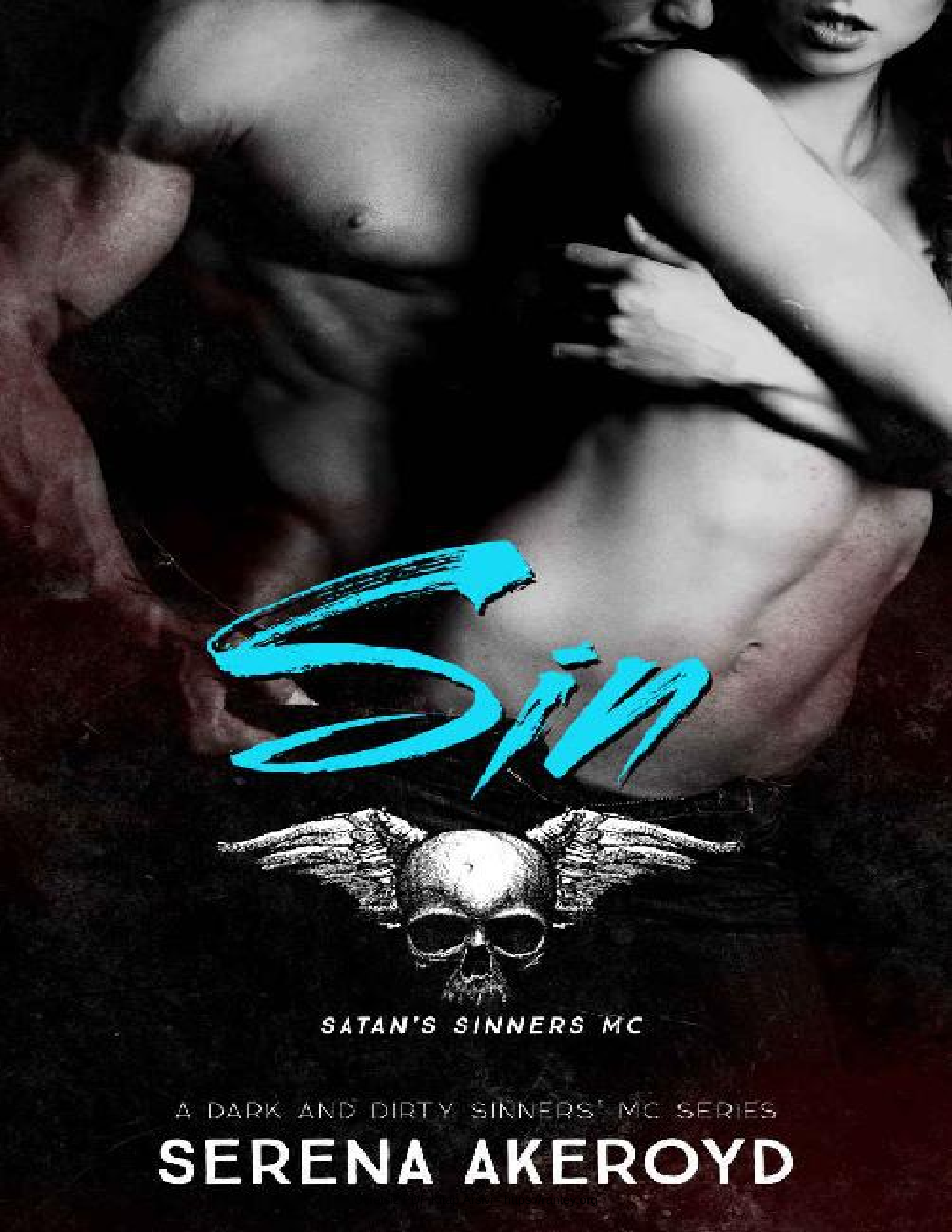
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sin

SATAN'S SINNERS MC

A DARK AND DIRTY SINNERS' MC SERIES

SERENA AKEROYD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SİN

KARANLIK VE KİRLİ GÜNAHKÂRLARIN MC'Sİ: ÜÇ

SERENA AKEROYD

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

✿ Vellum ile oluşturuldu

DEDİKASYON

DİVALARIMA ve horozlarıma.
Günah sizin için yeterince günahkar
olabilir. Sevgilerimle,
Serena
Xoxo

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Ücretsiz e-Kitap](#)

[UYARI!!! BILGINIZE](#)

1. [Tiffany](#)
2. [Tiffany](#)
3. [Tiffany](#)
4. [Nyx](#)
5. [Günah](#)
6. [Tiffany](#)
7. [Tiffany](#)
8. [Hayalet](#)
9. [Bağlantı](#)
10. [Günah](#)
11. [Günah](#)
12. [Tiffany](#)
13. [Günah](#)
14. [Tiffany](#)
15. [Tiffany](#)

[Sonsöz](#)

[Ücretsiz e-Kitap ALERT!!!](#)

[Ayrıca Yazan: Serena](#)

[Akeroyd Yazar](#)

[Hakkında](#)

ÜCRETSİZ E-KİTAP UYARISI!!!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaşınca, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

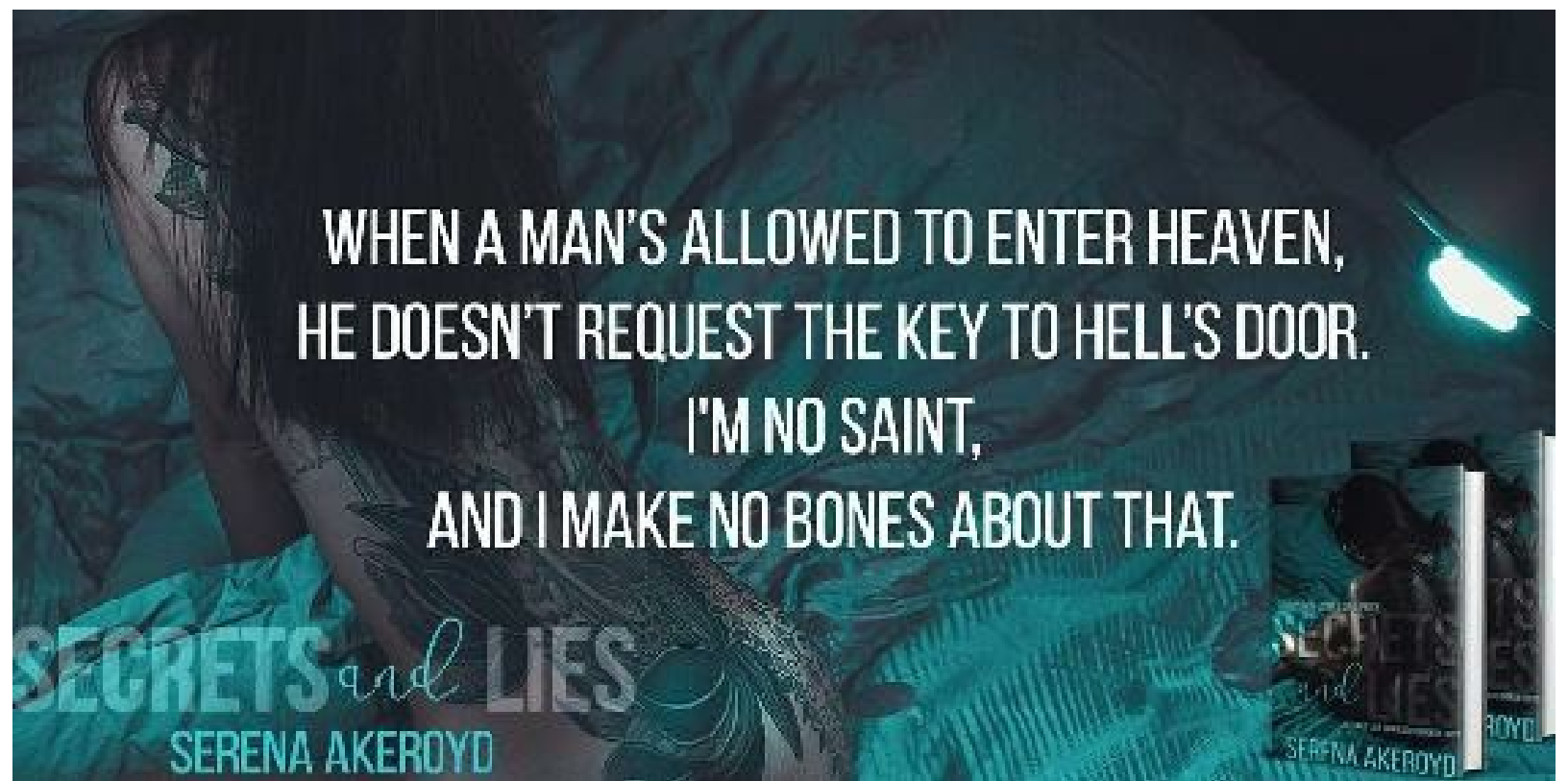
Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma, hatta daha da iyisi, ona bağlama şansına sahip olduğunda, bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkânsız mıdır?

Bu hikâye BDSM ortamında orgazm kontrolünü konu alıyor.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

The background of the entire image is the book cover for 'Secrets and Lies' by Serena Akeroyd. It features a woman with long dark hair, wearing a dark, patterned dress, sitting on a bed with a blue and white striped sheet. The lighting is dim, with a single light source visible in the upper right corner. The title 'SECRETS and LIES' is written in a large, stylized font, with 'and' in a smaller, cursive script. The author's name 'SERENA AKEROYD' is at the bottom.

WHEN A MAN'S ALLOWED TO ENTER HEAVEN,
HE DOESN'T REQUEST THE KEY TO HELL'S DOOR.

I'M NO SAINT,
AND I MAKE NO BONES ABOUT THAT.

SECRETS *and* LIES
SERENA AKEROYD

BILGINIZE

CANLARIM!

Yani, birkaç şey.

Unutmayın, eğer bu seriyi seviyorsanız, Beş Nokta Koleksiyonu ile çapraz geçiş sizi bir kadın ereksiyonuna sokacak! Drool alarmı. Burada bulabilirsiniz:

www.books2read.com/TheAirHeBreathes

Ayrıca, Padraig ismine rastlıyorsunuz, ancak yasal bir İrlandalı bayana göre (teşekkürler, Mandy!!) telaffuz şekli Podrea. >.<

Nihayet: SOUNDTRACK ALARMI! SIN için elimizden geleni yaptık ve size TAM bir soundtrack verdik.

<3 Benim kişisel favorim? Limp Bizkit'in Behind Blue Eyes şarkısı. Ama ana temalardan biri Good Charlotte şarkısı ve Linkin Park şarkısıydı.

Tabii ki, her zaman olduğu gibi, tetikleyici uyarısı! <3

Her neyse, canlarım, sizi çok seviyorum. Umarım bu kitap kalbinizi eritir... ve külotlarınızı ;)

Serena

xoxo

BİR

TIFFANY

Bunu yapan sırtışıydı.

Sırtıtanlardan nefret ederdim.

Onlardan gerçekten nefret ediyordum.

En iyi arkadaşımın erkek kardeşi sırtıtmayı severdi ve bunu başarabileceğini düşünürdü ama Luke başaramazdı. Aslında Luke Lancaster bırakın sırtıtmayı, bayramlık bir süveterin bile altından kalkamazdı ama bu sadece benim fikrimdi. Anladığım kadarıyla, o hıyar bu adamdan bile daha fazla kadının ilgisini çekiyordu.

Peki ya

sırtışı? Ona

yaklaşıyordu.

West Orange, New Jersey'deki Şeytan'ın Günahkârları kulüp evinde kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim. Şehir kulübündeki bazı kızlar gelmem için beni cesaretlendirmişlerdi ve ben de aptal olduğum için beni kandırmalarına izin vermiştim.

Onlara bile kızgın değildim, daha çok kendime kızgındım. Akran baskısı - okuldan sonra hala buna karşı savunmasız olduğumu kim düşünebilirdi ki?

İşte Lily'i bu yüzden seviyordum. Tabii ki hayır. Onu bu yüzden sevdim. Sahip olmam gereken kız kardeş gibiydi. O beni anlıyordu, ben de onu. Ama onun da eli kolu bağlıydı -babası da kardeşi kadar büyük bir hıyardı- ve bu yüzden Cuma gecemi bu çöplükte geçirmeye karar vermiştim, çünkü hıyar babası için aptal bir yemeğe ev sahipliği yapmak zorunda kalmıştı.

Tamam, çöplük biraz ağır bir kelime oldu. Aslında oldukça güzel bir yerdi. Şaşırtıcı derecede. Peki ya manzara? Yüce Tanrım, evet, manzara buna fazlasıyla değerdi, her ne kadar neyin içinde oturduğumu bilmesem de - iğrenç bir şekilde yapış yapış bir kanepede, çok az kıyafet giymiş bir kadın tarafından emilmeye hazırlanıyormuş gibi görünen bir motorcunun yanında.

Bu garip olurdu.

Eğlenceli, belki, ama çoğunlukla garip.

Yani, izlerdim. İzlememek için deli olmak lazım, değil mi? İzlemek zorundaydım. Tüm bunlar, çöpe attığım psikoterapi bölümünün bir parçası olduğu kadar sosyal bir deney gibi de geliyordu. Burada baba sorunları olan o kadar çok kadın ve tanrı kompleksi olan o kadar çok erkek vardı ki, altı ay önce olsa bu benim için ıslak bir rüya olurdu.

Şimdi mi?

Eğlenmeli miydim yoksa iğrenmeli miydim emin değildim. Zaten kışından bilardo topu çıkaran bir hatun görmüştüm.

Evet, doğru okudunuz.

Oraya iki top sokulabileceğini bile bilmiyordum ama yanıldığımı kanıtlamıştı. Kanıtladı.

Birkaç motorcu da yanılmıştı; zavallı kaltağın kahverengi gözüne kaç tane sokabileceğine dair bahse girmişlerdi.

Belli ki anatomi hakkında hiçbir şey öğrenmemişler.

Oraya bir çift çıkarabilmesi bir mucizeydi -eğer mucizenin ne olduğuna dair tanımınızı gevşetirseniz- ama sekiz tane? Rektumunun Mary Poppins'in halı çantası olduğunu mu düşünüyorlardı?

Yine de, biraz iğrenç olsa da komik bir ara olmuştu ve A'ya burada asla bilardo oynamaması için aklıma bir not almıştım.

B, eve gittiğimde tüm vücuduma Lysol sürdüm.

C, tüm kıyafeti yok et, çünkü üzerinde çok fazla DNA vardı.

Eğlenceli olsa da, arkadaşlarımin buraya gelme nedeni motorcu sikiyle yatmaktı. Daha fazla baba sorunu.

Görünüşe göre, eşek muamelesi görmek onların yapılacaklar listesindeydi. Benimkinde yoktu.

Benim böyle bir sorunum yoktu. Babam bir aziz olmayabilirdi ama iyiydi. Okulda işleri 'berbat' ettikten sonra hayatımda ne halt ettiğimi anlamaya çalışırken bana destek olacak kadar soğukkanlıydı. Ve Aretha Franklin bağırarsa 'saygı' kelimesini anlamayacak bir grup motorcu tarafından tecavüze uğrayarak ondan intikam almama gerek yoktu.

Tabii ki, tüm bu düşünce süreçleri onu görmeden önce gerçekleşti.

Elini bir kadının pantolonunun içine sokmuştu ve sırtışı kirpiklerimi tahrik edecek şekilde bedenimi ateşe verdi.

Tırnaklarım da karıncalandı.

Onunla ilgili her şey seks ve günah diye bağırıyordu. Ama bundan daha da kötüsü? Verilen bir sözün yerine getirildiğini haykırıyordu.

Sana seks ve günah verirdi, ama sen her dakikasına bayılırdın.

Bakire değildim, üniversitede de oynamıştım ama teknik olarak bakire olup olmadığımı sorgulamama neden oldu.

Çünkü en az otuz eyalette yasa dışı olması gerekir.

Utanç verici bir şekilde, tüm bunları bir banshee'yi sessiz gösteren özentisi bir porno yıldızını parmaklarken düşündüm.

Bütün gece içtiğim bira şişesini yudumlarırken -yakınımda bu adamlar varken hiçbir şekilde alkollü olmayacaktım- onun çalışmasını izledim.

Ve çalıştım.

O kadar uçarak yapmış olsa bile bir şeyler satıyor olması gerekirdi. İnuitlere buz satmak bu adam için kolay olurdu. Bir at çiftçisine bok satmak daha da kolay.

Gülüştü de en az sırtışı kadar büyüleyiciydi ve kara gözlerinin parıltısı buradan bile net bir şekilde görülebiliyordu. Hayatı yaşayan ve seven bir adamdı ve bir meleğin iç çekmesine neden olacak bir yüzü aydınlatan kahkahasıyla tek kelime bile etmeden beni büyüledi. Geniş kaşları, güçlü burnu, inatçı çenesiyle sert bir çekiciliği vardı, ama rengi? Cennet gibi. Siyaha yakın koyu renk saçları, yalamaya doyulmayan kremi bir teni vardı. Çenesindeki mükemmel koyu kahverengi kirli sakal, kayısı rengindeki dudaklarını çerçeveliyordu - dudakları diğer yerlerinden daha da yalamaya müsaitti. Kahretsin, bu gerçekten bir şey söylüyordu.

İçten içe ağzımın suyu akararak onu izledim, utanmazca da olsa ön kollarındaki dövmelere, eşofmanının ortaya çıkardığı kalın kaslara, giydiği deri kesimin gizleyemediği güçlü omuzlara ve kola reklamındaki adamdan daha iyi doldurduğu kotla kaplı uzun ince bacaklara baktım - evet, *sadece* 'ona' lurrrrrve yapmak istedim ve bir ona' onu inceledikimi işaret ettiğinde gözlemlemeye

devam ettim.

Durmadım, hatunu parmaklamayı bitirdiğinde bana doğru ilerlemeye başladığında bakışlarımın başka yöne kaymasına izin vermedim ve o sırtış yine iş başındaydı.

Ama ben de sırtınca durdu. Bu cevap mı?

Onun için dinamit.

Gördüm. Ukalalığının suratına yumruğumla vurmuşum gibi çarptığını gördüm. Çekingenliğime, flört eksikliğime verdiği içgüdüsel tepkiyi gördüm.

Bana verdiği şeyi ona geri verdim ve birdenbire o da tuzağa düştü.

Buradaki tüm kadınların erkeklere İsa'nın ikinci gelişi gibi baktıklarını görmüştüm. Sadece arkadaşlarımı değil, kulüp fahişelerini de. Ne olduklarını biliyordum. Sadece *Sons of Anarchy*'den değil, yaşadığımız küçük bölgede kulüp evi hakkında konuşulduğu için.

Benim ailem ve Lily'ninkiler kasabada yeniydiler ama dedikodu zincirinin en tepesinde Günahkârlar varmış gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse ben de bir kaza sonrasında aval aval bakan biri kadar meraklıyım. Kulüp fahişeleri burada yaşıyor, çamaşırları yıkıyor, yemekleri yapıyor ve yatacak yer karşılığında tüm kardeşleri beceriyorlardı.

Benim de aklımı başımdan aldı.

Kişisel görüşüm ne olursa olsun, bu kadınların burada gerçek pozisyonları vardı ve motorcuların üzerinde klamidyaya gibi dolaşıyorlardı.

Cidden, buradaki piliçlerin hiçbiri elde edilmesi zoru oynayacak gibi görünmüyordu. Belki bir tanesi. Odin'inkinden daha acımasız bir çatık kaşlı, uzun boylu bir orospu çocuğu vardı, güzel bir periye öldürücü bir çatık kaşla bakıyordu, bu 'partideki' tek eğlencesi herkese ve hiç kimseye dik dik bakmaktan geliyor gibiydi.

Bana kız İnfazcı tarafından sahiplenilmiş gibi geldi - kesiğinde bir yama vardı, bu da güzel bir şeydi çünkü en azından kimin kim olduğunu biliyorduk - ona sahipmiş gibi bakıyordu. Binada herhangi bir erkeğin sikini yalamak için dizlerinin üzerine çökmeyen tek kişi olduğu için, bir tartışmanın ortasında sevgili olduklarını düşündüm.

Yanımdaki saksoyu kaçırarak olsam da ayağa kalktım ve adamın dikkatini çektiğimi bilerek bardan çıkmaya başladım.

Yutturmaca göz önüne alındığında, burası o kadar da havalı değildi. Hayal kırıklığı yarattı. Ama sonra, bir havuz evinde yaşıyordum ve kendi sinema odam vardı. Zengindim ve en iyisini alabilirdim. Şımarık mıydın? Evet. Bunu kabul ediyorum. Ama kasabanın bu duvarların içinde olanlara neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyordum.

Görebildiğim kadarıyla bir motorcunun işi sevişmek, içmek ve ateş etmekti. Oh, ve motor sürmek.

Çok basit.

Dışarıda dolaşırken, bahçeye girer girmez kolumu yakaladı. "Nereye gidiyorsun, sevgilim?"

Her ne kadar aksanı daha önce düşündüğüm otuz eyaletten daha fazlasında yasadışı olması gerektiğini doğrulayan şeyler yapsa da, bu sevecenlik karşısında neredeyse gözlerimi deviriyordum. Beni çok hızlı tahrik ettiği için, ona "Hoş karşılanmadığın bir yerde" derken sesimi soğuk tuttum.

Boğuk bir kıkırdama duydum ve kemiklerimin erimesine neden olmasından nefret ettim. "Bu kulağa pek dostça gelmiyor. İkimizin de neler kaçırdığına bir bak."

"Kaçırarak bir şey yok," diye karşılık verdim. "Seni becermeyeceğim. Parmaklarında hâlâ başka bir kadının amı varken olmaz." Ona omzumun üzerinden bir bakış attım. "Onlar bundan zevk alıyor olabilir ama ben almıyorum."

Barda meydan okumak hoşuna gitmiş olsa da, oyun zamanı geldiğinde bunun onu kızdıracağını düşündüm. "Madem burası için fazla iyisin, o zaman neden buradasın?" diye sordu, sanki bacaklarımı onun için açmışım da birden hayır demişim gibi.

"Burası için fazla iyi olduğumu hiç söylemedim." Gülümsemem tatlıydı. "Sadece senin için fazla iyi olduğumu söyledim."

Kolunu geri çekerken o fırtınalı gözleri kısıldı. "Adın ne ki bir daha buraya girmene izin vermeyeyim?"

"Bunu neden yaptın? Beni becermek istemiyor musun?" Kafasını karıştırdığımı biliyordum, o yüzden açık açık söyledim. "Şu anda beni becerecek kadar iyi değilsin sevgilim, ama bu beceremeyeceğin anlamına gelmez." Yanağını okşamak için döndüm. "Çabalarını dört gözle bekliyorum."

Burun delikleri öfkeyle alevlendi ve ona daha sert sıırtmama neden oldu, ama bakışları dudaklarıma düştüğünde?

Onu yakaladığımı biliyordum.

Ve anlaşımayı tatlandırıdım.

Dudaklarımı yaladım, dilimin alttaki dudakta gezinmesine izin verdim.

Ona doğru eğilerek, elimi giydiği deri kesime bastırdım ve mırıldandım, "Oraya herhangi bir kadını alabilirsin. Anında dizlerinin üzerine çökerler. Ama ben? Ben bunu yapmayacağım. Bana sahip olamazsın." Gülümsedim. "Henüz."

Göz kırptım ve kığım Jaguar'ıma binip kulüp binasının avlusundan çıkana kadar gezinmeye devam ettim.

Peki ya adam?

Ceketine "Günah" işlenmiş motorcu mu?

Ben yola çıkarken orada durmuş beni izliyordu.

Günah İki hafta sonra

BENİ DELİ EDİYORDU.

Resmen deli gibi.

Ve en tuhafı da ne? Aslında hoşuma gitti.

Beni görür görmez sikimi tutup emmeyi teklif etmemesi hoşuma gitmişti. Bırakın göğüslerini görmeyi, amını koklamayı bile başaramamış olmam hoşuma gidiyordu. Ve ağzından ne bok çıkacağını asla bilememem hoşuma gidiyordu.

O bir meydan okumaydı ve bir şekilde benim aptal rekabetçi damarına dokunmuştu.

O gece onu, Storm kulüp tavşanlarından birine sakso çekerken yanında otururken görmüştüm, fakirler arasında bir prenses gibi görünüyordu.

Bize tepeden baktığı için değildi - eğer baksaydı, bu beni kızdırırdı ve o kaltakla ilgilenmezdim.

Hayır, eğlenmemiş ya da iğrençleşmemmişti. Eğer bir şey varsa, o da dikkatliydi. Sanki bunu kabul

ediyormuş gibi.

İçinde. Sirkteki bir bebek. Kocaman gözlü ve meraklı.

Adını bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey?

Plaka numarasını aldım ve departmanda çalışan yardımcılardan birine plakasını araştırttım ve bana onunla ilgili bazı bilgiler verdi.

Tabii ki, şehir kulübündeki sadece zengin olan sevimli kızlardan biriyle ilgilenemezdim, değil mi?

Hayır, o bir Farquar olmalıydı, değil mi? Tanrı aşkına. Puşt herif West Orange'ı büyük ölçüde değiştirmiş, zaten üst sınıf olan bu kasabayı, Manhattan'dan bıkmış ultra zenginlere bin bir lüks sunan kapalı sitelerle daha da gösterişli hale getirmişti.

West Orange'ın bolca sahip olduğu tek şey boş alandı, Tiffany'nin babası bunu mahvedip arka bahçeme bir grup yuppy yahoos getirene kadar öyleydi.

Yine de bunun için onu suçlayacak değildim.

Kasabamın mahvolmasının ardında babasının olduğu gerçeği, onun kapısına bırakılabilecek bir günah değildi.

Gökyüzüne bakarken ayaklarımı bileğimden çaprazladım, ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve o ilk buluşmamızdan bu yana yaptığımız buluşmaları düşündüm. Kulübün barında bir içki, lokantada bir hamburger. Her seferinde başka bir masaya otururdu ve ben onunla sanki yabancıymışız gibi konuşmak zorunda kalırdım.

Sonra, dün gece, nihayet onu buraya gelmeye ikna ettiğimde, parka gitmiştik. Lanet olası parkta. O çocukmuş gibi salıncakta sallanıyordu, ben ise sekiz yaşından büyük olmama rağmen lanet olası bir jimnastik salonunda kendimi tuhaf hissediyordum.

Uzaktan bir gümbürtü duyulduğunda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O buradaydı.

Bir Jaguar kullanıyordu ve spor araba hafif eğimli yoldan benim arabama doğru kükreyerek ilerlerken yerdeki titreşimleri duyabiliyordum.

İki evi olan birkaç kardeşten biri idim. Çoğunlukla kulüp binasında yaşadım ama orada işler biraz çığırından çıktığında ve artık bunun bir parçası olmak istemediğimde buraya geldim.

Sığınak.

Geçmişimden, bugünümden ve geleceğimden. Hepsi de bir şekilde belirsizdi.

Geçmiş çoğu insan için sabitti ama benim için değildi.

Köklerimi ne kadar derine salmış olursam olayım, her şey bir anda değişebilirdi.

Yine de bunlar başka bir günün düşünceleri idi. Tekerlekler arabamın çakılları üzerinde yükselip taşları sağa sola savururken başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim.

Kapı açıldı. Hafif bir müzik sesi duydum -Sum 41 mi? Gerçekten mi? Kapanmadan önce ve kapı çarparak kapandı.

Adımlarının yönünden, çoğu insanın yapacağı gibi eve doğru gitmediğini anladım. Bana doğru gidiyordu. Sanki benim de onun kadar zor olacağımı biliyordu.

Ve gerçek buydu.

Başka bir orospu olsaydı, onu verandada bekliyor olurum ve kısa bir süre sonra onu yatak odama götürürdüm.

Tiffany olduğu için mi? Zor

biri olduğu için mi?

Ben de zor biri olacağımı ve beni avlamanın sağlıklı olmayacağını düşündüm.

Garaj yolunda ilerlerken çakılların ıtırdama sesi kesildi ve çimenlerin üzerine çıktığında ayak sesleri kesildi.

"Ne kadar romantik, değil mi?" diye mırıldandı bana yaklaşırken ve ukalalığı biraz canımı sıkırsa da değerini bilen bir kadını takdir ettim.

Belki de bu geçmişimden kaynaklanıyordu.

Bakire istemiyordum ama kovalamacayı seviyordum ve buralarda bundan çok az vardı. Kulüp fahişeleri ve kasabada vahşi tarafta yürüyüş yapmak isteyen zengin sikişlerin kızları ile etrafımız amcıklarla çevriliydi.

Jenssen gibi çirkin piçler bile düzenli olarak sevişirdi.

Sons of Anarchy iş dünyasında hepimize kötü bir ün kazandırmış olabilir, ama amcıklar söz konusu olduğunda?

Kremalarında boğuluyorduk.

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diye mırıldandım, gözlerimin kapanmasına izin vererek.

Göz ucuyla ona hızlıca bir bakış attım ve aletim vücudumun kontrolünü ele geçirmeye başlamıştı bile.

Kahretsin, çok seksiydi. *Matrix*'teki hatun kadar seksi. Elmacık kemikleri ve şımarıklığı.

Saçları onu iki hafta önce ilk gördüğümünden farklıydı. Biraz daha kısa, çok daha kabarıktı. Artık uçlarında parlak mavi bir renk vardı ve bu da gözlerinin mavi ya da yeşil yerine neredeyse turkuaz gibi görünmesini sağlıyordu.

Göğüslerini ortaya çıkaran askılı bir üst giymişti, ama sonra en muhafazakâr şortu giymişti - diz boyu ve özel dikim - ve seksi olmaması gereken ama bir şekilde seksi olan bir çift babet.

O

memeler

mi? Vay

anasını.

Yüzümü onlara gömmek istedim.

O memeler taşaklarımdaki spermi emdiği gibi ciğerlerimdeki havayı da emerken boğuluyordum.

Cennet.

Tek kelime etmeden yanıma doğru manevra yapıp yere serdiğim ekose battaniyenin üzerine yerleştiğinde, parfümü üzerime sinmişti.

Serin, canlı ve temiz.

Sonbahardaki elmalar gibi, kadınsı bir tang vermek için hafif bir çiçek ipucu, sonra bana misk düşündüren zengin bir sıcaklık.

Şimdiye kadar gördüğüm en kadınsı kadındı, kendine, duygusallığına o kadar güveniyordu ki, onu uzun zamandır istediğim diğer tüm orospulardan daha çok istememe neden oldu.

Yanımda düz bir şekilde yatarken, "Bu senin randevu fikrin mi?" diye sordu. Mırıldandım. "Seni kulüp binasındaki bیلardo masasının üzerinde becermiyorum, değil mi?" Bir homurtu kopardı. "Normal randevularında böyle mi yapıyorsun?"

Öfkelenmemesi beni şaşırttı. Bütün orospular kıskançtır, Giulia'ya bir bakın. Nyx'in hayatına girmişti ve yoluna çıkmaya cüret eden her kulüp fahişesine kafa atıyor ve burnunu kırıyordu ve sonunda onu sahiplendiğinde ne olacağını sadece lanet biliyordu.

Cammie de mahvolmuştu, Nyx gibi bir heriften uzak duracak aklı olduğundan değil. Sahiplenici olması ve amını paylaşmaması, kısa bir süre için sahiplendiği orospularla birlikte kalacağı anlamına gelmiyordu.

Giulia farklıydı ama.

Kafasını kışından çıkardığında, onu içine sokacağım gibi bir hisse kapıldım.

Vay anasını, bunu izlemek çok zevkli olacaktı. Nyx sikinden tutulup gezdirilecek türden bir adam değildi ve Giulia da onun yanına kâr kalmasına izin vermeyecek kadar inatçı bir şımarıktı.

Önümüzdeki hesaplaşmaları düşününce dudaklarım kıvrıldı.

Uzun zamandır gerçek bir parti vermemiştik. Tiffany'nin geldiği şey daha çok bir Cuma gecesi şeyiydi.

Hiçbir ziyaretçi bölüm kalmaya gelmemişti ve bu olduğunda? İşler çok hızlı değişti.

Giulia'yı kendisine ait yaptıktan sonra Nyx'e bir sürük geldiği anda, onun kemiklerini kıracağını ve bunun bir şampiyonluk boks maçındaki ring kenarı koltuklarından daha iyi olacağını biliyordum.

"Neden burası?"

Gözlerimi kırptım, onun orada olduğunu hatırladım. Ve bunu kötü anlamda söylememiştim. Unutulabilir olması değil, sakinleştirici olmasıydı.

Dikkat çekmeye çalışmıyordu.

Bu hoşuma gitti.

Aslında bu, biraz dikkatim dağılsa da onun daha çok farkında olmamı sağladı. Bu, vücudumun onun benim için bir tehlike olmadığını bildiği anlamına geliyordu ve benim dünyamda? Bu çok önemliydi.

Çenemi ovuşturdum. "Ben burada yaşıyorum."

"Öyle mi? Sizin kulüp binasında yaşadığınızı sanıyordum." "Yaşıyoruz ama benim de kendime ait bir yerim var."

"Neden?"

"Bazı kardeşler topluluğu seviyor. Bazıları sevmez. Ben ikisinden de biraz seviyorum." "Buraya ne zaman geliyorsun?"

"Gürültü benim için çok fazla olmaya başladığında." "Orası çok gürültülü, değil mi?"

Sadece başımı salladım ama bu yetersiz bir ifadeydi. "Çoğu zaman bununla başa çıkabiliyorum ama bazı günler yapamıyorum." Mav gibi değildim, TSSB ve hayatta kalma suçluluğuyla uğraşıyordum ama bazı günler? Sadece gürültüden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Nasıl olur?"

Başımı yana çevirerek ona ilgimi gösterdim. Beni şaşırttı çünkü bana yapmacık bakışlar atmıyordu. Başını güneşin solmakta olan ışınlarına çevirmişti ve bir ev kedisi gibi güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Dudaklarım hafifçe eğildi ve ona dürüst bir cevap verdim, çünkü onunla ilgili her şey? Bunu gerektiriyordu.

Karşılaştığım diğer kaltaklara benzemiyordu.

Bunu biliyordum.

Benim saçmalıklarımı kabul etmedi. Kabul etmezdi. Beni ben yapardı.

Ve belki de bundan uzaklaşıp tamamen farklı bir yöne gitmeliydim, çünkü dürüst olmak benim uzmanlık alanım değildi...

Konuyu saptırmak için bir fırsat yakaladığımı düşünerek, "İsminize yakışmıyorsunuz," diye mırıldandım.

O da hiç alınmadan homurdandı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Annemin oyuncak bebeklere karşı bir fetişi vardı. Tiffany adını verdiği bir bebeği vardı ve ne şanslıyım ki gözleri bendeydi."

Güldüm. "Vardı" mı? Geçmiş zaman mı? Umarım annem görüldüğü kadar kaçık değildir." Omuz silkerek omzunu oynattı. "Kiminle konuştuğuna bağlı."

"Anlamı?"

"Yani, o öyle olmadığını söylüyor ama ben aynı fikirde değilim. İçinde binlerce oyuncak bebek olan bir odamız var." Yüzümü buruşturdum. "Kulağa ürkütücü geliyor."
"Sadece sesi değil. Ürkütücü. Hem de çok ürkütücü." Dudaklarım yine kıpırdadı. "Bilmiyorum, Tiffi mi tercih edersin?"
O da benim gibi başını çevirdi ve birbirimize bakar hale geldik. Gözlerini diktiğinde

Mavi-yeşil gözleri tembel ve rahattı. Ona bakmak bile bir saat boyunca meditasyon kaseti dinlemek gibiydi.

"Bana Tiff diyebilirsin," diye mırıldandı usulca. "Ya da bana göbek adıyla hitap edebilirsin."

"Arkadaşların sana Tiff mi diyor?" Yavaşça başını sallayınca sordum, "Tamam, ısırırım. Göbek adın ne?"

"Lexie."

Dudaklarım kıvrıldı. "Lex. Hoşuma gitti."

"Sevindim," diye alay etti, "ama ben öyle demedim." "Sen de bir Lexie değilsin. Sen bir Lex'sin."

"Bu bir erkek ismi."

Bakışlarım göğüslerine kaydı. "Sanırım Tiffle yetinmek zorunda kalacağım, çünkü sen erkek değilsin şekerim."

"Bunu uzun zaman önce anladım." Uzanıp elini karnıma koydu ve sanki biri bizi alev makinesiyle ısıtmış gibi aramızda bir sıcaklık yayıldı.

Tıslayarak bir nefes verdi, ben de ona karşılık verecektim ama kontrolüm çok güçlüydü, sonra mırıldandım: "Bunun nereye varacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ama bilmeni isterim ki ben senin tanıdığın hiçbir kadına benzemem." Bunun zaten farkındaydım. Bu yüzden evime gelmişti.

Neden onu henüz becermemiştim, neden onu buraya getirmiştım - daha önce inanılmaz derecede az kadının bulunduğu bir yere.

Klas biriydi.

Gözeneklerinden sızıyordu.

Ve bu ona saygı duymamı

sağladı. Onu daha çok

istememi sağladı.

"Bu benim için yeni bir şey değil Tiffany," diye gürlledim, bakışlarımı onunkilerden kaçırırken bile.

O yanımda yatarken ben de orada, batmakta olan güneşin altında uzanıp hiçbir şeye bakmadım - birkaç kuşun cıvıl cıvıl ses çıkardığı bir ağaç kovuğuna.

Bu randevunun nasıl geçeceğini hayal etmemiştim ama dürüst olmak gerekirse, randevular benim tarzım değildi. Günahkârlar MC'ye katıldığımdan beri hiç olmamıştı.

Çıkmak ve kesmek birbirine uymuyordu. Ve şu ana kadar yaptıklarımızın randevu olduğundan bile emin değildim.

Yani, çıkan bir çift aynı masayı paylaştı, değil mi? Barda birbirlerine bağarmaktan fazlasını yaptılar mı?

Yan yattığında, bacakları benimkilere dolanırken yüzünü koluma bastırdığında ve elini karnıma dayadığında? Başka bir kaltağı kovar, lanet arabasına binmesini ve benden uzak durmasını söyledim.

Ama

Tiff?

Evet.

Öyle bir şey olmadı.

"Burası çok güzelmiş" diye mırıldandığında ilk baştaki gerginliğim uçup gitti.

"Teşekkürler." Öyleydi. Tam olarak gurur ve neşe kaynağım sayılmaz ama bu kadar doğal görünmesi için çok para harcadım.

"Bahçe mi yapıyorsun?" diye alay etti.

"Hayır," dedim homurdanarak. "Buraya bakması için birine para ödüyorum." "Neden?"

"Çünkü o benim."

Eğer bu kulağa sahiplenici geliyorsa, öyle olsun.

Evim ve bisikletim sahip olduğum ve umursadığım iki eşyamdı. Kolayca değiştirilemeyecek tek eşyalarım onlardı.

"Peyzajcılar serbest mi bıraktınız?"

Garry Johnson'ın kendisine 'peyzajcı' demesi fikri dudaklarımı titretti. Garry dünyanın tuzu biberi gibiydi. Şirketinin adı Yeşil Parmaklı Garry'ydi, Tanrı aşkına. Her ne kadar onunla benim aramdaki farkı iyice ortaya koymuş olsa da, bunları söylemedim. "Neden?"

"Çünkü senin bir parça şakayık ektiğini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı gülerek. "Şakayık mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Homurdandı, sonra elini evin olduğu yöne doğru uzattı. "O çiçeklere şakayık denir."

Omuz silktim, bunu bilmiyordum. "Kır çiçekleri olduklarını sanıyordum."

Kıkırdadı. "Kulağa doğru geliyor. Neredeyse rahatladım. Bütün cam tavanlarımı kırıyorsun, Sin. Senin de çiçeklerle ilgilendiğini düşünseydim? O kulüp evinizde ne halt ettiğinizi merak etmeye başlardım."

Sırıttım. "Senin gibi narin küçük kulakların duyması gereken bir şey değil." Omuz silkti. "O kadar da narin değil. Bu dünyada çok hızlı büyüyorsun."

"Hangi dünya?" Alay ettim. "Sen zenginsin, Tiff. Hem de çok zenginsin. Endişelenecek ne var ki?"

"Zengin kalmak," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Kendim için değil. Ama babam? O bu tür şeyler için endişelenmek zorunda."

bir şey. Bu kolay bir hayat değil."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman fazla harcama. O kadar çok çalışmak zorunda kalmaz-"

"Aslında bilmiyorum," dedi açıkça. "Annem biliyor ama. Giydiğim her şey? O aldı. Evimi? Babamın özelliklerine göre."

"Neden?"

"Eve yakın kalmamı istiyorlar."

"Neden?"

"Birbirimize sıkı sıkıya bağlıyız. Üniversiteye gittiğimde benden nefret ettiler." Omuz silkti. "Keşke babam bu kadar çok çalışmak zorunda olmasaydı."

"Yani, şımarık zengin bir çocuk değilsin?" Alay ettim.

"Bu sizin şımarıklık tanımınıza bağlı. Yani, öyleyim ama her şeyimi gösterecek bir Insta hesabım bile yok. Bu da benden daha şımarık bir sürü çocuk olduğu anlamına geliyor."

Güldüm. "Insta yok mu? Yazık, muhtemelen ördek suratı yapmanı izlemekten keyif alırdım."

"Onları kanlı canlı görmek varken neden IG'ye bakasın ki?" Dirseğinin üzerine doğru eğildi ve suratını astı. Dudakları aynı anda kıvrıldı, abartılı pozun gülünçlüğünü azalttı, ancak dudaklarının ne kadar öpülesi olduğunu ortadan kaldırmadı.

Ne kadar

da suratsız.

Hay

sikeyim.

Sık yalamak için yaratılmış bir ağız vardı.

Bu düşünceyle yanağımın içini ısırdım ama uzanıp parmağımın ucuyla o nefis kıvrımın izini sürmekten kendimi alamadım. Dudakları hafifçe aralandı ve Eros'un yayını çizdiğimde yutkundu.

Hava gözlerini göremeyecek kadar karanlıktı ama hareketlerini görebiliyor, hissedebiliyordum. Bana doğru daha sert itti, sanki aramızda hiç boşluk istemiyormuş gibi daha da yaklaştı ve ben de bunu anladım.

Ben yaptım.

Ben de aramızda boşluk olsun istemiyordum. "Buraya sikilmek için mi geldin?" Homurdandım.

Gerildi ama soruyu sorduğuma pişman olmadım. "Affedersiniz?"

"Amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye gürlledim ve geri çekilmeye çalıştığında, yarı oturdum, boynunun arkasını tuttum ve onu üstüme yuvarlanmaya zorladım. Üzerime yattığı anda tutuşumu biraz gevşettim ve anında çırpınmayı bıraktı ama ben yüzünde kalmaya devam ettim.

O da benimkinde kaldı.

"Bu çok aptalca bir hareketti," diye tersledi. Ama üzerimden yuvarlanmadı.

"İlk ders. Ben bir pisliğim."

"Hadi oradan Sherlock," diye hırladı ama geri adım atmadı.

"İkinci ders, ben daha önce çıktığın o amcıklardan değilim."

"Hayır, sen sadece bir p i s l i k s i n," diye homurdandı nefesinin altında. "İlk ders, ben bir sürtük değilim. İkinci ders, bana bok gibi davranmana izin vermeyeceğim. Özellikle de bunu hak etmediğimde."

"Yani bunu hak edeceğin zamanlar var mı?"

"Ben melek değilim."

Homurdandım. "Hayır, öyle olsaydın çok sıkıcı olurdun." "Ben birçok şeyim ama sıkıcı olmak bunlardan biri değil."

Yavaşça geri yuvarlandım, böylece o üzerimi örterken ben yerde yatıyordum ve o yine kıpırdamadı.

"Neden buradasın? Sert bir sikiş mi istiyorsun? Bu kadar mı?" "Anlayamadım, değil mi?"

"Henüz değil. Akşam daha yeni başlıyor," diye cevap verdim gülerek.

Ofladı, ama vücudumu karıştırdı, yeniden yerleşmeden önce kalçalarını benimkilere bastırdı. Beni tahrik etmeye değil, rahatlamaya çalıştığı hissine kapıldım.

Kalça kemikleri bıçak gibi içime batsa bile bu fikre karşı değildim.

Genelde sıska orospulardan hoşlanmazdım ama bu küçük kâfırde takdir ettiğim bir şey vardı. Söylediği gibi, sıkıcı değildi ve lanet olsun, sıkıcı amlardan çok sıkılmışımtım.

"Buradayım çünkü görünüşünü beğendim."

"Güzel olduğumu düşündüğün için mi buradasın?" diye alay ettim.

"Oh, şekerim, güzelden de öte olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı. "Seni evcilleştirmek imkânsız olurdu." Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemedi.

"Bu konuyu kapattığımıza sevindim," dedim kuru bir sesle, ama ellerimi kıkına götürdüm ve poposunun yanaklarını sıktım.

Bana arkasını dönüp tokat atmadı ve ne yapacağından emin olamadığım gerçeğini sevdim.

Tahmin edilemez mi? Evet. Bu konuda çok başarılıydı.

Kıcını biraz okşadım, sonra mırıldandım, "Ben çıkmıyorum." "Beni kandırabilirdin."

"Bu bir randevu değil. Bu benim suları test etmemdi."

"Bunu görebiliyorum, hatta diğer buluşmalarımızı randevu olarak görmediğinizi de görebiliyorum. Bu suları test ettiniz mi? Şimdi ne yapacaksın? Beni evine götürüp mutfak

tezhahının üzerinde mi becereceksin?"

Bu fikre karşı değil gibiydi.

Güldüm çünkü gerçekten öyle olmak istemese bile komikti. "Seni sikmeyeceğim."

"Hayır mı? Neden?"

Sesinde bir somurtma var mıydı?

"Çünkü sert bir sikişten daha fazlasını istiyorsun. Ben etrafta işeyeceğin türden bir adam değilim, Tiff. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Ben siz taşra kulüpçülerinin düzüşüp eve döndüğünüzde kıkırdayacağınız türden bir adamım, çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca bacak bacak üstüne attığınızda hâlâ sikimi içinizde hissedebilirsiniz, ama bunu istemezsiniz."

Sesli bir şekilde yutkundu. "Hayır," diye fısıldadı, sesi beklediğimden daha kısıktı. "İstemiyorum."

"Ne istediğini bilmiyorsun, değil mi tatlım?" Bu hoşuma gitmişti. Seks istiyor olsa bile buraya sevişmek için gelmemiş olması hoşuma gitmişti.

Ben oyun oynamadım. Asla. Kardeşlerim oynadığını düşünse bile. "Sadece seni istediğimi biliyorum."

"Sana ne verirsem?"

"Hayır, ne istersem onu alırım," diye mırıldandı.

Ateşi beni yeniden sarstı ve ellerimi saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çekerken dudaklarımızı birleştirdim. Alt dudağını ısırarak, "Benimle oynayabileceğini sanma, Tiff" diye mırıldandım.

"Aynısı geçerli," diye mırıldandı, beni tekrar ısırdı, aldığı kadar iyi verdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar pozisyon değiştirdim, altımda olması için bizi döndürdüm. Bacaklarını ayırdı, kalçaları yukarı kalktı ve aniden kot pantolonuma içerledim, çünkü onun sıcaklığı?

Cennet.

Erimiş sıcak bir kedi hakkında konuşun.

Kollarımı başının iki yanına dayadım ve ona doğru eğildim. Aşağıya doğru eğilerek dudaklarını gagaladım, orasını burasını ısırdım, dilimi Aşk Tanrısı'nın yayının kıvrımı boyunca gezdirdim, tadına baktım ve küçük pantolonunun ve inlemelerinin tadını çıkardım.

Elleri kıcıma gelip içime girdiğinde, ikimizi de baştan çıkararak devam ederken bile sııttım. Sonra dili dışarı fırladı, benimkini yakaladı ve ben de hemen içine daldım.

Siktir, öpüşmek bence seksin küçümsenen bir yönüydü. Çoğu erkek doğrudan mala yönelirdi.

Ben mi?

Öpüşmeyi

severdim. Dil

ile sikişmeyi.

Hepsini.

Hava sıcaktı ama kimse oynamama izin vermedi. Ona kadar.

Daha derine inmem için beni kışkırtmaya çalıştı ama ben yolumdan sapmadım, dilimi onunkine doğru kaydırdım, o beni yemeye başladıkça ben de onu yedim, ne yaptığımı anlamaya başladım.

Benden derin homurtular çıktığında ve onun minik miyavlamaları etrafımızda yankılandığında, sabah ikimizin de ağzının kıpkırmızı olacağının farkında olarak geri çekildim.

Ağırlığım yer değiştirdiğinde inledi, aletim yumuşaklığına bastırdı ve askılı üstünün eteğine uzandım. Yukarı doğru çekerek, porno yıldızlarına layık bir çift memeyi ortaya çıkardım. Gerçek olmaları daha da göz kamaştırıcıydı.

Küçük dantelli bir sütyenle örtülü olmaları benimle dalga geçmediğini gösteriyordu.

Geçmişte, kulüp binasındaki odamın kapısına palto giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş orospular gelirdi. İç çamaşırı ya da sütyen giymemiş gömlek elbiseler. Bana kullanılmak istediklerine dair açık bir mesaj gönderiyorlardı.

Ve lanet olsun, eğer onlara tam olarak istediklerini verecek kadar centilmen değilsem.

Tiff?
Ne istediğini bilmiyordu.
Bildiği tek şey benimle ilgili olduğuydu.

O beni istedi.

Ben de onu
istedim.

Ben de başımı eğdim ve dilimi sutyenli göğüs ucunun etrafında dolaştırarak ince dantelin arasından emdim. Göğüsleri pek destekleyici değildi ve biraz yana doğru yuvarlandılar ama lanet olsun, çok suluydular.

Onları birbirine bastırdım, sikimi aralarına sokmayı düşündüm ve bu fikir yüzünden neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Sert tepesini ısırarak, altımda kıvranana kadar onu biraz daha dilledim. Sonra ağzımın daha aşağıya inmesine izin verdim, dizlerimin üzerinde geri çekilerek karnını öpebildim. Burnumu ortasından aşağıya, kapalı amcığı boyunca kaydardım ve uyarılmasının kokusunu aldım.

Kahretsin, çok lezzetli kokuyordu. Bal, cennet ve cehennem tek bir sulu lokmada toplanmış gibiydi. Ağzım sulanarak geri çekildim, böylece bacaklarının arasında diz çökmüştüm.

"Kıyafetlerini çıkar," diye mırıldandım.

"Seninkini çıkar," diye karşılık verince sırttım. "Önce malları görmek ister misin?"

Güneşin batmaya başlamasına ve yattığımız bahçenin zaten gölgeli olan kısmına uzun gölgeler düşürmesine içerleyerek, onun yüzünü görebilmeyi diledim ama o sadece burnunu çekti. "Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum."

"Hayır, ben böyle seviyorum."

Kafasının karıştığını hissettim. "Görsellerle ilgilenirsin sanmıştım."

"Bazen öyleyim. Bazen değilim. Bu gece değilim. Soyun," diye emrettim, emri verdim ve itaat edilmesini bekledim.

Oflasa da, hareket ettiğini duydum ve hissettim, ama elimdeki görevde ona yardım ederek onu şaşırttım çünkü aramızdaki herhangi bir mesafe, kısa süre sonra keşfettim ki, çok fazlaydı. Bacaklarının üzerinde gezinen parmaklarımın dokunuşuyla ürperdi, sonra parmaklarımı karnının üzerinde gezdirip göğüslerini sutyeninin ince kuplarından çekiştirdiğimde inledi. Şortunun bel bandına ulaştığımda, çizgi boyunca ısırdım, sonra dişlerimle çekiştirdim. İnledi, sonra kendisi aşağı çekti, ben de sırttım ve külotunu da ısırmaya başladım, ta ki o rahatsız edici bir inilti çıkarana ve benim için işi yapana kadar. Kalçalarının arasında olduğumu düşünürsek, yapabildiği kadarını yaptı.

Birkaç saniye içinde kumaş kumaşa fısıldadı ve bohçayı göğsüme fırlattığında, kıyafetlerini aldım, aralarında sıraladım ve külotunu buldum.

Tanga çok küçüktü ve daha da güzel kokuyordu. Fermuarıma uzandım, sikimi çıkardım ve etrafını sardım. Sonra kasvetli alacakaranlıkta elini uzattım ve sikime doğru çektim.

Ondan kalın ve gırtlaktan gelen bir ses çıktı, o kadar lezzetliydi ki bu basit ses beni seğirtti.

"Siktir," diye homurdandı, eliyle beni şekillendirirken bir yandan da mastürbasyon yapıyordu.

Sözleri de aynı kalınlıktaydı ve ben

benim tadımı çıkardığını biliyordum.

Biliyordum ve bayıldım.

Bir yutkunmayla, beni keşfetmeye devam ederken başımı arkaya yatırdım ve dilinin sıcaklığı ucunda titreştiğinde? Neredeyse ölüyordum ve cennete gidiyordum.

Kesigimi sürükleyerek gömleğimi hızla yırttım ve kot pantolonumun düğmesini açmak için ellerinin ve ağzının etrafında çalıştım.

Onları dizlerime kadar indirmeme yardım etti ve tırnakları uyluklarımda gezinip aynı şeyi sırtıma da yapmak için döndüğünde? Neredeyse boşalıyordum. Dili aletimin ucunda yassılaştı ve başının etrafında mırıldanmaya başladığında, saçlarını kavradım ve onu geri çektim.

Tükürük bizi birleştirdi, kalın bir dalga, o kadar ağırdı ki ağırlığını aletime karşı hissettim ve kör bir şekilde uzandım, elimi bizi bağlayan tükürükten geçirmeden önce dudağına dokundum. Üzerine eğilip ağızlarımızı birleştirmeden önce parmaklarımda topladım, ıslak elimi kalçalarının arasına soktum, onu ikimizle de kapladım ve klitorisini buldum, parmaklarımın arasında yuvarladım, bana karşı titreyene kadar sert ve hızlı bir şekilde ovaladım.

Bu küçük orgazm beni onun ağzına karşı sırtıtmaya itti ama bu onu dilimle becermeme engel olmadı. Bana karşı nefes nefese kaldı, tutuşumun içinde eridi, saçlarını sıkıca kavrayışıma karşı bir kez bile mücadele etmedi.

Ben ne kadar çok alırsam, o da o kadar çok veriyordu ve bu şiir gibiydi. Sızlanmadı ya da ciyaklamadı, ona sahip olmasını istediğim şeyi kabul etti. Ve bu benim kafamı karıştırdı.

Bir parmağımı içine sokup hazır olup olmadığını test ettim. Daracıktı ama erimiş sıcaktı ve beni becermeye hazırdı.

Yine de bu hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Parmağımın sıcaklığından geri çekilmesine izin verdim, sonra uzandım ve meme ucunu parmakladım. Memeleri ağırdı ve avucumdaki ağırlık sikimi ağılattı.

Onu orada tuttum, kıvrımlarını keşfettim, sonra yavaşça sırtını döndürdüm ve saçlarındaki tutuşumu bıraktım.

Ayak bileklerinden tutarak bacaklarını yukarı kaldırdım ve dizlerini göğsüne doğru çektim. Beni durdurmadı. Bir kere bile. Üzerine eğildiğimde, dilimi kıvrımları boyunca kaydırduğımda, klitorisine hızlı bir fiske vurduğumda, sadece bir saniyeliğine tadının tadını çıkardığımda, kalçalarını yukarı kaldırdı, daha fazlasını istedi.

Bana ihtiyacın var.

İçine girdim ve gerilmiş kasını titrettim, bağımlılık yapan lezzetinden daha fazlasını içime aldım, sonra ayağa kalktım, ıslak külotunu üzerimden sürükledim ve sikimi ayrılmış kedi dudaklarının arasına yerleştirdim.

Kalçaları aramızda kalacak şekilde ayak bileklerini yukarı doğru bastırarak ağırlığımı ona verdim. Çoğunlukla zapt edilmişti ama kolları anında bana dolandı, tırnakları omuzlarıma battı, sonra aşağıya ve etrafıma uzandı, ulaşabildiği her yerime dokundu.

"Seni içimde istiyorum, Sin," diye inledi ve bu sözler içimi karıştırdı, çünkü lanet olsun, benim de olmak istediğim başka bir yer yoktu.

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim, sikimi amının sularıyla kapladım, sonra kayganlaştığımda aramıza uzandım ve ucunu içine soktum.

Onun sıcaklığı beni dondurdu. Tiff de.

İkimiz de ıslık gibi bir nefes aldık ve o, "Temiz misin?

Lütfen bana temiz olduğunu söyle." Eğlenmeli miydim yoksa alınmalı mıydım emin değildim.

"Öyle olmasaydım sana dokunmazdım," diye fısıldadım, çünkü bu saçmalıkla uğraşacak zaman yoktu.

"Ben temizim. Aylardır kimseyle birlikte olmadım." Kalçaları hafifçe yukarı kalktı. "Ertesi gün hapını yarın alacağım. Lanet olsun, lütfen, sadece koy."

Nefesimin altında inledim, bunun aptalca olduğunu biliyordum, ama bir şekilde ne kadar ateşli olduğu için buna daha çok ihtiyacım vardı. Amcığı etrafımda ne kadar mükemmel hissettiriyordu.

Kaç kardeş bu şekilde tuzağa düşürülmüştü?

Onunla birlikte eczaneye gidebilir, lanet hapi yuttuğundan emin olabilirdim.

Kararsızlık ihtiyaçla savaştı ve aptal bir piç olduğum için ihtiyacın

kazanmasına izin verdim.
İçine girdiğimde mi?

Prezervatifsiz girdiğim ilk amcık mı? Bu bir vahiy gibiydi.

Hiçbir şey eyersiz girmekten daha iyi olamaz. Hiçbir şey.

Amcığı sımsıkı, lavdan daha sıcaktı ve beni kalbine doğru emiyordu. Mükemmellik. Kesinlikle mükemmel.

Aletimin tamamı amına girdiğinde, ağırlığımı onun üzerine verdim, sadece deneyimin tadını çıkarıyordum.

Seksin nasıl olması gerektiği idi. Gerçek ve çığ.
Kusursuz.

Ama ben hareket etmeyince daha da kıpırdanmaya başladı. Altımda kıvranıyor, tırnakları sırtıma, kalçalarıma ve belime batıyordu. Ona izin verdim, kıvranma hissini seviyordum. Sonra inledi, "Siktir, Sin. Lütfen!"

Ben kimdim ki tartışayım?

Tam olarak ne olduğunu bilmese de ona istediğini verdim. Ben verdim. O beni istedi.

Ve lanet olsun, onu istediğimi biliyordum.

Kulüp binasındaki o gece, o parti? Bütün gece dikkatimi çeken tek kaltak oydu.

Etrafında sefahat sürerken, ona dokunurken ama onu kirletmezken orada oturmak mı?

Onu istedim.

Onu istedim.

Ve istediğim şeyi genellikle kirlettiğim için, normalde yaptığım şeyi yaptım. Aldım.

Onu sert, hızlı ve ıslak bir şekilde becerdim. Ona istediğini verdim ve kendim için aldım.

Sikimi her çekişimde çığlık atıyordu ve ben sonuna kadar soktuğumda, onun üzerinden sıçradım. Onu hızla becerdim ve amcığı etrafımda kenetlendi, beni içeride tutmaya çalıştı, beni rehin tutmaya çalıştı.

Yakalanmayı hiç o anki kadar istememiştim.

İkimiz de serbest bırakıldığımızı dünyaya kükreyene kadar durmadım ve o zaman bile kalçalarımı pompalamayı bırakmadım, prezervatifsiz sikişmenin saf harikasında boğulurken etrafımdaki amının her seğirmesini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sonunda aşağı indiğimde, geri çektim, dışarı çekecek kadar değil, ama bacaklarını tuttum ve kalçalarımın etrafında sürükledim. Sonra ağırlığımı biraz daha onun üzerine verdim, vücudunun üzerine yığılırken aletimi içinde tutmak için bunu kullandım.

Kolları tekrar bana dolandığında mı?

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama hareket etmek istemediğimi biliyordum. Hiçbir zaman.

Milyon yıl geçse bile.

Tiffany
Altı hafta
sonra

Üzerimdeki büyük gözlükler, atkı ve başımdaki kaskla kendim gibi görünmüyordum.

Eczaneye girip utanç yürüyüşü yaparken "Ertesi gün hapı lütfen" diye mırıldandığım için mutluydum.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı sürtük bana ters ters baktığında, ancak kaskı çıkarmam için ısrar ettikten sonra isteğimi yerine getirdiğinde, şehirde yaşamamanın getirdiği anonimlik günlerini özledim.

New York böyle zamanlarda harikaydı. Kredi kartınız çalıştığı, onlara bir bok vermediğiniz ve bunu yaparken yüzlerine silah dayamadığınız sürece, bir milyon prezervatif ve içlerine koymak için bir milyon havuç almanız eczane tezgâhtarlarının umurunda değildi.

Burada mı?

Yaptığınız her alışverişin bir memur tarafından değerlendirildiğini hissediyordum.

Bu beni kızdırdı ama burada bulabileceksen ertesi gün hapı almak için şehre elli dakika sürecek kadar değil.

Beni dava et, tembeldim.

Sin'in yapacak işleri olduğunu biliyordum, bu yüzden onun bisikletine binmek pek sık yaptığım bir şey değildi ve bu benim için onun çok sevimli bir şekilde ifade ettiği gibi kaltağa binmek için bir bahaneydi.

Ödemem onaylandıktan sonra yaşlı inek bana poşeti verir vermez, poşeti kağıttan aldım, ona sahte bir gülümseme verdim ve "Dünyayı kurtaralım, değil mi?" diyerek poşeti yüzüne geri ittim.

Dükkândan çıkarken hapı paketinden çıkardım, çöpü kapının yanındaki kutuya attım ve Sin'in beni izlediğinden emin olduktan sonra ağzıma attım.

Altı hafta önce bu ilk kez gerçekleştiğinde, hapı kendisi almış ve neredeyse yutmamı izlemişti. Ona sakso çektiğim zamankinden daha istekliydi. Bana verdiği tüm odaklanma için hapı derinlemesine yuttuğumu düşünebilirsiniz.

Ama

anladım.

Anladım.

O zaman bana

güvenmiyordu. Şimdi

güvenmiyor mu?

Tamamen farklı bir konu.

O ilk haptan sonra, bir daha asla yapmamaya yemin etmiştim. Kendimi ısınmış bir ölüm gibi hissetmiştim ama işte buradaydım, bir hata daha yapmıştım ve kendimi kötü hissediyordum. Çok kötü. Hapın var olma nedeni bu değildi ve daha iyi seçimler yapmam gerekiyordu.

Tabii ki, sadece benim üzerimde değildi.

Bisikletinin arkasına yerleştiğimde, bacaklarım onunkinin yanlarına yapıştığında, vücudum onunkine yaslandığında, iç çektim, orospu sürmenin getirdiği özgürlüğü seviyordum.

Evde olsak bile bazen herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmakta o kadar da kolay değildim. Dürüst olmak gerekirse, bu bana doğal gelen bir şey değildi. Kanepede rahatça yayılmak

varken neden film izlerken birinin elini tutarak oturasınız ki? Beynim yapışkan olmak için yaratılmamıştı. Ama kaltağa binmek? Ya sarılırdım ya da bisikletten atılır ve otoyolda bırakılırdım - bu olasılıkları severdim.

Kollarım beline dolanır dolanmaz, başımı omzuna koyar koymaz kontağı çevirdi. Beni içten dışa doğru aydınlatan zonklama, başımı geriye atıp bağırmak istememe neden oldu.

Ama bu dikkatleri üzerimize
çekmedi. Şu anda buna
ihtiyacım yoktu.

Bu yüzden zorlukla kendimi tuttum, sonra Ana Cadde'den aşağı inerken Lily'nin yeni lokantaya girdiğini gördüğümde başımı öne eğdim.

Sin'in fark edip etmediğinden emin değildim ama umarım fark etmemiştir. O ilk geceden beri ilişkimizi gizli tutuyorduk ama onun evinde giderek daha fazla zaman geçiriyorduk.

Çalışmadığım için genellikle onu evinde beklerdim, bana lanet olası bir anahtar vermişti. Evinin anahtarının bende olması çılgınca, değil mi?

Kafamı karıştırdı. Bunun bir anlamı vardı, değil mi?

Sin'in kolay güvenen bir adam olmadığını biliyordum ama o bana evini emanet etti.

Bu durum içimi kıpır kıpır yapsa da aynı zamanda beni heyecanlandırdı. Ve mutlu. Bir gece önce bir sürü dölle birlikte yuttuğum küçük, şaşırtıcı bir kokteyl.

Dün gece yaptıklarımızı düşünmek bile her yerimi titretti. Lanet olsun.

Aletiyle yapabileceği şey yasadışı olmalıydı.

Hatta bir tahminde bulunup öyle olduğunu bile söyleyebilirim.

Tamamen.

Bazı tutucu eyaletlerde öyle.

Kıçıma kaydığını hatırlamak bile gözlerimin dolmasına yetiyordu. Bu yüzden buradaydık. Kıçıma girerken iki prezervatifi yırtmıştı ve üçüncüsüyle, paketteki sonuncusuyla, bir kazananımız vardı. Ama bu, daha sonra beni becerdiği zaman bizi mahvetmişti. Buna değermi.

Daha önce hiç anal seks yapmamıştım ama Sin'le tüm sınırları yıkmak istiyordum. İçimdeki tüm kuralları yıkmak ve o bunu çok eğlenceli hale getirdi.

Sanki... Tanrım, aptalcaydı, biliyordum ama ona her şeyimi veremediğim için vücudumun her parçasına erişmesini istedim.

Sadece kalbim değil.

Çünkü bu yolda tehlike yatıyordu.

Demek istediğim, zaten tehlikedeydim, bu yüzden onun da kalp tellerimi çekmesine ihtiyacım yoktu. Onda beni etkileyen bir şey vardı.

Takılmakla başlayan ilişki, arkadaşça seks aramalarına dönüştü, boş zamanlarını onun evinde, bazen bahçede, bazen televizyon seyrederek geçirmemize dönüştü. O dışarıda ızgara yapıyor, ben onu izliyorum ve basit bir patates salatası yaptıktan sonra onunla şakalaşıyordum - hizmetçimin yaptığını bilmeyecekti ve ben de ona söylemeyecektim. Birlikte keyfini çıkardığımız çift kişilik bir hamak almıştı - hamakta seks yapmayın çocuklar. *Yapmayın. Yapmayın. Yapmayın.* Sonra bana anahtarını verdi, böylece uzun bir iş vardiyasından sonra onu orada bekleyebilirdim.

Bir şeyler olduğunu biliyordum. Vardiyaları değişmişti ve zaten bana tam olarak ne iş yaptığını hiç söylememişti. Motorcu olduğunu ve Google'da Günahkârlar'ı araştırdığımı düşünürsek, gerçekten bilmek istemiyordum. Yüzde bir olduklarını biliyordum, bu da tüm kötü şeyleri yaptıkları anlamına geliyordu. Ama Sin kötü değildi. Her ne kadar adı bunu ima etse de.

Son zamanlarda, uzun süreler için gitmişti ve geri döndüğünde gözleri pırıl pırıldı, hatta göz damlası sürdüğünü bile görmüştüm.

Bu benim için o kadar çılgınca bir sanımiydi ki hala üstesinden gelemedim.

Koridordaki ılıkta, banyodaki makyaj masasının karşısında, başını arkaya eğmiş bir adamı izlerken

damlalar halinde? Sanki sadece *bir* adamı değil, erkeğimi izliyormuşum gibi hissettim.

Onu belimden sıktım ve eli uyluğuma geldi. Mülküne doğru arka yollardan ilerlerken beni hem heyecanlandıran hem de sinirlendiren rahat bir sahiplenmeyle gevşekçe kavradı.

Onun evindeyken şehir sınırının en üst noktasındaydık ve ne kadar çok açık alanı olduğunu sevdim.

Benim bahçem daha büyük, evim daha güzeldi ama nedense onunkini tercih ediyordum.

'Yeşil Parmaklı Gary' adında bir adama tamir ettirdiği -bir gün onunla tanışmıştım- o kadar güzel yapılmış ki ormanda gezinmek gibi olan vahşi bahçesiyle, ona ve evin kendisine aşık olmuştum. Basit, sade, hatta eski bir mülkten gelen bazı eski dokunuşlarla temiz ve güzeldi.

En azından kırklı yıllardan kalmaydı ve döşemeler de o dönemden kalmaydı. Mutfağı restore ettirmişti, böylece detaylı olan dolaplar eski ihtişamına kavuşmuştu. Bana yıpranmış olduğunu söylediği Formika'nın yerine mermer bir tezgah koymuştu ama bu ve yeni aletler odayı davetkar hale getirmişti, oturma odası mutfağa açıldığı için bu da uygundu.

Yatak odası bir yatak, bir kilim ve üzerlerinde basit lambalar olan iki komodinin dışında boştu ve bunu da sevdim. Her yerde bu kadar az yaygara olması hoşuma gidiyordu. Burası benim evimin tam tersiydi; antikalar sanat eserleriyle omuz omuzaydı ve ziyarete gelen herkese ne kadar zengin olduğumuzu gösteriyordu.

Annemin evi bir yuvadan ziyade ne kadar gösterişli bir yer haline getirdiğini fark etmemi sağladı ve sahip olduklarımız için minnettar olsam da Sin'in basit şeylerini daha çok takdir ettim.

Yolda yavaşladığımızda, domuzuna bir şey vurdu ve tepeden aşağı eve doğru yuvarlanırken, arabanın kapıları yavaşça açıldı.

Ancak tekrar kapandıklarında, arkamda, gerçekten rahatladım.

Bu ev mi?

Bu adamla mı?

Kendim olabileceğim tek yer gibi

hissediyordum. Kim olduğumu

sorgulamama neden oluyordu.

Zengin çocuk. Şımarık. Üniversite terk.

Sürekli olarak evde yaşıyordum çünkü üniversitede hassas bir durumu berbat ettikten sonra hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Şu anda günlerimi Sin'le geçiriyor, Lily'nin gidip bir pedikür daha yaptırtmasını bekliyor ya da... kahretsin, hemen hemen hepsi buydu. Kendimi boşa harcamaktan bahsediyorum.

Park ettiğinde bisikletten atlardım ve bu tür düşüncelerden kaçmak için kaskı kafamdan çıkardım. Atkımı çekiştirerek saçlarımın arkamdan akmasına izin verdim, bu sırada o da motoru düzenleyip ayağa kalktı.

Onu beklemeye zahmet etmedim, sadece eve doğru yöneldim.

Kapının kilidini açarak mutfağa girdim ve kahve yapmaya başladım.

Kahveye ihtiyacım vardı.

Şimdiye kadar cehennem gibi bir sabah olmuştu.

Yanımda getirdiğim eşyaları almak için buzdolabını açtığımda, onun mutfağa girdiğini hissettim ve beni arkamdan kendine doğru çektiğinde şaşırmadım.

Kolları belime dolandı, başı omzuma düştü ve her nasılsa, tam oradaki bu hareket beni yumurtalıklarımdan vurdu.

Erimek istedim, gerilmek istedim ama bana başka seçenek bırakmadı.

"Bunu alışkanlık haline getirmeyi bırakmalısın Lex," diye gürledi ve ortanca harfimi kullanması

beni güldürdü.

İsim.

O zeki bir pislikti.

Bu şekilde tutulmaktan rahatsız olduğumu biliyordu, bu yüzden her zamanki gibi, özellikle hoşlanmadığımı bildiği halde bana bu şekilde hitap ederek beni etkisiz hale getirdi. İşte o zaman büyük silahları çıkardım ve ona Padraig dedim - gerçek adı. Evet, bana söylemişti.

"Lex-ee, Sin. Fazladan bir hece, Padraig."

Dudakları büküldü. "O süslü kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Gözlerimi boşluğa diktim, sonra başımı çevirip ona baktım. "Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Aptalmışsın gibi davran. Ama değilsin."

Omuz silkti. "Sadece bunu henüz anlayıp anlamadığımı merak ettim." Anında omuzlarım kamburlaştı. "Özür dilerim."

Ne demek istediğini
anladım. Omuz silkti.

"Sorun değil." Hayır,
değildi.

Açıkça görülüyor ki, öyle değildi.

Lily'yi gördüğümde verdiğim tepkiyi
hissetmişti. Kahretsin.

Boğazımı temizledim. "Ona söylemek
istemiyorum." "Neden söylemeyeceksin?"

"Çünkü babama söyleyebilir." "Ne
olmuş yani?"

Çok güzeldi ve bunu bildiğini hiç sanmıyordum. Tabii ki ukalaydı, ama benim yanımda?

Zamanla mı? Bu kaybolup gitti.

Ama zifiri karanlık saçları sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu ve yataktan kalkıp domuzuna binmekten başka bir şey yapmadığımız için jöleden çıtır çıtır olmak yerine yumuşacıktı. Yüzü uykusuzluktan biraz yıpranmıştı -sadece bizim kaçamaklarımız yüzünden değil, kulüp ona her ne yaptırdıysa onun yüzünden- ve gözleri... bok gibiydi, fırtınalıydı.

Dövüşmeye hazırlanıyordu.

Bunu istemedim.

Ben de onun kollarında döndüm, benimkini boynuna dolayarak uzaklaşmasına izin vermedim ve "Biri sana iyi davrandığında hayır demekte zorlanıyor musun?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Tiff-"

"Sen ve ben demek istemedim. Seni manipüle etmiyorum. Anlamayı sağlamaya çalışıyorum." Nefesimi içime çektim. "Biri sana piçlik yaptığında, asi olabilirsin. Hayır demek kolaydır. 'Siktir git' diye düşünmek kolaydır. Ama biri iyi davrandığında? Sizinle mantık yürüttüklerinde, yanlış olduğunuzu düşünmeniz için dünyanızı altüst ettiklerinde ve yaptığınız her şeyi size karşı bir silah olarak kullandıklarında, tüm bunları sizin iyiliğiniz için yaptıklarını söylerken ve tüm bunları sizi sevdikleri için yaptıklarında? 'Siktir git' demek daha zor, değil mi?"

Bana kaşlarını çatı ama ne kadar ciddi olduğumu anlayınca kaşları
yumuşadı. Bu saçmalık değildi.

Bu benim
hayatımdı.

"Sanırım."

"O benim babam," diye fısıldadım. "Onu seviyorum. Seviyorum. Ama kesinlikle eski kafalı. Bana hâlâ evde yaşayan, hâlâ onun kartıyla bir şeyler alan ve babasını bırakan çoğu kızdan daha fazla özgürlük veriyor.

Ama bunun nedeni annem gibi yaşamam. O bunu anlıyor. Onu belli bir kalıba soktu ve ben de onun gibi yaşadığım sürece sorun yok." Bir zamanlar beni işe almak istemişti ama son zamanlarda bu değişti ve bu beni daha da değersiz hissettirdi. *İşe yaramaz*. Annem gibi. Bu dünyadaki tek rolü güzel görünmek ve erkekleri gülümsetmek olan güzel bir kelebek.

"Ama sen şehir kulübünden bir adamla yatmıyorsun. Bir motorcuyla yatıyorsun," diye gürledi Sin usulca. "Aynen öyle. Eğer senin iyi biri olduğunu düşünseydi, avantajlı bir eşleşme yapsaydık Bununla bir sorunum yok. Ama ben onu tanıyorum. O-" Yutkundum. "Hayır demekte zorlanana kadar beni nezaketle öldürecek. Senin hakkında benim bilmediğim şeyler öğrenecek ve bunu bizi ayırmak için cephane olarak kullanacak.

"Hayatında akli başında hiçbir babanın onaylamayacağı şeyler olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim. Bir geçmişin olduğunu biliyorum ve bugününün de tertemiz olmadığından eminim, ama onun burnunu sokmasına ihtiyacım yok. Bunu anlayabiliyor musun?"

Buna cevap vermedi, onun yerine "Sence Lily ona söyler mi?" diye sordu. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Onu başka bir beyden gelen bir kız kardeş olarak gördüğümü biliyordu.

"Bilmiyorum. Sen bir Günahkârsın," dedim dalgınca, uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Gözleri yarıya indiğinde, dokunuşuma verdiği içgüdüsel tepkiye neredeyse gülümseyecektim. "Ona söylemenin benim için en iyisi olduğunu düşünebilir. Onun da bir Günahkârla çıktığını düşünseydim ben de aynısını yapmaz mıydım bilmiyorum."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çıkıyor muyuz?"

Dondum kaldım, sonra gözlerinde sadece eğlence belirince "Pislik" diye mırıldandım.

Bana sırtıttı, belimi sıkarken tüm yüzü aydınlandı. "Çıkıyoruz meleğim," diye gürledi, çenesini eğdi ve kaşınan kirli sakalının bir pislik gibi burnumu sıyırmasına izin verdi. Ödeşmek için poposunu çimdiklediğimde bir kahkaha attı, sonra bacaklarımı kalçalarına dolayabilmem için beni yukarı çekti.

Beni tekrar buzdolabının içine itti ve bir mıknaşın kalçama batmasına aldırmış bile etmedim. Sadece gözlerindeki bakışa, beni aynı anda hem eriten hem de geren o yoğun bakışa odaklanmıştım.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

"Çekingenliğini anlıyorum, gerçekten. Hatta neden arkadaşlarının ve ailenin bilmesini istemediğini de anlıyorum, ama bu, sahip olduğumuz şey, hiçbir yere gitmiyor. Beni anlıyor musun?"

Alt dudağımı ısırdım ama başımı salladım. O haklıydı.

"Tamam," diye mırıldandı, nefesini dışarı üfleyerek. "Bunu ikimiz de bildiğimiz sürece." "Evet. Biliyoruz."

Gözleri karardı. "Güzel. Bunu aklımda tutarak, seni prezervatifsiz becermek istiyorum. Ben temizim. Sen de temizsin. Ve bir gece önce çok eğlendiğimiz için ertesi gün hapı almak için şafak vakti yataktan kalkmamıza gerek yok."

Dudaklarım sırtarak yukarı kıvrıldı ve kollarımı boynuna doladım. "Ah, zavallı bebeğim," diye karşılık verdim, sonra ileri atılıp çenemi ısırduğunda ciyakladım.

"Ne dediğimi çok iyi biliyorsun." Sözlerindeki ve yüzündeki yoğunluk? Tanrım, beni çok sert vurdu. Ona bu şekilde karşılık vermeyi göze alamayacağım yerlerden. Lanet olası kalbim gibi yerlere. "Seni çiğ istiyorum. Hiç böyle bir şey yaşamadım. Bir daha yaşayacağımı da sanmıyorum-"

Başka bir kelime, dehşet verici bir kelime daha söyleyemeden hızlıca fısıldadım, "İğneyi yaptıracağım." Yani, zaten onunla bu konuşmayı yapmak niyetindeydim. Bu benim için

Bu konuyu ilk onun açması iyi oldu.

Çenesini eğdi. "Güzel." Sonra, "Ne zaman?"

Homurdanarak, "Bugün doktordan randevu alacağım. Beni ne zaman uygun görürlerse içeri."

"Daha da iyi." Bunun üzerine beni bıraktı, belli ki artık kaçıp gideceğimden endişelenmiyordu.

Bu konuşmadan sonra bayılabilir ya da çılgılık atarak ormana kaçabilirsiniz.

Ama anladım.

Konuşmakta o kadar da iyi değildik.

Yapmak mı? Olmak mı? Evet. Bu konuda harikaydık. Özellikle de birlikteyken.

Artık yeniden ayağa kalkmıştım, buzdolabından hindistan cevizi sütünü ve onun için de normal sütü aldım, sonra da bize kahve yapmaya başladım.

Onun mutfağında benim mutfağımış gibi dolaştığımın farkındaydım.

Bazı eşyalarımı sığdırabilmek için dolaplarını yeniden düzenlediğimde hiçbir şey söylememiş olmasının daha da farkındaydım.

Ben fincanlarımızı hazırlarken o da tezgâhtaki tabureye oturdu ve "Bugün için ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Doktorla konuşmak da bunlardan biri," diye kuru bir şekilde cevap verdim ve sırtım ona dönük olduğu için, sadece homurdandığında omzumun üzerinden ona küstah bir sırıtış attım. "Bu gece geç saate kadar burada olmayacağım."

"Ben de öyle. En azından on birden sonra." Başımı salladım.

Çalış.

Söylemeye gerek yoktu.

Ayrıca ne yaptığını soramayacağımı da söylememe gerek yoktu. Bu teknik olarak berbattı ama gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

O da sormadı ama sormak istediğini görebiliyordum. Yine de adil olabilmesi beni eğlendirdi. Izgara yapmayı ve hamakta oturmayı seven ve belki de yaşamak için insan öldüren ya da uyuşturucu dağıtan bu büyük, belalı motorcu - Tanrım, burada neler olup bittiğini öğrenirse babamla yapacağı konuşmayı duyar gibiydim - *adil* davranıyordu.

Çünkü ben ona ne yaptığını soramıyordum, onun mantığına göre o bana neden sorabilsin ki? Görünüşe göre feministlerin hepsi yanık sutyenlerle gelmiyordu. Onlar da kesik giyiyorlardı.

Merak etmesine rağmen söylemediği için "Bu akşam Lily, babası ve kardeşiyle yemek yiyeceğiz" diye açıkladım.

Gerginlik onu vurdu. "Öyle mi?"

Kaşlarımı çattım ama mırıldandım da. "Dün Lily'nin doğum günüydü. O gün bir aile yemeği düzenlediler ama ertesi gün daha 'rahat' bir yemeğe davet edildim. Sen iyi misin?"

"Şu Luke Lancaster denen herifi sevmiyorum. Bara geldi ve-"

"Ve ne?" Gözlerim parladı. "Ah dostum, lütfen bana burnunu kıranın sen olduğunu söyle. Olay olduğundan beri bu konuda söylenip duruyor."

Sin homurdandı. "Hayır, ama keşke olsaydım."

Sırıttım. "Ama bunu bir motorcu mu yaptı?" Ben de yuhaladım. "Bayıldım. Eminim bunu babasına söylememiştir."

Ona kahvesini uzatırken kıs kıs güldüğümde, elini bileğime doladı ve "O Luke denen herife güvenme Tiffany," dedi.

Bu bir emir miydi yoksa bana ona güvenmediğini mi söylüyordu emin değildim. Kaşlarımı

atarak bileğimi sıkıca kavrayışına baktım ve "Merak etme, Luke'tan hoşlanmıyorum bile" diye mırıldandım. Gençken bu güzel çocuğa aşık olmuştum ama onda bana tuhaf gelen bir şeyler vardı.

şimdi sürünüyor.

Biraz rahatladı. "Güzel. Bu gece gardını yüksek tut."

Kaşlarım çatıldı, çünkü bunun neden gerekli olduğunu düşündüğünden emin değildim. Lily'nin evinde haftada birkaç kez, belki de ayda bir kez hem erkek kardeşi hem de babasıyla birlikte yemek yerdim.

"Tamam," diye yavaşça kabul ettim, burada açıklayamayacağı bir şeyler olduğunu biliyordum. Keşke uyarısını dikkate alsaydım.

Belki de öyle yapsaydım, her şey daha farklı olurdu.

Luke Lancaster O
gecenin ilerleyen
saatlerinde

LILY, babamın omzunu tutmasıyla irkildiğinde dudaklarım çirkin bir sırıtışa dönüştü ve burnumu oynatmama neden olduğunda durmak zorunda kaldım. Bir santim bile olsa kırığı çekmiş ve köprüye yapıştırdığım bant derime takılmış, intikam arzumun beslese de ruh halimi bozmuştu.

Bu gece benim intikam gecemdi ve plan çoktan başlamıştı.

Lily hafifçe babamdan uzaklaştı, sadece biraz, fark etmesine yetecek kadar değil. Ama ben? Ben her şeyi fark ettim. Elbette babamın ona ne yaptığını, yıllardır ne yaptığını biliyordum ama babamız gibi bir adamı durdurmak mümkün değildi.

Biliyordum çünkü ben de onun gibi yetiştirildim.

Lily zayıftı. Tıpkı annem gibi. Babamın ve benim tam tersimizdi.

Biz eski insanlardık. Tecavüz eden ve yağmalayan, istediğimizi alan, hak iddia etmeye cesaret ettiğimiz her şeye sahip olan Vikingler.

Onu beceriyor olması beni rahatsız etti

mi? Evet, rahatsız etti.

Pek bir şey beni rahatsız etmedi

ama bu etti. Beni şaşırtmasa bile.

Donavan Lancaster gibi bir adam istediği hiçbir şeyden mahrum bırakılacak biri değildi ama bunu bilsem de yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Henüz değil.

Zamanımı bekliyordum.

Bir gün gelecek, o kaidesinden devrilecekti ve ben de onun zayıflığından faydalanmak ve ona ait olan her şeyi sahiplenip kendime mal etmek için hazır ve nazır olacaktım.

Çok uzakta olmayan bir gündü. Ona sığınağımı gösterdiğim anda, onun da günaha gireceğini biliyordum.

Ve vardı.

Sonu yaklaşıyordu.

O masanın başına geçtiğinde ve Lily rahatladığında dudaklarım ciddi bir şekilde kıvrıldı.

Bakışlarım onunla en iyi arkadaşı arasında gidip geldi. Tiffany can sıkıcı biriydi ama bu durumda

bana yardım edecek.

Farkında bile olmadan.

Conchita'nın bu yemeğe eşlik etmesi için ısrar ettiğim içkileri yudumlarken onu izledim ve akşam boyunca içkisine öğüttüğüm ilaçtan küçük miktarlarda koyarak barı kendim idare ettim. Ayakları biraz titremeye başlamıştı.

Lily'nin, babamızın annemizi ne kadar özlediğine ve burada olup ikimizi de görmesini dilediğine dair yaptığı hazırlıksız konuşmadaki gerginliği - annemizin burada olmamasının sebebinin kendisi olduğu düşünüldüğünde oldukça tuhaf - aslında benim yardımına koştu.

Gergindi, diken üstündeydi ve adam ona dokunduğundan beri? Başka bir dünyada. Bunun nasıl olduğunu biliyordum.

Güvenli bir yer.

Sanki bu çürümüş gezegendeki herhangi bir yer gerçekten güvenliymiş gibi.

Narnia'ya gitmesi bana yardımcı oldu çünkü Tiffany'nin içinde bulunduğu durumu fark etmemişti.

Tiffany'den hoşlandığım zamanlar olmuştu. Gözlerini üzerimden ayırmaması hoşuma gidiyordu ama bir şeyler değişti ve o zamandan beri bir sinir bozucuya dönüştü. Aşkı öldüğünde, onu beni istemesi için manipüle etmeye çalışmışım ama beni birçok kez geri çevirmişti ve sadece babamın bana geri çekilmemi söylemesi beni durdurmuştu. Hayır cevabını kabul eden bir adam değildim -ki bu gecenin böyle geçmesinin nedeni de buydu- ama iş için mi? Anlamıştım.

Tiffany'nin babası, bizim ailemiz de dahil olmak üzere bazı önemli insanlar için para ineği idi, yani ben kimdim ki bedava parayı geri çevireyim?

Bitmek bilmeyen yemek sona erdiğinde, vedalaşmadan uzaklaştım. Dışarı çıkıp arabamı ön bahçenin karanlık bir köşesine park ettiğim yere gittim ve Tiffany'nin Lily ile babamı evde bırakarak arabasına doğru sendelemesini bekledim.

Neredeyse ayağı takılıp yüzüstü düşüyordu ama kendini tam zamanında yakaladı. Çantası yere düştü ve ben neredeyse gülerek onun içinde sakladığı ıvır zıvırı toplamaya çalışmasını izledim.

Tekrar ayağa kalktığı anda titriyordu ve neredeyse direksiyonun üzerine yığılacaktı.

Uyuşturucu olmasaydı, muhtemelen sadece sınırı aşardı, ama şimdi? Yoldaki herkes için bir tehlikeydi.

Ben de tam olarak buna güveniyordum.

Yeni arabamın tamamen elektrikli olması, yani Tiffany'ninki gibi kükremek yerine mırıldanması hoşuma gidince onu takip etmeye başladım.

Canavar gibi arabasıyla yolda sürünerek ilerleyişini izlemek acı verici ve acınasıydı ama evine beş dakikada varabileceği otoyola yaklaşırken hızlanınca motoru stop ettirdi. Birkaç saniye sonra tekrar harekete geçti ama çok hızlı gidiyordu. Lastikler patinaj yaparak banketten aşağı kaydığında, daha kötü bir kazaya karışmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Yine de dilenciler seçilemez diye düşündüm, arkasından yaklaşıp asfalta doğru kayarken.

Ona ulaştığımda inliyordu ama neyse ki zarar görmemişti. Yine de kusmuk önünü kaplamıştı ve leş gibi kokuyordu. Daha kötü kokulara alışkın olduğum için burnumu kıvrımadım, sadece Conchita'nın ön panelindeki yuvaya koyduğu telefona uzanırken bize servis ettiği fileto mignona dokunmamaya dikkat ettim.

Kilidi açması için yüzüne doğru tutarak, aradığım motorcuyu bulana kadar mesajlarını karıştırdım.

Günah.

Motorcunun fahişesinin başına koyduğu gayri resmi bekçi köpeği.

Bu gece kanını tadacağım bir kaltak.

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı ve onu takip etmenin ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Şaşırtıcı ama kolay. Tiffany herkesin sandığından daha titizdi. Çok güzeldim ama benimle asla yatmamıştı. Gençliğinden beri bana bir kez bile bakmamıştı. O pislikte ne buluyordu, bilmiyordum ama sertleşmeye karar vermesi benim şansımdı.

Yaklaşık bir haftadır motorcuları takip ediyordum, Günahkârların İnfazcısı'nın bir kadının amına koyduklarını izliyordum ve Sin adındaki güzel oğlan sikicisi genellikle amcığın peşinde olan kişiydi.

Bu planı böyle bir araya getirmiştım.

Onu takip edince Tiffany'yi becerdiğini öğrendim. Kahrolası sürtük.

Bana ters davranıyordu ama o motorcu pisliği için bacaklarını mı açacaktı?

Bu düşünce içimi öfkeyle doldurdu ve hıncımı ondan çıkarmak istesem de enerjimi bu kaltakla harcamamaya karar verdim.

Giulia Fontaine gazabımı hak eden bir kadındı ve o lanet motorcusu şehir dışındayken, bu gece benim parti gecemdi.

Sin'in numarasını bulduğum anda bir mesaj yazdım. *Bir kaza geçirdim. Bana yardım edebilir misin?*

Günah: *Siktir, iyi misin?*

Hemen cevap vermesi kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Bu pisliğin şehirli kıza karşı hisleri mi vardı?

Bu düşünceyle dudaklarım sırttı ve Billy Joel'in şarkısını içimden mırıldanarak cevap verdim.

Hayır. Kendimi iyi hissetmiyorum. Gelip bana yardım edebilir misin?

Kahretsin. Zamanım doldu.

Ben cevap vermeyince bir duraksama oldu.

Tanrım. Tamam, elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Bana canlı konumunuzu gönderin.

Gönderdim, telefonu dikkatlice sildim ve bulduğum yere attım. Arabadan inerken memesini sıktım, canını acıtacak kadar sert, uyuşturucunun etkisiyle inleyecek kadar-

Endişeli bir halde, gürültüye kıkırdadım ve gösterişli bir adımla arabama doğru geri çekildim.

Yola çıktığımda radyoyu açarak Günahkârlar'ın yeni barının bulunduğu kasabaya doğru ilerledim.

Sin gittiği an, o kaltak yalnız kaldığı an, benim olmuştu. Giulia ölmeyi dilemenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek üzereydi.

Ölüler hiçbir şey
hissetmiyordu. Ölüler
özgürdü.

Hayat bir hapisaneydi ve ben o amcığın gardiyanı olmak üzereydim.

Tiffany

Çalmaya başladığında telefonuma baktım. Karanlığın içinde parlayan ışık gözlerimi acıtıyordu, ta ki telefonumu elime alıp kulağıma götürene kadar... Saate hızlıca bir göz attığımda saatin sabahın ikisi olduğunu gördüm.

Kahretsin, bütün gün ve gece boyunca uyumuştum.

Sin'in evinde sersemlemiş bir halde uyandım, olanlar hakkında konuştuk ve sonra beni buraya bıraktı. Telefonu bağlarken tek hatırladığım buydu ve keşke ailemin evinde değil de onun evinde olsaydım diye düşündüm.

"İyi misin?" Sin'in selamıydı.

"Hayır." Sin'in sesi keşke burada olsaydı dedirtti. Tanrım, dün olduğu gibi onun kollarında uyanmak için neler vermezdim. "Hâlâ hasta hissediyorum ve başım beni öldürüyor." diye fısıldarken içimi sefalet, istek ve ihtiyaç doldurdu. Bir nefes verdim, sonra dün gece işten erken çıkmak zorunda kalarak ona biraz sorun yarattığımı bildiğimden, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tam olarak değil." Nefesi hattan aşağıya doğru hızlandı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Büyük bir şey." Gözlerim büyüdü, bu da başımı döndürdü. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Her şeyin bir bedeli vardır, Tiff. Bu sabah konuştuklarımız hakkında sessiz kalmam, Prez'imi dinlemek zorunda olduğum anlamına geliyor. Bu uzun sürmeyecek."

"Uzun sürmeyecek olan ne?" Homurdanarak doğruldum, sonra başımdaki ağrı bir canavara dönüşürken bir iniltiyi gizledim.

Homurdandı. "Bu sabah açıklamam gerekirdi ama lanet olsun, konuşacak başka şeylerimiz vardı. Dün gece yolda olmalıydım, bu sabah yalnız uyanmana izin veremezdim. Gitmeden önce seni görmeliydim."

"Yalnız uyanmama izin vermedin mi? Bu sabah neyi açıkladın? Sin, sen neden bahsediyorsun?" Fısıldadım, gözlerim sulanırken yaşlar kirpiklerimin hizasında yanmaya başladı.

"Gidişim."

Kalbim neredeyse duracaktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ohio'daki kardeş bölümümüz." Bir nefes verdi. "Yola çıktım bile, yolu yarılardım."

Ağzım açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çiğ bir şekilde fısıldadım. "Gelip veda etmeyi düşünmedin mi?"

"Bu bir veda değil. Sana söyledim Tiff ve söylemeye devam edeceğim..." Elimi kaldırıp gözlerimi ovuşturdum ve "Kafam çok karışık" diye mırıldandım. "Kafan karışmasın. Cezalandırılıyorum."

Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Belki aptallık ediyordum, belki de bana verilen ilaçlar beynimi uyuşturuyordu, çünkü biraz daha ağlamak istiyordum.

"Gitmeni istemiyorum." Söyleyebildiğim tek şey buydu ama yeterli değildi. Sözlerinin zaten ağrıyan kafamı nasıl allak bullak ettiğini anlatmaya yetmedi.

"İşte tam da bu yüzden gelip sana veda etmedim meleğim." Boğazını temizledi. "Oraya vardığımda ararım."

Karanlıkta görülmesi imkânsız olan tavana kaşlarımı çatarak baktım. Her şeyi kapatmıştım, klima hariç her şeyi kapatmıştım, burayı olabildiğince sessiz hale getirmek için her şeyi yapmıştım.

Buzdolabını kapatabilseydim, kapatırdım.

Ama sessiz olmasına rağmen yine de aşırı hassas hissediyordum ve nefes alışını dinledim, "Benden ayrılıyor musun?" diye mırıldanırken ses tonundaki her nüansı dinledim. Bu sadece

söylediği bir saçmalık mıydı? Dün gece hatırlamadığım başka bir şey mi olmuştu?
"Hayır," dedi sertçe. "Beni dinle, bu iş daha bitmedi. Asla da bitmeyecek."
Hiçbir zaman uzun bir süre değildi.

Ve kulübün nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Ohio'da, buradan bir günlük mesafede mi? Neler olacağını sadece Tanrı bilirdi.

Belki de onu kaybediyordum. Ama kaybedersem buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Sakince, "Tiff, her şey yoluna girecek," dedi. Ses tonundaki sertliği fark etmemiştim ama Ohio'ya doğru yola çıkmışken ve ben bunu ilk kez duyuyorken bunun pek bir anlamı yoktu.

"Nasıl olabilir?" Sefil bir şekilde sordum, omuzlarımdaki ağrı kendini belli ederken omuzlarımı oynattım. "Burada neler oluyor?" Homurdandım. "Gerçekten, yani."

"Ben istemedim-" Homurdandı. "Lanet olsun. Luke Lancaster bara gizlice girmek için benim yokluğumu kullanmış. İnfaz memurumuzun kadını Giulia Fontaine'e saldırdı." Boğazını temizledi. "O öldü, Tiff. Onu kadın öldürdü."

"Aman Tanrım! Lily! Lily! Onu aramalıyım-"

"Evet. Bunu daha sonra yapabilirsin. Bunun telefonda konuşamayacağım sonuçları var, Tiff. Unutma, sen benimsin ve seninle sonra konuşacağım."

Cevap vermemi beklemedi, tek kelime etmemi beklemedi, sadece aramayı kesti ve beni ekranıma göz kırparak, ışığın acısı gözlerimi bir lazer gücüyle deliyormuş gibi hissettirirken gözlerimi kısarak bıraktı.

Sözleri içime işlerken korku da içime işledi ve ekranıma odaklanamadığımda Siri'ye girip "Lily'yi ara" dedim.

Kardeşler arasında kaybedilmiş bir sevgi olmadığını biliyordum ama o ölmüştü ve... Kahretsin, buna üzülmem mi gerekiyordu? Bana o şekilde davrandıktan sonra?

Aramayı kestim ve kırmızı düğmeye basacak kadar uzun süre odaklandım. Ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Dün gece, Sin gelip beni eve götürmeye yardım etmeden önce Luke'un bana dokunduğunu çok net hatırlıyordum. Bana ilaç verenin o olduğunu biliyordum ve şimdi Giulia hakkında bunu biliyor muydum? Ne diyeceğimi, masum bir kadına saldırmak gibi alçakça bir nedenle beni uyuşturan Lily ile nasıl empati kuracağımı bilemiyordum. Yani hayır, ne yapacağımdan ya da nasıl yardım edeceğimden emin değildim. Yardım edebileceğimden bile emin değildim.

Lily ve ben yakındık, yakınlıktan da yakındık ama ailesi söz konusu olduğunda ağzını sıkı tutardı.

Sin'i tekrar aramayı, ondan daha fazla ayrıntı istemeyi düşündüm ama bu bile beni aşıyordu.

Yastığa yaslandım, kafatasım çekiçle vurulmuş gibi zonkluyordu, kuş tüyü dolgulu tabakaya yerleşirken bile.

Her şey değişmişti, dünyam ekseninden kaymıştı ve ben uyuyakalmıştım.

Elimi kaldırıp şakaklarımı ovuşturdum ama tekrar ağlamaya başladığımda bile uykunun beni kucağına çağırmasıyla göz kapaklarımdan inmeye başladığını hissedebiliyordum.

Yarın ne yapacağımı bulacaktım. Yarın, Sin'in gerçekten ciddi olup olmadığını öğrenecek ve Lily'ye nasıl yardım edeceğimi bulacaktım.

Yarın başka bir gündü ve umarım daha iyi bir gün olurdu.

Yarınlarımdan ne kadar boktan olacağını asla bilemezdim.

iki

TIFFANY

"TOZ TOZA, KÜL KÜLE..."

Babamın yattığı çukura bakarken, parlak tabutun üzerine biraz toprak attım ve gözyaşlarımı geri kııptım.

Bunların hepsi önlenebilirdi.

Düşünüp durduğum tek şey buydu. Kafamın içinde bir ayin gibiydi, tekrar eden ve kapatamadığım sonsuz bir şarkı.

Ben istedim.

Ne kadar isterdim.

Ama yapamadım.

Bu imkansızdı.

Kayıt çoktan başlamıştı ve ben her şeyimi kaybetmiştim. Her şeyimi.

Kaybetmediğim tek şey?

Akıl sağlığım ve dürüst olmak gerekirse, bu zor kazanılan bir şeydi.

Bir el belime doğru hareket etti ve kokuyu tanıyarak hızla arkamı döndüm ve kendimi en iyi arkadaşımın kollarına gömdüm. Lily bana sıkıca sarıldı, tam da sarılmaya ihtiyacım olduğu gibi, kulağıma fısıldadı, "Tatlım, hadi. Biraz nefes almaya ihtiyacın var."

Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Alt dudağımı kemirerek beni uzaklaştırmasına izin verdim. Arkasında yeni erkek arkadaşı Link vardı.

Kıbarca söylemek gerekirse, tam bir çürük adamdı. Sarışın, çok sarışın, çok iri yarı ve yırtık pırtığın tanıımıydı. Onu daha önce kulüp binasına gittiğim birkaç seferde görmüştüm ve gördüklerim ondan hoşlanmama neden olmamıştı ama şimdi Lily'yi sahiplendiğine göre?

Onda kesinlikle bir değişiklik vardı.

Mezarlığın etrafına düşmanlarla doluymuş gibi baktı ve bu gerçeğin tam tersiydi.

Annem bile burada değildi. Lily, Link ve patikanın hemen yukarısındaki yolda gösteriyi eğlenir gibi izleyen birkaç motorcu ile tek başımaydım. Babamın iş ortakları bile burada değildi. Sanki babam silinmiş gibiydi. Benim dışımda onunla ilgilenmesi gereken herkes tarafından.

Bunun nasıl olduğundan bile emin değildim, hem de bu kadar çabuk. Her şey Luke'un Günahkârların Yaşlı Kadınları'ndan biri tarafından öldürüldüğü gece başlamıştı.

O da buradaydı.

Erkeğinin motorunun arkasında oturuyor, savaş arabasının tepesinde bir kraliçe gibi görünüyordu. Sürtüğün üzerinde olması ve bunu Lucifer'i bile dost canlısı gösteren bir adamın arkasında yapıyor olması önemli değildi. Dikkatli görünse bile kraliçe gibi görünüyordu. Hepsi öyleydi.

Ne olmasını beklediklerinden emin değildim ama anladım.

O geceden beri her şey değişti ve dünyam alt üst oldu.

Lily'nin babası hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı ve sonuç olarak ticari varlıkları dondurulmuştu. Babamın Donovan Lancaster'a kendi kişisel kumbarasıymış gibi güvendiği ortaya çıktı. Fonlar kesilince emlak imparatorluğu başına yıkıldı.

Ve serpinti hepimizi harap etti.

Ama yıkım geri dönebileceğiniz bir şeydi. Neyden dönemezsin?

Kafasına bir kurşun.

"Kendini öldürdüğüne inanamıyorum," diye mırıldandım kimseye belli etmeden. Belki de bunu tüm dünyaya mırıldanıyordum.

Belki evren cevap verebilirdi, çünkü ben kesinlikle veremezdim.

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı Lily kederli bir sesle ve üzüntüsü gerçektir.

Babamı severdi. Herkes severdi. Babam harikaydı. Annem de öyleydi ama bazen biraz baş belası oluyordu ve şimdi her zamankinden daha fazla. Ailenin iflasa sürüklenmesini hafife almıyordu ve beni sinirlendirmeye başlamıştı.

Ayakta kalmamızın tek sebebi Lily'ydi.

Onun evinde kalıyorduk, onun parasıyla yaşıyorduk, çünkü IRS babamın ya da şirketinin sahip olduğu her mülke el koymuş, her bir mal varlığını dondurmıştı.

Hatta bize şirketin borcunu kapatacak kadar para vermeyi bile teklif etmişti ve ben de bu teklifini kabul etmiş ve bu parayı aniden işten çıkarılan çalışanlara aktarmak için kullanmış olsam da, ödenmemiş para miktarını karşılamaya yetecek kadar para yoktu.

Özellikle de bu borçların büyük bir kısmı Lily'nin ailesine aitken. Tam bir karmaşaydı.

Ama bu atlatabileceğimiz bir şeydi. Bunu atlatabilirdik. Ancak, bir metrenin altındayken hiçbir şeyi atlatamazsınız.

Durakladım, babamdan bir adım daha uzaklaşmadım.

Acı içime doldu ve Lily'ye sarılıp beni kucaklamasına izin verirken, kederimi haykırırken yüzümü saçlarına gömdüğümde dudaklarımdan ağlamaklı bir çığlık kaçtı.

Benim dünyam bir hiçti. Her şey bir yalan üzerine kuruluydu.

Zengin değildik. Sonuna kadar borçluyduk.

Annemle babamın evliliği sağlam değildi - eğer sağlam olsaydı, annem fakir olduğu için onu boşanmakla tehdit ettiğinde babam kendini öldürmezdi.

Her şey... Gitmişti.

Hepsini.

Hepsi

mahvoldu.

Tozdan toza, külden küle.

Benim hayatım buydu.

Sadece, kalbim hâlâ atıyordu ve bedenim bir hiç haline gelmiyordu - bunu hatırlamak zorundaydım.

Bunu atlatabilirim.

Babamdan daha güçlüydüm.

Bu düşünce bana keskin bir nefes aldırды, babam hakkında böyle düşündüğüm için suçluluk duygusuyla doluydum ama bu panikle savaşmama yardımcı olmadı.

Onu korkutmaya ne kadar yaklaştığımı fark etmiş olmalı ki Lily beni tekrar sıktı. "Hadi," diye mırıldandı, "seni eve götürmeliyiz."

Eve mi?

Neydi o artık? Neredeydi?

Dudağımı ısırdım ama başımı salladım ve saçlarının ipeği yüzüme sürtündü. Bir el omzumu kavradı, büyük ve güçlüydü ve boğuk bir ses, "Sorun yok Tiffany. Her şey yoluna girecek. Zamanla."

Anahtar kelimeler bunlardı.

Zamanla.

Yetişkin erkekleri altlarına işetme gücüne sahip olan ve ses tonunu benim için yumuşatan iri, kaba motorcuya baktım.

Küçük yaşlı ben.

"Teşekkürler Link," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Berbat, bebek.

Berbat." Gerçekten de öyleydi.

Her nasılsa, birkaç kelimeyle duygularımı yoğunlaştırabiliyordu. Buna içerlemedim, aksine yalnız olmadığımı hissettirdi.

"Evet." Elimi kaldırdım, gözlerimi yumdum ve gözyaşlarımı sürükledim. "Öyle."

Lily elimi tuttu ve mırıldandı, "Sana biraz yiyecek vermemiz gerek."

Bakışları sivriydi ve bunu neden söylediğini düşünmek bile istemeyerek arkamı döndüm. Hamile olduğuma yemin etti.

Buna inanmayı reddediyordum.

Bakın, bir kadının dünyası başına yıkıldığında regl dönemini kaçıırır ve bazen işler gerçekten stresli olduğunda kusar.

Çok basit.

Stresle ilgili.

Sin'i düşünmemeye çalışarak burun kemiğimi sıktım. Ona

yakında söylemem gerekecekti.

Lily'nin söyledikleri doğruysa yapmak zorundayım.

Bu sabah, cenazeye gitmeden önce, elinde bir poşetle yatak odamın kapısında belirmişti. Sonra, lanet testi kullanana kadar neredeyse gitmeyi reddedecekti.

Bundan kurtulmamın tek yolu neydi?

Kustum ve kustuktan sonra annem Greta Garbo gibi içeri girdi, saçları türbanlıydı ve neden hasta olduğumu öğrenmek istiyordu.

Yalan söyledim tabii ki. Ona sadece kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim ve o anı, bugünkü törene katılmayı reddetmesine bir gönderme yapmak için kullanmıştım. Ama sadece kaçınılmaz olanı erteliyordum.

Eve döner dönmez Lily'nin beni bir çubuğa işeteceğini biliyordum ve sonucun ne olacağını bildiğime dair içimde kötü bir his vardı.

Lily'nin arabasına doğru yürürken - Jaguar'ım da borç tahsildarlarına kaptırılanlardan biriydi -Link bizi bıraktığı anda bisikletine doğru yöneldi.

Onu kalbimi sızlatan, Sin'i özlememe neden olan bir şefkatle öptü ve o da gülümsedi

Onu o kadar çok seviyordu ki, görmek acı veriyordu.

Arabaya tırmanırken dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü ve direksiyona geçip klimayı açıp bana döndüğünde nedenini anladım.

Motorcular, sanki her tarafı metalle korunuyormuş gibi etrafına yayılmadan önce tekmelediler.

Koruyucu bir detay olarak, babası yanıdayken sahip olduklarından daha iyiydi. Artık tüm korumaları gitmiş, yerlerine MC'den Adaylar gelmişti ve onun iyiliği için sevinmiş olsam bile, her zaman bisikletli adamlar tarafından takip edilmesi garipti.

Yerleştiklerinde kontağı çevirdi ve yola çıktık. "Her şey yoluna girecek, Tiff."

"Bizi sonsuza dek yüzdürmene izin veremem," diye fısıldadım, mezar taşlarına bakarken yüzümü yana çevirdim.

Bir motorcunun 'kuyruğu' araya girdiği için görmek zordu ama Lily'nin parasının babamın cenazesini de nasıl karşılayacağını düşünerek mezar taşlarına odaklandım.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Arkadaşlar bunu arkadaşlar için yapmaz. Bu çok fazla."

"Hey, bu kadar yeter!" diye bağırdı ve elini külotlu kalçama vurdu. "Biz arkadaştan daha fazlasıyız, kardeş gibiyiz. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama yine de. Bu kız kardeşler için bile fazla ileri gitmektir."

"Pek sayılmaz. Sence ne kadar paraya ihtiyacım var? Ve tatlım, bunu seni incitmek için söylemiyorum ama annen fakir olamaz. İkimiz de biliyoruz ki parası olmadan hayatta kalamaz. Bu imkansız. Eğer öyle olursa, onu da kaybederiz."

"Çok kötü davranıyor," diye fısıldadım, çünkü Lily'nin haklı olduğunu biliyordum. Eğer annem fakir olmak zorunda kalsaydı, bileklerini keserdi ve sonrasında doktor faturaları da bana kalırdı.

Tek tesellim babamın borçlarının benim olmamasıydı. Elbette annemindi ama o da iflas ediyordu. Bir taştan kan çıkaramazdınız ve bir şekilde annemin kalbi son birkaç hafta içinde buna dönüşmüştü.

"O benim için de bir anne gibi," diye mantık yürüttü Lily ve bu konuda haklı olsa da, benimkiler ona onunkilerden daha nazik davranmış olsa da, bu doğru değildi.

"Bize karşı çok iyisin."

Bunu ısılıkla geçiştirerek, "Annen istediği kadar Link ve benimle kalabilir, Tiff. Onun için endişelenmene gerek yok. Evin o yarısı onun olabilir." Titredi. "O taraftan nefret ediyorum zaten."

Baba tarafından.

Nedenini anlamak zor değildi.

Her zaman kötü hisler uyandırmıştı, Luke da öyle ve bu, onun gelmelerinin başka bir şeye dönüşmesine asla izin vermememin birçok nedeninden biriydi.

On sekiz yaşımıdayken Lily ile en iyi arkadaş olmamızın ve onun erkek kardeşiyle birlikte olmamın romantizmin doruk noktası olduğunu düşünüyordum. Luke yakışıklıydı, istediği zaman çekici olabiliyordu ve bir imparatorluğun varisiydi. Sevilmeyecek neyi vardı ki?

Dışarıdan bakıldığında bunların hepsine sahipti ama ben dışarıdan bakmayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Önemli olan tek şey içerisiydi.

Lily ve benim ailevi bir bağla birbirimize bağlı olmamızı isteyen o aptalca, kız gibi arzulara Luke'un iyi bir insan olmadığını çok önceden görmüştüm.

Özüne kadar çürümüştü ama kimse bunu görmedi çünkü çok iyi bir aktördü.

Ben bir şey söylemeyince Lily iç geçirdi ve konuyu değiştirdi. "Bana babasının kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Hamile olmayabilirim," diye mırıldandım, ses tonum sertti. Bu konudan da kaçınmaya çalışırken omuzlarımı kamburlaştırarak koltuğuma çöktüm.

Hiçbir şey, kesinlikle popo öpücüğü, şu anda konuşma gündemimde yüksek değildi.

Tüm bunlar üzerinde hiç kontrolüm olmayan bir gelecekle ilgiliydi ve şu anda bu beni deliriyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Sen hamilesin. Sen hiç hasta olmazsın, Tiff. Asla."

"Babam daha yeni öldü, Lily," diye homurdandım, mezarlıktan çıktığımız için otoyola bakıyordum.

West Orange dünyada en sevdiğim yer değildi ama babam bizi yeni projesi için buraya getirmişti.

Artık teneke kutuda olan bir gelişme.

Tıpkı annemin ve benim geleceğim gibi.

Beton bir orman değildi ama neredeyse oradaydı. Manhattan'ın en zengin insanlarını New Jersey'e getiren alt bölgeyi burada inşa etmeye başladığında ilçeyle yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak, bölge çiçeklerle, bitkilerle ve boktan şeylerle süslenmişti, ama yeterli değildi. Bir boku cılalayamazsınız, en azından benim fikrim buydu.

"Tiff?"

"Ne?" Dalgınca sorguladım.

"Baban... sana zarar vermedi, değil mi?"

Sin yapmıştı ama bu şekilde değil. "Hayır. Bunu asla yapmaz."

Sözlerim doğruydı ve gerginliğinin biraz azaldığını hissettim. Sanki arabanın içindeki hava onun rahatlamasıyla on derece ısınmıştı.

Beni sevdiği kesindi. Benim de onu sevdiğim açıktı ama bu kâbusun ardından bu sevginin hatırlatılması harikaydı.

Ne olursa olsun, arkamı kollayacağını bilmek. "Kim o?" diye fısıldadı.

"Bilmek istemezsin."

"İstemesem sormazdım."

"Link onu tanıyor" diye fısıldarken boğazım düğümlendi. "O bir motorcu mu?"

Ciyaklaması neredeyse dudaklarımı titretecekti. Ama bu durumun komik bir tarafı yoktu. Hiçbir şey.

"Evet. Öyle."

"O da kim?"

Ben daha itiraf etmeden ikimizin de hamile olduğumdan bahsetmesinden nefret ediyordum.

Eğer gerçekten bir bebeğim varsa anne olmaya hazır mıydım?

Bunu hayal bile edemezdim. Zaten çok anaç bir insan değildim ve gençtim. Tanrım, daha yirmi üç yaşındaydım.

Titrek bir eli karnıma koyarak, orada bir çocuk olup olmadığını, o çocuğun beni hissedip hissetmediğini, duygularımı, stresimi ve gelecekle ilgili endişelerimi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Hâlâ yüklü olsaydım bebek için hazır olmazdım.

Ama tek kuruşum olmadan bununla yüzleşmek? Değer verdiğim adam olmadan

gölünç derecede kısa bir süre benim yanımda?

Kahretsin, dehşete kapılmama şaşmalı mıydım? "Bir iş bulmam lazım," diye mırıldandım.

"Ha?" Lily direksiyonu o kadar sert kırdı ki bisikletliler de onunla birlikte kırmak zorunda kaldı. Omuzları tıpkı benimkiler gibi kamburlaşmıştı, farklı aşamalardaki motorcular ona ters ters bakmak için döndüklerinde. Link arabayı onun yanına sürdü ve cama vurdu. Ona el salladı ve dikkatlice "Özür dilerim" dedi.

Bakışları bir adım geri çekilip etrafımızdaki hareketli çembere dönene kadar sertti.

Lily'yi bir motorcuyla hayal etmek zordu. O çok klas biriydi. İkimiz de öyleydik. Ve yine de, bir şekilde, ikimiz de motorculara aşık olmuştuk.

Annelerin kızlarını uyardığı sert ve hazır erkekler.

Kızlarının annelerini görmezden geldiğini söyleyen ve yanana kadar onlarla oynamaya çalışan erkekler.

Bunu yaptıklarında, çok kötü yandılar.

Tıpkı benim gibi.

Ama Sin beni incitmek istememişti.

Tayin edilmesine engel olamadı. Eğer bir şey varsa, bu benim hatamdı. Ve Luke Lancaster'ın. Cehennemde çürüsün.

"İş bulamazsın."

"Neden yapamıyorum?" Mırıldandım. "İnsanlar böyle yapar, değil mi? Kendilerini geçindirecek hiçbir şeyleri olmadığında çalışmak?"

"Sen farklısın. Çalışmana gerek yok. Ben varım."

Titrek bir nefes aldım. "Bunu söylemeyi bırakmalısın, Lily. Cömertliğin çok fazla. Senden alıp karşılığında hiçbir şey vermemek benim için adil değil."

"Her şey farklı olsaydı, sen de benim için aynısını yapmaz mıydın?" diye düşündü ve niyetim bu olmasa bile onu incittiğimi biliyordum.

"Biliyorsun yapardım," diye mırıldandım usulca, "ve biliyorum ki, tıpkı benim gibi, sen de bununla mücadele ederdin." "Evet, mücadele ederdim ama daha azını da beklemezdim. Biz kız kardeşiz," dedi kararlılıkla. "Kız kardeşlerin

birbirimizin arkasını kollarız. Ayrıca, ne halt edeceksin? Hamilesin, yakında öğleden sonraları yorulmaya başlayacaksın ve-"

"Hamile kadınlar çalışır, Lily," dedim kuru bir sesle, onun bu açıklamasıyla eğlenerek. "Evlerini temiz tutarken ve bazen aynı anda birden fazla çocuğa bakarken, öğleden sonra bir iş toplantısı sırasında sabah bulantılarını atlatmayı da başarıyorlar. Benim de onlardan biri olmamam için hiçbir neden yok."

"Neden ihtiyacı olan birinin işini elinden alasın ki?" diye karşı çıktı ve ben de içimden homurdandım.

"Bu kirli dövüşmektir."

"Gerçek bu. Paraya ihtiyacın yok. Savurgan biri değilsin, bu yüzden sana o kadar büyük bir harçlık vermeme bile gerek yok-"

"Aman Tanrım! Bu kadar yeter, Lily. Şu anda bu konuşmayı kaldıramam. On üç yaşında değilim-" "Hayır, olmadığını biliyorum, ama potansiyel olarak bir annesin ve o çocuğu düşünmek zorundasın. Her neyse,

Günahkarlar'ın yardımınızı istediğini söylemiştim. Bana iyilik olsun diye onlar için çalışabilirsin.

Ŗu anda benimle yaşıyorsun ve yemek sorun değil. Eğer babası seninle bir Ŗey yapmak istemiyorsa, endişelenmene gerek yok. Bebeği birlikte büyütebiliriz."

Bunun üzerine dudaklarım kıvrıldı. "Komün bebeği gibi mi?"

Kıs kıs güldü. "Evet. Neden olmasın? Bebek pedikürün ne olduğunu bilerek büyüyebilir.

Link ile boş zamanlarında bisiklet tamir ederken-"

Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Kahretsin, bunun kulağa epik bir fikir gibi geldiğini düşünüyorsam gerçekten deliydim.

Lily ile bir bebek büyütmek mi? Sin korumasa bile Link ve adamlarının onu koruyacağını bilmek? Cennet.

Şu anda cennete tam olarak güvenmediğim için, tedirgin bir şekilde, "Ben eğitilmiş değilim," dedim. "Sadece okulu bıraktığın için. İkimiz de yapabileceğini biliyoruz-"

Gözlerimi devirdim. "Kıskanma."

"Bir kitap bile açmadan 4.0 not ortalamanızdan mı?" Kadın homurdandı. "Emin ol kıskandım. Her neyse, sana ihtiyaçları var. Resmi olarak eğitim almış olsan da olmasan da o kadınların sana tahmin edemeyeceğin kadar çok ihtiyacı var Tiff. Neler yaşadıklarını biliyor musun?" Ürperdi. "Onların da alacağı tek yardım sensin. Ya sen ya da hiçbir şey."

Elimi uzattım ve enseme ovuşturdum. "Orada ne yaptıklarını hâlâ anlamıyorum-" "Karmaşık bir durum."

"Bana mı söylüyorsun?"

Anlayabildiğim kadarıyla, kadınlardan ikisi 'teknik olarak' orada değildi. Yani yetkililerin onlardan haberi yoktu. Bir kadını biliyorlardı ve polise giden de oydu ve Donovan Lancaster'ın tutuklama emirlerinden ve iade kararlarından kaçmak için Asya'da dolaşmasının nedeni de oydu. Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım adamın kötü adam olduğu bir aksiyon filminden fırlamış gibiydi.

Gerçeküstü onu kesmedi.

"Sana ihtiyaçları var, Tiff. Bir restoranda, bir mağazada çalışmak... Kimseye yardım etmeyeceksin. Elbette, dürüst bir para kazanacaksın, ama o para gerçekten ihtiyacı olan birine gidebilir ve ailemin yok ettiği üç kişiye yardım etmeyeceksin. Lütfen, Tiff. Lütfen mi? Bunu benim için yapar mısın?"

Sesi yalvarır gibi değildi. Saklayamadığım, kaçınamadığım acil bir ihtiyaçla doluydu. Önüme baktım ve hiç beklemediğim bir geleceğin önümde açıldığını gördüm. Terapist olarak eğitim almayı bırakmamın iki nedeni vardı. Birincisi politika yüzünden, ikincisi de yapamadığım için.

Kelimenin tam anlamıyla.

Çok fazla

karıştı. Bu...

Lanet olsun, hiç sağlıklı değildi. Onunla sağlıklı değildim.

Eğitimim raydan çıkmıştı ama terapist olmanın benim için iyi olmadığını fark edemeyecek kadar kendimin farkındaydım.

Yine de aynı şekilde haklıydı. Neden Lily'nin ailesindeki erkekler tarafından incitilmiş kadınlara yardım etmek için bir şeyler yapmayayım ki? Denememi hak eden biri varsa, o da oydu. O verdi, verdi ve şu anda benim tek yaptığım almaktı.

Ve bu nedenle ona karşı dürüst olmamı hak ettiğini biliyordum. "Lily?" "Evet, tatlım?"

"Sin'in babası."

Kaşları çatıldı. "Günah mı? Kardeşi-"

"Nyx kafasını kesmesin diye mi gönderildin? Evet." Ses tonum kuru ve işkence karışımıydı. "Bu her şeyi özetliyor."

Omuzları dikleşti. "Bu işleri değiştirir. Rex'le konuşacağım."

Küçük Lily'nin kulüp işlerine burnunu sokması ve Rex'e zorbalık yapması düşüncesi dudaklarımı

Prez.

Kulüp partilerindeyken çok şey öğrenmiştim. Dinamikleri izledim, kişiler arası ilişkileri inceledim, motorcuların muhtemelen benim fark etmemi beklemeyecekleri şeyler öğrendim...

O kulüp binasında sırlar vardı ama zaten her yerde yok muydu? Benim hayatım onlarla delik deşikti, Lily'ninki de.

Karnımı kapattığım elime bakarken bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. "Bunu da atlatacağız, değil mi Lily?"

"Tabii ki yapacağız." Bana gülümsedi ve bana olan sevgisi parladı.

Yedek elimi uzattım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım. O da beni sıktı. "Teşekküre gerek yok."

Günah

Terin biriktiği enseme bir mendille ovarak, oturduğum ağaçta olabildiğince hareketsiz kaldım.

Kulüp için şimdiye kadar bulunduğum en saçma pozisyon değildi, ama bu benim kendi zamanım ve paramla oldu.

Bir amacım vardı.

Eve gitmek istiyordum ve karşımdaki evdeki piç kurusu da bu amacıma ulaşmak için bir araçtı. Nyx'in iki zayıflığı vardı.

Giulia onlardan biriydi, ya diğeri?

Önümdeki piç, yaşamayı hak etmiyordu.

Üç saattir buradaydım ve bir hamle yapmasını bekliyordum. NJ'de alışkın olduğum bağlantıların hiçbiri olmadığından, bu piçin izini gerçekten eski usul bir şekilde sürmek zorundaydım.

Tam bir baş belasıydı ama West Orange'a dönmek için buna değerci.

Burada olmayı hak etmiştim. Görevimi terk etmiştim, Giulia'yı tehlikede bırakmışım ve yerleşkenin topraklarını gübrelemememin tek nedeni elimde kanıt olmasıydı.

Kadınımın dalga geçildiğinin kanıtı. Tabii ki söz konusu kadın benim olduğunu bilmiyordu çünkü Nyx kanımı emerken Jersey'den siktir olup gitmeden önce onu resmen sahiplenecek zamanım olmadı.

Bu düşünce çenemin yana kaymasına neden oldu ve ayağımdaki krampı dikkatlice hafifleterek uzattım.

Sikin bir saat önce gitmiş olması gerekiyordu ama hâlâ buradaydı. Telefonunu klonlamıştım, bu yüzden planlarına göre bu gece yola çıkacağını biliyordum ama saat belirtmemişti. Eğer daha fazla beklerse, bu gece yerine yarın gidecekti ve bu da benim kulüp binasındaki yeni görevlerimi kolaylaştıracaktı.

Verdiğim rahatsızlıktan dolayı tıslayarak, sikin yavaşça gitmeye hazırlanmasını izledim.

Yarım saat sonra nihayet sinirlendiğinde, ayağıma giren kramp onu uyuşturmuştu ve onu takip ettiğimden habersiz uzaklara doğru kükreyerek uzaklaştığında, bankım haline gelen daldan aşağı atladım ve neredeyse yere düşecekken irkildim.

Uzuvlarımı anında bombardımana tutan karıncalanma ve iğnelenme hissini görmezden gelerek gölgelerin içine daldım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Diz çökerek kilidi açtım, sürünerek eve girdim ve kapıyı hemen arkamdan kapattım.

Buraya sadece kıkırdamak için gelmedim. Onu takip ettiğim son üç haftadır her gece o lanet kasaya girmesini izliyordum ve dün gece nihayet şifresini gördüm.

Orada ne olduğunu biliyordum ama kanıtı ihtiyacım vardı. Nyx'e verip beni affetmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ohio burada yaşayan Günahkârlar bölümü için harika olabilirdi ama burası benim yerim değildi.

Ben doğma büyüme bir Doğu Yakalıydım ve ülkenin ortasında olmak beni sadece huzursuz ediyordu. Eve gitmem gerekiyordu ve bu süreçte bir uzvumu kaybetmek istemiyordum.

Homurdanarak kasanın kilidini açtım ve telefonumdaki el fenerini kasanın karanlık dehlizine tuttum.

Farklı dosyaları karıştırırken aradığım malzemeye rastladım ve onayladıktan sonra, başka bir resim görmeye gerek duymadan feneri kapattım ve Rex'i aradım - haftalardır onunla ilk kez konuşuyordum, çünkü evime dönmeyi hak etmem gerektiğinin farkındaydım. Beni MC'den atmayarak, Nyx'e beni gazabından kurtarmak için Ohio'ya değil Oklahoma'ya gönderdiğini söyleyerek zaten benim için her şeyin ötesine geçmişti. İsteyeceğim son şey onun da zamanını boşa harcamaktı.

"Eve gelip gelemeyeceğini soruyorsan cevabı zaten biliyorsun," diye selamladı. "Nyx seni affetmeye yakın bile değil."

Bunun üzerine yüzümü buruşturarak ona, "Olacak. Ona bir oyuncak buldum." Sessizlik kulağımda yankılandı, sonra mırıldandı, "Yeterli olmayabilir, kardeşim."

"Biliyorum ama denemek zorundaydım, değil mi?" Çenemi ovuşturdum, onunla konuşuyor olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyordum. Kahretsin, ailemi özlemiştim. Bu lanet sürgün berbattı. Aynı zamanda Tiff'e olan hislerimin bir kanıtı olarak onun için bu boka katlandığımı da fark ettim. Mırıldanırken sesim hırçınlaştı, "Mav'in öldürme emrinin adil olduğunu onaylaması için sana adını ve ayrıntılarını göndereceğim ve adil bir uyarı, eğer Nyx çöpü çıkarmazsa, ben çıkaracağım."

"O kadar kötü mü?"

Prez'in bu sözlerim karşısında kaşlarının kalktığını hayal edebiliyordum. Biri hak etmedikçe ellerimi kirletmediğimi biliyordu.

"O kadar kötü," diye onayladım. Mide bulandırıcıydı ama az önce gördüğüm görüntülere karşı duyarsızdım.

Bu bokla ilk kez karşılaştığımda, daha gençken, gerçekten kusmuştum ve kardeşler beni bir korkak olduğum için yeni bir tane atmadıkları tek zamandı.

Bizim işimiz normalden daha fazlasıydı. Kanla uğraştık, korumayla uğraştık ve kimse bunun için bize teşekkür etmedi, çünkü kimse bu hasta pisliklerin kökünün kazınmasının arkasında bizim olduğumuzu bilmiyordu.

Ama her ne kadar uyuşmuş olsam da, midem hâlâ o herifin klasörlerinde gördüklerimden dolayı huzursuzdu. Ona her bir fotoğrafın bedelini ödetecektim. Ya Nyx bu işe karışırsa? O şerefsizin ruhundan intikam almak için yapmayacağı şey yoktu.

"Ona söyleyeceğim. Onun sözü üzerine harekete geçmeyi bekle."

"Söyleyeceğim."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve ben de kasadaki her şeyi bulduğum gibi yerine koydum. Herifin tüm belgeleri eski düzenine kavuşturulduktan sonra kasayı kilitledim ve kapı da kapandıktan sonra dışarı çıktım.

Bir hayalet gibi oradan ayrıldım ve bisikletime yöneldim.

Beni bekleyen mesajı görmüştüm ve cevap vermek istesem de bunun aptallığın ötesinde bir şey olacağını biliyordum.

Buradan, David Faudreaux'nun evinden ve alt bölgesinden uzaklaşmam gerekiyordu. Biri beni gördüğü anda, o ortadan kaldırıldığında kendimi soruşturmaya dahil etmiş olacaktım.

Bu nedenle, kickstand'i geri aldım ve domuzumu yolda yuvarlamadan önce motosikleti boşa aldım.

Biraz zamanımı aldı ve her lanet olası adım sanki iki kat daha uzun sürüyormuş gibi geldi, ama otoyolun gürültüsünün kontağımın marşını engellediği sitenin güvenliksiz girişine geldiğimde, yuvarlanarak uzaklaştım ve Günahkârlar'ın yerleşkesine geri döndüm.

Ohio bana göre değildi. Elbette, harika bir yerdi ama benim yerim değildi. Benim evim Kuzeydoğu'daydı.

Her şey biraz farklıydı. Koku, insanların davranışları. Aslında daha iyiydiler ama buna alışık değildim ve evimi özlemiştim.

Onu özledim.

Sevgilisi hakkında duygusallaşan bir korkak olacağımı düşünmemiştim ama kendimi göreve çıkmış bir asker gibi hissediyordum. O günlerde oradaydım ve dürüstçe söyleyebilirim ki Tiffany'yi eski sevgilimi özlediğimden daha fazla özlemiştim.

Tek teselli, burada vücudumun her kıvrımına kum girmemesiydi - o zamanlar giymek zorunda kaldığım onca teçhizatla kıcımın deliğine nasıl girdiğini asla bilemeyecektim - ateş edilmiyordu ve kimseyi öldürmek zorunda değildim.

Teknik olarak değil, en azından.

Ohio'daki konsey her şeyi kendine saklasa da *Famiglia*'da işler kötüye gitmeye başlamıştı, bunu biliyordum. Buraya sürgün edilmemle kazandığım tüm rütbelerimi kaybetmişim ama sıradan bir kardeş bile olaylardan uzak tutulurken, hepimiz Teksas'taki Cehennem Asileri'nin Beş Nokta gibi onlara da gayri resmi savaş ilan ettiğini öğrenmiştik ve onlara bağlı olduğumuz için bu teknik olarak bizim de bağlı olduğumuz anlamına geliyordu.

İtalyanlar et ve kemik ticareti yapan, kadınları mal gibi satan adi heriflerdi ve şimdi Ruslar da mı onlarla savaştaydı? Hiçbir yer uzun süre güvende olmayacaktı.

Tiffany'nin tehlikede olma ihtimali hiç hoşuma gitmiyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Siktir. Hepsi bu.

Bu beni öldürdü, ama kıcımı kaldırmamı sağladı. Buraya geldiğim anda kendimi kolay bir amcığın içinde boğabilirdim. Nyx uzun süre kin tuttu. Hayatımda tanıdığım en acımasız orospu çocuğuydu, bir İspanyol Engizisyoncusu'nu yumuşak çekirdekli gösterecek şeyler yapabilirdi ve Giulia'nın saldırıya uğradığını duyduğum anda hayatımın tehlikede olduğunu biliyordum.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp gittiğim için kendimi korkak gibi hissediyordum ama gerçek şu ki kardeşlerimi tanıyordum. Ve anladım. Tiffany'yi korumaya alsaydım ve saldırıya uğradığında yerlerini terk etselerdi? Ben de kan isterdim.

Ama umutsuz hissetmek yerine, kaderimi kabullenmek yerine, kıcımı eve geri götürmek için çalışıyordum.

Ya bu olacaktı ya da Tiffany'yi buraya getirecektim. Ve onu Ohio'da gerçekten göremezdim.

Hiçbir şey söylememiş olsa da New Jersey onun için biraz zor bir yerdi. West Orange'ı sevmediği belliydi ve benim evim olmasına rağmen bunu anlıyordum. Manhattan'da, Five Points'in bölgesinde doğup büyümüştüm, bu yüzden hiç uyumayan şehrin ışıltısının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Ama aynı zamanda ev de değildi. En azından benim için. Yine de, Tiff ve Podunk, Ohio? Hayır.

Bu bir seçenektir ama kabul etmemeyi tercih ettiğim bir seçenektir. İçimde hamile olduğuna dair bir his vardı.

Neden?

Çünkü hayat bazen berbattı ve çocukların zamanlama hiç uygun olmadığına ortaya çıkma gibi bir huyu vardı. Bir MC'de benim kadar uzun süre yaşadığınızda bunu gerçekten hızlı bir şekilde öğreniyorsunuz.

Ülkenin yeraltı suç dünyasından yarım düzine insan savaştayken, Nyx'in bana Kolombiyalı bir kravat vermesi riskini göze alarak burada kalmaya zorlanmamdan daha kötü ne olabilirdi?

Dünyaya yeni bir hayat getirmek için ne mükemmel bir zaman, değil mi?

Tabii ki, bu sadece içgüdülerimin konuşmasıydı ve içgüdülerimin yanıldığı biliniyordu. Ama hap ve sonra ilaçlar? İçinde hiçbir şey kalmayana kadar defalarca kustu ve yine de kuş gibi yedi. Eğer ertesi gün hapi işe yaradıysa, bu bir mucizeydi.

Bir mısır tarlasının yanından geçerken -hayatımda hiç bu kadar çok mısır görmemiştim- kulüp binasına girdim.

Bir parti devam ediyordu ve ben Faudreaux'yu izlemeye gitmek için partiyi kaçırmıştım. Dürüst olmak gerekirse, hiç havamda değildim.

Evdeyken Link'le birlikte partinin canı ve ruhuydum, ama burada? Sefil bir piçtim ve bana kardeşim diyen ve benim zavallı kıcımla uğraşmak zorunda kalan piçler için üzülüyordum.

İçkiyi azaltmamın bir faydası olmadı ve bunun nedeni çoğunlukla çok fazla içtiğimi bilmemdi. Sosyalleşmek, arkadaş canlısı olmak ve bir partinin tadını çıkarmak bana doğal gelmiyordu. Bu tür şeylerden tam anlamıyla zevk almak için kayganlaştırıcıya ihtiyacım vardı, bu yüzden midemi kaplayan bir şişe tekila olmadan hiçbir şeyin tadını çıkaramayacaktım. Aksine, şu anda çok hüzünlüydüm ve alkolün bunu daha da kötüleştireceğini hissediyordum.

Bunu aklımda tutarak, kapıyı tutan Prospect'e sahte bir selam verdim ve kazı alanıma doğru sürdüm.

Teknik olarak bir ziyaretçi olduğum için, buradaki yerimi hak edene kadar kulüp binasında kalmıyordum. Yine de bunu tercih ederdim. Bu insanlar benim halkım değildi. Onlar benim kardeşlerimdi ve gerekirse onlar için ölür ve öldürürdüm ama ailem değillerdi.

Bunun çoğu insan için pek bir anlam ifade etmeyeceğini biliyordum, ancak sahip olduğumuz zihniyeti yalnızca hayatın içinde olanlar anlayabilirdi. Adam'a karşı birleşmiştik ve Adam zaman zaman değişebilirdi ama biz bir bütün olarak kalırdık.

Motosikletimden iner inmez çenemi ovuşturarak eşyalarımı aldım ve yatakhaneye girdim.

Günahkârlar'ın yerinden farklı değildi; burada ziyarete gelen bir bölümün kalabileceği ya da Giulia ve Prospects'e yeni katılan kardeşleri gibi beklenmedik misafirlerin kendilerini kanıtlayana ya da kendilerine ait bir yer bulana kadar kalabilecekleri küçük pansiyonlar vardı.

Burası o kadar güzel değildi. Elbette, bu ranzalar eski moda ve başka bir çağdan kalma pisliklerle doluydu, ancak bana bir savaş esiri kampında kalıyormuşum gibi hissettiren sıra sıra yataklardan daha iyiydi, özellikle de duş perdeleri mahremiyetin bir görüntüsü olarak sahip olduğumuz tek bölmeler olduğu için.

Buraya daha önce de uzun süreli olarak gelmiştim ve o zamanlar berbattı ama şimdi yarı kalıcı olarak buradaydım ve fazladan kalacak yer aramayı reddediyordum çünkü bu yenilgiyi kabul etmek olurdu.

-Daha da kötüydü.

Tek tesellim, ben bir uçta yatıyordum ve benimle aynı evi paylaşan tek kardeş, Brakes adında

bir adam, karşı uçta yatıyordu.

Brakes'in olmadığını görünce ranzama doğru yürüdüm ve telefonumu çıkardım.

Havada küf kokusu vardı ve bu koku Brakes'in ya daha önce burada biriyle yattığını ya da bir kulüp fahişesinin ranzamda benim dönmemi beklediğini ve sikişmeden önce yokluğumdan sıkıldığını söyleyen bir parfümle renklenmişti.

İlgilenmediğimi anlamadılar ve gerçek şu ki, ilgilenmemem hala aklımı başımdan alıyordu.

Bir elimi çeneme götürüp kirli sakalımı kaşıyarak cep telefonumu çıkardım ve mesaj uygulamasını açtım.

Rex güvenliğim için beni buraya sürgün ettiğinden beri Tiffle iletişim halindeydik ve bu beni yine bir korkak gibi hissettirse de Nyx'in radarına girmektense El Kaide'nin radarına girmeyi tercih ederdim.

Evet.

Siktiğimin

Nyx'i.

İyi ki onu bir kardeş gibi sevmişim ve bana olan öfkesini anlamışım, yoksa o benimkine ulaşmadan önce beynini dağıtmam gerekirdi.

Uygulama açıkken, Faudreaux'nun evinden ayrıldığımdan beri Tiff'in birkaç mesaj daha gönderdiğini gördüm, ama Rex de göndermişti ve kaderimin onun söyleyeceklerine bağlı olduğunu bildiğim için önce onu açtım.

Önümüzdeki birkaç saat içinde yola çıkacağız.

Yumruğumu havaya kaldırdım, Nyx pedofili taşımamdan memnun kaldıysa eve beklediğimden daha erken döneceğimi gayet iyi biliyordum.

Ve bu iyi bir şeydi, çünkü Tiff'in son mesajı? Pek hayra alamet değildi.

Tiff: *Konuşmamız gerek.*

Sikeyim.

ÜÇ

TIFFANY

Bir elimde çalan cep telefonuma baktım, sonra odağımı birkaç saat önce üzerine işediğim ve Purelle'e batırdıktan sonra o zamandan beri komodinin üzerinde duran çubuğa çevirdim.

Bana söylediği şeye hâlâ inanamıyordum.

Gerçekten hamileydim.

Lily'nin bana getirdiği çantada iki farklı türde iki test seti vardı ve o tam bir baş belası olduğu için bu mantıklı geliyordu. Hepsini kullanmıştım ve hiçbirisi negatif çıkmamıştı.

Hepsi de farklı markalardı, bazıları erken gebelik arıyordu -ki Sin'in sekiz haftadır ortalıkta olmadığını düşünürsek bu çok aptalcaydı- bir diğeri sadece normal bir testti, bir set dijitaldi, diğeri değildi.

Sopa ne olursa olsun, oluyordu. Bu oluyordu.

Anne olacaktım. Olmazsam tabii.

Bunu yapabilir miyim?

Sin'in bebeğini rahmimden koparmak mı?

Ben kürtaj yanlısıydım. Bir kadının vücuduyla ilgili istediği her şeyi yapmaya hakkı vardı, ama zamanlama doğru olmadığı için nasıl kürtaj yaptırabilirdim?

Bu bizim hatamızdı. Bareback seks yaparak sıçıp batırmıştık. İki kez. Her seferinde aptalca bir şey yapıp ertesi gün hapı almıştım ama görünüşe göre işe yaramamıştı.

Cep telefonum tekrar çaldı ve beni üçüncü kez aradığında ekranda yanıp sönen Sin ve benim yataktaki resmimize baktım.

Daha önce konuşmak için ona mesaj atmıştım, ama şimdi? Ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Ohio'ya gittiğinden beri ondan bir şeyler saklıyordum.

Çok fazla bok var.

Nedenini bile bilmiyordum.

Lily ve Link'ten daha uzun süredir çıkıyorduk ama bunu bir sır olarak saklamıştım. Bunu neden yaptım ki?

Kendimi tam bir sürtük gibi hissettim, çünkü bir yanım onu küçük kirli sırrım olarak sakladığımı biliyordu. Sanki onun için fazla iyiymişim gibi, ama değildim.

Sin iyi bir adamdı.

Evet, kaba saba biriydi ama iyiydi. Elbette, bir MC'ye bağılıydı ve insanları öldürüp uyuşturucu satıyordu- Tamam, bu onu kötü biri gibi gösteriyordu ve öyle olduğunu tahmin ediyordum.

Ama o zaman Donavan Lancaster neydi? Luke Lancaster neydi?

O piçle ilgili son anımda ürperdim - arabamla kaza yaptıktan günler sonra mememi morartacak kadar sıkarken gülüyordu.

Nasıl çarptığımı hatırlamıyordum, çizdiğimi bile hatırlamıyordum. Sadece Sin'in yatağında uyandığımda kafama balyozla vurulmuş gibi hissettiğimi ve Luke'un iğrenç kahkahalarının kulağımda yankılandığını hatırlıyordum.

Çünkü Luke ona mesaj attığında gelmişti, benmişim gibi davranmıştı, her şeyini kaybetmişti.

MC'deki yeri, evi -tamam, orası hâlâ onun mülkü olsa da Ohio'da sıkışıp kalmıştı, yani orayı kullanabilecek gibi değildi, değil mi? Ama arkadaşlarını ve ailesini kaybetmişti ve daha da kötüsü, onların saygısını da kaybetmişti.

Bu karmaşanın bir tesellisi varsa, o da beni sır olarak saklıyor olmasıydı. Bunu, uzun vadede Ohio'ya gitmekten başka çaresi kalmadığında öğrenmiştim.

Bana ne kadar sağlam olduğumuzu söylemesine rağmen, bunun ondan duyacağım son haber olacağını neredeyse bekliyordum, ama geldiğinde beni aradı ve o zamandan beri her gün beni aradı.

O da bana her sabah mesaj atıyordu ve ben de her gece yatağa girmeden önce ona mesaj atıyordum. Kahretsin, kafam çok karıştı.

Madem birbirimize karşı daha fazla şey hissetmeye başlamıştık, neden bu kadar ketum davranmıştık? Hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyordu.

Şehir kulübünden biriyle evlenmem gerekiyordu, nefret ettiğimiz ve bizden nefret eden insanlarla dolu büyük bir parti verecektik ve otuzuma geldiğimde çok fazla votka içiyor olacaktım, çocuğumun vaftiz resimleri lanet gazetelerde yer alacaktı ve o noktada kocam şimdiye kadar sahip olduğu her sekreterle yatmış olacaktı.

Şimdi mi?

Her şey tersine dönmüştü.

Telefon tekrar çalmak üzere sustu ve resmimize baktığımda yüzümdeki mutluluğu gördüm. Onun yüzünde de.

Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Böyle hissetmeyeli.

Elbette, bir sürü saçmalık olmuştu ama bunun nedeni benden koparılmış olması mıydı?

Ona karşı hislerim karmaşıktı. Önce bir meydan okuma olarak başladı, sonra ailemin onaylamayacağını bildiğim bir şey oldu ve sonra...?

Sonra ne

olacak?

Daha

fazlası.

Elimdeki tek cevap buydu.

Ve şimdi, bir şekilde, o benim bebeğimin babasıydı. Tanrım, *Teen Mom*'dan birine dönüşüyordum.

Evet, bunun beni züppe gibi gösterdiğini biliyordum.

Bir nefes verdim, sonra telefonda bağlan tuşuna

bastım. "Sonunda, Tiff. Tanrım."

Sert sesi yatakta daha dik oturmama neden oldu. Bu seste her zaman sinir uçlarımı harekete

geçiren bir şey vardı. Garip bir şekilde bana evimi hatırlatıyordu ve bu da beni "New York'ta mı büyüdün?" diye sormaya itti.

Adamla dört yıldan uzun bir süredir 'görüşürken' bunu zaten bilmiyor olmam kesinlikle garipti.

aylar, ama lanet olsun, aksanı dışında konuşacak başka şeyler de vardı.

"Evet."

Verdiği sert cevap karşısında kaşlarım çatıldı çünkü kendince bana karşı çok sabırlıydı.

"Nerede?"

"Hell's Kitchen."

İçimden belli belirsiz bir memleket özlemiyle dolu bir iç çekiş fısıldadı. "Eskiden oraya yakın bir yerde yaşırdım."

"Benim büyüdüğüm yere yakın bir yerde yaşamadığınızı garanti edebilirim." Kuru ses tonuyla "O kadar kötü mü?" diye sordum.

"Evet. Senin gibi bir prensesin o bok çukuruna yaklaşmasına izin verilmezdi."

Başka biri bana böyle deseydi, ona siktirip gitmesini söylerdim. Ama Sin? Kendi tarzında, yine bana prenses gibi davrandı. Çarşafların arası hariç her yerde.

Yine de sevişmeyeli uzun zaman olmuştu ve bana bu şekilde davranmasından biraz sıkılmaya başlamıştım. Tüm kenarlarını seviyordum. Bana çarpmaları hoşuma gidiyordu.

Kızgın olduğu zaman mı? Tanrım. Bu anıyı hatırlayınca gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi çarşaflara yaslandım. Tanrım, kızgınken çok ateşliydi. Ve onunla sinirli bir şekilde sevişmek ertesi gün çarpık bacaklarla yürümeme neden oluyordu, ama kahretsin, buna değerdı.

Dudağımı ısırdım, keşke burada olsaydı, keşke beni becerebilseydi ve her şeyi unutmama yardım etseydi, ama itiraf etme zamanı gelmişti.

Ve sadece hamile olmakla ilgili değil.

"Günah mı?"

"Evet, meleğim?"

Ben melek değildim ama o öyle olduğumu düşünüyor gibiydi. "Sana bir şey söylemedim."

Sertliği beni daha da suçlu hissettirdi. "Yapmadığımı biliyorum. Sesine bu hüznü veren nedir, sevgilim?"

"Babam öldü." Gözlerimden yaşlar fışkırdı, sanki bir kaplıcadan fışkırmış gibiydiler. Canım yanıyordu ve boğazımdan çıkmak için can atan hıçkırıklar, göğsümün baskıdan ağrmasına neden olacak kadar acı vericiydi.

"Öldü mü? Ne oluyor lan? Neden bana söylemedin?"

Havlaması beni yan tarafıma döndürdü. "Kendini öldürdü."

Keskin bir nefes aldı. "Oh, meleğim, çok üzgünüm. Bunu neden yaptı?" Derin bir nefes aldı.

"Ne zaman?"

Ne zaman sorusuna cevap vermek daha zordu çünkü ona açılmam gerekirken sessiz kalmıştım.

"Çünkü beş parasızsınız," diye fısıldadım.

"Beş parasız mısınız?" diye neredeyse çığlık atacaktı, şaşkınlığı yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Evet." Tekrar sırt üstü dönerek kolumu kaldırdım ve onunla gözlerimi kapattım. "O yapamadı

Bu yüzden kolay yolu seçti." Sesim acı geliyorsa, öyleydım çünkü.

Annem birçok şeydi, çoğu zaman acı verirdi, diğer zamanlarda bencildi ama beni terk etmemişti. Babamdan daha gururluydu ve bu utancın üstesinden gelmek onu mahvedecekti ama babamı hiç tanımadığımı düşünmek beni deli ediyordu. Çünkü eğer gözden düşmesinin sonuçlarıyla başa çıkamıyorsa, o zaman tanıdığımı sandığım adam değildi.

"Özür dilerim aşkım."

Dört harf ve kalbimi saran sıcak bir kucak gibiydiler.

Beni sevmesini istediğimi fark ettim ve bu aydınlanmayı yaşamam için zamanlamanın boktan

olduğunu anladım. Bunu sadece onun bebeğini taşıdığım için istiyormuşum gibi görünebilirdi ama gerçek şuydu ki

Başından beri bunu istiyordum.

O ilk gece, benim yanımda başka bir kadını parmakladığında, bana onun gibi davranabileceğini düşündüğünde? Onu bir ödül olarak görmüştüm -hayır, onun bir ödül olduğunu düşünecek kadar deli değildim- ve onu fethetmek istemiştım.

Böyle bir adamı sürtüklük yaparak alt edemezsin.

Ona farklı olduğunu gösterdin.

Ve öyleydim.

O da öyleydi.

Elbette, onu kanun kaçağı ilan eden bir kesim giyiyordu. Geçimini sağlamak için bisiklet sürüyordu ve faturaları ödemek için yasadışı işler yaptıklarını düşünmek zorundaydım, çünkü onun evinde kaldığım zamanlarda eve elleri kanlı bir şekilde geldiğini görmüştüm, ama tüm bunlara rağmen o özel biriydi.

Her gün makyaj yapmamam umurunda değildi ve tasarımcı kıyafetleri giymediğimde farkına bile varmazdı. Tırnaklarım manikürlü değilse, kendime bakmadığımla ilgili bir yorum yapmazdı. Benden Tiffany'den başka bir şey olmamı beklemiyordu ve bu garipti ama onun yanında 'Tiffany'nin kim olduğunu gerçekten biliyordum.

Aklımdaki geleceğimin en önemli noktasının, beni çalıştığı her sekreterle aldatan bir adama kendimi bağlarken alkolik olmak olması çok şey ifade ediyordu.

Onunla mı?

Farklı bir gelecek gördüm, babamın ölümüyle birlikte aniden akla yatkın görünen bir gelecek.

Beni evlendirirdi. Her ne kadar kendi yolumu bulmama izin verse ve beni asla evliliğe zorlamasa da, onun onayını istiyorsam, ki istiyordum çünkü ben bir baba kıızıydım ve baba kızları böyle çalışırdı, bana layık olduğunu düşündüğü biriyle evlenmem gerektiğini biliyordum.

Elbette, bana 'layık' olan adamın nihayetinde bana bok gibi davranması canımı yakıyordu ama yine de dünyamız böyle işliyordu.

Ama Sin'in dünyasında öyle olmadı.

Ve bu inanılmaz derecede özgürleştiriciydi. Lily ve Link'le birlikte bunu canlı olarak görüyordum. Onların etrafında olmak, onlar farkında bile olmadan bana çok yardımcı oldu, çünkü bir motorcuyla çıkmanın nasıl bir şey olduğunu açık bir şekilde gördüm.

Lily yemin edebilir, eşofman giyebilirdi. Her zaman tertemiz olmak zorunda değildi ve hatta Link'in yanında sırtını sandalyesine yaslayarak oturduğunu bile görmüştüm, bu da onun yanındayken gerçekten rahatlayabileceği anlamına geliyordu. Yani, o kadar da kötü değildim, çünkü 'işim bitmemiştı', ama Lily onun yanındayken bu kadar rahat hissediyor muydu? Onun kendisini istediği konusunda hiçbir endişe duymadığı çok açıktı.

Tepkilerden korkmadan istediğini söylerdi. Pasif agresif saçmalık diye bir şey yoktu, çünkü ne demek istediğinizi söylerdiniz ve hepsi bu kadardı. Geri almak ya da başka saçmalıklar yoktu.

Sin'le birlikteyken bunu görmüş, bunu

hissetmişim. Ve dürüst olmak gerekirse,

daha fazlasını istedim.

Onu istedim.

Gerçekten.

Bu düşünce beni çok şaşırtmıştı ama bu süreçte ona çok kötü davrandığımı da biliyordum. Ve tüm bunlara rağmen beni prensesi ya da meleği olarak görüyordu, beni de gizli tutmuştu. Beni aldattığını düşünmüyordum, Ohio'ya gitmek zorunda kaldığında bile, ama belki de yanıliyordum.

Tıpkı babam hakkında yanıldığım

gibi. "Bana karşı sessizleştin,
meleğim."

"Evet, sanırım öyle," diye fısıldadım usulca, kolumu gözlerimden çekerek ortasında süslü bir
avize olan tavana baktım. Çok güzeldi, bir sürü eğrilmiş cam bana

Güzel ambalajlı şekerler kubbeli bir ışığın etrafında

dönüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmek istemezsin."

"Benimle ilişkini kesmene izin vermeyeceğim."

O huysuz sesi yeniden ortaya çıktı ve kaşlarım alçalırken içimi bir merak kapladı

Be

n. Ayrılmak istemedi.

İçimdeki rahatlama "Bunu düşünmemiştim bile" diye fısıldamama neden oldu.

"Öyle değil miydin? Bir kadın sana mesaj atıyor ve 'konuşmamız gerek' diyorsa, onun bir şeyler koparmak için."

O görmese de başımı iki yana salladım. "Hayır. Niyetim bu değildi. Sadece sana söyleyecek çok şeyim var, hepsi bu."

"Babanın ölmesi ve senin aniden fakirleşmen gibi mi?"

"Evet." Benim için her şeyi açık açık söylediğinde alt dudağım titredi. Zalimce olduğu için değil, sanki gerçeklik yüzüme çarpıyormuş gibi olduğu için.

"Bu yüzden mi son birkaç haftadır telefonla konuşmuyorsun?" "Evet."

"Gelecekte de benden bir şeyler saklayacak mısın?" Ses tonunda bir uyarı iması belirdi ve bir söz gibi kelimelerin arasından akıp gitti. Ona vermekte sakınca görmediğim bir söz.

Söylemeden, sakladığım başka ne varsa onu sorduğunu biliyordum.

Ona şimdi söylersem herhangi bir tepki almayacağımı, ama yine ondan bir şey saklarsam alacağımı hissediyordum.

Ne olabileceklerini bilmesem de, bu ihtimal beni rahatsız etmedi. Adil olan buydu. Bunu ondan saklayarak aptallık etmişim ama kendimi savunmam gerekirse, inkâr ediyordum.

Eğer o burada olsaydı, her şey farklı olurdu.

Zaten o başka bir eyalette, çok uzaklardaydı ve ben olaylarla tek başıma uğraşmak zorunda kalıyordum.

Bu benim ketumluğumu telafi etmiyordu ama neden öyle davrandığıma dair elimdeki tek cevap buydu. Elbette, yaptığım çok boktandı ve bunun bir mazereti olamazdı, ama Tanrım, hepimiz daha sonra bizi kığımızdan ısırın hatalar yapmışızdır, değil mi?

Ona diğer şeyleri anlatmayı düşünürken boğazım düğümlendi.

"Nefes alışını duyabiliyorum, Tiff," dedi usulca. "Hızlandı. Seni bu kadar korkutan ne prenses?"

"Her şeyden," diye fısıldadım.

Bir gümbürtü duyuldu. "Bunu hissedebiliyorum. Bunu yaptığı için üzgünüm, Tiff."

"Ben de." Yutkundum. "Sana detayları anlatacağım, söz veriyorum, sadece bu gece değil."

"Hayır, yapacağını biliyorum." Bu, ondan bir şeyler saklayamayacağımı söylemesiydi ve yine haklıydı. "Ama seni başka ne geriyor?"

"Annem fakirlikle başa çıkamıyor ve Lily bize destek olacağını söyledi - buna izin vermemeliyim ama ne yapmam gerekiyor? Annemi alıştığı gibi tutamam ve Lily bunu kendisi de söyledi. Korkunç ama doğru; annem istediği ıvır zıvırı alamazsa babamın yaptığını yapar."

"O bir çocuk değil, Tiff."

"Öyle!" Kederle karşı çıktım. "Babam onu bu şekilde tuttu. Onu bir kelebek gibi tuttu, her zaman bir sonraki çiçek için etrafta zıpladı. Onu böyle istedi. Neden böyle yaptı bilmiyorum, belki de ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirdi, ama o değişmeyecek."

Mırıldandı. "Neler olup bittiğini biliyor olmalı."

"Biliyor. O da iflas etmek zorunda."

"Tanrım."

Yutkundum. "Lily, bir lokantada işe girersem gerçekten ihtiyacı olan birinden para almış olacağımı söyledi. O haklı. Olabilir ve ben gerçekten bir lokantada çalışmak istemiyorum. Bunu itiraf etmenin benim için kötü olduğunu biliyorum ama gerçekten istemiyorum-"

Sin bir kahkaha attı. "Bana her türlü kötü şeyi söyleyebilirsin meleğim. Seni yargılamayacağımı biliyorsun."

Sözleri beni hem rahatlattı hem de biraz genç hissettirdi ve ikisini de takdir etmediğim için mırıldandım, "Şımarık olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, sanmıyorum, biliyorum, ama annen kadar kötü değilsin, bunun için minnettarım."

Homurdandım, "Kesinlikle o kadar da kötü değilim. Her neyse, Lily Günahkârlar için bazı işler yapmamı önerdi." "Ne gibi?" diye sordu ihtiyatla.

"Lily önerdi, Sin," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Demek ki akşam yemeği için sık yaladığımı görmüyor."

"Benim olmadıkça olmaz," diye homurdandı ve gümbürtüsü karnıma taklalar attırdı.

Onu cesaretlendirmek istemediğim için -telefon seksine karşı değildim ama işlerin daha fazla sarpa sarmasını da istemiyordum- mırıldandım: "Ağabeyi ve babasının tuttuğu rehinelerin bir terapist ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Huh," diye cevap verdi. "Bunu neden ben düşünemedim ki?" Verdiği yanıt karşısında gözlerim parladı. "Sence ben yapabilir miyim?"

"Yapabileceğini biliyorum." İçini çekti. "İtiraf etmeliyim ki Tiff, Günahkârlarla iç içe olman fikri hoşuma gidiyor. Onlar benim ailem."

"Biliyorum."

"Onların senin olmasını istiyorum."

Gözlerimi kapatarak "Bu işte kötü olabilirim" diye fısıldadım. MC'nin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum - ya işleri berbat edersen?

"Aklına koyduğun her şeyde iyisin. Bulaşık servisi dışında tabii ki." Kıs kıs güldü ve ben de tavana doğru bir ahududu üfledim, "Zaten o önemsiz şeyleri yapmıyorsun. O ellerin yumuşaklığını seviyorum-"

"Penisinle düşünme, Padraig!"

Öfkelendi. "Sana adımı söylememem gerektiğini biliyordum." Gülümsemem kendini beğenmişlikti.

"Seni konuşturmanın yollarını biliyorum."

"Görünüşe göre, gelecekte bu pisliği içinde tutmaman için benimkinin üzerinde çalışmam gerekiyor." Homurdandı. "Bu hiç hoş değildi, Tiff."

"Hayır, değildi," diye yumuşak bir sesle kabul ettim. "Özür dilerim Sin." "Sorun değil."

"Değil," diye karşı çıktım, "ama sadece bunalmış hissediyordum."

"Orada olmalıyım," dedi, "ve olacağım. Bunun üzerinde çalışıyorum." Heyecanla doğruldum. "Öyle mi?"

"Parmağımı kıcıma sokup öylece oturacağımı ve Nyx'in beni affetmesini bekleyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Sen öyle söyleyince öyle olmuyor."

Güldü. "Hayır. Çok meşguldüm. Yakında evde

olacağım." Boğazım düğümlendi, "Bu bir söz mü?" diye

fısıldadım.

"Evet meğim," dedi usulca. "Söz veriyorum."

Sözleri üzerine dudaklarımın arasından titrek bir iç çekiş süzöldü ve "Padraig?" diye fısıldadım. "Evet?"

Temkinli davrandığı için onu suçlayamazdım ama ona Sin diyerek baba olmak üzere olduğunu söyleyemezdim. Evet, bu onun yol ismiydi ama bu özel bir andı.

En azından öyle olmasını umuyordum.

Sadece bu konuşmadan bile güvensizliğimin kafamda olduğunu ve bunları ona yansıttığımı anladım ve bu da bana "Hamileyim" deme cesaretini verdi.

Hayalet

Tatána'nın elimdeki çatal bıçak takımına baktığını gördüm ve bu beni anında suçlu hissettirdi.

Giulia'nın neden artık bıçak ve çatal almasına izin vermediğini anlıyordum ama sürekli plastik kaşıklarla yemek yemek garip geliyordu ve hala onlara potansiyelleri varmış gibi bakıyordu.

Ölmek istediğini anladım.

O çukurda benim de ölmek istediğim zamanlar olmuştu. Yaşadığım kâbustan sonra ölümün hoş bir soluklanma olacağını hissettiğim zamanlar... Fiziksel hatırlatıcılar giderek zayıflarken, zihinsel olarak?

Berbat durumdaydık.

Tatána çoğundan daha fazla. Nedeninden emin değildim.

Lancaster'daki adamların kimi daha çok incittiğine dair bir ölçü yoktu. Bu bir rekabet değildi. Ama hepimiz aynı savaştan geçmiştik ve dürüst olmak gerekirse, ben o lanet delikte ondan daha uzun süre kalmıştım.

Yine de kırılındı.

Her şeyi sona erdirecek kadar kırılındı ve kurtarıldığımızdan beri birkaç kez denemişti.

Neredeyse ona kızacaktım. Elbette, işler ideal değildi ama daha önce olduğundan daha parlaktı ve bunun dünyadaki cehennem olduğunu düşünürsek? Daha fazlasını isteyerek açgözlülük yaptığını düşündüm.

Bizi kaçırانlar ya ölmüş ya da kaçmışlardı. Bizim için adaleti sağlıyordum, bizim adımıza savaşmaya istekli bir erkek kardeşliğimiz vardı-

Tabii ki benim için durum farklıydı.

Benim Maverick'im vardı.

Gerçekten yapmamış olsam bile.

Giulia'nın bize getirdiği çorbadan biraz kaşıklarken utangaç bir şekilde ona baktım.

Artık hepimiz hareket edebiliyorduk ve fiziksel yaralarımız, pek hoş olmasa da, çoğunlukla iyileşmişti. Bu daha fazla özgürlüğe ve hareket kabiliyetine sahip olduğumuz anlamına geliyordu ve Tatána yeni özgürlüğünü her şeyi sona erdirmeye çalışmak için kullanıyordu. Ama sağlığımızın daha iyi olması, daha önce yatakta yemek yediğimiz masada oturmamızın nedeniydi. Yine de memnundum, çünkü bu Mav'ın da bizimle oturabileceği anlamına geliyordu.

Beni şaşırtan bir zarafetle yedi. Her lokmadan sonra peçetesini eline alıyor ve ağzının

kenarlarını siliyordu. Omuzları burada gördüğüm bazı adamlar gibi kasesinin üzerine çökmemişti. Aksine, tekerlekli sandalyesinde dik oturuyordu, her ne kadar kolçakları masanın önüne geçtiği için garip olsa da.

Çok güzeldi.

Ve her ne kadar çılgınca olsa da, o benim kocamdı.

Bunu düşündüğümde hâlâ kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum. Artık bir eştim.

Yani, boktan biriydim.

Onunla yanaktan bir öpücükten fazlasını paylaşmamıştım ve sadece önümüzdeki günlerde bana biraz güvenlik sağlamak için teklif ettiğini biliyordum.

Muhtemelen Ukrayna'ya geri gönderilecektim ama sorun değildi. Bu...şey, sorun değildi. Bu bir yalandı. Buraya bir sebepten dolayı, kız kardeşim Katina'yı bulmak için gelmişim ama gerçek şu ki, artık onun için iyi olup olmadığımıdan emin değildim.

Tüm ailesini kaybetmiş ve sosyal yardım sistemine sıkışıp kalmıştı, ama bu bir kadınla birlikte olmaktan daha mı iyiydi...

Bir nefes verdim.

Bana yaptıkları şey beni tanımlamıyordu, bunu biliyordum. Ben tanımlıyordum. Ama bazen bunu hatırlamak zor oluyordu.

Kendimi onların kurbanından başka bir şey olarak görmek zor. Onların sikik domuzu.

Boşalmış sürtük.

İnsan tuvaleti olarak kullanabilecekleri bir bok parçası.

Lancaster'ların bana bir kadına yapılabilecek her türlü işkenceyi yaparken savurdıkları hakaretleri hatırladıkça midem bulanıyordu.

Bir el benimkini kapadı, teması beni şaşırttı.

Sarsılarak geri çekildim ama sonra onun Maverick olduğunu, yaralı parmaklarının benimkileri örttüğünü gördüm. Beni nazıkçe sıkıyordu, bakışları benimkiler gibi birleşmiş ellerimizdeydi.

Şimdi daha da utangaç hissederek kirpiklerimin altından ona baktım ve "Özür dilerim" diye fısıldadım. "Sen de oradaydın, değil mi?"

Ona nasıl yalan söyleyebilirdim?

Anladığını biliyordum.

Belki aynı şekilde değil ama ona bir şey olduğunu biliyordum, asker olduğu zamanlarda bir şey. Bu kadar çok yara izi olmasının, gözlerinin benimkilere benzeyen gölgelerle dolu olmasının bir nedeni vardı. Tekerlekli sandalyede olmasının bir nedeni vardı ve Giulia'nın bana anlattığına göre yerleşkeden hiç ayrılmamıştı.

Hiç.

Ama benim için vardı.

Onu o gün önce belediye binasına, sonra da karakola gittiğimizde görmüştüm. Bembeyazdı, titriyordu ama dayanmıştı.

Benim için.

Bir adam bunu sebepsiz yere yapmaz, değil mi?

Beni sadece bir kurban olarak görmedi, çünkü eğer öyle görseydi, benim korkularımı yenmeme yardımcı olmak için kendi korkularıyla yüzleşmezdi.

Elimi kavradığı yerde döndürdüm ve geri çekildiğinde, onu hızla kavradım, parmaklarımı onunkilere geçirdim, aradaki boşluğu kapattım ve onu yakınımda tuttum.

Tatána tiksintiyle bir ses çıkardı, Mav'a verdiğim yanıttan dolayı olduğunu biliyordum, sonra ayağa kalkıp yatağına doğru yürüdü. Amara bana bir bakış attı, gözleri gölgelerle doluydu, dikkatini

yediğimiz çorbaya vermeden önce bana bir glmsemi gönderdi.

Giulia kapıdan içeri girerken, "Burası anıt mezar gibi," diye homurdandı. Biraz sert, çok cesur ve çok açık sözlüydü ama onu severdim.

Maverick de öyle.

Yine de, Nyx'in kardeşine yaptıklarından hoşlandığı hissine kapıldım ve Nyx gibi bir adam evcilleştirilebiliyorsa, Giulia'nın MC'nin İnfazcısı gibi bir adamı mutlu edebilecek bu özel yönünü bilmek istediğimden emin değildim.

Yine de bize karşı her zaman nazikti ve iştahımızı artıracaklarını düşündüğü yiyecekler yapmak için elinden geleni yaptı.

Tatána karşılığında bir sürtük olsa bile, denedi.

"Söyleyecek pek bir şeyim yok," dedi Amara omuz silkerek ve dikkatini çorbasına verdi. Giulia bana gözlerini devirdi ve ben de gülümsemek zorunda kaldım. Bana farklı davranıyordu. Nedenini bilmiyordum.

Artık Maverick'e ait olduğum için mi? Amara ve Tatána'nın tam tersi olduğu yerde ben minnettar olduğum için mi?

Hiçbir fikrim yoktu ama arkadaş olabileceğimizi hissediyordum ve öyle olmasını umuyordum.

Ülkeme geri gönderilmeden önce bunun mümkün olmasını umuyordum.

Belki de zaten arkadaşlık ve ben bunu bilmiyordum. Öyle umuyordum.

Giulia da kulüp binasında yeniydi. Ya da şöyle diyelim, burada büyüdüğü için herkesi tanıyordu ama *şimdi* onları tanımiyordu.

"Çorba çok lezzetli," dedim ona sıcak bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim, Giulia." "Büyükanneminki daha güzeldi."

Amara'nın yorumu kaşlarımı çatmama neden oldu. "Anladığım kadarıyla büyükannen burada değil," diye Ukraynaca hırladım ona, kabalığına sinirlenerek.

Amara bana kaşlarını çattı ama başını eğdi ve büyükannesinin yaptığı çorbaya daha iyi odaklandı.

Giulia yine de homurdandı ve "Teşekkürler Hayalet" diye mırıldandı.

Omuz silktim, diğer kadınların sürekli nankör tavırlarına sinirlenmişim.

"Çok lezzetli. Bana evimi hatırlatıyor."

Maverick'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Burası artık senin evin." Ona temkinli bir bakış attım. "İkimiz de bunun kesin olmadığını biliyoruz."

"Öyle amına koyayım," diye homurdandı ve Giulia elini onun omzuna vurdu. "Onların önünde küfretme."

Kendimi tutamayarak güldüm. "Korkarım o gemi çoktan kalktı Giulia." Gözlerini devirdi. "Domuz herifler."

Küfretmesine kıs kıs güldüm. "Ben de küfrediyorum."

"Öyle mi?" Başını yana eğerek Tatána'nın sandalyesini çevirdi ve bir çocuk gibi üzerine oturdu. Tavırları tam bir erkek fatma gibiydi, ama bu onun yanında olmayı kolaylaştırıyordu.

Belki de o çukurda birlikte çok fazla zaman geçirdiğim kadınlar ya da bizi hayvanmışız gibi satın alan Lancaster erkekleri gibi olmadığı içindir. Hayır, Giulia farklıydı. Kulüp evindeki insanların çoğu öyleydi. Kimse gerçek dünyaya uymuyordu, ama burada? Kendilerine bir yer bulmuşlardı. Belki ben de kendimkini bulmuşumdur diye düşünmek beni rahatlatı.

Amara ve Tatána da savunmalarını biraz düşürürlerse kendilerininkini bulabilirlerdi.

Elbette, insanlara güvenilemeyeceğini zor yoldan öğrenmiştik, ama hayatımı dünyaya kapalı bir kapı olarak yaşamayı reddettim.

Denediğim için başıma gelenlere bak... Evliydim.

Bir Amerikalıya.

Burada kalma hakkım için savaşmaya kim istekliydi? Aklım şaştı.

"Büyükannenin çorbasına daha çok ne benzeyebilir?"

Giulia'nın denemeye devam etmesi beni şaşırttı. Sabrı sonsuz değildi, ama ısrar etti ve ona hak vermek zorundaydım, çünkü ben bu kadar cömert olabileceğimden emin değildim.

"Daha az soğan," diye mırıldandı Amara. "Daha fazla tuz. Daha fazla ekşi krema."

"Biraz limon suyu," diye ekledim usulca, en son pancar çorbası yaptığım zamanı düşünürken dudaklarım kıvrıldı. "Bir dahaki sefere yaptığında sana yardım edeceğim."

Maverick burnunu kırıştırdı. "Mor olmayan bir şey yapamaz mısın?"

Gülümsemem daha da büyüdü. "Ama rengi çok güzel."

"Mav pancar sevmez," diye açıkladı Giulia kıkırdayarak.

Kaşlarım havaya kalktı. "O zaman neden yiyorsun?"

Diğer kadınlara bir bakış attı ve kalbim eridi.

Gerçekten eridi.

Parmaklarım onunkileri acı vereceğini bildiğim bir noktaya kadar sıktı ama umurumda değildi. Onları nazikleştirmeye çalışıyordu.

Onları tekrar erkeklere alıştırmaya çalışıyorum.

İşe de yarıyordu. Onlar irkilmeden ya da paniklemeden odaya başka hiçbir adam giremiyordu ama yavaş ama emin adımlarla bizi yeniden bütünleştirmeye çalışıyorlardı. Nyx ve Link arada bir uğruyorlardı ve her gün biri bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için kafasını kapıdan uzatıyordu.

Tatána çılgılık atma eğilimindeydi ve Amara yatağında büzülmüştü, ama ben her zaman cevap verdim.

Zavallı adam, her kim olursa olsun, bu karşılamayı hak etmiyordu. Birine kompleks vermek için yeterliydi.

Giulia'ya "Bana nasıl Amerikan yemeği yapılacağını gösterebilirsin," dedim. "Gerçekten Amerikan bir şeyler, o zaman Maverick yediklerimizi beğenir."

Güldü. "Ona jöle salatası yaptır. Bu onun aklını başından alır, Giules."

Kaşlarım kalktı. "Salata mı? Jöleli mi?"

Giulia'nın burnu kırıştı. "Bu sadece bir tatlı. Ben sana köfte göstereceğim." Mav'ın yan tarafını dürttü. "Mav buna bayılır."

Gülümsemesi utangaçlaştı ve yüzünün sert çizgileri biraz yumuşadı, bana uzanıp parmaklarımı üzerlerinde gezdirme hakkı vermesini diledim.

Yani, teknik olarak öyleydim. Ama isimden başka hiçbir şeyde karı koca değildik.

'Sadece isim' kısmının artık doğru olmadığı bir noktaya doğru çalışmak istemem delilik miydi?

Onunla ilgili bir şey... Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Uzun zamandır, büyükannem öldüğünden beri böyle hissetmemiştim. O zaman bile, onun kaçınılmaz ölümüyle ne olacağına dair endişelerim ve kaygılarım vardı. Elbette, hayal edebileceğim her şey olanlardan bin kat daha azdı, bu yüzden Maverick'in benim koruyucum olma ihtimali?

Koruyucum mu?

İblisleri uzak tutmak için yeterliydi ve çok sayıda vardı.

Binlerce iblis bana musallat oldu, beni dehşete düşürdü. Pençeli parmaklarıyla beni yakalamak ve bir kez daha cehenneme sürüklemek için beklediler.

Gerildim ve tekrar oraya döndüğümü biliyormuş gibi parmaklarını benimkilerin etrafında hafifçe

gezirdi,

Bana orada olduğunu hatırlattı.

Benim kurtarıcım.

Onları geri püskürtecekti. Yapacağını biliyordum. Kendisini zapt etmişti, neden bana bunu nasıl yapacağımı göstermesin ki?

"Haberlerim var."

Giulia'nın ses tonu karşısında gözlerim parladı, zihinsel sapmamı düşününce kötü bir zamanda gelmişti. Ama onun bize rastgele bilgiler vermesine alışmıştım. Konuşma konusunda pek iyi değildik ve çoğunlukla tek taraflı bir sohbete dönüşüyordu ama ses tonu biraz değişmişti.

"Ne oldu?" Endişe rezervlerimi tırmalamaya başlamışken sordum.

Giulia nadiren ciddi olurdu. Asla kasvetli değildi.

"Nyx ve ben yarın koşuya çıkıyoruz."

Kaşlarım düştü. "Oh, hepsi bu mu? Nereye koşuyorsun?"

Maverick homurdandı. "O öyle bir koşuyu kastetmiyor, Hayalet. Uzun bir koşudan bahsediyor." "Yani maraton gibi mi?" Amara ilgiyle sordu.

Giulia biraz güldü. "Hayır, Nyx'in bisikletinin arkasında uzun bir yolculuğa çıkacağım anlamına geliyor." Gözlerimi kırptım. "O zaman neden öyle demiyorsun?"

"Sadece adı öyle." Omuz silkti. "Her neyse, birkaç gün burada olmayacağım."

Odadaki ani gerginlik bana hepimizin bu konuda ne hissettiğini anlattı.

Amara ve Tatána ona gerektiği gibi davranmadılar ama Giulia'nın onlar için güvenliği temsil ettiğini biliyordum.

O çukurdan çıkarıldığımızda, ölümün eşiğindeyken yanımızdaydı. Doktor tedavileri ve ziyaretleri boyunca bizimle kaldı ve burada bize yardım etti, bizi besledi, bizi korudu. Ana tavuğumuz.

Maverick yanımda olmasına rağmen ben bile paniğe kapılmıştım. Giulia bizim hakkımızda kimsenin bilmediği şeyler biliyordu.

"Geri dönüyorsun, değil mi?" Tatána fısıldayarak Giulia'nın dönüp ona bakmasını sağladı.

"Elbette döneceğim."

Tatána hayalet görmüş gibi görünüyordu ve Giulia'ya inanmadığı çok açıktı.

"Geri dönmesem umurunda olur muydu?" diye sordu, ses tonunda acı yoktu, her şeyden çok şaşırılmıştı.

"Tabii ki umurumuzda olur!" Amara haftalardır ondan duymadığım kadar duygusal bir şekilde ağladı. Sesi en son böyle çıktığında...

Bunu düşünmek istemedim.

Nasırlı parmaklarım parmaklarımı karıştırdı ve tırnaklarımı Maverick'in eline ne kadar sert geçirdiğimi görünce irkilerek gözlerimi kırptım. "Özür dilerim," diye fısıldadım sefilce. "Seni incitmek istememiştim."

Homurdandı. "Beni incitmek için bundan daha fazlası gerekir. Sadece rahat değildim."

Parmaklarımızı bükte, böylece eli tırnaklarımın ateş hattında olmadan birbirimize bağlı kalabilecektik.

Giulia, "Uzun sürmeyecek," diye bizi rahatlattı ama hayır, işe yaramıyordu.

"Ne kadar sürecek?" Boğuk bir sesle sordum.

Giulia omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu sabah yola çıkmamız gerekiyordu ama sana söylemem gerektiğini biliyordum-"

Midem bulandı. "Hafta bitmeden dönecek misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti ve ses tonu samimiydi, bu yüzden yalan söylemediğini biliyordum.

Gerçekten de bilmiyordu. "Ama yeni gelen ve yardım etmek isteyen biri var."

"O Lily *suka* değil."

Tatána'ya kaşlarını çatıttım. "Onlarla akraba olması onun suçu değil-"

"Hayır, değil," diye sertçe araya girdi Giulia. "Ve bir kardeşinin kadınına saygısızlık etmene izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?"

Tatána'nın ağızı gerildi ve Giulia'nın bakışlarından kaçınmak için başını yana çevirdi.

"Lily değil, gerçi Lily de burada. Onun arkadaşı."

Amara Ukraynaca, "Onun arkadaşı bizim arkadaşımız değildir," diye mırıldanarak onu masanın altından tekmelememi istedi.

"Bu hiç adil değil."

"Bu konuda hiçbir şey adil değil," diye yakındı, uzanıp bacağını ovuştururken bana kaşlarını çatıttı.

"Tiffany bir terapist. Buraya seninle konuşmak için geldi."

Birdenbire ve onun yapabileceğini bilmediğim bir enerji patlamasıyla Tatána yataktan fırlayıp gerçekten öfke nöbeti geçirdiğinde irkildim.

Çılgılık atıp feryat ederken, yumrukları büyük bir çocuk gibi duvarlara çarparken, feryatları kulaklarımı acıttığında irkildim.

"Görünüşe göre dürüst olmak doğru bir yaklaşım değilmiş," diye mırıldandı Giulia, manzarayı geniş gözlerle izlerken.

Mav etkilenmeden homurdanarak kaşığını aldı ve biraz daha mor çorba içti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

DÖRT

NYX

KAN UFUKTAYDI.

Neredeyse kokusunu alabiliyordum ve Ohio'ya kadar yaptığım uzun yolculuğa fazlasıyla değdi.

Özellikle de Yaşlı Leydim arkamdayken, kolları belime dolanmış, vücudu sanki orada olmak için doğmuş gibi benimkine doğru kıvrılmışken.

Sadece uygun çünkü öyleydi ve bunu bana kanıtlamaya devam etti. Diğer kardeşlerime de.

Saatlerdir at sürüyorduk ve o bir kez bile mızımızlanmamıştı.

Bir kere bile.

Bu onun ilk uzun koşusuydu ama bunu bir asker gibi karşıladı. Kışının onu öldürüyor olması gerektiğini biliyordum ve yatakhaneye vardığımızda kas masajına ihtiyacı olacağını biliyordum. Heybeme koymuştum, çünkü bir domuzun sırtında dokuz saat geçirdikten sonra ilk yolculuğun nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum ve ayrıca önümüzdeki birkaç geceyi geçireceğimiz boktan koşuuları da hatırlıyordum.

Daha konforlu konaklama olanaklarını araştırırken, bazıları otele gitmemizi de içeriyordu, bu düşünceyi bir kenara bıraktım, çünkü odamıza kanlar içinde dönecektik ve bu bir resepsiyon görevlisinin görmesi gereken bir şey değildi, değil mi?

Çıgıllıkları hayal etmek bile önümdeki yola bakıp sırtımama yetiyordu.

Ama bir yolunu bulmam gerekiyordu, çünkü bu bölümün ziyaretçilerin kullanımı için yaptığı o lanet ranzadaki iğrenç yataklardan birini paylaşmamın imkanı yoktu.

Bu benim kavgam, benim savaşım olduğu için saat on ikide Yol Kaptanımız Link'in yerine ben yola çıktım. Rex onu on geçe, Link de ona doğru gidiyordu. Arkamızda Steel ve Giulia'nın kardeşlerinden biri vardı; Giulia dönüş yolculuğunu kaltakla yapamama ihtimaline karşı kafeste gidiyordu.

Bunu ona söylememiştim.

Aletimin olduğu yerde kalmasını takdir ediyorum, teşekkürler.

Kaderin cilvesine bakın ki, şafak ilerideki yolu aydınlatmaya başladı, birkaç ışık pırıltısı sapağımızın işaretini görmemizi kolaylaştırdı ve otoyol kapalı olduğu için ben hızlandım, etrafımdaki kardeşlerim de aynısını yaptı. Rüzgâr bedenlerimizi kamçılıyordu ve Giulia motorların gürültüsünden bile duyulabilen bir çıgıllık attığında güldüm.

Onun da bunu benim kadar sevdiğini bilmek içimi coşkuyla doldurdu. Beni onun gibi anlayan birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Benimle aynı şeyleri seven birini.

Ve beni öldürmesine rağmen, arkasındaki nedenler Lancaster'ın cesedini hadım etme isteği uyandırmasına rağmen, onun da kan dökmek istemesi?

Gerçekten ruh eşiydik.

Eğer bundan şüphe ettiysem, o andaki enerjisi bunu tamamen doğruladı.

O kadar saf bir sevinçle dolu bir çığlık daha attı ki, dokuz saat boyunca araba kullanmamızın nedenini anlayamazdınız.

Onun coşkusu bizi hızlandırdı, onun coşkusunu beslerken motorları daha da hızlandırdık.

Her zaman olduğu gibi, kardeşlerim bu konuda da arkamı kolladılar ve sonunda dönüş için yavaşlamak zorunda kaldığımızda sırtışım daha da büyüdü.

Yirmi dakika sonra kulüp binasına vardığımızda, motorlarımızı durdurduğumuzda oluşan ani sessizlik kulaklarımı çınlatmaya yetti.

Elimi kalçasına bastırdım, hafifçe ovuşturdum ve "İyi misin?" diye sordum.

"Aynen öyle," diye cevap verdi ve hatta koltuğun üzerinde zıplayarak domuzun biraz

gıcırdamasına neden oldu. Dudaklarım kıpırdadı ve "Hadi o zaman, zıpzip. O seksi kıcını oynat."

Söyleneni yaptı, bacağını selenin üzerine doğru kaldırırken sadece küçük bir iniltiyle bisikletten indi. O indiğinde ben de kollarımı başımın üzerine kaldırdım, esnedim, gerindim ve sonra ben de indim.

Makinemin yanında dururken sehpayı tekmeledim, sonra ona doğru döndüm.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra kollarımdaydı, bacakları kalçalarımaya dolanmıştı ve elleri ensemdede birleşiyordu.

Kıcını tutup kaldırdım, sonra da istediği öpücüğü verdim.

Onun ağzına girmek eve dönmek gibiydi. Başımızı koyduğumuz ve kulüp evimiz dediğimiz yerden dokuz saat uzakta olmamız önemli değildi, o evimizdi.

Home.

Bunun benim için olacağını hiç düşünmemiştim. İstedğim ya da hak ettiğim bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi ona sahip olduğuma göre?

O, benim olduğunu anlamam için mükemmel derecede berbat durumdaydı.

Dilini benimkiyle karıştırıp ağzımla seks yapıyormuş gibi ileri geri hareket ettirdiğinde kıcını okşadım ve geri çekilmeyi başardım.

"Kendime not, uzun koşular Giulia'yı azdırıyor."

Kalçalarını etrafımda sıktı. "Siktir, evet," diye homurdandı ve beni güldürdü.

Rex bir esnemenin ardından, "Haydi, siz ikiniz," dedi. "Burada olmak için can atan bir tek siz varsınız."

Homurdandım ve onu bırakmadan kollarımda döndüm, çünkü yolculuktan keyif aldığı belli olsa da yorulmuş olması gerektiğini biliyordum.

"Nerede uyuyacağız?"

"Butch ile hallettim. Onun Yol Kaptanı'nın odasında kalıyorsun."

Giulia gerildi. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Adının Butch olması mı yoksa buranın ne kadar temiz olduğu konusunda endişelenmek zorunda olmam mı?"

Kıkırdadım. "Butch iyidir." Sayılır.

"Öyle mi? Kendine daha iyi bir yol ismi seçmeliydi."

"Ne zamandan beri yol isimlerimizi kendimiz seçiyoruz?" Rex kaşlarını kaldırarak ona karşılık verdi.

Ağzı bir karış açık kaldı, sonra anladığını fark ettim çünkü mırıldandı: "Bekle, hiçbiriniz bir şey demediniz mi?"

"Hayır."

Link başını salladı.

Steel omuz silkti.

"Hayır."

Bana baktı ama ben de bir omuz attım. Kardeşinin içinde olduğu kafes garaj yolunda ilerlerken, "Acaba adı ne olacak?" diye mırıldandı.

"Dick?" Link yardımsever bir şekilde önerdi.

Hawk kulüp binasındaki en popüler kişi değildi. Tavırları berbattı ama iyi bir kardeşti. Kim ondan ne isterse yapardı ve iyi yapardı, sadece yüzü limon emen dişsiz bir cadalozdan daha ekşiydi.

"Limon," diye atıldım ve kardeşlerimi güldürdüm, çünkü nereden geldiğimi biliyorlardı. Giulia, "O her zaman bir pislik değildir," diye savunarak bizi güldürdü.

"Kişilik nakli oldu, değil mi?" Çelik gürledi.

"Hayır, annem öldü," dedi usulca, üzgün bir şekilde ve hepimiz yüzümüzü buruşturduk. Biz daha fazla saçmalayamadan kulüp binasının kapısı açıldı ve Butch dışarı çıktı.

Rex'e doğru yürüdü ve ikisi de birbirlerinin elini sıktıktan sonra birbirlerinin sırtını sıvazladılar. Butch beni ve Giulia'yı en sona bırakarak etrafı dolaştı. Elimi sıktığında Giulia'nın boğazındaki dövmeye baktı ve başını sallamadan önce gözlerini kısarak baktı.

"Kapışmayı kalıcı olarak üstleneceğin günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu kollarımla sardığımda, vücudunun öfkeyle titremeye başladığını hissettim.

Pek çok şeyi vardı ama yavaş sinirlenmesi bunlardan biri değildi. Onu ısırmadan ya da daha kötüsü kafa atmadan önce, hala onu tuttuğum için minnettar olmamı sağlayarak, "Mucizeler olur. Giulia, Butch'la tanış. Butch, bu Giulia."

Çenesini eğdi, ona karşı ilgisizliği belliydi. Aptal sık.

"Yol adınızın arkasındaki hikaye nedir?"

Kardeşlerim gerildi - kelimenin tam anlamıyla onun ses tonuyla hepimizin aletlerinin vücudumuzun içinde süründüğünü hissettim. Onun saçmalıklarına neden katlandığımdan emin değildim ama çoğunlukla beni eğlendiriyordu ve mantığını anlıyordum.

Şu anda, 'kapkaççı' olarak etiketlendiği için kızgındı ve ben de onu suçlamıyordum. Sorun şu ki, bizim dünyamızda? O da öyleydi. O benim Yaşlı Kadının olsa da, Butch gibi bazı yaşlı sikikler için o bir amdı ve kardeşler her zaman amdan önce gelirdi.

Bunun benim için de geçerli olup olmadığını merak ettiğimde kaşlarım çatıldı, ama huzursuzca öyle olmadığını anladığımda, iş Giulia için mi yoksa Prez için mi bir kurşun atmaya gelseydi?

Bu beni öldürürdü ve sonrasında duyacağım suçluluk beni mahvederdi ama Giulia'yı her seferinde kurtarırdım.

Kendimi affettirmek istiyordum ama onu savunmadığım için bunu nasıl telafi edeceğimi bilemiyordum, işleri gerektiği gibi yumuşatmadım ya da düzeltmedim.

Kapıdan bir ses, "Bir kadına Coyote Ugly yaptı," diye bağırdı. Kapıya döndüm ve Butch'un Yaşlı Kadını Peggy'nin neredeyse görünmez bir gecelikle orada durduğunu gördüm, bakmam gerekmeyen bir vücudu ortaya çıkarıyordu çünkü onu sayılamayacak kadar çok kez görmüştüm. Onu becerdiğim için değil, Peggy partilerde sevişmeyi seven bir teşhirci olduğu için. "Hatunun kız kardeşi onun peşinden geldi. Koca bir lezbiyen. Onu fena benzetmiş. Bu yüzden Butch."

Giulia mırıldandı. "O kadınla başa çıkacak kadar erkeksi olmadığı için mi?"

Peggy ona gülümsedi. "Aynen öyle."

"Lezbiyenlere lezbiyen dememeniz gerekiyor."

Peggy omuz silkti. "Politik doğruculuk sen kapıdan geçtiğin anda binayı terk etti." Giulia'nın homurtusu rahatsız ediciydi ama sadece benim duyabileceğim kadar sessizdi.

"Bacakların var mı, şekerim? Yoksa Karanlıklar Kralı'nın seni bir bebek gibi gezdirmesine izin mi vereceksin?"

Nefesinin altında ve sadece benim kulaklarım için mırıldandı, "Lütfen bana onu becermediğini söyle, çünkü

Gözlerini çıkarmak zorunda kalabilirim-"

"Ben yapmadım," diye onu çabucak rahatlattım ve suçluluk duygusu beni biraz daha mızrakladı çünkü lanet olsun, ondan önce siktiğim amcıklarla yüz yüze gelmek onun için ne kadar boktan bir şey olmalı?

Diğer sevgililerinden herhangi biriyle yüz yüze gelsem onu öldürmek isteyeceğimi biliyordum.

Giulia, "Kıçım acıyor," dedi ve ben de onu öper gibi yaparak gülümsememi boğazına sakladım.

"Dün gece çok sert vurdu, değil mi?" Peggy dert yandı ve onun pasif agresifliği benim Omuzlarını büküyordu. Kadınımınla arkadaş olmaya mı çalışıyordu yoksa sürtüklük mü yapıyordu emin değildim.

Giulia'nın gerginliğinden mi?

Bunun bir dostluk teklifi olduğunu düşünmediğini anladım.

Butch bu bölümün başkanı olsa da, Şeytan'ın Günahkârları MC'lerinde çalışma şekli, orijinal bölümün konseyinin diğer başkanlardan daha üst sıralarda yer almasıydı.

Rex'ten sonra Başkan Yardımcısı Storm'dan sonra ikinci İnfazcı olarak, onun Yaşlı Lanet Adam'ından daha yüksek rütbedeydim.

Gerçi hiçbir zaman zorlamamıştım, hiçbir zaman bir pislik gibi görünmek istememiştim, ama şimdi yapardım. Giulia için.

"Rex, Yol Kaptanınızı bizim için kovduğunuzu söylüyor?" Butch homurdandı. "Evet. Ve bundan hiç memnun değil."

Ona kaşlarımı çattım. "Şirretlik yapmadığından emin olmak senin işin. Eğer ondan herhangi bir saçmalık duyarsam, ne olacağını biliyorsun-"

"Hey, sakın ol, Nyx. Tanrım. Burası onun odası. Tabii ki kovulduğu için mutlu değil!" Butch karşılık verdi ama gözleri kocaman açılmıştı çünkü benden laf işitmeye alışık değildi.

Ona *daha sert* kaşlarımı çattım. "O zaman şu boktan kulüp binanı bir düzene sokmayı düşünmelisin, çünkü yollar daralmaya başladığına göre buralarda ne zaman iş yapacağımızı ancak Tanrı bilir."

Çenesi sertleşti. "Bana kulübümü nasıl yöneteceğimi mi söylüyorsun?" "Ben de sana bunu söylüyorum işte."

"Tanrım, yaşlı bir kadının seni sakinleştireceğini düşünmüştüm. Şekerim, onun sikini yeterince emmiyorsun-"

Elim boğazına dolanmadan önce bir kelime daha söyleme fırsatı bulamadı. Onu yerinde tutacak kadar gücüm vardı ama Giulia'yı aynı anda etrafımda tutacak kadar değil. Butch debelenmeye başladığında değil.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Peggy, Yaşlı Adam'ının boğulduğunu görünce ciyaklamadı bile, ama Giulia? Tanrı onu sevsin, zıpladı ve hırladı, "Butch, İhtiyar'ımın siki için endişelenmene gerek yok. O emin ellerde, ama sırf sen Yaşlı Kadın kaltağının mallarını tüm ulusa göstermesinden memnunsun diye bizim de aynı olduğumuz anlamına gelmez."

Rex buna homurdandı ve ona baktığımda kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki bir tiyatro yemeğiymiş gibi gösteriyi izlediğini gördüm.

Rex'in sorunu buydu.

Onu eğlendirdim. Ya Giulia? Birlikte onun için Marx kardeşlerden daha iyiydik.

Başparmağım Butch'un boğazının derinliklerine, yumuşak dokuya kadar girdi. Saldırım onu şok etmişti, yoksa kendini daha iyi savunurdu. Bu haliyle saldırıya odaklanmamıştı, sadece bileğimi tırmalayıp kurtulmaya çalışıyordu.

Rex nefesinin altından bana ıslık çaldığında kendimi bıraktım. Onun köpeği değildim ama aynı zamanda bazı durumlarda oldukça kuduz olabileceğimi de biliyordum.

Butch hemen hemen yere yığıldı, boğazını tutarak boğuldu ve öksürdü, biz ona bakarken kekeleydi.

"Adamlarının seni savunmak için buraya gelmemiş olması bana burayı nasıl yönettiğin hakkında çok şey anlatıyor," dedi Rex kayıtsızca ve tam bir hıyar olmayan Butch ses tonunu tanıdı.

Rex bu haldeyken benden daha tehlikeli olabilirdi.

Elbette, farklı bir şekildeydi, çünkü Rex benden daha az kan döktü, ama bu onun ölümcül olmadığı anlamına gelmiyordu.

Butch'un hayatı, buradaki konumu Rex'in ellerindeydi.

Kardeşler Prez olarak ona sadakat borçluydular ama her şeyden önce Rex'e hesap veriyorlardı. Bu yüzden onun yol adı vardı.

Rex, babasının ona bıraktığı miras sayesinde MC dünyasında bir kraldı. Bear oğlunun sahip olduğu diplomasiye sahip değildi ve Rex'in pençelerinde MC'mizin zaman içinde büyüyeceğini biliyordum. Bear da bunu biliyordu.

"Dün gece yüzünden hepsi çok kızgın."

"O piçin Oklahoma'da olduğunu söylemiştin hani?" diye çıkışırken bile ses beni germiştii.

Rex omuz silkti. "Oklahoma Ohio'dan çok daha uzak. O piçi öldürmeni ve sonra pişman olmanı istemedim."

Her şey birbirine karışırken ağzım sıkıştı, şimdi bana mantıklı geliyordu. "İndireceğimiz herifi buldun mu?"

"Evet."

Prez'ime ve bu alete olan kızgınlığıma rağmen, diğerlerinin hiçbirisi yokken Sin'in burada olduğunu bilmek beni memnun etti. Rex, öyle görünmese bile adamlarını daha sıkı kontrol ediyordu ve diğerleri yokken Sin'in uyanık olması? Aramızdaki disiplin farkının iyi bir işaretiydi bu.

"Sin," diye gürleyerek sert bir selam verdim. Giulia biraz gerildi ve sesi tanımadığını fark ettim. Şimdi tanıdığına, bildiğine göre, onun orada olduğunu anladım.

Her şeyi değiştiren o geceye geri döndü.

Çenesini eğdi. "Nyx." Ondaki temkinliliği hissedebiliyordum ve bunun nedeni zeki bir adam olmasıydı. Benim bok listemde olduğunu biliyordu.

Onun bana hediyesi eve doğru bir adım olacaktı.

Giulia bana doğru kıvrılırken çenemi ovuşturdum ve Sin'in varlığının onu nereye götürdüğünü bildiğim için kolumu omuzlarına atıp onu kendime çektim.

Herkesin dünyasını alt üst eden o saat.

"Butch, siktir git içeri. Ben buradayken senin ofisini kullanacağım," dedi Rex ve Butch aptallığı bırakıp koşarak uzaklaştı, Peggy'yi de peşinden sürükledi.

"Konuşmamız gerek," dedi Rex sakince. "Giulia, yatağa gitmen gerek-

" "Siktir et," diye terslendim. "Burada kimse onun kim olduğunu

bilmiyor-" Rex kaşlarını çatarak, "Üzerinde senin damgan var," diye

karşılık verdi.

"Eğer hepsi sarhoşsa, umursamazlar. Onu bu koridorlarda serbest bırakmadan önce kendisiyle tanıştırmalıyım."

Giulia homurdandı. "Kendimi savunabilirim."

"Evet, yapabilirsin ama seni riske atmayacağım," diye hırlayarak karşılık verdim. Kendine güvenini sarsmayacaktım ama kendini tehlikeye atmasına da izin vermeyecektim. Eğer daha güçlü olsaydı, Lancaster onu asla alt edemezdi. "Ya sabaha kadar bekleyebilir ya da

onunla konuşun."

Link boğazını temizledi. "Her ne ise, Giulia zaten bilmesi gerekenden fazlasını biliyor, Prez."

Ona teşekkür etmek için çenemi eğdim ve Steel, "O çok sağlam, Rex. Bunu biliyorsun," dediğinde uzandım ve minnettarlıkla omzuna bir tokat attım.

Rex ofladı pufladı. "Onun sağlam olmadığını düşündüğümünden değil, aptallar. Orospuların kulüp işlerine karışmasına izin verirsem başıma bela alırım."

"O zaman bunu yarın konuşuruz-"

Rex gözlerini devirdi ama Sin konuştu: "Sorun değil Rex. Bilmelerinin zamanı geldi."

Giulia, "Beni orospu yerine koyduğunuz için yarın kahvenizde tuz bekleyin," diye tehdit etti ama sesindeki gerginliği duydum. Kahve konusunda tamamen şaka yapmıyor olsa bile gergindi.

Rex ofladı ama başka bir şey söylemedi, sadece kulüp binasına doğru yürüdü ve Peggy'nin eski tip bir genelevden çıkmış bir fahişe gibi yaslandığı kapı aralığından içeri girdi.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi -ah, bir dakika, öyleydi- sonra koridorda Butch'un ofisine yöneldi.

Onu takip ederken, Giulia'yı öne doğru iterken kardeşlerimin arkamda olmasından memnun bir şekilde Sin'i şimdilik görmezden geldim. Kolum hâlâ omzundayken başparmağını kemer halkalarımın birine sokmuştu.

Yürürken sessizce "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Bana ne için teşekkür ettiğini anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. "Bana teşekkür etmek zorunda olmamalıydı. Yaptığı şeyi söylememeliydi."

Eliyle popoma hafifçe vurdu, alaycı bir şekilde değil, yatıştırıcı bir şekilde.

Dudaklarım bu dokunuşla kıvrıldı, sonra da "Kulüp binamızın bok çukuru olduğunu sanıyordum" diye mırıldandığında açık bir sırıtışa dönüştü.

Giulia kulüp binasındaki temizlik standartlarını onaylamadığını açıkça belirtmişti. Kulüp fahişeleri, gerektiğinde burun kırmaktan çekinmediği gerçeğinden daha fazlası için ondan nefret ediyorlardı ve şimdi onlara akşam yemekleri için temizlik yaptırıyordu.

Rex, Butch'un ofisine girerken, "Peggy burayı temiz tutma konusunda kesinlikle sen değilsin," diye onayladı.

Her yerdeki tozu görünce burnu kırıştı ve bu, üzerinde biri ölene kadar sikilmiş ya da sadece sikilmiş ya da sadece bıçaklanmış gibi görünen mobilyalarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi... Gerçekten kendimden emin değildim. Kırmızı ve beyaz, duvarlardan ve tavandan fazla boya olması için dua etmeme neden olacak şekilde üzerine sıçramıştı.

Alaycı bir tavırla, "Hiçbir şeye dokunma ya da alternatif olarak her şeye dokun, ben seni sonra dezenfekte ederim" dedim.

Kıs kıs güldü, sonra masanın köşesinde belli ki tamamen tiksindiği bir yer buldu. Masanın kenarındaki kutudan bir mendil aldı ve bu mendiller yeterince masum olsa da, ona muhtemelen bunları kullanılmış prezervatiflerini sarmak için kullandığını söylemek istemedim. Sebebinin bu olduğunu düşündüm. Belki de bunu bile yapacak kadar umursamıyordu.

Giulia'ya bu düşünce sürecinden bahsetmemeye karar vererek, Rex oturduğunda masanın önüne çöktüğümde boğazımı temizledim. Yanımda Link sandalyeme yaslanarak kendini destekledi, Steel kanepeye çöktü ve Hawk, Sin'in ona "Yatakhane dışarıda. Ön kapıdan sola dön, yürümeye devam et, binayı göreceksin. Brakes muhtemelen hâlâ uyuyordur. Eğer onu uyandırırsan, sabah seni mahveder."

Hawk gözlerini devirdi. "Seninle buna alışkınım bas-" Kendini tuttu, hızla topuklarının üzerinde döndü ve bizimle herhangi bir pisliğe bulaşmadan önce ofisten çıkmak için kışını kaldırdı.

Sin kapıyı arkasından kapattıktan sonra Rex mırıldandı, "Sanırım Sin'in sana söyleyecek bir şeyi var Giulia."

Boktan bir gardiyan olarak ona yaşattıklarından dolayı onu tokatlamaya gitmemesine şaşırmıştım ama Rex'in sözleri üzerine omuzları çöktü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Savunma pozisyonu ona uymuyordu.

Onun bir durumdan saklanmasına değil, bir şeylere kafa atmasına alışkındım, ama Luke Lancaster söz konusu olduğunda?

Hâlâ kafası biraz karışık.

Örneğin, sürekli onu kovalamamı, sıkıştırmamı ve sikmemi istiyordu, sanki onun seçimini elinden alıyormuşum gibi.

Hoşuma gitmedi. Nefret ettim aslında ama ne yapsaydım?

Benim işim ona ihtiyacı olanı vermektir ve eğer kontrol edemediği bir durumda kontrolü bu şekilde sağlamaya çalışacaksa, o zaman yapacağımız şey buydu.

"Giulia, bana inanmalısın, acil olmasaydı asla gitmezdim."

Kaşlarımı çatarak yarı doğruldum ve saçmalıkları yüzünden onu pataklamaya hazırlandım ama Rex elini kaldırdı. Gözleri, kendimi kontrol etmezsem cezalandırılacağımı söylüyordu ve ben bunu görmeye alışık olmadığım için, ne istersem yapmama izin vermesine alışkın olduğumdan, şaşkınlıkla donup kaldım.

"Kadınımdan bir mesaj aldım," diye mırıldandı. "Bir kazaya karışmış-"

"Hangi lanet kadın?" Çelik homurdandı ama ben onun öfkesini de duyabiliyordum. Her zaman arkamı kollardı ve bu konuda da bir fark yoktu.

"Henüz bilmeseydi de o benim," diye karşı çıktı huzursuzca, Giulia'nın yaptığı gibi omuzlarını kamburlaştırarak. "Bana bir kaza geçirdiğini ve yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyen bir mesaj attı."

"Oraya gittiğimde zil zurna sarhoştum. En azından ilk başta öyle düşünmüştüm ve çok sinirlenmiştim. Ama garip davranıyordu, her yere kustu-"

Başını salladı. "Bu doğru değildi. Bir şeyler yanlıştı ve onunla konuşmaya çalıştığımda sanki..."

Nefesini dışarı üfledi. "Hareket edemiyordu. İş göremezdi. İçki kokmuyordu ve bana o mesajları göndermesinin mümkün olmadığını biliyordum-"

"Ne demek istiyorsun?" Kadınımdan özür dilemekte gecikmesini takdir etmediğim için hırladım. "Uyuşturulmuştu."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı ama Giulia "Tecavüze mi uğramış?" diye sordu.

"Hayır. Onu eve götürdüm, ona baktım ve uyandığında bir şey dışında hiçbir şey hatırlamıyordu..."

Çenesi sıkıştı. "Sen o piçle çoktan ilgilenmiştin, bu yüzden intikam almak için fazla şansım olmadı."

Gözleri büyüdü. "Luke Lancaster kadınına ilaç mı verdi?"

"Kim bu lanet olası kaltak?" Link tersledi, belli ki hepimiz kadar tedirgindi. Link'in son derece rahat olduğu düşünülürse, bu çok fazla şey gerektiriyordu.

"Tiffany Farquar."

Bir an için birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadığımızı anladım.

Bunu anladıktan sonra Giulia tekrar sordu: "Ona tecavüz etmediğinden emin misin?"

"Hayır. Sadece onun kendisine dokunduğunu hatırlıyordu..."

Elini göğsüne doğru sallarken yüzü öfkeyle gerildi. Bunu anlamak için dahi olmaya da gerek yoktu.

"Bekle, yani..." Steel ayağa kalktı, yavaşça konuşurken kaşları çatıldı, "Lancaster'ın kadınına ilaç verip... onu azdırdığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Beni Giulia'dan uzaklaştırmak için yaptı. Birbirimizle görüştüğümüzü biliyor olmalıydı.

Ona yardım etmek için görevimi bırakacağımı biliyordu. Başka hiçbir şey Giulia'yı terk etmemi sağlayamazdı, Nyx. Buna inanmak zorundasın."

Giulia rahatsız bir şekilde, "Striptiz kulübüne gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Hayır! Siktir, Giulia. Sanki bunu yapardım. Daha önce çok fazla içerek biraz kontrolden çıktığımı biliyordum ama Nyx için ne anlama geldiğini biliyordum. Kahretsin, artık biliyorum. Acil olmasaydı ikinizi de asla yarı yolda bırakmazdım."

"Arayabilirdin," diye mırıldandım, tamamen rahatlamak istemiyordum. "Panikliyordum," diye itiraf etti.

Ona kaşlarımı çattım, şüphelerim açıktı. "Sen mi? Kapkaç yüzünden mi panikliyorsun?" "Giulia senin için bir kapkaç mı?"

"Hayır," diye mırıldandım yavaşça ve içimde yankılanan bir şey varsa o da buydu. Eğer Sin, Lily'nin arkadaşı hakkında böyle hissediyorsa, o zaman lanet olsun.

Az önce kendime, iş başa düşerse Giulia'yı Rex'e tercih edeceğimi itiraf etmemiş miydim? Tanrım.

Link hışımla, "Bu lanet olası sessizliği sen sağladın," dedi. "Lily'nin bildiğini bile sanmıyorum. Eğer bilseydi, şimdiye kadar bana söylerdi diye düşünüyorum."

"Her zaman çok fazla sır saklamışsındır," dedi Rex, Sin'e odaklanırken kaşlarını kaldırarak.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum ama Rex'in buna hiç tahammülü yoktu.

"Onu buraya gönderdim çünkü bunu hak etti. Giulia'yı terk etti, görevini bıraktı, bizi hayal kırıklığına uğrattı. Bu senaryoda pek çok 'yapmalıydım' var ama Sin'in eve dönme zamanı geldi."

Ben daha bir şey söyleyemedim Giulia, "Günah mı?"

diye mırıldandı. "Öyle mi?" diye sordu ihtiyatla.

"O iyi mi?"

"Evet. Ona zarar vermedi. Sanırım niyeti doğrudan sana ulaşmaktı." Bir nefes verdi. "O hamile."

Ağzım bir karışık açık kaldı ve tek şaşırın ben değildim. Rex de afallamış görünüyordu. "Çocuk benim," diye savunmaya geçti.

Rex burnunu çekti. "Beni hayrete düşüren kısım bu değildi," dedi gözlerini devirerek. "Ne kadar ilerledi?"

"Yaklaşık iki ay."

"Onunla konuştun mu?" Link sorguladı.

"Tanrı aşkına, bizi sır olarak sakladığını biliyorum ve bunu benim de yaptığımı biliyorum, ama lanet olsun, bu konuda yalan söylemiyorum-"

Link diplomatik bir tavırla, "Bunun hepimiz için sürpriz olduğunu anlamalısınız," dedi. "Çoğumuzun bildiği kadarıyla, sen-"

"Giulia araya girdi, sesi tuz dolu bir torbadan daha kuruydu ve bu durumda biraz eğlence bulabilmesi tansiyonumu düşürdü.

Sin onun şakasına homurdandı ve diğerleri kıkırdadı, ya ben? Öne doğru uzandım, elini tuttum ve onu kucağıma çektim.

Giulia usulca, "O zaman kesinlikle eve gelmen gerekiyor," dedi ama gözleri benim üzerimdeydi. Bakışlarında affediciliği görebiliyordum ve bunu anlamış olsam da ve striptiz kulübünde lanet bir şov izlemek için kaçmadığına sevinmiş olsam da, tamamen mutlu değildim.

Her şeyi berbat etmişti. Büyük ölçüde.

Rex de öyle.

"Neden bu saçmalıkları ilk kez duyuyorum?" Homurdandım.

"Çünkü sen başka bir yere odaklanmıştın. Uğraşmamız gereken daha önemli şeyler vardı," diye cevap verdi huysuzca ama özür dilemiyordu. "Ama şimdi devam etme zamanı. Giulia bunu kabul edebiliyorsa, senin de etmen gerekir."

İçimi çektim.

Çok fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyordu, değil mi?

Günah

Eğer bana bir gün baba olmaktan mutlu olacağımı söyleseydiniz, size siktirip gitmenizi söylerdim.

Çocuklar ve ben uyum sağlayamadık.

Ve Nyx'le birlikte ülkeyi mümkün olduğunca çok sayıda pedofilden mümkün olduğunca acı verici yollarla kurtarma görevine başladığımdan beri, çocuk sahibi olma arzum daha da azaldı.

Muhtemelen bu yüzden Faudreaux şu anda beni herkesten daha çok etkiliyordu. Kadınımın karnında benim bebeğim vardı.

Bu düşünce hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Telefondaki kısık sesi, bana söylemek için kendini zorlaması... hepsi kafamı karıştırdı.

Garip bir ilişkimiz vardı. Gizli, kapalı ama yine de yakın. Çıktığımız süre boyunca çok şey paylaşmıştık ve bunların bir kısmı DNA olsa da hepsi DNA değildi.

Sadece birlikte olduğumuz zamanlar da oldu. Tanrı aşkına, bizim için lanet bir hamak almıştım, çünkü bahçemi sevdiğini biliyordum ve onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu.

Kahvesine o iğrenç hindistan cevizi sütünü koyduğunu ve yatak başının ona çok yakıştığını biliyordum.

Hiç itiraf etmese de *Sünger Bob*'u sevdiğini biliyordum - Netflix'te her zaman 'Son Oynatılanlar' listemdeydi ve ben izlemediğimden emindim - ve kaybolduğunu, geleceğin onu hangi yöne götüreceğinden emin olmadığını biliyordum.

Kaderin senin için her şeyi kontrol altına alması ne garip.

Mesajlarından ve Faudreaux'yu yakalamadan önce yaptığımız kısa telefon görüşmesinden bugünün pek de iyi geçmediğini zaten biliyordum. Kulübün kurtardığı esirlere yardım etmesi gerekiyordu ve görünüşe göre işler pek iyi gitmemişti. Yine de yarın başka bir gündü ve yardımını reddettikleri için üzgün görünmüyordu. Aksine, onda biraz kararlılık sezmiştim.

Sanki kendisine ihtiyaç duyulduğunu biliyordu ve bu yardımı istemeseler bile alacaklardı.

Düşüncesi bile dudaklarımı titretti, çünkü o çok inatçıydı ve bunu görmüyordu bile.

Bir çılgılık düşüncelerimi paramparça etti - gerçekten unutulmaz bir çılgılığın yapması gerektiği gibi - ve Giulia'ya bir bakış attım,

Orada durmuş Nyx'in çalışmasını izliyordu.

Neden izlemesine izin verdiğinden emin değildim. Neden burada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öfke sorunları olduğunu söyledi.

Yani, bunu biliyordum. Tanrım, bunu anlamak için diplomalı biri olmaya gerek yoktu. Tanrım. Ama yine de orada duruyordu, titriyordu.

Link, işler çok kötüye giderse onu korumak için oradaymış gibi yakınlarda geziniyordu, ancak sıradan herhangi bir insan, adamlarının neler yapabileceğini görünce ürperirdi.

Birinin deli olduğunu bilmek vardı, bir de bunu kendi gözlerinizle görmek vardı.

Şahsen ben buna alışmıştım.

Ve anladım.

Steel, Link ve Rex gibi eski kafalı kardeşlerden biri değildim. Ama Nyx'in kafasını neyin karıştırdığını bilecek kadar uzun süredir buralardaydım. Biz kardeşтик ve onu hayal kırıklığına uğratmış olsam bile bu değişmezdi. Elbette bir süre bana kızabilirdi ama geçmişimiz çok eskiye dayanıyordu.

Evden New Jersey'e kaçmıştım çünkü annem bana babamın bir Günahkar olduğunu söylemişti ve öyle olsun ya da olmasın, bana adını hiç söylememişti ve ben de umursamamıştım. Sadece uzaklaşmak istemişim, bu yüzden West Orange'a gitmişim. Bear hikayemi dinlemiş, beni geri çevirmemişti ve on altı yaşındayken Prospect olarak askere yazılmıştım. İşler raydan çıkmasaydı ve ülkeyi terk etmem gerekmeseydi asla askere yazılmazdım. Çabuk.

Değer verdiğim birkaç şeyden biri olan kesimi çekiştirdim ve Tiff için çıkaracağımı biliyordum. Benim için anlamı buydu. Nyx'in Giulia için de aynı şeyleri hissedip hissetmediğini ve çok erken, çok fazla şey açıkladığı için kalbinin kırılmak üzere olup olmadığını merak ettim. Bunu görmesine izin vermeden önce daha yeni birlikte olmuşlardı ve bu akıllıca değildi.

Benim görüşüme göre değil.

Nyx Faudreaux'yu kesip doğrarken ben duvara yaslandım. Nyx'in kasasından aldığı görüntüler etrafımızdaki zeminde parçalanmış haldeydi, artık hiçbir parçası görünmüyordu. Parçalar o kadar küçüktü ve Faudreaux'ya onları yediriyordu.

Piç her yudumda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, ama Nyx adamın sikiyle ilgili çok boktan bir şey yapmıştı. Etrafında bir turnike oluşturmuştu ve Faudreaux her sızlandığında o turnikeyi biraz daha sıkı çekiyordu.

Dalgın bir şekilde sikinın düşüp düşmeyeceğini merak ederken, eğer bu mümkünse, pedofili herif özellikle tiz bir ıglık attığında Giulia'nın irkilmesini izledim.

Nyx onun arkasından dolanmıştı ve çıplak bok parçasına ne yaptığını bir tek o biliyordu.

Rex ses karşısında yüzünü buruşturdu ama dikkatini tekrar telefonuna verdi. Link soğukkanlı görünüyordu, gecesini bu şekilde geçirmek istemiyordu ama Nyx için onun arkasını kollayacaktı. Sırtını amcığa dayayan tek kişi Steel'di. Gözleri kullandığımız deponun etrafında dolaşıyor, hiçbir piçin içeri girmediğinden emin oluyordu.

Burası Günahkârlar'ın bölgesiydi, Günahkârlar'a ait bir depoydu, ama yine de bu herifin çıkardığı ciyaklamalara bakılırsa dikkatli olmamız gerekiyordu. Bölüm burayı bu amaçla kullansa da, birine işkence ederken her zaman dikkatli olmak gerekirdi.

Giulia bir adım öne çıktı ve titreyerek Link'e doğru ilerledi. Nyx resimleri görmesine izin vermemişti ve onu suçlayamazdım. Mav, Faudreaux'nun ölümü hak ettiğini onaylamış olsa da Nyx, bir adamı kanıt olmadan yargılamaya inanmadığı için hemen bir tanesine göz atmıştı ve gördüğü şey onu doğrudan işkence haritasındaki birinci seviyeye, yani turnikeye götürmüştü.

Dick bölgesi.

İşte o zaman gördüğü şeyin gerçekten kötü olduğunu anlıyordunuz.

Link'e bir şeyler mırıldandı ve Link kaşlarını çatarak ona bir şey uzattı.

Faudreaux'ya doğru ilerledi; onu gören ve en zayıf halka olduğuna inandığı belli olan Faudreaux, yalvarma fırsatını değerlendirdi: "Lütfen! Yardım edin bana! Durdurun şunu, ben bir şey yapmadım."

"Senin gibi adamlar asla bir şey yapmaz, değil mi?" diye homurdandı, sesi kısıktı. Sözleri aklından çıkmıyordu. "Sadece alırsın. Kimi incittiğin, geride ne bıraktığın umurunda değil." Yerdeki hurdalara bakarken başını öne eğdi. Hepsinin arasında eski moda film parçaları vardı. Sepya kahverengi folyo, tüm fotoğraf parçalarının arasında seçilebiliyordu. Eğilip bir parça aldı ve "Selülozun son derece yanıcı olduğunu biliyor musun?" dedi.

Bunun üzerine gerildim ve patlayıcılarla ilgili deneyimim sayesinde bu soruyla nereye varmak istediğini biliyordum. Retorik falan değildi.

Sesi odun gibiydi. İlk dinleyişte. Sonra arkasındaki lanet katmanları duydunuz. Tanrım, o da Nyx kadar kötüydü.

Nefret ve tiksinti her kelimedede zonkluyor, sesi neredeyse tonsuz çıkacak kadar kaynıyordu.

Rex'e bir bakış attım, buna bir son verip vermeyeceğini merak ediyordum ama şimdi ilgiyle yukarı bakıyordu.

Hasta herif.

Hepimiz öyleydik.

İronik olan şu ki, bir Günahkâr olarak Irak'tayken kulüp için koşarken öldürdüğümünden daha fazlasını öldürmüştüm. Ve bir Günahkâr olarak gerçekleştirilmesine yardım ettiğim birkaç ölüm de Nyx ve ekibiyle birlikte Nyx'in kız kardeşinin intikamını almasına yardım ettiğimizde oldu.

Deponun etrafına baktım, yangına dayanıp dayanmayacağını merak ediyordum ama düşünmek için fazla zamanım yoktu.

Kan, sidik ve kusmuk birikintilerinin etrafından dolaşmayı başararak ona yaklaştı, sonra turnikeyi yakaladı, ağzı bir çılgınlıkla açılana kadar sıktı ve filmi ağzına soktu.

Tükürmeye çalıştı ama Nyx şimdiye kadar ortaya çıkmıştı. Biraz koli bandı aldı ve çenesinden tepesine kadar piçin kafasının etrafında yuvarladı, ağzını sonsuza kadar sıkı tutarken selülozun dışarıda kalmasını sağladı, yaptığı her hareketle titredi.

İşi bittiğinde Giulia'ya döndü ve "Patlayabileceğini biliyor musun?" diye sordu. Faudreaux'dan bir mızıltı yükseldi ve Faudreaux hemen altına işedi.

Tekrar.

"Bence o herif bunu hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Emin misin?" Nyx sordu, ses tonu sohbet havasındaydı. Sanki ona bir köpek almaya hazır olup olmadığını sorar gibiydi. Belki de akşam yemeği için İtalyan mı yoksa Meksika yemeği mi istediğini soruyordu.

Birini ateşe vermesinin sorun olup olmadığını sormadı. Ona bakarken omuzlarını silktiler. "Hapis yattı mı?"

Rex boğazını temizledi. "İki hapis cezası. İlki çocuk pornosu bulundurmaktan. İkincisi ise çocuğa tecavüzden."

Gerildi ve az önce onun ölüm fermanını imzaladığımı biliyordum.

Ama sonra, Nyx için pişmanlık eylemim olarak ona ilk yerleştiğimde bunu imzalamıştım.

"Bazı şerefsizlerin günahları için yanması gerekiyor," diye mırıldandı, sonra çakmağı yukarı kaldırdı, Faudreaux'nun göz hizasına gelmesini sağladı ve alevin yanması için çakmağı çaktı.

Faudreaux çırpınmaya başlayınca, alev in selüloza değmesine izin verdi.

Bildiğim sonraki şey, Nyx'in onu omuzlayarak yoldan çektiği ve depodan kapıya doğru sürüklediği idi.

Geri kalanımız da burada kalmadı.

Kıçımızı dışarı çıkardığımızda, Rex ofladı. "Butch'u şerifle görüştüreceğim. Gözlerini bu Podunk bok yığının dan uzak tutması gerektiğini bildiğinden emin ol."

Ve o çağır ıyı yaparken, geri kalanımız yanarak ölen bir adam ın mutlu müziği eşliğinde bisikletlerimize doğru yürüdük.

Zihnim kadın ımın karnındaki çocuğa döndüğünde, aklımdan tek bir düşünce geçti - hayatta olmak için güzel bir gündü, çünkü oradaki o hasta pislik? Bizim sayemizde başka bir çocuğa zarar veremeyecekti.

Tiffany

"BENDEN NEFRET EDİYORLAR."

Homurdandım. "Bu seninle ilgili değil."

Lily yüzünü buruşturdu. "Yani, öyle olmadığını biliyorum."

"O zaman sorun ne?" Omuz silktim. "Onlara yardım etmemiz için bizi sevmeleri gerekmiyor. Aslında bizden nefret etmeleri daha iyi. En azından böyle tepki veriyorlar. Pasif olmak yerine bir şeyler yapmayı seçiyorlar."

Lily bana kaşlarını çat tı ama bunu anlıyordum. Sevilmemeye alışık değildi ve yatakhanedeki kadınlar kesinlikle onun hayranı değildi.

Burnunu çekti. "Neden üzgün değilsin?"

"Olmam ı mı istiyorsun?" Sonra, o bana kızmadan önce biraz güldüm. "Bebeğim, benden çok daha iyi bir terapist e paran yeter, eğer sevilme k istiyorsan git ve bunu onlarla konuş."

Gözlerini bana dikti. "Kaltak."

Gerçekte öyle olmasa da bunu komik bularak sırt tım. "Ama yine de beni seviyorsun."

Tekrar kanep e ye uzanırken burnunu kırış t ırdı. "Ne yazık ki bu doğru."

"*Ne yazık ki*, ben olsam o kanep e ye oturmazdım."

Sin'le olan hikâ yem de aşağı yukarı böyle başlamış tı.

Ben, orada otururken, kendimi tamamen yersiz hissederken, dünyal ıların arasında lanet bir Marslı gibi hissederken, şimdi başkan yardımcısı olduğunu bildiğim bir adam bir kulüp fahişesi tarafından buzlu dondurma gibi şap ırdat ılıyordu.

Bir şekilde, bu artık bizim dünyamızdı.

Bana göz kırpt ı, sonra yüzünü buruşturdu ve sanki bitliymiş gibi kanepeden fırladı.

Muhtemelen öyleydi.

Hoşuna gitmeyeceği için sırt tıttığımı gizledim ve sonra "Bir oday ı falan ele geçirmeliyiz" diye önerdim.

"Giulia mutf ağı istedi." "Orası

temiz olmalı, değil mi?"

"Umarım öyledir."

Yüzümü buruşturdum ve beni koridorda çekiştirmesine izin verdim.

Şimdiye kadar kulüp binasına sadece partiler için gelmişim ve etrafı tanımak için hiç dolaşmamıştım çünkü aptal gibi mi görünüyordum?

Bu binada gerçekte neler olduğunu sadece İsa biliyordu ve kafamda bir delik açılmasını gerektirecek bir şey öğrenmek istemiyordum.

Yani, Sin'in çocuğunu taşıdığım için beni öldüreceklerini düşünmüyordum, ama o zamanlar? Kim bilebilirdi ki?

Seks yuvası havasındaki barı geçip -her yere saçılmış ekstra DNA'lar dışında Cheers'ın motorcu versiyonu gibi oldukça zararsız görünse de- endüstriyel görünümlü bir mutfığa girdiğimizde, sadece boş değil aynı zamanda limon kokulu olduğunu görünce neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

"Paralel evren," diye mırıldandım nefesimin altında. Lily güldü. "Evet. Oldukça fazla."

"Bunun artık bizim dünyamız olduğuna inanabiliyor musun?" Etrafıma bakıp koridordan aşağıya, diğer odaların kabadayı motorcularla ve amaçları erkekleri becermek ve çamaşırlarını yıkamak olan kadınlarla dolu olduğu yere bakarken düşüncelerimi dile getirerek sordum.

"Bilmiyorum, sanırım garip ama Link'i bir şekilde onunla ilişkilendirmiyorum."

Homurdandım. "Nasıl yapamazsın? O konseyde, değil mi?" Tanrım, artık bu kelimelerin ne anlama geldiğini biliyordum. Sin kulüple ilgili ayrıntılara hiç girmemişti ama kelimeleri biliyordum. Bir kesim giydiğini, konseyin MC'yi bir bütün olarak izlediğini ve kardeşlerin kilisede bir şeyler için oy kullanabildiğini biliyordum.

Yukarıdaki Lord.

Omuz silkti. "Evet, ama o Link." "Bu da ne demek oluyor?"

Cevabım yine omuz silkmek oldu ama kaşlarımı çattığımda, "Burada yaptıklarıyla benimle yaptıkları tamamen farklı şeyler," diye açıkladı.

"Yasadışı işler yaptıklarını biliyorsun, değil mi?" Temkinli bir şekilde sordum, kafasındaki parlak ve mutlu tabloyu bozmak istemiyordum ama şimdiye kadar bunu anlamadıysa bir doz gerçekliğe ihtiyacı vardı.

Sorum karşısında gözlerini devirdi, bu da beni rahatlattı. "Tiff, bunu kendi başıma çözmeyi başardım. Artık büyük bir kızım, biliyor musun?"

Ona sııttım. "Ukala."

Reverans yaptı ve bunun gerçek olduğunu biliyordunuz, çünkü İsviçre'ye gidip okulu bitirmişti. "Denerim."

"Eminim öyledir."

Burnu kırıştı ve bir şey başımı yana eğmeme neden oldu. Buzdolabına doğru ilerlemeye başladığında elini tuttum ve "Hey. İyi misin?" dedim.

Dudağını ısırды, bu da öyle olmadığını hemen belli ediyordu, sonra parmaklarını mermerdeki damarların üzerinde gezdirirken bana değil tezgâha baktı. "Ben ve Link, bilirsin..."

Gözlerimi kııptım, çünkü hayır, bilmiyordum. Ve onun utangaçlığından, anlamsız bir şey hakkında konuşuyor olmamız gerektiğini anladım.

Motorcuların neye benzediğini biliyordum. Ne yazık ki Link'i iş başında görmüştüm. Tabii ki, bu Lily'nin gözünde bir pırıltı bile olmadan önceydi, bu yüzden sonsuza dek ona karşı tutmayacaktım, ama yine de ...

O melek değildi. Kesinlikle bakire de değildi.

"Yani biriyle çıkmadın mı?" ünkü bunu anlayabilirdim. Mantıklı gelmişti.

Motorcular randevulaşmazdı. Sin bana bunu söylemişti ama ben işleri onun için garip tutmaya niyetliydim.

Hey, onun gibi bir adamı tetikte tutmalıydın!

"Hayır, öyle bir şey değil. Yani, henüz seks yapmadık."

"Görmedin mi?" Ciyak ciyak bağırdım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi, çünkü bana dün gece rüyasına Meryem Ana'nın girdiğini söyleseydi, buna inanmak şu anda bana söylediklerine inanmaktan daha kolay olurdu.

"Hayır." Yutkundu. "Bir şeyler yaptık ama bunu değil." Bunu bilmek güzeldi.

Genelde her şeyi konuşurduk ama ben ona Sin'den bahsetmemiştim, o da bana Link'ten bahsetmemişti, ta ki daha sonrasına kadar.

İkimizin de istediğimiz yerde ketum olabileceğimizi anladım ama yine de bu farklı hissettirdi. Bu...

Sanki beni sadece bir arkadaş olarak değil de bir terapist olarak kullanıyordu. Ya da ikisinin karmaşık bir karışımı, belki?

Onu en yakındaki tabureye sürükledim, üzerine ittim ve sonra kendimi yukarı kaldırdım. "Bunu burada konuşmak istediğine emin misin? Duvarların kulakları var."

Güldü. "Herkes uyuyor ve sen de bunu biliyorsun."

"Doğru." Saat daha sabahın onuydu ve bu da herkesin hâlâ barda dün geceki eğlencenin etkisiyle uyuduğu anlamına geliyordu.

Bunu görmemin tek nedeni Lily'nin beni buradan almakta gecikmiş olmasıydı ve ben de içeri girip bardo masasında bir m n ge yapıldığını gördüğümde biraz oyalanmıştım.

Lanet olsun, bir porno film izlemekten daha iyiydi!

Anı beni o kadar da heyecanlandırmadı çünkü paylaşmayı sevmiyordum. Peki ya Sin? Onu hiçbir şekilde paylaşmazdım.

Belki o da kabul ederdi, hepsinin orospularını falan paylaşma şekline bakılırsa, ama ben?

Hayır.

Başka bir erkekle denemek isteyebilirdim ama Sin'le ciddi bir şeyler yaşamak istiyorsam onu sıkı sıkıya bağlamam gerektiğini biliyordum.

Ve gerçekten yaptım.

Bu çocuğun babasıyla birlikte evde büyümesini istedim, iki sokak ötede yaşamasını değil çünkü annesi babasını bir fahişeyle yakalamıştı.

Kafamda canlandırmayı hiç düşünmediğim bir görüntüy   ama işler böyle yürüyordu. Sadece bu dünyada da değil. Benim dünyamda da.

Aldatma her yerde oluyordu. Annemle babamın birbirlerini sevdiklerini biliyordum ama annem havuzdaki çocukla, babam da sekreteriyle yatıyor olsaydı hiç şaşırılmazdım.

Mutlu muydum? Hayır.

Bu olasılık beni üzd   ama sadakat ve bağılılığın el ele giden iki şey olmadığını biliyordum. En azından her zaman değil.

Yani, yapmalıydılar, ama burası gerçek dünyaydı. Yapmadılar.

Ve Sin'le birlikte olmalarını istedim. Ama Lily'nin bana söylediğı şey beni şaşırttı, çünkü

düşündüğümün tam tersiydi.

Boynuzlu bir köpek olan Link, henüz kadınıyla seks yapmamıştı. Tanrı aşkına, damgalanmıştı. Kulübün gözünde, o onun Yaşlı Kadın'ıydı. Yani, bunun ne anlama geldiğini anlamak için *Sons of Anarchy* maratonuna gerek yoktu.

"Neler oluyor Lily?" Temkinli bir şekilde sordum, kafam karışmıştı ve aynı zamanda şaşırmıştım. "Bu konuda konuşmakta zorlanıyorum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım. "Çünkü nasıl olur da Link'in üzerine atlayıp onu kendi Harley'iymiş gibi sürmezsın, asla bilemeyeceğim."

Burnu tekrar kırıştı. "Hey, o benim. Kendi motorcunuz hakkında şehvetli düşünceleriniz olsun."

Ona sıırttım, onu kızdırmamdan hoşnut olduğu için mutluydum. "Oh, güven bana, yapıyorum. Her zaman." Ofladı. "Onu benden sakladığına inanamıyorum."

"Link'i de benden sakladın."

"Çünkü senin onaylamayacağını düşündüm."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Aynen öyle."

"Ah." İçini çekti. "Evet, haklısın. Bu dünya bizimkinden farklı, değil mi?"

"Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim ciddiyetle, çünkü tuhaf olsa da teknik olarak kötü değildi. "Bizimki o kadar da harika değil. En azından burada birini vurmak istersen vurabilirsin."

"Yerde kan olmamasını tercih ederiz."

Tekerlek gıcırıtlarının Maverick'in varlığını ele vermesi gerekirdi ama o s a n k i kanatları varmış gibi odanın içine fısıldadı.

İkimiz de sarsıldık, bize kimin katıldığını görmek için arkamızı döndük ve onun Maverick olduğunu görünce gerginliğim biraz azaldı.

Bir kulüp fahişesi yerine bir kardeşle yüz yüze gelmeyi tercih ederim.

Özellikle de Sin'e karşı bir şeyler hissettiğini bildiğim o kaltak. İlk gece onu parmaklarken gördüğüm sürtükle aynıydı, bu yüzden zaten ondan hoşlanmaya yatkın değildim.

Adı Daisy sanıyordum. Ya da

Dinky?

Kim bilebilirdi ki?

Hepsinin aptalca isimleri vardı, bu kesinlikle kesindi.

"Çok iyi temizlese bile mi?" Şaka yaptım, çünkü Maverick anladığım bir kardeşti.

Hasarlıydı ve bundan utanmıyordu.

Bir gece birlikte yatarken Sin bana denizaşırı ülkelerde görev yaptığını söylemişti. Bu beni şaşırtmıştı, çünkü onun bir denizci olduğunu asla tahmin edemezdim, ama bazı erkeklerin iyi bir şekilde geri döndüğünü, bazılarının ise Maverick gibi geri döndüğünü söylemişti.

O zamanlar ona 'iyi' tanımının ne olduğunu sormak istemiştim ama Maverick'le karşılaşınca, onu ve yöntemlerini öğrenince, Sin gibi birinin kendisini ve ruhsal ve fiziksel sağlık durumunu Maverick gibi görünenden çok daha fazla şekilde yaralanmış bir adamla kıyaslamaktan nasıl rahatsız olacağını anlamak kolaydı.

Sin'e göre Maverick yıllardır kulüp binasından bir kez hariç çıkmamıştı; o da 'kadınlardan' biriyle evlenmek ve onu Donavan Lancaster'ı ihbar etmesi için polise götürmekti.

Bu kadar.

Ve bunu yapmış olması? Hayalet dedikleri kadına karşı ne hissettiğini bana açıkça anlatmıştı.

Dün tüm tutsaklarla tanışmıştım ama içlerinden biri iki yaşıdaymış gibi öfke nöbeti geçirdiği

için sadece kısa bir süre grşebilmiştim.

O kadar da şaşırmamıştım. Hayır, tam anlamıyla bir terapist olarak eğitim almamıştım ama çok şey görmüş, çok şey duymuş ve çok şey okumuştum. Üniversiteye döndüğümde, işe ilk başladığında yaşadığı bazı şüpheli deneyimleri paylaşan ve mahkumların her türlü şeyle yüzleşmelerine yardımcı olduğu bir hapishaneye atanan bir akıl hocam bile vardı.

Tatána'nın rol yapması ve sürekli kendini öldürmeye çalışması? Kesinlikle ilgi çekmek istiyordu.

O da alırdı.

Benden.

Hem de fazlasıyla.

Ama gerçek şu ki, onlara ancak içeri girmeme izin verirlerse yardım edebilirdim ve şu ana kadar hiç şansım olmadı. Aslında bugün bize barikat kurmuşlardı. Yine de yatakhane de bazı tartışmalar olduğunu duymuştum, birbirlerini sözlü olarak bıçaklıyorlarmış gibi ses çıkaran kötü, Baltık dilinde-

"Bu arada seni şimdi içeri alacaklar," diye mırıldandı Maverick, buzdolabına doğru döndüğünde. Gözlerimi kırptım. "Ha?"

"Seni şimdi içeri alacaklarını söyledim. Tatána'yı sakinleştirmek Ghost'la benim zamanımı aldı. Yatağını kapının önüne itti ve beni içeri bile almadı ama onu kapıyı açmaya ikna etmeyi başardık."

"Bunu nasıl yaptın?" Lily merakla sordu.

"Çok fazla ikna ile," dedi, sonra bir şişe meyve suyu aldı, açtı ve doğrudan kaptan içti.

İşi bittiğinde, şişeyi kucağına koydu ve tekerlekli sandalyenin bir motor üzerindeymiş gibi görünmesini sağlayan ama aslında öyle olmayan zarif bir hareketle bize döndü. Bir gıcırtı bile yoktu. Bu kadar sinsi olmayı nasıl öğrendiğini ve bu şekilde davranarak neyi anladığını merak ettim...

"Seninle geleceğim, seni daha iyi tanıştıtırırım. Giulia dün pek de iyi bir iş çıkarmadı. Bir bok söylememeliydi."

"İnsanlara yalan söylemeyi sevmiyorum," dedim ona içtenlikle.

"Hayır mı?" Sırıttı. "O zaman sana çok bağıyor olmalılar."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar az olduğunu bilsen şaşıırırsın."

Dudakları tekrar seğıirdi. "Hadi, şu işi bitirelim. Bunun olduğunu ne kadar çabuk anlarlarsa ve kabullenirlerse o kadar iyi olur."

Lily'ye endişeli bir bakış attım, çünkü benimle Link'le henüz seks yapmamış olmaları hakkında konuşmak istediğini biliyordum, ama o arkasını döndü ve Maverick'e doğru ilerlemeye başladı.

Sanırım bu konuşma burada sona ermişti ama daha sonra bu konu hakkında konuşacaktık. Bundan kesinlikle emindim.

Yani... az önce tüm inanç sistemimi altüst etmişti ve ben buna sevinmişim. Aslında çok sevindim, çünkü bir gece dışarı çıkmazsanız, erkek arkadaşınızın-eşinizin- gidip başka biriyle bulacağını düşünmek istemiyordum.

Ya burası?

Bu adamlar parmaklarını şıklatır şıklatmaz dizlerinin üzerine çökecek ya da bacaklarını açacak bir sürü başkaları vardı.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu, çünkü çoğu erkeğin buradaki motorcular gibi kolay amlara erişimi olmasa da, dışarıda seks peşinde koşan birileri varsa, siz bakmıyorken erkeğinizi sikecek birileri her zaman çıkmaz mıydı?

Kulüp binasından çıkıp bahçeye geri döndüğümde beynim dönüyordu.

Sin benim kulübün bir parçası olmamı, ailesinin bir parçası olmamı, kendi dünyasında yer

almamı istiyordu ve eve döndüğünde, bu ne zaman olursa olsun, beni

onun yaşlı hanımını.

Lily'nin bileğinde gördüğüm markayı düşündüm.

Birinin adını derinize yazdırmak büyük bir adımdı, ama birinin çocuğuna sahip olmak da büyük bir adım değil miydi?

Tıpkı kalıcı olduğu gibi.

Yatakhaneye vardığımızda kapıyı açık bulduğumda minnettar oldum. Bu kadar çok düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. Her şeyi kafamda kuruyordum ve Sin'e karşı dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bazı şeyleri yanlış anlıyordum. Erkeklerle ilgili önyargılarımın olması onun suçu değildi - motorcularla değil, sadece erkeklerle ilgili. Lily garip bir şekilde yardımcı olmuştu. Sadece merakımı uyandırmakla kalmamış, aynı zamanda bana biraz umut da vermişti.

Sessiz bir teşekkürle, eşiği geçmeden önce elini uzattım ve parmaklarını sıktım.

Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ama geri çekildi.

"Kendin olduğun için teşekkür ederim," dedim ona usulca.

Gözleri iri iri parladı ama gözlerine öyle bir yumuşaklık geldi ki kalbim yapış yapış oldu. "Bu söylediğin çok hoş bir şey," diye fısıldadı.

"Ciddiyim," diye mırıldandım ve kolumu omuzlarından geçirdim.

Lily'nin Link'le henüz seks yapmamış olmasının bir nedeni vardı. Adam ateşliydi ve onu iş başında görmüştüm.

-Aletiyle ne yapacağını biliyordu. Kulüp fahişelerinin de orgazmlarıyla oynadıklarını sanmıyordum. Gürültülü ve gururluydular ve Link ne zaman orgazm olsa - bilirsiniz - her zamankinden daha fazla ses çıkarıyorlardı.

Yani, yakışıklıydı, yetenekliydi ve lanet olsun, onu seviyordu.

Onu o kadar çok seviyordu ki, sanki Hallmark reklamına motorcu filtresiyle bakıyor gibiydi. Yani, bu konuda açık değildi. Birbirlerine yapışmış gibi değillerdi ama onu koruyordu. Onu savunurdu. Ona iyi bakıldığından emin oluyordu - Tanrım, dün o uzun koşuya çıkmadan önceki kontrol listesi çılgıncaydı.

Dün gece evin içinde dolaşıp tüm pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol ederken onu arayacağına söz vermek zorunda kalmıştı!

Yani ona teslim olmamak, onunla başka şeyler yapmak ama bunu yapmamak için ne gibi bir nedeni vardı? Kötü olduğunu biliyordum.

Babası ve kardeşi önümdeki kadınları rehine olarak tutuyordu. Seks köleleri.

Sikeyim.

Ona da dokunmuşlar

mıydı? Muhtemel

görünüyordu.

Ve bana hiç söylememişti. Ben hiç bilmedim.

Ne kadar boktan bir arkadaş olduğumu.

Bu ihtimal midemi bulandırır da, bana nefret ve endişeyle bakan üç kadınla yüz yüze geldim.

Benimle konuşmak istemediklerini biliyordum.

Pek çok insan terapistlerle konuşmak istemiyordu.

Gerçek bir psikiyatrist olmadığımı bilmiyorlardı. Ama mezun olmama bir final kalmıştı ve onları yapsaydım, yüksek lisansına yelken açacaktım.

Tam olarak eğitilmemiş olsam bile, ellerindeki tek şey bendim.

Bunu birlikte atlatabiliriz. Birlikte öğrenebiliriz. Birlikte kendilerine yardım etmelerine yardımcı

olabiliriz.

"Benim adım Tiffany," diye kendimi usulca tanıttım, başımı yana eğerek mırıldandım, "Ben

Amara, Hayalet ve Tatána olduğunuzu biliyorum."

Ghost, Maverick'in yanına gitmişti ve sandalyesine dokunmadan onun yakınında durması kalbimi ısıttı.

Onu bir koruyucu olarak görüyordu, bu çok açıktı ve Mav'ın böyle hissetmesinin, birinin onu böyle görmesinin üzerinden uzun zaman geçtiği hissine kapıldım ve onun için iyi olacağını biliyordum.

İkili birbirini iyileştirebilir bile. Bu bir mucize olmaz mıydı?

Ne yazık ki benim için en nazik ifade Ghost'un yüzündeydi ve o bile şüpheli görünüyordu.

Tatána ayakkabılarına bulaşmış bir pislikmişim gibi bana baktı ve Amara ayaklarına bakmadan önce bana aralıklı bakışlar fırlattı.

Bu da Lily'ye bakış açılarıyla kıyaslanamazdı.

Ama gerçek şu ki, söylediklerinden sonra? Lily'nin burada kalmasını istiyordum. Ben de onu burada istedim.

Ailesinin bu kadınlara yaşattıklarının ayrıntılarını duymak için değil ama... Cehennem için.

O da kardeşinin kurbanlarından biri miydi? Ya da babasının? Bilmek istemediğim kadar bilmeye de ihtiyacım vardı.

Babasının her zaman korkutucu olduğunu düşünmüştüm ve Luke da o güçlü, sessiz tiplerden biriydi. On sekiz yaşına gelip onun da ürkütücü olduğunu fark edene kadar, bana Lelo vibratörümün verdiğinin tam tersi titreşimler verdiğini anlamamıştım.

Bu konuyu nasıl açacağımı düşünürken alt dudağıma yapıştım ama ben daha bir şey söyleyemeden Lily boğazını temizledi.

"Benden nefret ettiğinizi biliyorum, onlardan biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Lancaster'lardan biri." Sesini ailesine duyduğu nefretle doldurdu ve ben de uzanıp bir elimi koluna bastırdım, dokunuşuma güç katmaya çalıştım.

Onun arkasını kolladığımı bilmesini istedim. Her zaman.

Ne olursa olsun.

"Ben de ailemden en az senin kadar nefret ediyordum." Hayalet ona kaşlarını çatı. "Bunu şimdi söyleyebilirsin-"

"Hayır!" Lily havladı, sesi hiç duymadığım kadar keskindi. "Bunun kandırmaca olduğunu düşünebilirsin-" "Bunun ne anlama geldiğini bildiklerini bile sanmıyorum," dedi Mav alaycı bir ifadeyle.

Lily ona ters ters baktı ama devam etti: "Bunu sana söyleme nedenim hakkında istediğini düşünebilirsin ama sana söylüyorum, ona karşı duyduğun nefreti ben de paylaşıyorum. Babam annemi öldürdü."

Donup kaldım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım ve bana acı dolu bir bakış fırlattı. "O yaptı. Onu merdivenlerden aşağı itti."

Annesinin içki sorunu olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Onu merdivenlerden aşağı itti ve herkese sarhoş olduğunu söyledi. Onu yaparken gördüm."

Arka planda Ghost ve Amara'nın kıpırdanmaya başladığını gördüm. Tatána'nın nefret dolu kaşları bile biraz azalmıştı. Sanki Lily'nin yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyormuş gibi

bir kafa karışıklığı vardı.

"Onu neden öldürdü?"

Amara.

Lily ona bir bakış fırlattı. "Onun parasını istiyordu. Zengin olan oydu ve servetinin her yönünü kontrol etmek istiyordu."

Amara gözlerini kırıpştırdı. "Çok mu zenginsiniz?"

"Evet. Annem inanılmaz zengindi. Eski parayla. Babam değildi. O da bu işe girdi. Nasıl olduğunu daha yeni keşfettik." Çenesini yukarı kaldırdı. "Çok uzun bir süre bana tecavüz etti." Çenesi çalışıyordu ve ben ona baktım, itirafı karşısında şaşkına dönmüştüm ve içimdeki her şey onun için çığlık atarken bile Maverick'in, Ghost'un ve diğer kadınların şaşkınlığını gördüm.

"Çocukken mi?" Tatána sessizce sordu.

"Evet," diye itiraf etti. "Luke da benim önümde bir şeyler yapardı. Bir keresinde bir hizmetçiyi öldürmüştü." Yutkundu ama gözlerinde yaş yoktu, yüzü ifadesizdi. "Benden nefret etmek istediğini biliyorum. Beni onlarla aynı kefeye koymak istediğini biliyorum ama ben onlar gibi değilim. Senin gibi olduğumu söylemiyorum. Sana bin kat daha kötü davranılmadığını söylemiyorum ve hayatımı seninkiyle kıyaslamıyorum bile çünkü sana yaptıkları o kadar iğrençti ki Giulia'nın Luke'u bin kez öldürmesini dilerdim. Ve Günahkârların babama ulaşmasını, binlerce aç köpeği onun üzerine salmalarını ve onun parçalara ayrılışını izlemeyi çok isterdim. Bunu size benim için üzülersiniz diye söylemiyorum.

"Sadece onlar gibi olduğumu düşünmeni istemiyorum. Ben onlar gibi değilim. Lütfen, öyle olduğumu düşünme."

Bununla birlikte, kırık bir sesle söylediği bu işkence dolu sözlerle, topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıkmaya başladı.

Bir an donup kaldım, söyledikleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm, sonra kapıyı usulca arkasından kapatınca kendime geldim.

İki düşünce aklıma geldi. Birincisi, ona gitmem gerekiyordu. İkincisi?

"O da en az sizin kadar hayatta kalan biri ve eğer bunu göremiyorsanız, onun korkunç ağabeyi ve babası gibi bir Lancaster olarak etiketlenmekten daha fazlasını hak ettiğini düşünmüyorsanız, o zaman-" Bir nefes verdim, nutkum tutulmuştu ama onların tepkisizliğine kızmadan harekete geçtim. Kapıyı iterek açtım, dışarı fırladım ve onu yatakhanenin duvarına yaslanmış buldum, serbest bırakmasına izin vermediği hıçkırıkları şimdi dalga dalga geliyordu.

Çıglıkları, mutsuzluğu, kalp ağrısı, duvarlarımı yıktı ta ki duvarlarım kalmayana kadar. Bir daha asla aramızda sır olmayacağına yemin edene kadar.

Bir şey söyleyemeden, tartışmadan ya da geri çekilmeden önce ona doğru ilerledim, artık katlanmaması için onu dik konuma getirdim ve sarılmama izin vermesi için onu zorladım.

O kadar gergin, o kadar gergindi ki, sanki kırılğanmış gibi hissediyordu.

Paramparça olacak kadar. Ve aniden, her şey yerine oturdu.

Link neden ona karşı bu kadar korumacıydı. Neden seks yapmadıklarını. Neden biz cenazedeyken ve o ortalıktayken motorcular değerli bir hazineymiş gibi etrafını sarmışlardı.

Link için sadece o değildi, aynı zamanda buradaki kadınlar kadar kurbandı - onlar kadar hayatta kalan biriydi - ve onlar gibi insanlar için? Korunduklarını bilmeye ihtiyaçları vardı.

Korumalı.

Hiç kimsenin Lily'ye bir daha dokunamayacağını biliyordum. Hiç kimsenin.

Link bundan emin olacaktı.

Ve bunun için çok minnettardım.

O kadar mutluyum ki, gözlerimden akan yaşlar hem bu düşünceden duyduğum rahatlamanın hem

de mutsuzluğun bir karışımıydı.

Onun için sefalet.

"Bana söylemeliydin," diye kulağına fısıldadım ve bana sarılarak daha da sert bir şekilde hıçkırdı,

Yüzü boğazımda ıslanıyor, vücudu benimkine çarpıyor.

İçimdeki her şey çiğ ve kesik kesikti çünkü onu iyileştirmek istiyordum ama bunu yapacak kadar iyi olmadığımı biliyordum. Bu, yatakhanedeki kadınları iyileştirmek için de yeterince iyi olmadığım anlamına geliyordu...

Ne işe yarıyordum ki?

Tanrım.

Onu daha sıkı sıktım, sevildiğini bilmesini istiyordum. O benim kız kardeşimdi, bu işte beraberdik ve sonra çılgınca bir şey oldu.

İnsanlar etrafımıza üşüştü.

İnce bedenler, çok kemikli kollar belimize dolanıyor, yanlarımıza sokuluyor.

Ranzadaki üç kadın ışığa doğru adım atıp içlerinden birini kucaklarken ikimize de ait olmayan gözyaşları elbiselerimizi ıslattı.

Çünkü Lily tam olarak öyleydi.

Onlardan biriydi.

Ve aniden, öldürücü öfkenin ne olduğunu anladım, çünkü Donavan sefil bir ölümle ölmezse? Ruhumun bir daha asla huzur bulamayacağını biliyordum.

Maverick

BİLİYORDUM. Elbette biliyordum. Link konseye söylemişti ama onun bize söylemesi ve bunu bizzat görmesi? Acı, sefalet ve kırılganlığın dışı vurumunu görmek?

Evet, bu farklıydı.

Lily'nin çektiği acıları görmek, Link'in onun mahremiyetini korumak için asgari ayrıntıları paylaşmasına kıyasla gece ve gündüz gibiydi.

Kadınlar onu teselli etmek için dışarı çıktıklarında, hıçkırık sesleri küçük binayı doldurduktan sonra, ileriye doğru dev bir adım attıklarını biliyordum.

Ama benim için?

Ne yapacağımdan emin

değildim. Gerçekten

emin değildim.

Nefretin ne olduğunu biliyordum. Biliyordum. Nasıl hissettirdiğini, nasıl tüketebileceğini biliyordum. Ama Donavan Lancaster için hissettiklerim bundan daha ağır basıyordu.

Nyx'in öldürdüğü hasta herifler için hissettiklerini bile ölçtüğünü düşündüm.

Ne yapacağımı, nasıl düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemediğim için cep telefonuma uzandım.

Lodestar'la daha önce temasa geçmiş, bize yardım etmesi için onu ikna etmeye çalışmışım ve Lancaster'ı ABD topraklarına geri getirmemizde kilit öneme sahip bilgiler vermesine rağmen kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu.

Onun nasıl biri olduğunu biliyordum. Onu ülkenin dört bir yanına götüren projeleri vardı, yasadışı işler yapmasını gerektiren, hayalet olmasını gerektiren projeler. Cevap vermesini istesem

bile bunun her zaman mümkün olmadığını biliyordum.

Bu yüzden mesaj attığımda, gerçekten ihtiyacım olsa bile bir cevap beklemiyordum.

Lode, yardımına ihtiyacım var. Lütfen.

Hemen cevap vermesini beklemiyordum.

Lodestar: *Evet. Tabii. Ben de yerleşkeye gidiyorum. Yarın orada olacağım. Senin de yardımına ihtiyacım var.*

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. Kimsenin yardımına ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Ben: *Ne tür bir yardım?*

Lodestar: *Kalacak bir yer.*

Ben: *Ne yaptın sen?*

Yani, gerçekten umurumda değildi, ama Rex'i hazırlayabilmek için kapımıza hangi bok fırtınasını getirdiğini bilmem gerekiyordu.

Lodestar: *Güvenli olmayan kanallarda bu konu hakkında konuşamam. Yanımda birini getireceğim.*

Biri aranıyor.

Verdiği yanıt karşısında kaşlarımı çattım ama omuz silktim çünkü Lodestar'ın yeteneklerine sahip birine erişebilmek için bununla uğraşmaya değdi.

Gerçek şu ki, Donovan Lancaster'ın tam yerini bulması için ona ihtiyacım vardı, böylece o piçi ABD topraklarına geri getirmek için sahip olduğumuz kanallar üzerinde çalışabilirdik.

Burada olması gerekiyordu. Hayatını hapiste geçirsin diye değil, kızını incittiği gibi, kadınımı incittiği gibi, Tatána'yı, Amara'yı ve sefil hayatında kullandığı ve istismar ettiği diğer tüm kadınları incitmenin nasıl bir his olduğunu gerçekten bilebilsin diye.

Lodestar: *Bu bir sorun mu olacak?*

Ben: *Hayır. Ama yine de bu tarafa geliyorsan, bana haber vermeliydin.*

Lodestar: *Haha, evet, çünkü düzenli olarak yaptığım şey bu, değil mi?*

Bu durumla ilgili hiçbir şey komik olmasa da dudaklarım seğirdi.

Doğru. Normalde hiçbir beklentin olmadan burada kalabilirsin, ama gerçek şu ki, benim için birini bulmanı istiyorum. Eğer bunu kabul edersen, istediğin kadar burada kalabilirsin.

Lodestar: *Havalı biri mi?*

Ben: *Şüphesiz havalı biri.*

Ölmesi gereken biri için kullandığımız parolaydı. Lodestar:

Daha da eğlenceli. Yarın görüşürüz.

Ben: *Senin için yatakhanelerden birini hazırlatacağım.*

Lodestar: *Teşekkürler. İki yatak.*

Mav: *Tamamdır.*

Bununla birlikte Link'in mesajlarına

geçtim. Ben: *Evden ne kadar*

uzaktasın?

Mesajımı hemen görmesi bana ya diğer bölümün kulüp binasında olduğunu ya da yolda olduklarını ve yemek için mola verdiklerini söyledi.

Bağlantı: *Sabah yola çıkacağız. İşimiz bitti. Giulia biraz fazla hevesliydi. Neredeyse itfaiye peşimize düşecekti.*

Dudaklarım eğlenerek büküldü.

İş başa düştüğünde Giulia'nın susuz kalacağını biliyordum.

Bağlantı: *Ha. O ve Nyx birlikte nasıl çalışacaklarını iyi biliyorlar.*

Bu yetersiz ifadeye sııttım, ancak cevap verirken dudaklarımdan yavaşça kaydı.

Ben: *Lily'nin diğer kadınlara babasıyla yaşadıklarını anlattığını bilmen gerekiyor.*

Bağlantı: *Siktir. Şaka yapıyorsun.*

Ben: *Sorun yok. Kulağa çılgınca geliyor, çünkü hiçbir şey yolunda değil. Yine de Tiffany onunla birlikte. Diğer kadınlar da öyle. Onu teselli ediyorlar.*

Bağlantı: *Bu düne göre büyük bir değişiklik. Tatána'nın çığlıklarını hâlâ kulaklarımda duyabiliyorum.*

Ben: *Evet. Ama bozuldu. Sanırım onun da onlardan biri olduğunu anladılar.*

Bağlantı: *Kahretsin, bundan nefret ediyorum.*

Biliyorum dostum. Güven bana. Güveniyorum.

Bağlantı: *Sence eve dönmek için bir uçak bulmalı mıyım?*

Gözlerim büyüdü.

Bisikletini orada mı bırakacaksın?

Bağlantı: *O pisliğin yerini alabilir. Onun yerini alamaz.*

Doğru tepkinin ne olduğunu merak ederek alt dudağımı kemirdim. Dışarıda devam eden küçük konuşmayı bölmek istemedim çünkü böyle bir şeyin ne kadar iyileştirici olabileceğini tecrübelerimden biliyordum.

Ama ne istediğini kendi ağzından öğrenmem gerekiyordu. Ben:

İki dakika.

Kapıya doğru döndüm ve kadınların birbirlerine ne kadar sarıldıklarını gördüm.

İçimde bir tuhaflık hissetmeme yetti, çünkü çok samimi, dürüst ve içtendi ve kum havuzundan eve döndüğümde buna sahip olmayı dilememe neden oldu.

Elbette kardeşlerim vardı ama gerçek şu ki biz erkektik. Erkekler böyle şeyler yapmaz. Bu yüzden yanımızda bir kadına, güçlü bir kadına ihtiyacımız vardı.

Bize bunu verdiler.

Bu hayatta karşılaştığımız sert şeylere karşı bize yumuşaklık verdiler.

Tekerleklerimin gıcırdamadığını bildiğim için nasıl olduğundan emin değildim ama kapıdan girer girmez Ghost'un kafası belirdi.

O bana baktı, ben de ona baktım ve tek kelime etmeden daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Birkaç metre ötemde devam eden kucaklaşmadan uzaklaşarak bana doğru ilerledi ve kucağıma oturdu.

Garip olabilirdi, çünkü bunu ilk kez yapıyordu, ama değildi. Neden?

Çünkü yüzünü boğazıma çevirdi, bana doğru kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

Anında kollarımla ona sarıldım ve yüzümü saçlarına gömdüm.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Onun için, diğerleri için, Lily için. Kendim için, bencil hıyar olduğum için.

Onun bana sarıldığı kadar ben de ona sıkıca sarıldım, bunun şimdiye kadar birbirimize en yakın olduğumuz an olduğunun farkındaydım. Belki de hiç olamayacağımız kadar.

Eğer Lodestar gerçekten yoldaysa ve başka bir yöne sapmazsa -özellikle de şu anda barınağı için bir takas istediğimi bildiğinden- ona başka bir şey yaptıracığımı biliyordum.

Hayalet için bir geçmiş yaratmak.

Onun için bir dosya hazırlamak, onu saçmalıklarla doldurmak, burada olmayı hak ediyormuş gibi görünmesi için her şeyi yapmak.

Karım olarak kalmaya hakkı olduğunu.

Nasıl yapacağımızdan, bunu gerçekleştirmek için ne kullanabileceğimizden emin değildim ama bunun yolları ve araçları vardı. Bunu bilen biri varsa o da bendim. Burada çalışabilirmiş ve ülkeye bir şeyler getirebilirmiş gibi görünmesini sağlayacak sahte sertifikalar, hatta kendi geçimini sağlayabilirmiş gibi görünmesi için belki kabarık bir banka hesabı... Böyle şeyler ICE için

önemliydi.

Ona sıkıca sarıldım ve cep telefonum çaldığında görmezden gelmek istedim ama Link'in nasıl biri olduğunu biliyordum. Bir şeylerin ters gittiğini düşünürse arardı ve kadını söz konusu olduğunda, şu anda hiçbir şey doğru değildi.

Kulağına mırıldandım, "Sence Link'e ihtiyacı var mı?"

"O Ohio'da," diye fısıldadı Ghost, gözyaşları boğazında düğümlenmiş, her kelimeyi vıcık vıcık yapmıştı. "Uçakla geri döneceğini söyledi."

"Ama bisikletlerinizin sizin için önemli olduğunu sanıyordum."

Dudaklarım kıpırdadı. "Giulia sana ne anlattı?"

Burnunu çekti. "Gerçeği mi?"

Kendime rağmen sıırttım. "Maratonlar hakkında değil ama, ha? Uzun koşular, kırımın kenarı."

Alaycı bir şekilde omzuma vurduğunda, bir köşeyi döndüğümüzü anladım, özellikle de "Uzun koşu bir maratondur" diye alay ettiğinde.

"Bu dünyada değil," diye takıldım. "Ama evet, bir erkek Yaşlı Kadın'ını bulduğunda, damgalayacağı ve damgalamaktan mutlu olacağı birini?" Omuz silktilim. "Görünüşe göre bisikletini geride bırakmaya razı olacak."

Bir bisikletin bizim için ne kadar önemli olabileceğinin kulağa acınası geldiğini tahmin ediyorum, ama hayat buydu. İki tekerlekten daha fazlasıydı. Özgürlüğü temsil ediyordu.

Barış.

Bu bizim otoyolda uçuş yöntemiimizdi. Domuzlarımız bize kanat verdi.

Kahretsin, ben de benimkini özledim. Bazı günler o kadar çok özliyordum ki içimde bir sızı gibi hissediyordum, ama her zaman içinde bulunduğum durumun gerçekliğini düşünerek arabasız kalmanın bende yarattığı sefaleti göz ardı ediyordum.

Ancak söz konusu durum değişmişti.

Artık Ghost vardı.

Link ve Nyx'in kadınları gibi olmasa bile. Ben ona sahiptim.

"Evlilik yaşlı bir kadın olmaktan çok mu farklı?" diye nazikçe sordu ve beyin konusunda aptal olmasam da neden sorduğunu anlamak için dahi olmam gerekmiyordu.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdim. "Yaşlı bir kadın olmak

kulüp için daha önemli." "Ama hükümet için değil?"

"Kulüp mü? Konsey mi? Onlar bizim hükümetimiz. Gerçekten dinlediğimiz tek kanun onlar."

"Peki benimle neden evlendin?"

"Çünkü Sam Amca'nın senin yanında olmasına ihtiyacın var," dedim alaycı bir şekilde. "Ukraynalı ya da lanet olası Satürn'ü olman kulübün umurunda değil. Ben seni istediğim sürece, umurlarında olan tek şey bu."

"Beni istiyor musun?" diye sordu sessizce, o kadar sessizce ki neredeyse onu duymuyordum.

"Biliyorsun, Ghost," diye fısıldadım. "Öyle olmasaydı seninle evlenmezdim. Ve eğer bu doğru olmasaydı seni burada tutmak için çok çalışmazdım."

Elimin omuzlarında gezinmesine izin verdim ve irkilmediğinde, haşlanmış gibi sarsılmadığında, bağlantıyı hissetmesini isteyerek elimi sırtının küçük kısmına dayadım.

Öyle olduğunu anladım, çünkü "Ya ben-" diye sordu.

"Bu cümleyi bitirmek zorunda değilsin. Eğer benden bunu istiyorsan, bunu senin hızında yaparız. Yani, eğer benden bunu istiyorsan."

"İstiyorum. Senin karın olmak istiyorum," diye itiraf etti ve beni şaşkına çevirdi.

Aslında bunu daha önce hiç konuşmamıştık. Sadece burada kalmasını, güvende olmasını

istediğim için teklif etmiştim. Ona zarar veren o şerefsize karşı konuşabileceğini ve adaletin yerini bulacağını bilmesini istedim.

Ama ben onu istedim.

Siktir, ben yaptım.

Küçücük bir şeyken neden olduğundan emin değildim. Kemikleri ve sarı saçları vardı.

Yediğinden daha fazlasına ihtiyacı olduğu kesindi. Günde on bin kaloriden daha fazlasına ihtiyacı vardı, ama benim ve Giulia'nın etrafında ne kadar çok olursa, iyileşmek için o kadar çok zamanı olursa, yavaş yavaş gerçek bir kadına dönüşen porselen bir bebeği andırıyordu.

O gerçek kadını, Geppetto'nun Pinokyo'nun gerçek bir çocuk olmasını istediğinden daha çok istiyordum. Bu düşünce karşısında dudağımı ısırarak mırıldandım, "O zaman her seferinde bir gün alacağız. Tamam mı?" Başını sallayarak, "Bu hoşuma gider" diye fısıldadı.

Telefonum çalmaya başladı, lanet olası anı bozdu ve ses diğer kadınların şaşkınlıkla sarsılmasına neden oldu.

Şarkı başladığında bana bakan Lily oldu. "Link?"

Anladığı için neredeyse gülümseyecektim. Lords of Acid'den "Rough Sex" hepimizin Link için ayarladığı şarkıydı.

Çoğunlukla Asit Lordu'nun kendisi olduğu için.

"Evet."

"Ona söyledin mi?" diye sordu, ağzı titreyerek.

"Mecburdum Lily," diye itiraf ettim utanarak. "Sen onun Yaşlı Hanımısın. Ghost acı çekiyorsa bilmek isterim."

Hayalet kucağında gerildi ama büyük, geniş mavi gözleriyle bana bakarken ona bakmadım. Lily biraz kaşlarını çattı ama başını salladı. "Ona iyi olduğumu söyleyebilirsin."

"Eve uçmasını isteyip istemediğinizi bilmek istiyor."

Bunun üzerine geri çekildi, başı neredeyse duvara çarpacaktı.

"Gerçekten mi?" Ona gülümsedim. "Gerçekten mi?"

Kaşları çatıldı ama diğer kadınların kolları ve vücutları arasında manevra yaparak ilerledi ve mırıldandı: "Telefonu verir misin lütfen?"

Ona uzattım ve o da "Bebeğim, ben iyiyim." dedi.

Biraz uzaklaştığında, telefonumu ona vermek beni huzursuz etse de konuşmasını duymazdan geldim ve onun yerine duvarın yanında duran ve her biri harap görünen gruba baktım.

"Tiffany ile konuşacak mısınız?" Hepsine sordum ama özellikle kimseye sormadım.

"Yardım edecek kadar iyi olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadı Tiffany. "Yani, yapamam... yapabilir miyim? Nasıl yardım edebilirim?"

"Umutsuz olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Tatána yumuşak bir sesle sordu, sesi hüznü doluydu.

"Hayır. Sadece bunun için tam olarak eğitilmedim." Tiffany'nin sesi küçük ve mutsuzdu. "Okulu bıraktım. Ama yardım edebileceğimi düşündüm, sadece senin için yeterince iyi olduğumu sanmıyorum. Sen en iyisini hak ediyorsun ama-"

"Zaten yardım ettin," diye araya girdi Amara usulca.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Lily yardım etti. Ben hiçbir şey yapmadım."

Tatána uzanıp onun omzunu kavradı ve mırıldandı: "Belki hepimiz birbirimize yardım edebiliriz ve sen de bize göz kulak olursun?"

Dudağını ısırdı. "Eğer istersen, bu hoşuma gider."

Tiffany'yle konuşup konuşmayacağını görmek için Ghost'a bir bakış attım ama konuşmaya odaklanmamıştı. Onun yerine, yüzünde gerçekten okuyabildiğim komik bir ifade olduğunu gördüm ve bunu ona itiraf etmekten hiç çekinmedim. "Hâlâ bir bisikletim olsaydı, onu bırakır ve uçakla sana gelirdim."

Bunun üzerine keskin bir nefes çekti ve onu şaşırtmış olmanın keyfini çıkararak sııttım, sonra uzandım ve burnunun ucuna dokundum.

Lily'nin elinde cep telefonuyla geri döndüğünü gördüğümde, "Şimdi yapacak işlerim var hanımlar," dedim. "Sizi bir iki saat güzelce oynamanız için yalnız bırakabilir miyim?"

Hepsi kasvetliydi, hepsi çok kederliydi, bana duygulu gözlerle bakıyorlardı, ama başlarını salladılar ve bu çok fazla bir şey gibi görünmese de aslında ileriye doğru atılmış büyük bir adım gibi hissettirdi.

En büyük adım mı?

Lodestar'ı buraya getirip, o pisliği bulmasını sağlayarak onu öldürebiliriz.

Günahkar tarzı.

Kahretsin, o gün için sabırsızlanıyordum.

BEŞ

SİN

LINK eve gitmek için sabırsızlanıyordu ve onu suçlayamazdım.

Lanet olası tespihiyle sanki kırılmayacakmış gibi oynuyordu ve lanet olası ayağını daha fazla sallarsa ne olacaktı? Onu altından tekmeleyecektim.

Yine de, beni rahatsız etmesine rağmen, anlıyordum.

Siktir, ben istedim. Ben de en az onun kadar eve dönmek istiyordum.

"Geri dönmek istediğini biliyorum," diyordu Rex sabırla, "ama burada hâlâ toparlamamız gereken şeyler var."

"İtfaiye başka yöne baktı," diye homurdandım. "Bu gecikmenin nedenini ben de anlamıyorum."

Rex gözlerini bana dikti ama ben de kaşlarımı çattım.

"Kadınımı uzun zamandır görmedim. Eve döner dönmez onunla birlikte olmak istediğime emin olabilirsin."

Sözlerim üzerine ofisteki herkes sustu, ardından Nyx kaşlarını kaldırarak bana döndü ve mırıldandı: "Kahretsin. Onu damgalayacaksın, değil mi?"

"İfademin neresi sana böyle düşündürdü?" Ona kızgınlıkla bakarken kaşlarım çatıldı.

"Buraya geldiğinden beri kimseyle yatmadığını itiraf ettin." "Ben öyle bir şey demedim," diye karşı çıktım.

Steel, sanki uzaylı falanmışım gibi bana bakarak, "Hemen hemen öyle," diye mırıldandı.

Düzgün düşünemediğim için, "Sırf kadınımın bedava am için benden uzaklaşmasına izin verecek kadar aptal olmadığım için-" diye bağırdım.

Steel'in gözleri parladı. "Siktir git."

"Hayır, teşekkürler, nerede olduğunu bilmiyorum," diye tersledim.

"Çocuklar!" Rex bağırdı. "Şu anda buna ihtiyacım yok, beni duyuyor musunuz?"

Omuz silktim ama kollarımı belimde kavuşturdum. "Gerçekten hoşlandığımı birini bulmuş olmam o kadar da çılgınca değil, değil mi?"

"O hamile, sen onu damgalamak istiyorsun ve görünüşe göre aylar önce buraya geldiğinden beri onu aldatmamışsın. Demek ki tavşanları günde en az üç kez beceren kardeşin bambaşka birine dönüşmüş."

Nyx'in sözleri beni omuz silktirdi.

Link, "Sen de dün gece bir damlasına bile dokunmadın,"

dedi. "Yani benim daha iyi bir adam olmam suç, öyle mi?"

Ben de tersledim.

"Hayır," diye mırıldandı Rex, ses tonu yatıştırıcıydı, "ama bu adamların

Tüm bunları çok kısa bir süre içinde öğrendiler. Giulia'yı striptizcilerden birinin soyunmasını izlemek için mahsur bıraktığın için senin bir pislik olduğunu düşünürken, birdenbire Papa'nın malzemesi haline geldiler."

Bunun üzerine homurdandım. "Benim hiçbir yanımda papa değil. Ben hâlâ günahkâрім." Link gözlerini devirdi. "Evet, evet."

Bu beni sırttırdı, çünkü sapkın bir pislik olsam da burada kendi türümün arasındaydım. Günahkârlar mı? Kardeşlerimiz arasında bir aile kurmamızın bir nedeni vardı. Sizin gibi olan insanlarla birlikteken bunu yapmak kolaydı.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedi Rex, konuyu tekrar elimizdeki konuya getirerek. "Bunu değiştiremeyiz. Dün gece yarattığımız pisliği temizlememiz gerekirken olmaz."

"Departmanın bizim cebimizde olduğunu düşünürsek pek de karışıklık sayılmaz." "Bölümü bir depo eksik bıraktık."

"Lanet olası şey yanmadı," diye mırıldandı Nyx.

"Hayır, sadece içeri boşalttı." Rex gözlerini devirdi. "Buradayız ve bu son sözüm. Her neyse, Butch'un görevden alınması gerekip gerekmediğini görmek istiyorum."

"Öyle," diye onayladım. "Tembelin teki, hiçbir şey yapmıyor ve eminim ki Peggy onu konseyimizin takdir etmeyeceği bir şekilde elinde tutuyor."

Rex bunun üzerine inledi. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Butch sikişmekle meşgulse, adamlara emir verir ve onlar da dinler."

"Bu bir suç değil," diye mantık yürüttü Steel. "Giulia da aynı şeyi yapıyor."

"İş mutfağı temizlemeye gelince," diye karşılık verdim. "Ben sevkiyatlardan bahsediyorum. Sevkiyatları falan biliyor. İçlerinde ne var, nereye gidiyorlar. Kardeşler arasında sakladığımız detaylar. Konseyden bazıları bile muhtemelen onun kadar bilmiyordur."

"Sence onun yerine mi hareket ediyor?"

"Şaşırmazdım. O daha çok seks ve içkiyle ilgileniyor. Kokain alışkanlığı olduğuna eminim."

"Siktir," diye tersledi Rex ve ben nedenini biliyordum. Günahkârların malların tadına bakmasına izin verilmezdi. Bu bir numaralı kuraldı.

Kimi istersen becer, ne kadar istersen iç, ama uyuşturucu? Uyuşturucu mu? Hayır. Geri çekil ya da payını al ve başka bir iş bul.

Link inledi. "Kahretsin, başka bir Prez bulmamız gerekirse daha uzun süre kalacağız." "Peki ya Storm?" Nyx yumuşak bir sesle önerdi.

Teklif karşısında şaşıarak gözlerimi kırdım. "Storm *bizim* başkan yardımcımız."

"Cenazesini bekler gibi kendini içkiye ve amcığa boğarken yaptığı iş çok boktan."

"Keira gittiğinden beri böyle," diye onayladı Link. "Ama onu buraya getirmek akıllıca olur mu bilmiyorum."

"Ona bu seçeneği sunmak iyi olabilir. Rex, Günahkârlar üzerindeki hakimiyetin kesin. Kaçışta olmadığın sürece onun işi neredeyse gereksiz ve artık bunu yapmıyorsun. Zaten pek yapmıyorsun. Bu tek seferlik bir şey, kabul edelim."

Rex elini çenesine götürdü. "Kahretsin, bu büyük bir mesele Nyx. Yani, lanet olsun, karısını ve küçük kızını geride bırakacak."

"Sanki bunu zaten yapmıyor mu?" Nyx omuz silkti. "Ben sadece bunun bir seçenek olduğunu söylüyorum. Ahmaklık yapmadığı zamanlarda iyi bir adamdır."

"Onunla Keira arasında ne olduğunu bilen var mı?" Ben sordum.

Nyx, "Anlaşılan tavşanlardan biri ona hamileyken Storm'a sakso çektiğini söylemiş," diye mırıldandı.

Rex homurdandı. "Siktiğimin salağı." Evet.

Kelime aptaldı.

Kadınlar hayatın içinde olmadığında sorun da bu oluyordu. Bazen işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorlardı. Yani, herkes için böyle değildi. Giulia, Nyx'in sikini paylaşmadan önce bir tepsiye koyardı ve Nyx zaten sahiplenici bir sikiciydi. Onu tanıdığımdan beri ilişkilerini tek bir sürtükle sınırlı tutardı.

Bağlantı?

Yani, Lily'ye sadık olacağını varsayıyorum, özellikle de şu anda ona geri dönmek için sabırsızlandığı için.

Onu başka hiç kimseyle böyle görmemiştim, bu yüzden aşk olmalı diye düşündüm.

Peki ya benim için?

Buraya geldiğimden beri Tiff beni telefonda ikna etmediği sürece hiçbir şey sikhemiştim, lanet yumruğumu bile.

Belki ben de Nyx gibi yaratıldım.

Eski sevgilime sadıktım. Beni aldatan oydu, bunu ancak görevden döndüğümde öğrenebildim. Ve o zamandan beri kimseye bağlanmadım. Ama haklıydılar. Kelimeleri söylememiş olabilirim ama Tiff'i damgalıyor olurdum.

Bu fikir hoşuna gitse de gitmese de.

Rex kirli sakallarının toplandığı çenesini kaşıdı, sonra mırıldandı, "Acaba hepsini birlikte buraya getirebilir miyim? Yeni bir başlangıç?"

"Bir şeyleri harekete geçirebilir. Kafasını kışından çıkarabilir, gerçekten çalışmak zorunda kalabilir, biliyor musun?" Nyx düşündü ve ben de nedenini biliyordum. Rex'i ikna edebilecek tek kişi Nyx'ti. Storm bile bunu yapamazdı.

İkisi çok yakındı.

Ama bundan da öte, birbirlerine güveniyorlardı ve birbirlerinin arkasını kolluyorlardı. Bunu daha önce de fark etmişim ama aslında daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım bir konsey toplantısında olduğum için bunu görememiştim.

Kilise farklıydı.

Bu, kardeşlere neler olup bittiğini söyleyen konseydi. Elbette, bazı konularda söz hakkımız vardı, bazı konularda oy kullanabiliyorduk, ancak çoğu şey kulübün iyiliği için konsey tarafından önceden kararlaştırılıyordu.

"Bunun adil olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Çelik. "Fırtına doğrama dükkanında ve striptiz kulübü için çok şey yapıyor."

Nyx sadece homurdandı. "Sarhoş olmak ve soyunan kadınları izlemek işimiz için iyi değil. Yine de onun boktan bir Başkan Yardımcısı olduğunu söylemiyorum. Hatta tam tersi. Rex'in Başkan Yardımcısı olarak harcanamayacak kadar iyi, özellikle de burada bir pozisyon açılmışken."

"Zaman var," diye belirttim. "Butch ve Peggy burayı yerle bir etmiyorlar."

"Henüz değil. Eğer uçurtma gibi uçuyorsa, o zaman işler yakında değişecektir. Hobi ile bağımlılık arasında her zaman ince bir çizgi vardır."

"Çalışıyor, tek söylediğim bu. Eğer bir şeyleri harekete geçirmek istiyorsan, o zaman seçenek orada." Rex bana baktı, sanki yüzümde bok varmış gibi bakıyordu.

"Ne oldu?"

Omuz silkti. "Eğer Storm işi kabul ederse, konseyde bir pozisyon olacak."
"Hadi canım," diye cevap verdim.

"Giulia'yla aranız bozulmadan önce, senin bu iş için uygun olduğunu düşünmüştüm. Özellikle de bu kadar çok içmeyi bıraktığından beri."

Steel, "Bok suratlı herif," diye mırıldandı ve ben de ona ters ters baktım.

"Canım cehenneme," diye karşılık verdim ama sözcükler pek sıcak değildi. O haklıydı. Karaciğerimi tekilayla ısılatıyordum. Yine de Nyx'e bir bakış attım, önerim için Rex'e ters ters bakmıyordu, bana baktığında da gözlerinde ölüm yoktu.

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

Tek kelime.

Nyx'in saçmalamaya eğilimli olduğu asla söylenemez. Rex'e baktım. "Eğer yapabileceğimi düşünüyorsan-"

Rex dudaklarını büzdü. "Nyx başkan yardımcılığına terfi edecek. Zaten hemen hemen öyle biri. Güvenlik konusunda onunla birlikte çalıştın. Onun yerine İnfazcı olarak senin geçmen mantıklı olur."

Kendime rağmen boğazım düğümlendi. "Ciddi misin sen?" Bu işten terfi alarak çıkmayı hiç beklemezdim ama lanet olsun, bu çılgınlıktı.

"Evet, ciddiylim ama sadece Storm burada başkan olmayı kabul ederse." Rex parmaklarını boktan masa sandalyesine vurdu. "Bunu ben de göremiyorum. Hareket edemeyecek kadar tembel ama göreceğiz."

"Bu bir çözüm olabilir. Burada işleri kontrol altında tutmak için kulübümüzden birinin olması gerekiyor." "Bu rolü istiyor musun?" Rex Nyx'e sordu, sesi ciddiye.

Başını iki yana salladı. "Ben Prez değilim."

Rex yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sen bu savaşta çok dik başlısın." Burnunun kenarını çimdiklerken içini çekti. "Steel, peki ya sen?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ben mi?"

"Evet, sadece Steel adında bir şerefsiz."

"Storm işi istemezse, bunu düşüneceğim, ama bence kabul edecek. Piç kurusu mutlu değil ve şu anda bir pislik gibi davranıyor ama o iyi bir kardeş. Belki de bu piçin ihtiyacı olan tekme budur."

Herkes başını salladı, çünkü bizi kandırmaya çalışmıyordu. Ciddiydi. Ve bu gerçikti.

Storm hayatını mahvetmeden önce iyi bir kardeşti.

Bazen, bizim dünyamızda, pastayı hem yiyip hem de yiyebileceğinizi düşünmek daha kolaydı.

Evde bir karısı ve bir çocuğu vardı, sonra da herhangi bir tepki olmadan istediği kişiyle yatabileceğini mi düşündü?

Başka türlüünü öğrenmişti ama işin boktan tarafı, çocuğu için de her şeyi berbat etmişti. Her şeyden çok, bu beni kızdırdı.

Parçalanmış bir aileden gelmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Berbattı ve gereksiz olduğunda? Daha da berbattı.

"Tamam, en azından ne yaptığımı biliyorum. Butch'la işleri yoluna koyduktan ve depoda işleri nasıl düzeltereğini bulmasına yardım ettikten sonra yarın yola çıkacağız. Hazır ol. Erken saatlerde olabilir. Buradan ve o lanet ranzalardan nefret ediyorum."

Nyx homurdandı. "Butch'u odasından atmalıydın."

"Ne yani, Peggy'nin ağzı sikimin etrafındayken mi uyanayım?" Rex ürperdi. "Hayır, teşekkürler." Güldüm. "Etrafını fena halde kokluyor."

"Ne yazık ki hiçbir zaman bir barakuda sikmek istemedim." Link bunun üzerine kıkırdadı. "Bunun saçmalık olduğunu hepimiz biliyoruz."

Rex kaşlarını çattı. "Ha?"

"Rachel." Kaşlarını kaldırdı. "O bir barakuda."

Rex ofladı ama gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Haklısın. Onu hiç bu şekilde düşünmemiştim." Nyx kuru bir sesle, "Evet, bugün ilklerin günü," dedi ve haksız da sayılmazdı.

Günah

"OROSPU ÇOCUĞU."

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde Butch'u orada bir serseriyle bulduğum anda kelime ağzımdan kaçtı.

Dray her yönüyle oldukça havalıydı ama Butch onu becerirken masanın üzerindeki pisliği koklaması hiç hoş değildi.

Ve Butch'un buna göz yumduğunu? Muhtemelen onun için satın aldığı mı? Hay sikeyim.

Bir elimi enseme gezdirdim ve ilk kez ne yapacağımı bilemedim.

Butch'u daha önce burnuna pudra çekerken, burnundaki beyaz izleri silerken görmüştüm ama bu daha *önceydi*. Buradaki yerimden emin değildim. Uyum sağlamam gerekiyordu.

Bu bölümde benim yerim yoktu ve Tiff'in de geleceği söz konusuysen bir bok söyleyemiyordum. Şimdi mi?

Şeytan'ın Günahkârları'nın NJ bölümünün infazcısı olma ihtimalim vardı. İnfazcılar köşelerde saklanıp ne yapmaları gerektiğini düşünmezlerdi.

Nyx o piçin kafasını masaya vurmakta tereddüt etmezdi ve ben kesinlikle Nyx kadar deli olmasam da, ismimi bir nedenden dolayı kazanmıştım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Odaya girerek tersledim.

Dray ciyakladı ve burnuna soktuğu pipet de pudranın büyük bir kısmı gibi uçtu. Feryadı ne orgazmikti ne de yakalandığına şaşırması; pudranın uçuşmasından dolayı düpedüz sıkıntı içindeydi.

Butch bana sırtıttı ve sadece gözlerinden bile kafasının iyi olduğunu anladım. Aptal herif kuralları biliyordu. Tanrım, çok fazla kural yoktu. Uyuşturucu yok.

Çoğunlukla işimizi bozduğu için. Biz hedonist bir gruptuk. Zevkli bir şeyden mahrum kaldığımız pek olmazdı, ama uyuşturucu? Boka sebep oluyordu.

Ayrıca, Bear bu kuralı Başkan Yardımcısı meth bağımlısı olduğunda koymuştu. Bu da herifi çılgına çevirmişti. Prince'in lanet silahının namlusunu ağzına sokup beynini dağıttığını hâlâ hatırlayabiliyorum - sadece kulüp için bir felaket olduğu için değil, aynı zamanda o sırada bir Prospect olduğum ve lanet beynini yerden temizlemek zorunda kaldığım için.

Butch'u ensesinden yakaladım ve masaya doğru ittim. Kafası masaya çarptığında bana hırladı, "Ne oluyor lan?"

Dray'i kenara itti ve o da dizlerinin üzerine düştü, sonra bana döndü, aleti dışarıdaydı ve esintide sallanıyordu, yumrukları havadaydı.

Burnuna bir darbe aldı ve uçarak Dray'e sadece yerde değil, yayılmış halde de katıldı. Dray'in üzerine düştü ve kafaları çarpışarak onu bayılttı. Birkaç saniye sonra bayılmıştı ve bunun çektiği kokainle hiçbir ilgisi yoktu.

Arkamdan bir ıslık sesi duyuldu. "Seni bunu yaparken görmeyeli uzun zaman oldu."

Rex'e sinirli bir bakış attım, çünkü beni izlediği ve harekete geçmemi beklediği belliydi. "Sen de katılabilirsin. Benim burada bir rütbem yok."

Sırtışı kuruydu. "Ne yapacağını görmek istedim. İnfazcılarımın böyle durumlarda korkak davranmasına izin veremem, değil mi?"

Burun deliklerim alevlendi. "Ben senin İnfazcın değilim."

"Henüz değil." Prez'e bakarken burnunu çekti. "Storm'un pek fazla seçeneği varmış gibi görünmüyor, değil mi?" Butch'a doğru yürüdü, ayağına tekme attı. "Zaten onu arıyordum."

"Neden?"

"Peggy."

Bu isim beni kıs kıs güldürmüştü ama o benim bu eğlenceme karşılık başını salladı. "Kötü bir kız oldu." "Ona şaplak mı atacaksın?" Kuru bir şaka yaptım.

"Hayır, bu onun hoşuna gider. Bunu benim için yapacaksın." Yüzündeki tehdit, o sürtük için kadınıma aldatmamı istemediğini gösteriyordu.

Ağzım bir karış açık kaldı ve tedirginlik damarlarımda Red Bull ile zıplamış bir yılan gibi dolaştı. "Ben sürtükleri incitmem."

"O bir sürtük değil."

Kaşlarımı kaldırarak Butch'a bir bakış attım. "Eğer Peggy erkek ise, o zaman Butch onu kesip biçmek isteyecektir."

"Hayır," diye araya girdi Rex, gözlerini devirerek. "O bir kapkaççı, hem de sinsi bir kapkaççı." Kaşlarımı kaldırdım. "Tükür onu. Ben kapkaçı zarar vermem."

"O kaltak bir hain. Ve hepimiz biliyoruz ki hainlerin cinsiyeti yoktur."

"Ne halt etti o?" İçime dolmaya başlayan öfke, tedirginliğimin önüne geçti. Hainlerden hepimiz nefret ederdik ama kulübe ihanet eden Yaşlı Hanımlar cehennemde özel bir yer kazanırlardı.

"Maverick, senin söylediklerini, yani Butch'un bir keş olduğunu söyledikten sonra kazı yapmaya gitti." "Ne buldu?"

"*Famiglia*'yı ispiyonladığı için Five Points tarafından çöpe atılan *bir pislik*-" "Jonny O'Byrne?"

Rex'in kaşları düştü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Mary Catherine söyledi." Omuz silktim. "Annesi ona O'Byrne'ün kaybolduğunu söylemiş." Ne düşündüğünü bildiğim için bakışına homurdandım. Bu özel mayın tarlasından kaçınmak isteyerek, "Bana O'Byrne'den bahsetti," diye homurdandım.

Rex kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Butch ve Dray'in yerde horul horul uyudukları yere doğru ilerlerken.

"Çünkü onu tanıyordum." "Nasıl?"

"Benim sınıfımdaydı." Herif o zamanlar da hıyarın tekiydi. Dudaklarım seğirdi. "Bana zorbalık ederdi."

Rex, Butch'un yanına inip onu yan yatırdığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

ceplerine erişmek. "Sana zorbalık mı ederdi?"

Omuz silktim. "Çok daha küçüktüm. Zar zor yemek yiyordum. O zamanlar Günahkarlar'ın yerleşkesine indiğimde ne halde olduğumu gördün."

Ağzı gerildi. "Siktiğimin orospu annesi." "Evet."

Tekrar omuz silktim. "Artık o kadar da küçük değilsin." "O kadar da değil," dedi gülerek.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Diğer Prez'in ceplerini karıştırmaya başlamasını izlerken sordum.

"Cüzdanını arıyorum. O çirkin herifi ellemeyeceğimden eminim."

Duvara yaslanırken kıs kıs güldüm. "Devam et. Jonny O'Byrne hakkında konuşuyordun." Rex mırıldandı. "Peggy'nin soyadının ne olduğunu tahmin et."

Kızgınlık içime işledi. "Orospu çocuğu."

"Evet."

"Ne kadar akrabalar? Okulda bir ablası olduğunu hatırlamıyorum." "Kuzenler."

Bana bir bakış attı. "İkimiz de aile için ne yapacağımızı biliyoruz."

Bunun üzerine burun deliklerim alevlendi ama sadece "Ne yaptı?" dedim.

Elini salladı. "Bize ihanet etti. Lanet olası hain." Sonunda Butch'un cüzdanını aldığı anda, ayağa kalkarken açtı ve masanın üzerine bir şeyler attı. "Ve bu piç de yanına kâr kalmasına izin verdi."

"Sence o da mı işin

içindeydi?" "Olmak

zorundaydı."

"O ne yaptı?"

"Mav onun telefonuna girip mesajlarını okudu. Jonny ondan mesajları yerel hapis hanedeki Günahkârlar'a iletmesini isterdi. Geçen yıl Cincinnati'deki büyük baskını hatırlıyor musun?"

"Silah deposu mu?"

Çenesini eğdi. "*Famiglia*."

"Nakliye mi yoksa yakalanma nedeni mi?"

"Haul. Adamlarından yirmisi yerel hapis haneye atılmış. *Famiglia*, O'Byrne'ü aracı olarak kullanıyor ve adamlarına içeride avantajlar sağlıyor. Eve dönene kadar onları rahatlatıyor. Peggy'yi sikerek onları korumakla görevlendirilen Günahkarlar aracılığıyla."

Kaşlarım düştü. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Silah mı? Eyalet sınırlarını geçmek mi? Uzun dönem için oradaydılar."

Rex'in ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Aynen öyle. Tomurcuklanan uzun vadeli, uzun mesafeli bir ilişki. Hem de benim ya da konseyin onayı olmadan."

Adamın cüzdanını karıştırırken mırıldandı: "Keşke Maverick tüm bu pislikleri daha önce kiliseye gitmeden önce öğrenmiş olsaydı."

"Neden?"

Rex bana sırtıttı. "Böylece herkes Butch'un kalem gibi aletini görebilecekti."

Kıs kıs güldüm, sonra yere yığılmış adama doğru yürüdüm. Söz konusu kalem siki saklamak için onu karnının üzerine tekmeledim ve Rex'e bakarak "Bu iyi hissettirmiş olmalı" dedim.

"Ne?" Temkinli bir şekilde

sordum. "Köklerine geri

dönmek."

Bu beni irkiltti. "Köklerimi sevmiyorum."

"Olduğun şeyden kaçamazsın." Rex kaşlarını kaldırdı. "Bunu ikimiz de

biliyoruz." "Bu da beni bir orospu ve orospu çocuğunun oğlu mu

yapıyor? Evet, harika."

Rex burnunu çekti. "Kavgadan bahsettiğimi biliyorsun."

"Bizim için her zaman endişelenmiyorsun."

Tek söylediği "Lanet olası atık," oldu.

"Bu saçmalıklar için artık çok yaşıyım."

"Pistte belki, ama MC için değil. Bir uşak olarak kendini boşa harcıyorsun. Yükselmenin zamanı gelmişti. Bunu böyle yapmak zorunda kalman çok boktan."

"Bunu söylüyorsun çünkü-"

"Ne? İltimas mı?" Rex burnunu çekti. "Evet, eğer durum buysa beni hiç tanıımıyorsun demektir. Sen çok güçlü bir kardeşsin. MC'ye olan sadakatin tartışılmaz. Bence Nyx için işleri zorlaştıran da buydu. İçki içmek bir yana, kulübü asla yarı yolda bırakmadın. Bunun anlamı çok büyük."

Omuz silktim. "Kadınımı savunmak zorundaydım."

"Evet, bunu o zaman da anladım, şimdi de anlıyorum. Ama yine de bu konuda sinsiydin." "Kendimce sebeplerim vardı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Rex dudaklarını büzdü, belli ki bu kadar teklifsiz olmama kızmıştı.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı asla anlamayacaktı, asla anlamayacaktı çünkü asla tek kelime etmeyecektim - bu konuda haklıydı.

İki sadakatsiz orospudan doğmuş olsam da, özüme sadıktım.

Rex beni şaşırtarak omzundaki kılıfından bıçağını çıkardı, sonra Butch'a doğru ilerledi, yanına çömeldi ve bıçağı Butch'un boğazına saplamaya başladı, aynı anda da piçin kafasını tutup geriye doğru sürükledi.

Butch ciyaklayarak uyandı.

"Aletini kaldır. Konuşmamız gereken bir iş var."

Butch'un hareketleri yavaştı. Benim vuruşumdan, vücudundaki uyuşturuculardan, ama aynı zamanda zaten yavaş bir herif olduğu için. Buraya nasıl Prez oldu, asla bilemeyeceğim. Yine de bu bölüm ona oy vermişti ve Rex bıçaklı bir otokrat için oldukça demokratikti.

Butch sonunda aletini ittiğinde, Rex "Tekrar yumruklayın" diye emretti.

İtaat ettim ve herifin kafasını fayans döşeli zemine öyle bir çarptırdım ki, ağzı bir karış açık kaldı ve tekrar bayıldı.

"Onu sadece aletini kaldırması için mi uyandırdın?" Alaycı bir şekilde sordum.

"O pisliği yatakhaneye taşıyacak olan sensin. Bu kadar düşünceli olduğum için minnettar ol."

Homurdandım. "Düşünceli mi? O herif iki yüz kilodan ağır."

"Seni son gördüğümünden beri yumuşadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve çömeldiğim yerden kalktım. Butch'u tekmeleyerek yerine oturttum, eğildim ve onu itfaiyeci tutuşuyla omzuma çektim.

"Her zaman bir boğa gibi yapılıydın."

Homurdandım. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Rex kuru bir sesle, "Bu bir hediye," diye karşılık verdi.

Bana kapılar açtı, West Orange'daki evimizi saray gibi gösteren köhne kulüp binasından çıkmamı sağladı.

Dışarı çıkıp grubumuzun kaldığı yatakhaneye doğru ilerlediğimizde kimsenin yanından geçmedik. Tek bir Allah'ın kulu bile. Her ne kadar çoğu kardeş geç kalksa da, MC'ye ait işletmelerde düzenli işi olmayanlar için öğleden sonra dört bizim için geç bir saatti.

"Bu yerde neler oluyor böyle?" Rex homurdandı. "Herkes nerede?"

"Hepsinin işi var."

"İş mi?" Bana kaşlarını çatı. "MC için mi?"

"Hayır. Başka yerler için. Bir sürü garaj, bazı fabrika işleri." Omuz silktim.

"Ne oluyor be?

Neden?" "Para
gelmiyor."

Rex'in burun delikleri alevlendi. "Bu kadar yeter. Storm'un bu konuda söyleyecek bir şeyi yok.

Aşağı inecek ve bu işi çözecek."

"Neden?"

"Çünkü eğer fonlar düşükse, o kadar düşük ki kardeşler çalışmak için dışarı çıkmak zorunda kalıyorlar - o zaman Butch'un bana gönderdiği hesaplar neden MC'nin ilerlediğini gösteriyor?"

Ve bu cevaplayamadığım bir soruydu.

Rex'in ağız köşelerinden aşağı doğru kıvrıldı ve omzumdaki sikiğe baktı. "O aptal herif sonunda hayatında işe yarar bir şey yapmadan önce bize bazı cevaplar verecek."

Ona bir bakış attım. "Domuz mu
besliyorsun?" Rex kaşlarını çattı.

"Aynen öyle."

ALTI

TIFFANY

Seni özledim.

Günah: *Bunu itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim.*

Ben: *Neden?*

Günah: *İstediğin zaman oldukça ağzı sıkı oluyorsun.*

Ben: *Ha, öyle diyorsun.*

Günah: *Evet, sanırım su testisi su yolunda kırılır.*

Ben: *Ya sence?*

Günah: *Tamam, tamam, kabul ediyorum. Sanırım bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor.*

Ben: *Muhtemelen haklısın.*

Muhtemelen hayır. Bana babandan bahsetmedin meleğim. Bu çok kötü.

Ben: *Biliyorum. Özür dilerim.*

Günah: *Neden yapmadın? Umursayacağımı düşünmedin mi?*

Ben: *Kahretsin, bilmiyorum bile. Gerçekten bilmiyorum.*

Sin: *Evet, eğer bu saçma cevabı kabul edeceğimi düşünüyorsan, benimle olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten hatırlaman gerekiyor.*

Ne? Saçmalıkları kabul etmediğini mi?

Günah: *Lol, evet. Gördün mü,*

hatırlıyorsun. Ben: Kıcımın ağrısı

olduğunu hatırlıyorum. Ben: Mecazi

anlamda ve gerçek anlamda.

Kıcını tekrar sikmek için sabırsızlanıyorum bebeğim.

Ben: *Ben de yapamam aslında. Ooh, bana ne yaptın?*

Günah: *O balon popoyu sonsuza dek yok etmek dışında mı?*

Ben: *LMAO. Hala onunla sığabilirim.*

Günah: *Bildiğim iyi oldu.*

Ben: *Asla ama asla bilardo toplarını oraya sokmayacaksın. Zor pas.*

Günah: *Bilardo topları?*

Ben: *Evet. Tanıştığımız partide benim gördüğüm şeyleri görmemiş gibi davranma.*

Günah: *Ohhhh. Evet, hatırlıyorum. Kulüp fahişelerinden biri.*

Aynen öyle. Makatım bilardo toplarından arındırılmış bir bölge.

Günah: *Bununla başa çıkabilirim lol.*

Günah: *TBH*

Ben: *TBH...*?

Ben: TBH, ne? Şimdi bana sessiz kalamazsın.

Elbette yapabilirim! Yaptığın şeyden sonra mı? Bu kartı yıllarca oynayabilirim.

Ben: :P Seni konuşturmanın yolları var, hatırladın mı?

Günah: Lol, bana amının bir resmini gönder. Tatmak için sabırsızlanıyorum. Bu ağzımı açmamı sağlar.

Siktir. Odaya girip beni boşaltana kadar amım hakkında konuşma.

Elinden bıktın mı bebeğim?

Ben: Neredeyse kulağında gümbürdediğini duyabiliyorum.

Günah: Orada olsaydım, bundan çok daha fazlasını duyardınız.

Tanrım, buna bayılırım.

Ben de.

Eve dönmen ne kadar sürer?

Yarın olmalı.

Güzel. Vay be.

Günah: Bugün dönmeliydik ama halletmemiz gereken kulüp işlerimiz vardı.

Ben: Bu iki kelimeden nefret etmeyi öğreneceğim, değil mi?

Günah: Kulüp işi mi? Olabilir. Onları çok kullanacağım. Ama...ve bu büyük bir ama, babanın işinin tüm inceliklerini paylaştığını hayal edemiyorum.

Ben: Hayır, ama erkek olsaydım, muhtemelen olurdu.

Sikin olmamasına çok sevindim meleğim.

Ben: LOL. Ben de!

Günah: Erkek olmak o kadar da harika değil. Tabii, ayakta işemek biraz havalı.

Ben: Biraz havalı mı? Penisler vajinalardan çok daha mantıklı. Özellikle de konserleri seviyorsan.

Günah: Ayakta dursanız da çömelmeniz de portatif tuvaletler boktan.

Siktir git. Bir dahaki sefere yakınına gittiğimizde bir portatif tuvaletin üzerine çömelmen için sana meydan okuyabilirim, böylece ne kadar iğrenç olduklarını görebilirsin.

Günah: Bana meydan okuyorsun, bu meydan okumayı kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Ben: Sözüünün arkasında duran erkekleri severim.

Günah: Bu yüzden o ilk geceden beri benden hoşlanıyorsun.

Ben: Kesinlikle bir şeyler hissettim.

Günah: Beklediğinizden daha mı fazla?

Ben: Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz.

Günah: Bebek hakkında ne hissediyorsun?

Ben: Beklenmedik bir durum ve boktan bir anne olacağımdan eminim, ama lanet olsun, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışabilirim, değil mi?

Günah: Bu tavırla giderseniz, o zaman tamamen. Herkesin isteyebileceği tek şey bu. Bence her anne ve baba adayı berbat olacaklarını düşünür. Biz sadece daha iyi olmaya çalışmalıyız.

Bize bak, yetişkinler gibi davranıyoruz.

Yapmak zorundayız, bebeğim. Sen hamilesin.

Hadi canım.

Günah: Lol. İlk randevun ne zaman? Ben:

Bugün gidebilirdim ama bekledim. Günah:

Neden?

Benimle gelmen için mi? Yani, yeniden düzenleyebilirim, ama, bilmiyorum. *Shrugs*

Günah: Teşekkür ederim. <3

Ben: Gerçekten mi?

Evet. Dürüst olmak gerekirse beklemeni beklemiyordum.

Ben: Neden olmasın?

Bilmiyorum. Kendi başına bir şeyler yapmayı seven kadınlardan biri olduğunu düşünmüştüm.

Ben: Belki daha önce yapardım.

Günah: Babanın ölümü... bize bir kapı açtı, değil mi?

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama evet. O asla onaylamazdı ve ben de ona karşı gelecek

kadar güçlü olur muydum bilmiyorum. Kahretsin, bu beni pısrık biri gibi gösteriyor.

Seni genç gösteriyor. Bu dünyada ne istiyorsan onu almalısın, Tiff. Kimsenin seni engellemesine izin verme. Ben de dahil.

Ben: Sen de dahil misin?

Evet. Ciddiyim. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun.

Ben: Hayır. Bilmiyorum. Pek sayılmaz.

Günah: Biliyorsun. Sadece henüz bunu kabul etmeye hazır değilsin ve bu sorun değil. Geri döndüğümde her şey değişecek. Ama ben bir dinozor değilim.

Ben: Sen oldukça yaşlısın. Lol.

Günah: Ama onunla seksi?

Belli ki, yoksa bebeğimin babası olmazdın.

Günah: Lol. Doğru. Siktir, çocuğumuz

olacak. Ben: Evet, o anları yaşamaya

devam ediyorum. Ben: Sin?

Evet.

Ben: Söz veriyorum... Babam hayatta olsaydı bile kürtaj falan yaptırmazdım.

Günah: Teşekkür ederim.

Ben: Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok, yikes.

Günah: Bunu bana söylediğin için ne kadar minnettar olduğumun farkında olduğunu sanmıyorum.

Ben: Belki de değil. Ama ciddiyim. Bunu asla yapmazdım. Ve sana her zaman söyledim.

Ben: Yine de her şeyi bir perspektife oturtuyor.

Günah: Nasıl yani?

Ben: Olaylar bu şekilde gelişse de gelişmese de hayatım değişecekti.

Günah: Açıkla.

Ben: Babam muhtemelen beni keserdi.

Hiç sanmıyorum. O seni seviyordu.

Aynen öyle. İnsanlar sizi sevdiğinde, sizi korumak için garip şeyler yaparlar.

Günah: Maalesef bu doğru.

Ben: Biliyorum. Yaşıma göre çok zekiyim.

Günah: Lol. Şımarıklık yapma.

Ben: Ama en iyi yaptığım şey bu.

Günah: LMAO. Birçok şeyi gerçekten iyi yapıyorsun, meleğim. Olgun olmanın en iyi yaşam becerin olduğundan emin değilim.

Ben: Oooh, kulağa ilginç geliyor.

Günah: Söylediğin kadar ilginç değil. Devam et. Sanırım bunu içinizden atmanız gerekiyor.

Ben: *İç çeker* Demek istediğim...şey, babam beni keserdi, annem birkaç

Benimle öfke nöbetleri geçirirdi çünkü yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamazdı ve her şeyi kaybetsek de kaybetmesek de her şey değişirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olmasını isterdim. En azından hayatta olurdu. En azından bu kadar aptal olmasını engellemek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak etmezdim. İntihar ettiğine inanamıyorum.

Günah: Bu şekilde düşünmeyi bırakmanı istiyorum.

Ben: Ne taraftan?

Günah: "İşlendi. Sanki bir suça karışmış gibi. Belli ki depresyondaydı, Tiff. Muhtemelen kaybolmuş ve korkmuş.

Ben: Sanırım affedemediğim şey bu. Para onun için bu kadar önemli miydi? Şöhreti onun için benden çok daha mı önemliydi?

Hayır, tatlım. O seni sevdi. Hatırlaman gereken tek şey bu.

Ben: Söylemesi yapmaktan kolay.

Benim diplomam bile yok, Sin. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ama ben bile ne yapacağımı bilmiyorum. Psikolog olmak için çok fazla şey var. Ben daha eğitimimin başındaydım.

Günah: Diplomanı almak için okula geri dönmek isteyeceğini düşünüyor musun? Belki o yöne doğru ilerlersin?

Ben: Bu bir seçenek mi?

Ben: Yani, bu hoşuma giderdi.

Bizi iyi besleyebilirim ve başımızı sokacak bir çatı sağlayabilirim, Tiff. Babanla yaşadığın gibi yaşayabilirsin demiyorum ama iyi bir hayatımız olabilir.

Ben: Gerçekten mi?

Günah: Terfi için sırada olabilirim ve eğer terfi edersem işler daha da iyi olacak. Evin arka tarafına bir ek bina yaptırmayı düşünebilirim.

Ben: Neden? Zaten yeterince büyük.

Günah: İki tane istersek diye.

Ben: Oh.

Ben:

Kahretsın.

Ben:

Gerçekten

mi?

Günah: Sana uzun zaman önce ikimizin asla bir hiç olmayacağımızı söylemiştim, Tiff.

Günah: Bunu hatırlatmak için geri döndüğüme sevindim.

Ben: Teşekkürler, Sin.

Günah: Ne için?

Ben: Sen olmak.

ERTESİ SABAH.

Günah

Siktir.

Ben: *Lol, ne oldu? Senin için erken, değil mi?*

Tiff: *Sanırım sabah bulantıları böyle hissettiriyor. Ya öyle ya da geçen gün kötü bir şey yedim.*

Gece.

Ben: *Ne yedin?*

Tiff: *Bir sandviç. Çok aç değildim. Kulüp binasında olanlardan sonra mı? Yikes, hiçbir şekilde yemeye hazır değildim. Lily mecbur olduğumu söylediği için sandviç yedim.*

Ben: *Bu hamilelik boyunca bir zorba olacak, değil mi?*

Tiff: *Lol, evet, sanırım öyle.*

Tiff: *TBH, onu kendi haline bırakacağım. Belki beni bir proje olarak kullanırsa, bu ona yardımcı olur.*

Tiff: *Babasını biliyor muydun? Luke'u mu?*

Ben: *Hayır, ama dün gece çocuklarla takıldım. Beni haberdar ettiler. Özür dilerim, canım.*

Ben: *Kadınları biliyordum ama ona ne yaptıklarını bilmiyordum.*

Tiff: *İşaretleri fark edemediğim için kendimden utanıyorum.*

Ben: *Deli olma. Sen terapist olarak doğmadın.*

Tiff: *O benim en iyi arkadaşım. Tanrım, kardeş gibiyiz. Ama onca zaman tacize uğradı ve ben bunu hiç fark etmedim mi?*

O zamanın çoğunda çocuktun, meleğim. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak.

Tiff: *Söylemesi yapmaktan daha kolay.*

Ben: *Bu herkesin hayat hikayesi değil mi?*

Tiff: *Doğru.*

Ben: *Dün nasıl geçti bu arada? Dün gece hakkında pek konuşmadın.*

Tiff: *Kötü bir şekilde. Ama iyi de.*

Tiff: *Lily'nin yaptıklarını itiraf etmesini hiç beklemiyordum ama ne zaman açıldı? Diğerleri onu içeri aldı. Çok dokunaklıydı. Üzücü ama güzeldi.*

Ben: *O piçten nefret ediyorum.*

Tiff: *Ben de öyle. Keşke o da Luke gibi ölseydi.*

Ben: *Bu düşünülmesi gereken bir şey.*

Tiff: *Öyle mi?*

Artık bambaşka bir dünyadasın bebeğim. Sadece bize bırak.

Tiff: *Kahretsin. Doğru. Evet.*

Ben: *Korktun mu?*

Tiff: *Hayır.*

Tiff: *Bir şey fark ettim.*

Ben: *Ne?*

Tiff: *Çocuğumuz sizden biri olacak.*

Ben: *Yakında sen de olacaksın.*

Tiff: *Sanırım.*

Ben: *Lol. Şimdi bana kibirli davranma.*

Tiff: *O barda neler döndüğünü gördüm, Sin.*

Ben: *Bütün kulübü bununla yargılayamazsın. Biz bir aileyiz, bunu biliyorsun. Birbirimizi koruruz.*

Önemli olan da bu.

Tiff: *Birbirinizi de beceriyorsunuz.*

Ben: *Lol. Kulüp fahişeleri farklı bir şey.*

Tiff: *Hala onlarla yatacak mısın?*

Ben: *Sormana şaşırdım.*

Tiff: *Neden?*

Ben: *Çünkü bana sorsaydın ve ben zaten evde olsaydım, bunun için seni tokatlardım.*

Tiff: *Oooh, seni kızdırdım mı?*

Ben: *Yaptığını biliyorsun.*

Ben: *Senin o leziz amına son girdiğimden beri kimseyi becermedim.*

Tiff: *Bana bu kadar sert davranmandan hoşlanmamalıyım.*

Ben: *Gruff bunu ifade etmenin bir yolu.*

Ben: *Kızgınlık başka bir şey.*

Tiff: *Özür dilerim. Seni kızdırmak istememiştim.*

Ben: *Hayır, asla yapmazsın.*

Ben gidiyorum.

Tiff: *Hayır! Sin! Lütfen yapma.*

İKİ SAAT SONRA

Yoldayım. Üç gibi döneriz.

Tiff: *Bana hala kızgın mısın?*

Ben: *Hayal kırıklığına uğradım.*

Ben yokken biriyle yattın mı?

Tiff: *Vay anasını! Bu yüzden mi kırgınsın?*

Belki. Eğer hareket eden her şeyi becerdiğimi düşünüyorsan, belki de bunu

Be

n.

Tiff: *Siktir et. Ben hilekar değilim.*

Ben de değilim.

Tiff: *Sonsuza dek sıkışıp kalabileceğin bir yere gittin. Ne olacağından emin değildim.*

bizimle birlikte.

Ben: Her zaman ya kıcımlı eve götürecektim ya da seni buraya getirecektim.

Tiff: *Ne?!*

Ben: *Doğru okudun.*

Tiff: Peki, neden bana söylemedin? Sin, iletişim kurmada b o k t a n olan tek kişi ben

değilim. Ohio'ya taşınacağımı hiç söylemedin.

Ben: Çünkü bu fikre açık olacağını düşünmemiştim, ama planlarım işe yaramasaydı, kaçmana

izin vermezdim.

Tiff: *Kahretsin, bundan hoşlanmam kötü mü?*

Ben: *Bu neden kötü?*

Tiff: *Benim feminist olmam gerekiyor.*

Ben: *Lol.*

Tiff: *Hiç komik değil!*

Ben: *Mağara adamı gibi davranmamı mı istiyorsun?*

Tiff: *Olabilir. *Bu neyi içeriyor?*

Ben: *Muhtemelen zaten alışkın olduğun şey. Aletim eve kaymaya çok hazır, meleğim.*

Tiff: *Oh.*

Tiff: *Kahretsin.*

Tiff: *Neden hep böyle şeyler söylüyorsun?*

Ben: *Bu bir şikayet mi?*

Tiff: *Hayır, ama şimdi azdım. Ve bana kızgın olduğunu düşündüm, bu yüzden vücudum huzursuz.*

Ben: *Lol. Döner dönmez cesedini yerleştireceğim. Ve sana kızgındım. Lafı*

dolandırmayalım, meleşim.

Tiff: *Seni asla aldatmam.*

Tiff: *Asla.*

Tiff: *Ama benim hayatım, benim dünyam seninkinden farklı. Seninkinde sana hizmet edecek kadınlar var ve evli olup olmaman umurlarında bile değil.*

Ben: *Buna itiraz edemem, çünkü haklısın, ama hayır demek her erkeğe düşer, değil mi?*

Tiff: *Evet, öyle.*

Tiff: *Ama gergin olduğum için beni suçlayamazsın.*

Ben: *Evet, yapabilirim. Eğer benim için özel olmadığını düşünüyorsan, bu bir sorun. Dediğim gibi, yakında evde olacağım ve işleri o zaman çözebiliriz.*

Tiff: *Korkmalı mıyım?*

Ben: *Lol, senin amın olmalı. Sikim çok fena ağrıyor.*

Tiff: *Tanrım, ne zaman geleceksin?*

Ben: *En kısa*

zamanda, bebeğim.

Tiff: *Teşekkürler.*

Ben: *Seni özledim.*

Tiff: *Seni özlediğimi zaten biliyorsun. Özledim. Böyle şeyler hakkında konuşmakta iyi değilim ama zamanla daha iyi olacağım. Eğer duymak istersen tabii.*

Ben: *Tabii ki biliyorum.*

Ben: *Gitmeliyim, çocuklar beni çağırıyor ama bir şeyi bilmeni istiyorum.*

Tiff: *Tabii. Nedir?*

Ben: *Daha önce evliydim. Kuvvetlere yeni katıldığım zamanlarda. Uzun sürmedi.*

Tiff: *Oh. Tanrım. Evli miydin?*

Tiff: *Neden bitmedi?*

Ben: *İlk görevimden döndüm ve o beni aldatıyordu.*

Tiff: *Kahretsin. Üzgünüm, Sin. Artık onunla olmadığın ve benim olduğun için mutlu olsam bile.*

Ben: *Böyle düşündüğünü bilmek kalbime iyi geliyor meleşim.*

Tiff: *Bunu sana yapmayacağım. Ben öyle biri değilim.*

Umarım değildir.

Benden kaçmana izin vermeye niyetim yok, Tiff.

Ben: *Ama Storm gibi olmayacağım. O aptalın teki. Bu yüzden karısını ve çocuğunu kaybetti, bu yüzden sana karşı dürüst olacağım.*

Ben: *Eğer bir kulüp fahişesi bana asılırsa? Sana söylerim, çünkü onlar sinsi sürtüklerdir ve her şekilde paylaşırlar. Sana söylediğimde, tüm gerçeği söyleyip söylemediğimi düşünmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun?*

Tiff: *Seni anlıyorum.*

Güzel. Sana karşı dürüst olacağım ve karşılığında da aynısını bekliyorum.

Tiff: *Bunu alacaksın. Ama endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. Kötü bir motorcuyla çıkıyorum. Sanırım alnımda kocaman bir 'girilmez' işareti var.*

Ben: *Lol. Evet, ama yine de, insanlara yalan söylemenin her zaman bir yolu vardır.*

Ben: Seninle bunu istemiyorum.

Tiff: *Ben de istemiyorum.*

Tiff: *Seni endişelendirdiğim için özür dilerim.*

Ben: *Evet, yaptın. Öyle biri olmadığını sanıyordum, sonra bu sabah tuhaf davrandın.*

Ben: *Sana mesaj atmamın tek nedeni dükkandan bir şey almanı istemek ya da ne zaman evde olacağımı söylemek olduğunda çok mutlu olacağım.*

Ben: *Önemli şeylerden bahsederken gözlerinin içine bakabilmek istiyorum.*

Tiff: *Eskiden görüntülü aramaları önerirdim.*

Ben: *Mahremiyet yok. Kimsenin seni görmesine izin vermemek.*

Tiff: *Düşündüğümünden çok daha sahipleniciymişsin.*

Ben: *Bu bir sorun olacak mı? Eğer öyleyse, şimdi söyle çünkü daha yeni başlıyorum.*

Tiff: *Sorun değil.*

Tiff: *Ama eve acele et, tamam mı?*

Resim alındı

Siktir. O suları ağzımda istiyorum.

Ben: *Senin üzerinde sahiplenici olduğumu düşünmek seni azdırıyor mu?*

Tiff: *Evet, öyle. Gerçekten öyle.*

Tiff: *Günah mı?*

Evet, bebeğim.

Tiff: *Güvende olmak mı?*

Ben: *Artık endişelenecek ve benim için endişelenen biri var meleğim. Her zaman güvende olacağım.*

Lodestar

"KATINA, bana bir kez daha sorarsan çığlık atabilirim."

Kıs kıs güldü. "Henüz varmadık mı?"

Bir ölüm perisinin gurur duyacağı bir feryada dönüşen bir çığlık attığımda, altına işemeye başladı.

Tam olarak değil.

Neyse ki o aşamayı geçmişti.

Onu evlat edindiğim ilk zamanlarda birkaç kez yatağını ıslattığı olmuştu ama o günleri geride bıraktığımız için gurur duyuyordum. Vay be. Biraz iğrençti.

Tamam, bundan daha fazlası, çok iğrençlerdi.

O zamanlar ne beklediğinden emin değildim ama yatağa işediği için birinin ona vurmuş olabileceğini düşünmüştüm. Beni uyandırıp anlattığında titriyordu ve o zamandan bu zamana nasıl gelebilmiştik?

Ben arabada çığlık atarken onun gülmesi mi?

Yalan yok, gerçekten harika bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

Dizini tokatlamaya başladığında ıgık atmayı bıraktım ve son bir yuh çektiğinde ona sııttım.

"Ama gerçekten Star, oraya ne zaman varacağız?" diye sorduğunda Gözlerimi devirdim ve o da bunu açıkça gördü çünkü dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Sana uzun bir yol olduğunu söylemiştim."

"Evet, yaptın." Yüzünü buruşturdu, sonra bir şey onu canlandırdı. "Gerçekten New York'a gidebilir miyiz?"

"Evet, hemen değil." Yani, bu yıl değil, lanet İrlandalı mafya ensemdeyken değil, ama bunu bilmesine gerek yoktu - hem zamanı hem de nedenini. Ben de bunu daha yeni anlamıştım. aCooooig kullanıcı adı mı? Acuig şirketi. Five Points... Bir kez olsun iğneyebileceğimden fazlasını ısırmıştım. Boğazımı temizledikten sonra, "nce burada bir s kurmamız gerekiyor," diye mırıldandım.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Başın bir çeşit belada mı?" "Neden böyle söylüyorsun?"

Gmleğimin yakasını ekiştirmemek gerçekten zordu, çünkü Tanrım, ocuklar polislerden daha iyi dedektiflerdi.

İşin özüne gerçekten inmişlerdi ve kan kokusu aldıklarında asla peşlerini bırakmıyorlardı. İçimi ektim. "Nasıl başım belada olabilir ki? Ben bir sanal asistanım."

Kıs kıs güldü. "Evet, bunu kendine söyleyip duruyorsun."

"Burnunu sokuyor muydun?"

"Bilgisayarı açık bırakırsan gözetleme olmaz, değil mi?" "Ben bunu asla yapmam, bu yüzden gözetliyor olmalısın."

"şey, bir sürü harf ve rakamdan oluşan bir şeydi." Ve bir şeyler.

Malboge.

Ha.

FBI'dan daha iyi bir tazı olabilirdi ama o seviyede bir kodlama okuyamıyordu. En azından henüz.

Kilometre sayacına, benzin göstergesine ve GPS'e baktım ve ona "Birazdan orada oluruz" dedim. "şimdi mi cevap veriyorsun?"

"Evet, çünkü yakında orada olacağız. Ayrıca, yakında orada olmamız gerekiyor, çünkü bu yolculukta seni atıştırmalıklarla tutmaya gücüm yetmez."

Burnunu ekti. "O kadar çok yemedim."

"Beni ev ev yedin."

"Bir Porsche alabiliyorsun, o halde birkaç quesadillaya da paran yeter diye düşünüyorum."

Ona sııttım, beni hiç takmamasına bayılıyordum. "Gideceğimiz yeri seveceksin. Tam senin tarzında insanlar."

"Onlar mı? Benim trmden insanlar kim?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Güzel bir çocuktu. Sarı saçları, uzun kolları ve kısa bacakları vardı. Yani, uzaylıya benziyordu, bir bakıma, ama uzuvları büyüdüğünde sevimli olacağını düşündüm.

Bu haliyle yüzü oyuncak bebek gibiydi ve onu Manhattan'a götürürsem, lanet olası bir model ajansının onu alıp kayıtlarına geçireceğini biliyordum.

Tasarımcıların podyumlarında görmekten hoşlandıkları türden tuhaf biriydi.

Onun berrak mavi gözlerine baktım ve ona gerçeği söyledim. "Onlar iyi insanlar. Arada birkaç yara izleri olabilir, çok fazla küfür edebilirler ama izin verirseniz dost canlısıdırlar."

Bu biraz uzak bir ihtimaldi. Ama motorcuların çocuklarla arası iyiydi. Biliyordum çünkü onlar

Bu aile zaman zaman bir Roma seks partisini bile gölgede bırakacak partiler verse de. Demek istediğim, çocuklar o lanet festivallere davet edilmiş gibi değildi. Tanrım.

"Benden hoşlanmayabilirler," diye mırıldandı.

"Tabii ki yapacaklar. Sadece onlara karşı çok dürüst olmayın." "Ne demek istiyorsun?"

"Sana daha önce de söyledim. İnsanlara sivilceleri olup olmadığını söyleyemezsin. Yani, bilmek zorundalar. Bu onların yüzü, değil mi?"

Kokladı. "Eğer birinin burnunda kocaman bir sivilce varsa, bunu ona söylerim. Bence bunu yapmamak için

"Dudaklarım seğirdi. "Onları utandırmak nazik bir davranış mı?"

"Hayır, sanırım değil, ama onları uzun vadede utançtan kurtarmaya çalışıyorum."

İçimi çektim, çünkü bu konuşmayı o kadar çok yapmıştık ki. Çocuk neden onun

Bu kadar dürüstken arkadaş edinmekte zorlanıyordu; bunu görmek acı vericiydi.

Mesela geçen gün, ortalık karışmadan ve biz kaçmak zorunda kalmadan önce, onu sinemaya götürmek için gerçekten güzel bir şort ve harika bir tişört giymiştim.

Aşağı indim, çantama yöneldim ve o yasak kelimeleri söyledi: "Popon o şortun içinde büyük görünüyor."

Şimdi bile hatırladıkça ürperiyorum.

Yine de ona alışmıştım, bu yüzden alınmamıştım ve ona "Popom büyük görünmüyor, kalın görünüyor. Evet, arada fark var."

Hatırladıkça başımı sallarken, GPS bana neredeyse vardığımızı söylediğinde sırttım.

Nispeten zeki ve bilgisayar konusunda gerçek bir deha olan biri için, gezinmeyi inanılmaz derecede zor buldum. Yani, bu konuda berbatım.

Süpermarkette bile kaybolabilirim.

GPS bana bu sapakta inmemi mi söylüyordu? Çok mutlu bir tavşandım.

Dokuz saatlik yolculuğu üç günde tamamladık çünkü sürekli araba tutuyordu ve ben de hareket halinde olmaktan çok yorulmuştum.

Sorun şu ki, eğer ön koltukta oturursa hastalanmıyordu. Arkada oturursa, hastalanıyordu.

İhtiyacım olan son şey, onun teknik olarak kaçırılmış olduğunu düşünerek polisler tarafından durdurulmamızdı.

Yani, bunu bilmiyordu ama sosyal hizmet uzmanının onayı olmadan eyalet sınırlarını geçmememiz gerekiyordu ve ben lanet sınırı geçmekten fazlasını yapmıştım, Doğu Yakası'na gitmiştim.

Şimdiye kadar hakkımda her türlü ihbarı almışlardır diye düşündüm, o yüzden arka yollardan gidiyordum. Buna değdi.

Oradaydık, neredeyse özgürdük. Başka bir kimliği daha yakmak zorunda kalmıştım, ama onu sisteme geri gönderecek değildim, zaten sistem onu mahvetmişken.

Kulüp binasına giden yola girdiğimizde, kapının üzerindeki Prospect'i gördüm ve yolun kenarına çektiğim arabadan indim.

"Burada kal, bu biraz zaman alabilir."

"Neden?"

"Ben söyledim diye mi?"

Kadın homurdandı. "Evet, bu asla işe yaramaz."

Ona dikiz aynasından değil de gerçekten bakmak için arkamı döndüm ve mırıldandım

adamlardan biriyle konuşmak için."

"Bir motorcu kulübüne gittiğimize inanamıyorum. Bu çok havalı."

Evet.

Güzel.

Yüzümü buruşturdum. "Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Ne? Milyonlarca eyalet sınırını geçtiğimizi mi?" Benim iyiliğim için fazla zekiydi ve gülümsemesi bana bunu söylüyordu. "Evet, kimseye söylemedim. Gerçi söyleyecek kimsem de yok," diye mırıldandı.

"Gelecek için bunun üzerinde çalışacağız, değil mi?" Ofladı

pufladı. "Sanırım deneyebilirim."

"Denesen iyi olur. Bu adamlar iyi, bebeğim, ama onlarla kötü konuşabileceğin ve kot pantolonlarının içinde şişman göründüklerini söyleyebileceğin kadar iyi değiller."

Sırıttı ama ben ona dik dik bakınca başını eğdi. "Tamam, yapmayacağım."

"Güzel. Senden önce bir başkasının bunu fark etmesinin ya da bu konuda alay etmesinin özgüvenlerini zedeleyeceğini düşünsen bile, hiçbir şey söyleme, tamam mı?"

Onu dövüş sanatı derslerine ya da herhangi birinin ona tokat atmasını engelleyebileceği bir şeye sokana kadar olmaz.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

"Burada kalıp arabadan çıkmayacak mısın?"

"Bu doğru."

Onu sıkıştırdığımı düşünerek oradan uzaklaştım. Sıkıcı, boyanmamış çelikten yapılmış, yukarı ve aşağı doğru düz parmaklıkları olan kapıya doğru yürüdüğümde, Prospect'in ortaya doğru ilerlediğini, gözlerinin kırım kadar kalın olan bacaklarına dikildiğini gördüm.

Bana doğru attığı sırtısa bakılırsa öyle olmaları umurunda bile değildi. Ben de sırttım, sonra selam verdim, "Hey!"

"Hey," diye gürledi ve itiraf etmeliyim ki çok tatlıydı ve onun yaşında olsaydım kesinlikle onunla yataardım.

Ama o gemi çoktan kalkmıştı. Yirmi üç yaşlarında görünüyordu ve güzel bir misafirlik olsa da, Katina'yı ve beni getirdiğim mabedi bir herifle düzüşerek ve işleri garipleştirerek mahvetmek niyetinde değildim.

Artık düşünmem gereken

bir çocuğum vardı. Ben

bir anneydim. Sayılır.

Yani ona süt içmesini falan söylemedim ama ödevini yapmasını söyledim, o yüzden bunun da sayılması gerektiğini düşündüm.

Değil mi?

"Birini arıyorum."

Kaşları çatıldı. "Ben mi? Hayatım boyunca seni bekledim."

Sırıttım. "Bu hiç işe yaradı mı?"

Göz kırpması bana öyle olmadığını söyledi. "Bazen."

"Şey, bu durumda, hayır, sen değil. Maverick mi? O konseyde. Onunla konuşmam gerek. Bir süre burada kalmama izin verdi."

Bunun üzerine kaşları kalktı ve ona çok az kişinin bilebileceği birçok bilgi verdiğimi anladım.

Maverick de biraz hayalet gibiydi. Denizaşırı ülkelerden döndüğünden beri öyleydi. Çoğu insan

onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden patlamadan kurtulup kurtulmadığından bile emin değildi ve doğruyu söylemek gerekirse, kimliğini gömmek için çok çalışan insanlardan biri de bendim, çünkü ben böyle iyi bir arkadaşım.

Bir cep telefonu çıkardı ve bana, her ne kadar bunu bir soru gibi ifade etse de, "Bana bir saniye izin verir misin?" dedi.

"Tabii ki."

Ben kışını kontrol ederken, o telefonuyla konuşarak yolda dolaşırken onu izledim.

"Çok tatlı."

Gözlerimi devirdim. "Sana arabada kalmanı söylediğimi sanıyordum. Hem sen şirinliğin ne olduğunu nereden biliyorsun ki?" Sekiz yaşındaydı, Tanrı aşkına.

"Şirinliğin ne olduğunu biliyorum çünkü benim gözlerim var." Küçümsedi. "Ve o gitti, böylece gelip seninle konuşabilirim."

"Teoriye göre o geri döner dönmez kaçıp gideceksin, öyle mi?" Sanki böyle bir şey olacaktı gibi homurdandım. "Dünkü çocuk olduğumu mu sanıyorsun?"

Bana gülümsedi. "Evet, çünkü çok güzelsin." "Ve ben de o kadar genç görünüyorum, ha?"

"Kesinlikle öyle."

Bir kolumu omuzlarına doladım. "Erken gelişmişsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Mırıldandı. "Ben 'patavatsız' terimini tercih ederim."

"Erken gelişmiş," diye tekrarladım.

Üzerinde Prospect yaması olan bir kesim giydiği için öyle olduğunu anladığım Prospect -bazen akıllı bir sürtük oluyordum- arkasını dönüp beni onunla birlikte gördüğünde dondu kaldı. Ama tekrar canlandığında kapıya doğru ilerledi ve kapıyı benim için açtı.

"Teşekkürler!" Kat yanımdayken arabaya dönerken bile seslendim.

O ön koltuğa atladığında -onu azarlamadım çünkü artık bir anlamı yoktu- yavaşça sürünerek yola çıktım, dikkatliydim çünkü yol dardı ve Porsche'm genişti ve asfalt şeridinde küçük beyaz çakıl taşları vardı.

Aslında pratik olsa da bu görüntü beni eğlendirdi. Birçok MC'de bu saçmalığı fark etmiştim. Kadınlar, erkekler farkına bile varmadan ortalığı güzelleştirme eğilimindeydi, bu da gerçekten kızsalsay bir şeyler olduğu anlamına geliyordu ve erkekler bir şey söylemiyordu çünkü kafalarının üzerinden geçip gidiyordu.

Zamanında karşılaştığım yaşlı kadınlardan çok şey öğrenmiştim.

Bunu yapmak istemekten daha iyiydi, çünkü isterseniz reddedilebilirdiniz. Çoğunlukla, erkeğinizden istediğiniz şey onların aklına bile gelmezdi, o halde reddedilme riskini göze almanın ne anlamı vardı ki?

Tekساس'ta Prez'in Yaşlı Hanımının yetkili olmadığı bir MC vardı -Tanrı bunu 'erkeklerin' dünyasında yasaklamıştı- ama kesinlikle onun sözü geçiyordu. Yerleşkede her türlü güzel şey vardı. Bir tür çardak, ateş çukuru, bir sürü çiçek falan.

Benim zevkime göre değildi, ancak yerleşkelerin genellikle içerdiği acımasız binaları kesinlikle bir esir kampı gibi göstermiyordu ve bazılarının bu yerleri şık hale getirmek için *Queer Eye*'a ihtiyacı vardı.

Madalyayı hak eden biri tarafından beyaza boyanmış çakıl taşlarının yanından geçerken, çünkü bu çok sıkıcı olmalıydı, binanın önüne park ettim.

Çoğu kadar çirkin değildi ama kesinlikle güzel de değildi. Stephen King'in yazacağı bir şeye benziyordu ve King bunu uygun bulacağı için bu kadar cesur olmasını sevdim.

Yine de içeride kalmayacağımıza sevinmiştim. Mav dün telefonda mesajlaşırken bunu söylemişti ama ben de teyit etmiştim çünkü adamın kendisi kapının önünde bizi bekliyordu.

Arabadan indiğimizde, yanımdaki çocuğu görünce kaşlarını kaldırdı. Ona bir misafir getireceğimi söylediğimde, beklediği son şeyin bu misafirin bir çocuk olması olduğunu biliyordum.

Kat'e ondan nefret ediyormuş gibi bakmaya başlamadan önce çenesi düştüğünde dudaklarım seğirdi.

Bir an için ona neler olduğundan emin olamadım. Mav yüz ifadesini nasıl saklayacağını biliyordu, Tanrı aşkına. Ve bildiğim kadarıyla daha önce çocuklarla hiç sorun yaşamamıştı.

Tabii ki, bu neredeyse aleti havaya uçmadan önceydi- "Bir çocuk nasıl istenebilir?"

Çenemi yukarı kaldırdım, suçluluk duygusu beni vuruyordu çünkü polisler onu aramaya gelirse kapılarına bir sürü pislik getirecektim. "Onu kötü bir durumdan kurtardım."

Ağzı daraldı ve yumuşak bir sesle "Adın Katina mı?" diye sordu.

Şaşıрма sırası bendeydi. "Bunu nereden biliyorsun?" "Kat, arabaya geri dön" demeden önce ona aynı sertlikte, aynı acımasızlıkla kaşlarımı çattım. Tabii ki küçük pislik itaat etmeyince, onunla eski silah arkadaşımın arasına girecek şekilde hareket ettim ve "Beni mi gözetliyordun, seni pislik?" diye hırladım.

"Hayır," dedi acımasızca, "ben de onu arıyordum. O yüzden Ohio'da koruyucu aile sisteminde olduğunu biliyorum. Ne yaptın sen, Lodestar?"

Geri çekildim ve Kat'in etrafımda dolanırken tökezlemesine ve oflamasına neden oldum. "Kat'i mi arıyordun? Neden?" Bildiğim kadarıyla kaybolmamıştı bile... yani ben onu Ohio'dan götürene kadar.

"Kız kardeşi onu bulmamı istedi," diye gürledi ve Kat kırık bir sesle, "Star?" diye fısıldadı. Bana sokulduğunda, vücudu da sesi gibi küçüldüğünde, ona daha sert baktım.

Kat savunmasızdı, hassastı. Elbette, giderek güçleniyordu ve tavrı vücut ağırlığının iki katıydı, ama lanet olsun, bu boktan yola çıkmanın yolu bu değildi.

"Bu çok acımasızca," diye tersledim onu. "Kat hayatıma girdiğinden beri Alessa'nın peşindeyim."

Gözlerini kırıştırdı. "Nasıl yaptı?"

"Kendin söyledin, evlatlık sistemindeydi." Çenemi yukarı kaldırdım. "Anne olma zamanının geldiğine karar verdim."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı ama eğlenerek ya da şaşıarak değil, düpedüz dehşetle. "Star, anne olmak için yaratılmamış biri varsa o da sensin. Onu beslemeyi falan hatırlıyor musun?"

"Ben köpek değilim," dedi Kat burnunu çekerek, sesi daha cesur çıkıyordu.

Omuzlarını oynattı. "Tanrım, bu iş hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor." Uzandı, burnunun kenarını sıktı ve mırıldandı, "Katina? Özür dilerim. Kendimi daha iyi tanıtmalıyım ama Ghost'a, yani kız kardeşin Alessa'ya o kadar çok benziyorsun ki, bu delilik."

"Hayalet mi?" Kaşlarımı çatarak yankıladım. "Evet, bu onun takma adı."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Lanet olası bir takma ad. Eminim

Link seçmiştir." Mav homurdandı. "Haklı olabilirsin."

"Her zaman büyüleyici biriydi." Yanaklarımı emdim. "Her neyse, paylaşmak ister misin?"

Elini kaldırdı ve parmaklarını sallayıp bir alyans göstererek beni şaşkına çevirdi. Lanet olası bir alyans. "Hayalet benim karım."

Ona tekrar bakakaldım. "Ön kapıyı kapat."

Sırtışı hınzır ve koyunsu bir karışımdı. "Bu doğru." Tanrım, Ghost kendini neye bulaştırdığının farkında mıydı?

Mav.. Şey.

Tamam, tam olarak bilmiyordum ama birliğimizde onun hakkında hep söylentiler vardı. Hay sikeyim.

Ghost da kırılgan olmalıydı. Pazarda bir et parçası gibi alınıp satılan bir kadın başka türlü olabilir miydi?

Yine de yılların Mav'i değiştirdiğini biliyordum. Geçen zaman sayesinde sadece olgunlaşmamıştı, aynı zamanda bir insan olarak yaralanması, TSSB'sini yaşaması ve agorafobisiyle başa çıkması onu değiştirmişti.

Ghost'un iyiliği için bunun daha iyi olmasını umdum.

"Bu gerçeküstü," diye mırıldandım hışımle. "Tasadüflerden hoşlanmam."

"Belki de kaderdir," diye mırıldandı Kat usulca, Mav'a kocaman gözlerle bakarak. Bu kelimeyle gerildim ve fısıldadığında daha da gerildim, "Bu yüzden buraya geldik Yıldız. Her şey tam da olması gerektiği gibi olmak zorundaydı, yoksa burada olmazdık."

"Buraya neden geldiniz?" Mav bize doğru yuvarlanırken başını yana eğerek sordu.

Sinsi herif, o lanet olası tekerlekleri yumuşak tabanlardan daha sessizdi.

Sanki bir savaş arabasının üzerindeymiş gibi bize doğru ilerlerken ona baktım ve "Bir süre ortalıkta görünmemeliyim" diye mırıldandım.

"Kat'i tehlikeye mi attın?"

Sertleştım ama ne diyebilirdim ki? Ses tonu suratına yumruk atma isteği uyandırdı ama haksız da değildi.

İkimizi de tehlikeye attım.

Kendi adıma, bununla başa çıkabilirdim. Sıcak suda yaşamaya alışmışım. Ayaklarım artık asbestten falan yapılmıştı. Buna o kadar alışmışım ki, bir alevın titremesini hissedebilirlerdi ama asla yanmazlardı.

Kaçmaya daha da alışmışım.

Ama bir çocukla? Her şey farklıydı. Yani, kesinlikle tarzımı kısıtlıyordu, ama buna değerdı.

O küçük boku seviyordum.

Evet, bana bok atıyordu, ama lanet olsun, onunla yalnız değildim. Ve Mav gidip kendi sikini yalayabilirdi.

Ben iyi bir anneydim.

Çok sorumlu biri değildim ama iyiydim.

Yatağa işemeyi bırakmıştı, değil mi? Sihirli bir değnek salladığım için değildi.

"Alessa'nın peşindeydim," dedim ona. "Yol boyunca birkaç kişinin tüylerini diken diken etmiş olabilirim."

Çenesini eğdi. "Mantıklı." Mav Kat'e yumuşak bir bakış attı. "Seni daha önce korkuttuysam özür dilerim Kat, bunu yapmak istememiştim. Sadece büyük bir sürpriz oldu."

Başını eğdi ve utangaç bir şekilde "Eminim" diye fısıldadı. "Kız kardeşinle tanışmak ister misin?"

Kadın ona doğru baktı. "Onunla yıllardır konuşmadım." Yıllardır.

Sikeyim.

Ghost o kadar zamandır kilitliydi. Hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Görünüşe göre Mav'ın da kafasını karıştırmıştı, çünkü gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Yıllar mı?" Omuz silkti. "Evet." Sonra mırıldandı: "Sence benden hoşlanacak mı? Çok değiştim."

Kolunu sıkarak ona dedim ki, "Seni çok sevecek evlat. Sen harikası. Sakın ona sivilcesi olduğunu falan söyleme, tamamdır."

Mav'ın şaşkın bakışlarını görmezden geldim ve Kat'in küçük gergin kıkırdamasının tadını çıkardım. Gerçi onu yatıştırmaya alışmışım ve lanet olsun...

Artık kız kardeşi olduğuna göre bana ihtiyacı olmayacak mıydı? Tanrım, bu iş düşündüğüm gibi gitmiyordu. Hepsi o adi aCooooig'in suçuydu.

Kat'in kız kardeşini bulmak için Beş Lanet Nokta'yla başımızı belaya sokmuştum ama ne kadar peşine düşsem de onu asla bulamayacağımı hissediyordum.

Samanlıkta iğne aramaktan daha kötüydü; tam bir kâbustu. Özellikle de açtığım her klasörde araştırması yıllar sürecektir yeni gerçekler ortaya çıktıkça.

Yani, tüm bunlar boşuna mıydı, ama burada olmak ve onu bulmak? Bu kadar kolay mı?

Tanrım, belki de Kat yanılmıyordu. Belki de kaderdi.

"Önce elimi yüzümü yıkayabilir miyim?" Kat her zamanki halinin tam tersi bir ses tonuyla çekingen bir şekilde rica etti. "Yolda beni dağınık görmesini istemiyorum."

"Neden olmasın? Sen genelde böyle yaparsın evlat," diye takıldım ona.

Beni güldürmek için yanımdan itti. "Her zaman dağınık görünmüyorum."

"Hayır, sadece çoğu." O ofladığında dilimi yanağıma soktum ve Mav'a bir bakış attığımda ikimizi de analiz ettiğini görebiliyordum.

Bu beni kızdırdı. Öyle ki ona ters ters baktım, o da bana sırtıttı.

"Elbette, ama dağınık olsan da olmasan da seni gördüğüne çok sevinecek, biliyorsun değil mi?"

Bu iyi bir cevaptı, bu yüzden bir dahaki sefere tekerlekli sandalyeden indiğinde koltuğuna bir boğmaca yastığı koymama gerek kalmadı.

Kat nazıkçe ona gülümsedi, ben de bizi harekete geçirdim. SUV'un bagajına geri dönerek çantalarımızı aldım -benim bir, onun dört, çocuklar ve taşıdıkları her şey, adamım- ve birini çekmesi için ona bıraktım. Diğerini Maverick'e fırlattım, o da yakalayıp kucağına yığdı. Ranzalara doğru ilerlemeye başladığında diğer ikisini de yanıma aldım.

Burası tutmak için daha iyi hale gelmedi, ama Tanrı aşkına, her şeyin olduğu gibi ortaya çıkmasından memnun değildim.

Her şeyin bir nedeni vardır... ya da öyle derler. Sadece bir sonraki adımın ne olacağını düşünmek istemiyordum, çünkü Kat'i kaybetmek mi?

Sadece berbat olmayacaktı, acıtacaktı da.

Gerçekten çok kötü.

YEDİ

TIFFANY

"HAYALET?"

Omzumun üzerinden kapıya bakıp Maverick'in orada oturduğunu gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

İkinci gün, bizi konuşmamız için yalnız bıraktı ve özellikle terapötik bir konuda büyük bir ilerleme kaydetmemiş olsak da, aslında bize alışmalarının daha önemli olduğunu hissettim. Profesörüm buna 'yakınlık kurma' diyordu. Zor konulara girmek haftalar alırdı. Geçmişleriyle mi? Belki aylar.

Dün Lily'ye bizi sevmek zorunda olmadıklarını söylerken ciddiydim. Olumlu ya da olumsuz olsun, aktif ve güçlü duygular kayıtsızlıktan daha sağlıklıydı.

Ancak yine de, bu örnekte, şimdi hepsiyle düzgün bir şekilde konuştuktan sonra, bizimle daha dostane bir ölçekte daha iyi yapacakları hissine kapıldım.

Lily'yi bu mücadeleye nasıl dahil ettiklerine bakmanın hem onun hem de benim ruhuma iyi geldiğini düşündüm.

O dışarıdan bakmıyordu. Olsa olsa ben bakıyordum. Amara ve Ghost'un arasında oturuyordu ve Tatána'ya onu gerginleştirecek bir şey sorduğumda, bu tacizcileri hakkında bize bir şey söylemek isteyip istemediğini sormam kadar basit bir şey olsa bile bana ters ters bakıyordu.

Bugün sadece ayak parmaklarımı suya daldırmak için yardım etmeye çalışmışım ama birkaç kez reddedilmişim. Bunun bir öğrenme eğrisi olduğunu düşündüm, bunu kabul etmekten mutluydum, onlara ve ihtiyaçlarına göre ayarlamaktan mutluydum.

Ama Mav'ın yüzü?

En iyi planlarımın içine etmek üzere olduğu hissine kapıldım. Gergin görünüyordu.

Aslında biraz endişeliydim. Sinirden daha fazlası vardı. Onun gibi bir adamdan ne beklenir ki? Beni geriyordu.

Görünüşe göre ismine uygun olarak duyu ötesi işitme yetisine sahip olan Hayalet, Mav daha tek kelime bile edemedi kapıya dönmüş ve kaşlarını çatarak kocasına bakmaya başlamıştı bile.

"Ne oldu?"

Bir an yanağının içini kemirdi, sonra "İyi haber" diye mırıldandı. "Neymiş o?" Yarı yarıya ayağa kalktı. "Donavan Lancaster'la ilgili haberler mi?"

Bir elini kaldırdı. "Hayır. Kız kardeşin hakkında." Kadın ona bakakaldı. "Katina mı?"

Ne olmuş ona?"

"Bu lanet olası bir tesadüf," diye mırıldandı ensesini ovuşturarak, "ama o

burada."

"Burada mı?" Hayalet şaşkınlıkla geri çekildi. Onu gerçekten suçlayamazdım. Dünden beri ondan pek bir şey anlamamıştım ama bize Amerika'ya gelmeye çalışma nedenini anlatmıştı. "West Orange'da mı?"

"Hayır. Burada, yani yerleşkede."

Titrek bir elini ağzına götürdü. "Hayır. Benimle alay etme."

"Ne zamandan beri seninle dalga geçiyorum?" diye gürledi, gözleri kararmıştı. "Seni görmek istiyor Ghost, ama biraz gergin."

Hayalet alt dudağını kemirdi. "Beni böyle görmek istemeyecektir." Ellerini altına koyup üzerine oturdu ama gözleri olan herkes sandalyeye yapışmış gibi tutunduğunu fark edebilirdi.

Maverick'in yüzü yumuşadı. "Tatlım, o da aynı şeyi söyledi. Uzun bir yolculuğa çıkmıştı ve biraz bitkin görünüyordu. Senin için en iyi şekilde görünmek istedi."

Hayalet yutkundu ve gözleri sulanmaya başladı. Çenesini eğip yüzünü saçlarının arkasına saklamadan önce gördüğüm tek şey buydu. "Beni böyle görmesini istemiyorum."

"Ne gibi?" Yumuşakça sordum. "Güzel görünmek mi?"

Çünkü öyleydi. Yüzünde, bileklerinde birkaç yara izi olsa ve bol kıyafetlerinin altında daha da fazlası saklı olsa bile, muhteşemdi.

Herhangi bir modelin kıskanacağı kemik yapısı ve özellikle kısa saçlarıyla onu bir tür peri gibi gösteren kocaman gözleri vardı.

Bütün kadınlarda vardı ve saçlarını kestirmek zorunda kaldıkları için böyle olduklarını biliyordum.

Yani, durumlarının tüm ayrıntılarını bilmiyordum ama saçlarında bit ya da başka bir şey olduğunu düşündüm.

Ama yine de çok güzeldi.

Ve bunu bildiğinden emin olmalıydım.

"Neler yaşadığını bilseydi, tek göreceği hayatta kalan biri olduğun olurdu," diye fısıldadım usulca, onun için üzülüyor ve her şeyi daha iyi hale getirebilmeyi diliyordum.

"Ben hayatta kalan biri değilim. Sadece yapmalarına izin verdim-"

"Başka seçeneğiniz yoktu. Bazen hayatta kalmak, sizi hayatta tutacak bir karar vermek anlamına gelir. Hepimiz savaşçı değiliz. Hepimiz bir dövüşün kontrolünü ele almak ve ona hükmetmek için doğmadık. Bazen sadece zamanımızı beklememiz ve beklememiz gerekir. Sen bunu yaptın. Sen buradasın, hayattasın ve Luke değil. Donovan Lancaster yakalandığında hayatının geri kalanını hapiste geçirecek. Hayır, seninle aynı koşullarda olmayacak ama o da acı çekecek."

Hayalet başını salladı. "Bunu bilmesini istemiyorum."

"Yapmayacak. Yapmaz," diye usulca ekledi Maverick. "Yanındaki kadına sordum." "Kadın mı?" Hayalet tekrarladı. "Yanındaki kim?"

"Üvey annesi." Omuz silkti. "Yardıma ihtiyacımız olduğu için buraya bizi ziyarete geliyordu ama çocuğunu da yanında getirmiş. Katina olduğu ortaya çıktı. Onu canlı gördüğüm anda senin kardeşin olduğunu anladım. Tıpkı sana benziyor." Ona bakarken gözlerinin içinde kalpler vardı.

Ghost'u ne kadar çok arzuladığının farkında olup olmadığından bile emin değildim ve Lily'ye bunu anlayıp anlamadığını görmek için bir bakış attım ve dudaklarının alaycı kıvrımından o da anladı.

Belki Amara ve Tatána da yapmıştır.

Yapmayan tek kişi?

Hayalet.

Çok tipik.

Neden hep böyle oldu? Neden herkes birilerinin bizim hakkımızda ne hissettiğini görürken biz tamamen kördük?

Motosikletlerin gümbürtüsü arkamızda belirdi ve Lily ile ben gerildik; bütün gün boyunca motorcular kulüp binasına gelip gitmişlerdi, her zamanki gibi, ama biz bekliyorduk.

Link ve Sin'in geri dönmesi gerekiyordu ve ikimizin de onları görmeye fazlasıyla hazır olduğumuzu biliyordum. Özellikle de mesajlaşmalarımızdan sonra. Bana hâlâ kızgın olup olmadığından emin değildim ve kızgın olmasını da istemiyordum. Sadece... Tanrım, onun kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordum. Yapmacıklık yok, oyun yok.

Sadece

biz.

Ciddiyiz.

Dürüst.

Gerçek.

Sonsuza dek ilk kez.

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti ve onu burada daha da çok istememe neden oldu.

Yine de bu kadınlara karşı sorumluluğum vardı. Bana ihtiyaçları vardı ve onlar bugünlük işi bırakmaya hazır olana kadar hiçbir yere gitmiyordum.

Grup seansları ya da terapi çemberi gibi bir şey yapmıyorduk, çoğunlukla sadece konuşuyorduk ve ben onları açmaya çalışıyordum.

Yine de dün ve bugün göz açıcı oldu. Paylaştıkları çok az şeyi öğrenmek hayatımın geri kalanında kâbus görmeme yetti.

Luke ve Donovan ile aynı masada yemek yemiş olmam aklımı başımdan almıştı. Ailemin onunla nasıl akşam yemeği partileri verdiğini, ailelerimizin nasıl birbirleriyle iş yaptığını.

Öğrendiklerimi yapabileceklerini hiç düşünmemiştim ama bu kadınlar bunun canlı kanıtıydı.

Daha da kötüsü, kendini Lily'ye zorladığını hiç fark etmemiştim.

Ne biçim bir terapisttim ben?

Tanrım, okuldan çekilmenin en iyisi olduğunu düşünmeme

şaşmamalı. Hay sikeyim.

Yani, ondan hoşlanmadığını biliyordum. Onun kontrol manyağı olduğunu düşünüyordu ama ben hep bunu yapmasına izin verdiğini düşünmüştüm.

Eğer babam bana belli bir kahvaltı yapmamı söyleseydi, ona nerede kaybolacağını söylerdim.

Lily her zaman çok korkak görünürdü... ama bunun tam olarak böyle bir nedenden kaynaklandığını hiç düşünmemiştim. Onu ve ailesini ne kadar uzun zamandır tanıdığımı düşündüğümde olduğu gibi suçluluk duygusu beni vurdu, ve bir arkadaş olarak onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı.

Yine de bana nefretle bakmadı. Bunu bana karşı kullanmadı. Aksine, hala beni destekliyordu. Annem tam bir baş belası olsa da, benim ve annemin onunla yaşamasına izin vermekte hiçbir sakınca görmüyordu.

Lily fısıldayarak, "Link bana Katina'yı aradığını söyledi. Ondan Katina'yı bulmasını istemiş olman ve Katina'nın şimdi bulunmuş olmasına rağmen senin onu görmek istememen çok yazık."

"İstiyorum," diye tersledi Hayalet, ilk kez sesini yükselterek. "Ama onun beni bu şekilde görmesini istemiyorum..." Titrek bir nefes verdi. "Bilmek için çok genç, anlaması mümkün değil."

"Ona hasta olduğunu söyle," diye önerdi Amara ve az konuşan bir kadın olduğu için hepimiz şaşkınlıkla ona döndük. "Ne?" diye tedirginlikle sordu. "Bu sadece bir öneri."

Hayalet dudağını kemirdi. "Belki. Hasta olduğumu söyleyebilirim, bu ne kadar zayıf olduğum

için işe yarar."

Mav kaşlarını çattı. "Bunu sevmedim. Kendi başına bir şey gelmesini diliyormuşsun gibi geliyor."

"Bir süredir hastaydı," diye gerekçelendirdi Lily. "Kulübün seni bulduktan sonra iyileşmen konusunda endişelendiğini biliyorum."

Hayalet omuzlarını oynattı. "Hayır, hoşuma gitti. Bence işe yarayacak." "O zaman onu göreceksin?" Nazikçe sordum.

"Evet, eğer ona söyleyebilirsem..." Elini kaldırdı ve hafifçe başına dokundu. "Belki bir şey düşünmez. Belki moda falan olduğunu düşünür." Kimse cevap vermedi, çünkü kendi kendine konuştuğunu biliyorduk. Bizim bir şey söylememizi beklemeden ayağa kalkıp Mav'a doğru yürüdüğünde bu durum doğrulanmış oldu. "Beni ona götürür müsün lütfen?"

Onun eline uzandı. "Tabii ki."

"Seni itebilir miyim?" diye mırıldanmadan önce parmaklarını sıkmasını izledim.

Mav'ı kimsenin ittiğini görmemiştim. Her zaman kendisi yapardı. Üzerinde motor ya da başka bir şey yoktu, sadece elleri tekerleklerin üzerindeydi.

Kollarını kavuşturdu ve yüzünde bunu yapmak istemediğini görebiliyordum ama "Elbette" diye mırıldandı. Ghost rahatlamış bir nefes verdi ve elleriyle bir şeyler yapmak istediğini anladım, başka bir şeye odaklanmak istedi.

Sinirleri odanın içinde süzülüyor, ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu - Maverick'in odaya tekerlekli sandalyeyle geldiği zamanki haline çok benziyordu.

Onlar arkalarına bile bakmadan uzaklaşırken, dördümüz de onlara bakarak gidişlerini izledik.

"Umarım iyi geçer," diye mırıldandı

Tatána. "Ben de öyle."

"Evet."

"Ben de istiyorum."

Birbirimize döndüğümüzde bile hepimiz bu duyguyu paylaşıyorduk.

Ranza küçüktü, altmışlı ya da yetmişli yıllardan kalma eski püskü mobilyalardan oluşuyordu ama çirkin olmalarına rağmen rahatları. Ben tuhaf bir deri koltukta oturuyordum, Tatána ve Amara Tatána'nın genellikle uyuduğu kanepedeydi, Ghost ve Lily ise yemek masasının sandalyelerinden birindeydi.

Aylaklık ettiğimizi söyleyemem. Olsa olsa garip bir AA toplantısına benziyordu ama kaynaşmaya başlamıştık ve ben bundan memnundum.

Belki onlara hiçbir zaman tam olarak yardım edemeyecektim ama sadece açılmalarını sağlamaya çalışarak bir şeyler yapabilirdim.

İnanmak zorundaydım, değil mi?

Amara boğazını temizledi. "Adamlarınız geri döndü."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?" Odanın penceresi yoktu ama aptalca olsa da sözleri beni kalkıp Sin'i aramaya itti.

Omuzlarını oynattı. "Bisikletlerini duydum. Ben de Link'inkini duydum. Ne zaman gelse, bisikletinin hafif bir düdüğü var."

Lily kaşlarını çattı. "Düdük mü?"

Amara başını salladı. "Evet. Sadece küçük bir şey."

"Ona söylesem iyi olur, çünkü bence domuzların ıslık çalması değil kükremesi gerekir," diye alaycı bir yorumda bulunarak beni güldürdü.

Motosikletlerine çok düşkün oldukları belliydi ve biz de utangaç bir sırıtış paylaştık, çünkü bir şekilde, Lamborghini'lerini düşünerek mastürbasyon yapan şehir kulübünden adamlarla birlikte

olmayı bırakmıştık.

Ferrari'lerle ve şimdi de eğlenmek için motosikletlerini cilalayan anal-retentive aptallarla birlikteydik. Lily ayağa kalkmaya gittiğinde "Burada işimiz bitmedi," diye işaret ettim.

Tatána omuz silkti. "Yorgunum. Uyuyabilirim."

Kaşlarımı çatarak sordum: "Emin misin? Kalabiliriz."

"Hayır. Ben de yorgunum. Ayrıca Giulia dönerse belki bize yiyecek bir şeyler getirir."

Amara'nın hevesi görülmeye değerdi -yemek için değil, Giulia'yı görmek istediği ama bunu itiraf edemediği için.

İçimi hüzünle birlikte bir sempati dalgası da doldurdu. "Onu gördüğümüzde gelip seni ziyaret etmesini sağlayacağım."

Amara canlandı, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarken başımı salladım ve Lily'nin yaptığı gibi fırlamak istesem de yapamadım. Yapamazdım.

Bunu yavaştan almam gerekiyordu. Onu aylardır görmemiştim.

Kahretsin, ama bundan daha uzun hissettirdi.

Binanın kendisine değil, kulüp binasının etrafındaki tarlalara bakan yatakhane'nin etrafından dolanırken, gerçekten de bir grup bisikletin bir araya toplandığı araba yoluna ulaştım.

Sin'in parlak siyah canavarını anında fark ettim. Gövdesini yalayan siyah ve gümüş alevler, sanki bir ayna gibi parıldamasına neden oluyordu.

Lily çoktan Link'in yanındaydı, bacakları Link'in beline dolanmış ve poposu Link'in ellerindeydi. Onu.

İkisi de gülüyordu ve onları birlikte görmek bana bir şeyler yaptı. Rahatlama ve umut. Onun iyiliği için Link'in yaralarını iyileştirmeye yardımcı olmasını umarken içimde dönüp duruyordu.

İyi bir adam gibi görünüyordu, iyi insanlar gibi, iyi bir toplum için öyle olmadığını bilsem bile ve belki de Lily'nin ihtiyacı olan şey buydu.

Karanlık tarafları olan ama ruhu onunkine uyan biri. İki yapboz parçası gibi, değil mi?

Rex, Nyx ve Steel'e göz gezdirirken dudağımı ısırdım, Giulia'nın kayıp olduğunu fark ettim ve sonra onu buldum.

Bana arkasını dönmüş, Nyx ile konuşuyordu.

Uzun boyluydu. Kahretsin, bu ne zaman olmuştu? Yani, öyle olduğunu biliyordum ama onu tüm o süper uzun, seksi adamların yanında görünce ne kadar büyük olduğunu anladım.

Görünüşe göre yokluğunda da spor yapmış, çünkü eskisinden daha iriydi. Kesimi biraz küçük görünüyordu ve sırt dikişi kesinlikle gergindi. Adamım, büyük bir T ile belaya bakıyor gibiydi.

Ama o benimdi.

Ya karnımdaki çocuk?

Onun.

Titrek bir nefes aldım ve bu kadar gergin hissetmek o kadar aptalcaydı ki kendimi tam bir pislik gibi hissettim ama duygularım karmakarışık. Onu son gördüğümde her şey normaldi.

Şimdi mi?

Dünyam alt üst olmuştu ve sabit olan tek şey oydu. Benim için onun bilebileceğinden çok daha fazlasını temsil ediyordu.

Babam gitmişti, annem tuhaf davranıyordu, dünyam alt üst olmuştu ve içimizden bir balık lokantasındaki kötü ıstakozdan daha kötü borçlar çıkıyordu.

Kederliydim, hamileydim, esir tutulan kadınlara yardım etmeye çalışıyordum ve en iyi arkadaşım

yıllarca ailesi tarafından cinsel istismara uğradığını ve psikolojik işkence gördüğünü itiraf etmişti.

O anda mı?

Lily'nin zihniyetini tamamen anladım.

Ve ben o olmasam da, coşkulu olmasam da ve Sin benim böyle şeyler yapmama alışık olmasa da, çünkü PDA olayında ber battım, kendimi ona doğru koştuktan alıkoyamadım, tıpkı onu gördüğümde gözlerimin yaşarmasına engel olamadığım gibi.

Link beni gördü, bir şeyler söyledi ve Sin dönüp bana baktı. Bunu yaptığında gözleri karardı, fırtınaya dönüştü ve ilerledi, o kadar hızlı değildi ama çarpıştık.

Ve sanki Büyük Patlama olmuş gibiydi.

Beni sertçe, canımı acıtacak kadar sert bir şekilde yakaladı, kollarıyla beni beton gibi sardı ve kendine doğru çekti. Ona doğru sıçradıktan sonra bacaklarım beline dolandı ve benim ona sarıldığım kadar o da bana sarıldı. Dudaklarımız eve dönüşte birbirine çarparken bile onu sıkıca kavradım. Beni gıdıklayan bir sakalı vardı ve normalde şikayet ederdim ama Tanrım, umurumda bile değildi. Dudaklarının dudaklarımda olması çok iyi hissettiriyordu.

"Eve erken dönmene çok sevindim" diye mırıldanarak geri çekildim.

Onu tekrar öptüğümde çıkardığı inilti içimde ihtiyaçların yükselmesine neden oldu ve karnıma acıya yakın bir güçle vurdu. Acıtmaya yetecek kadar. Ama mümkün olan en iyi şekilde. Bana sarılacağını, beni destekleyeceğini, her zaman arkamı kollayacağını bilerek ona sokuldum, çünkü o öyle bir adamdı.

O bir sekoya ağacıydı. Zamansız, sonsuz, kökleri derin, sakinliği ebedi. Buna ihtiyacım vardı.

Bir erkeğe bu kadar ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Dilini ağzıma soktuğunda, bu hareket beni şaşırttı, çünkü kardeşlerinin önünde öyle bir sahiplenme hareketiydi ki, onun içinde erimekten başka seçeneğim kalmadan önce neredeyse geriliyordum.

Sanki gizlilik örtüsünü bir çırpıda yırtıyormuşuz gibi görünüyordu ve içimde buna üzülecek bir şey yoktu.

Babam gitmişti. Annem başka bir evrendeydi. Eğer bir motorcuyla birlikte olmak isteseydim? Beni kim yargılayacaktı?

Yakın olması gereken insanlar mı? Babamın cenazesine katılmayan ailem ve arkadaşlarım?

Evet, siktir et onları.

Sin'i her şeyden çok istiyordum, hiçbir şeyi istemediğim *kadar* çok. O benimdi.

Ve ben onu alacaktım.

Günah

Onun hissi aklımı başımdan aldı.

Onun için gitmiştim. Öyle bir gitmiştim ki, daha yeni fark ediyordum.

Faudreaux'yla olan bu saçmalık işe yaramasaydı, onu Ohio'ya sürükleyeceğimi artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum, çünkü onsuz daha fazla kalmamın imkânı yoktu.

Bana ister kuku kırbaçlı deyin, ister som altını bulduğunda tanıyan bir adam deyin, onu bırakmayacaktım.

Ben değildim.

Ve bunun karnındaki bebekle hiçbir ilgisi yoktu. Aksine, bu beni mutlu etti. Neredeyse kırk yaşındaydım. Çocuk sahibi olmak için bir zaman varsa, o da şimdiki zamandı.

Yirmi üç yaşında bir kadınla birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim ama aletim akıllıydı. Muhtemelen benimle ilgili en akıllıca şey.

Onu görmüş, kokusunu almış ve gördüğünde birinci sınıf amcığı tanımıştı.

Bu düşünce dudaklarımı titretti, çünkü böyle saçma sapan şeyler düşündüğümü fark ederse beni tokatlayacağını biliyordum, ama lanet olsun, artık benim saçmalıklarına katlanmayan birinin yanında olmak cennet gibiydi.

Onu öperken sıktım, kollarımdaki hissini sevdim, sonra ağzımı onunkinden ayırdım ve "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

Bakışlarını diğerlerine çevirdi ama ben dudak büktüm ve "Hayır, neden bahsettiğimi biliyorsun" dedim.

"Senin evin mi?"

Başımı salladım, sadece sözlerine değil, utangaç ses tonuna da. Kahretsin, ben gittiğimden beri kadınıma ne olmuştu?

Tiff utangaç değildi.

Gürültücü, gururlu ve tanınması çok tehlikeli biriydi.

Tabii ki gerçek dünyada tehlikeli olmak göreceli bir şeydi.

Tehlike ölçeğinde ben on, o ise birdi, ama o ağzı var ya? Her zaman tahmin edilemez.

"Bizim evimiz," diye mırıldandım, aniden mülke yatırım yaptığım için memnun oldum çünkü bu, çocuğumun bahçesinde orman olan ve içinde dolaşabileceği tüm o araziye sahip o eski evde büyüyeceği anlamına geliyordu. Benim sahip olmadığım her şeye sahip olacaktı; alan, özgürlük, umursayan ebeveynler. Artık geri döndüğüme göre, burada kasabada güvende olacaktı ve ünüm çevremizdeki birkaç eyalette ondan önce gelecekti.

Kahretsin, onu damgalamam gerekiyordu.

Onun da güvende olduğundan emin olmalıydım.

Kulübün İnfaz Memuru olmak, maaş artışı ve daha fazla pay almak anlamına geliyordu ama dürüst olmak gerekirse, bu da beraberinde bir ton daha fazla tehlike getiriyordu.

Buna karşı değildim. Görevlendirildiğim zamankinden daha büyük bir tehlike değildi ama gerçek şu ki buna ihtiyacım vardı. Eğer Storm, Rex Günahkârlar'da A Tipi olduğu için kulüpte gerçek bir rolü olmadığı için çürüyorsa, o zaman ben de çürüyordum.

Hedef odaklı ve çalışkan biriydim. Sorunlarımı şişede boğmanın kolay olmasının bir nedeni vardı.

Yapılacak bir şeydi. O

gelene kadar.

Denemeden bile hayatımı ne kadar değiştirdiğini bildiğini sanmıyordum.

Her şey çok kolay olmuştu.

Bir gecelik ilişkiden birkaç ilişkiye ve düzenli bir şey haline

gelmeye. Nasıl olduğundan bile emin değildim.

Birdenbire, onun saçları yüzümdeyken uyanmak istediğim anı tam olarak belirleyemiyordum.

Sabahları, bacaklarında kullandığı için makyaj masasının üzerinde duran kör jiletler ve sevdiği şey olduğu için buzdolabımda duran garip vejetaryen şeyler.

Alt dudağımı ısırarak için geri çekildi, sonra parmakları artık onunla birlikte olduğum için çıkmaya başlayan sakalıma dolanırken, "Burada hala bir odan var mı?" diye mırıldandı.

Bunun için onun da benim kadar çaresiz olması sürpriz olmamalıydı. Bana ayak uydurdu, ama onu burada becerme fikri?

Adamım, içimdeki sahiplenici piç onun geldiğini duyma fikrinden hoşlanmıyordu, ama kime ait olduğunu bileceklerdi.

Peki ya kulüp fahişeleri?

İşler kötüye gitmeden kaçırıldığımı anlayabilirler.

Başka bir şey söylemeden kışını daha sıkı kavradım ve bana kahkahalarla bağırarak kardeşlerimi görmezden geldim.

Rex seslendi, "Odan hâlâ boş. İyi bir şey, değil mi?"

Cevap vermedim, sadece kadınıma öpmeye devam ettim, boğazına doğru ilerledim, böylece omzunun üzerinden bakabildim ve hareket ederken sıcak noktalarını emebildim. İhtiyacım olan son şey kapı pervazından uçmamız ya da ayağımızın takılmasıydı.

İçeri girdiğimde, yaptığımız şeyle ilgili bazı alkışlar ve alaylar vardı, ama o bundan çekinmedi, bu da beni şaşırttı.

Ne kadar özel biri olduğunu biliyordum. Bu onun için bir şey ifade ediyor muydu?

Benim için önemli olan bir yerde hak iddia etmenin yolu bu muydu? Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım.

Aletim kotumun dar sınırları içinde daha da sertleşti ve odama doğru merdivenlerden yukarı doğru manevra yaparken kalçalarını kalınlığına karşı ileri geri sallayarak inledi.

Onu üst kattaki duvara sıkıştırdığımda, uzandı ve dilini ağzıma soktu. Ne kadar iyi hissettirdiğini neredeyse boğuluyordum, sonra beni diliyle becerirken, kollarımda yapış yapış olmasına bayıldım.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye gürledi ve geri çekilerek kelimeleri dudaklarıma doğru soludu.

"Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum meleğim," diye mırıldandım, gözlerimin onunkilerdeki yumuşak ışığa karşılık karanlık ve sert olduğunu biliyordum.

Bana karşı daha da eridi, zaten bildiğim şeyi doğruladı - duyguları derindi. Sadece onu rahatlatmak için çalışmam gerekiyordu.

Ailesiyle tuhaf bir ilişkisi vardı ama ben yargılayamazdım. Benimki en garip olanıydı.

Onu tekrar yukarı çektim, zarif bacaklarının bana yapışmasını sevdim, sonra bizi koridorda uyuduğum yere taşıdım.

İçeriye baktığımda, tüm eşyalarımın hâlâ orada olduğunu görünce sevindim. Rex hepsini yerine mi koymuştu yoksa eşyalar hiç taşınmamış mıydı?

Nyx'in her şeyi çöpe atacağını düşünmüştüm, bu yüzden Prospects'e eşyaların yerini değiştirtip değiştirtmediğini merak ettim.

Her iki durumda da umurumda değildi, sadece her şey bıraktığım yerde olduğu için minnettardım. Onu o yatağa götürme fikri bana pek iyi gelmedi.

O yatakta bir sürü orospu sikmişim ve o bir orospu değildi.

Çocuğumun annesi olduğu kadar benim de yaşlı karım olacaktı.

Ne düşündüğümü bilip bilmediğinden emin değildim ama "Beni becermeni istiyorum Sin" diye mırıldandı.

Sözleri karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Bana çılgılık attırmanı istiyorum, bu kulüp binasındaki her orospunun senin alındığını bilmesini istiyorum.

Beni duyuyor musun?"

Dilim ağzımın içinde kalınlaştı. "Seni duyuyorum."

"Bundan sonra yatağı yakacağız," dedi, gözlerimin içine bakarken kelimeleri boğuk boğuk söylüyordu. "Ama bunu henüz yaparsak lanet olsun. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var meleğim," diye fısıldadım, sonra onu tekrar duvara sabitledim, ancak bu sefer bacaklarını aşağıya doğru kaydırarak kendi ayakları üzerinde durmasını sağladım.

Pantolonuna uzandığımda duvara yaslandı; benim evimde giydiği gibi poposunu saran bir şey değil, kalçasının ortasına kadar onu saran küçük bir şorttu. Düğmesiyle oynadım ve "Bunu daha önce hiç görmemiştim" diye mırıldandım.

"Kadınlara karşı profesyonel olmaya çalışıyorum," diye cevap verdi. Mırıldandım. "Onları sevdim. Sekreter şıklığı."

Bu onu kıs kıs güldürdü. "Kısa şorttan daha mı iyi?"

"Yeri ve zamanı geldi meleğim," dedim sırtarak, elimi şortunun önünden aşağı kaydırırken. Külotunun önünü ovabilmek için kolumu bükteğümde, ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim.

"Bütün bunlar benim için mi?" Ben talep ettim.

"Sadece senin için," diye fısıldadı beni hayrete düşüren bir derinlikle.

Gözlerinin içine baktım ve daha önce görmeme hiç izin vermediği duyguları gördüm.

Her yerdeydi. Çoğunlukla bunu görebiliyordum. Kilo vermişti, yanakları zayıflamıştı ve kendini bana fırlattığında biraz perişan görüldüğünü fark etmiştim. Sanki kadınlarla olan ilişkilerinden A, B ve C beklerken G, F ve Z almış gibiydi.

Onlarla konuştuklarını, Lily'den öğrendiklerini ve babasının nasıl öldüğünü düşününce? İyi dayandığını düşünmüştüm.

Ama onu bana bakarken görmek? Değiştiğini biliyordum. Daha iyiye doğru.

Daha önce hep temkinli davranırdı ama bir şey şalteri indirmişti.

Bunun nasıl olduğu konusunda asla mutlu olamazdım, ama son mesajlaşmalarımızda uyardığım gibi kışına tam bir mağara adamı gibi davranmak zorunda kalmayacağım için rahatladım.

İşaret parmağımı külotunun kıvrımları üzerinde gezdirdim ve "Bu benim amım, değil mi?" diye mırıldandım. Yutkundum.

Bu kelimeye düşkün olduğunu biliyordum. Motorları benim domuzumdan daha hızlı çalıştı.

"Evet, o senin."

"Söyle," diye mırıldandım. Bunu bilmek onu daha da ateşlendirdi.

"Amım senindir" diye mırıldanırken sanki dili ağzının içinde bir sümüklü böceğe dönüşmüş gibiydi.

"Tüm o lanet suların beni boğmasını istiyorum," diye haykırdım, kelimeler dokunuşumdan daha sertti.

Uzandı ve göğsünü benimkine gömerken bile kollarını omuzlarıma koydu. "Sikini içimde istiyorum. Bunun hayalini kuruyordum."

"Kendin mi çıktın?"

Başını iki yana salladı. "Pek fazla değil. Genellikle seninle telefonda konuştuğumda."

Bu beni ona sırtmaya itti. "İyi cevap." Klitorisine dokundum, sanki onu saniyeler yerine dakikalarca ovuyormuşum gibi bir ses çıkardığında mutlu oldum. "Ben yokken bu küçük amcığa"

dokunmak yok artık, ha?"

Dudaklarını yaladı. "Ya azarsam?"

"O zaman benden seni emmemi istiyorsun. Fazlasıyla istekliyim."

Gözbebekleri iğne deliğine döndü. "Ya senin önünde kendimi parmaklarsam?" "Bu tür bir gösteriyi kabul edebilirim."

İç çekti. "Oyuncak bebek olmamı istememen hoşuma gidiyor."

Homurdandım. "Hayır. Kesinlikle istemiyorum. Senin olduğun gibi olmaktan hoşlanıyorum, bir kadın olarak."

Alt dudağını ısırdı. "Yeniden kendim olabilmek iyi hissettiriyor. Sadece kendim olmamı istiyorsun. Bu hoşuma gidiyor." Kolları boynuma daha sıkı dolanmadan önce bir kedinin yapacağı gibi kendini bana sürttü ve ağzıma doğru fısıldadı, "Amım boş hissediyor, Sin."

Ağzına hızlı bir öpücük kondurdum. "Uzun sürmeyecek." "Dik dur ki seni çıplak bırakabileyim" diye mırıldanmadan önce klitorisine baskı uyguladım.

Homurdandı ama dediğini yaptı, sarhoş gibi duvara yaslandı.

Elimi fermuarından çıkardım, yukarı uzandım ve parmaklarımı emerek temizledim, bu sırada bakışlarımız birbirine bağlıydı, pantolonunu tuttum ve aynı anda hem pantolonunu hem de külotunu aşağı çektim.

Sonra bluzuna yöneldim. Yine ince çizgili, küçük bir şeydi ve düğmelerini açmaya başladım. Sütyen giymediğini görünce kaşlarımı kaldırdım.

Büyük göğüsleri vardı ve benim evimde sütyensiz kalsa da evden sütyensiz çıkmazdı.

"Bugün eve geleceğini söylemiştin," diye itiraf etti hiç utanmadan.

Ağırlıkları avucumun içine alırken sııttım. Kahretsin, bunları özlemişim.

"Bu gece bir ara göğüslerini sikeceğim."

"Önce beni boşalttığın sürece umurumda değil," diye mırıldandı meme uçlarının tepelerini okşarken ve cevabı beni bir kahkaha atmaktan alıkoydu.

Vücuduna bakıp değişiklik aradığımda, herhangi bir değişiklik göremediğimde hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Göğüsleri daha büyük değildi, hatta bir kakası ya da buna benzer bir şeyi bile yoktu.

Sonra meme ucunu hafifçe çimdikledim ve yüzü acıyla titrediğinde nedenini anladım.

Uzanarak özür dilemek için söz konusu meme ucunu okşadım ve elleri saçlarımın arasından geçerek beni orada kavradı, yerimde tuttu.

"Hassas, hmm?" Tomurcuğa karşı gürledim, daha sert emdiğimde bana doğru yükseldiğinde güldüm.

Bir gıcırtı kaçtı, bana sınırdaki acı verici olduğunu söyledi, ama uyluğumu onunkinin arasına sıkıştırdıktan ve sürmeye başladıktan sonra sııttım ve emmeye devam ettim.

Çılgılık attığında durmadım, o da durmadı. Kalçaları beni şahlanan bir attan daha hızlı sürüyordu, ta ki bir anda kollarımda gevşeyene kadar.

Kaşlarımı kaldırdım, geri çekildim ve yüzünün nasıl gevşediğini gördüm.

"Bu ilk defa oluyor," diye mırıldandım nefesimin altında, bayıldığını görünce.

Hay sikeyim. Kadınların bunu yapabildiğini bile bilmiyordum, özellikle de meme uçlarının emildiğini.

Mırıldanarak ve kendimle aptalca gurur duyarak onu kucağıma aldım ve odanın içinde bir koltuğun bulunduğu tarafa doğru ilerledim.

Mekan basitti. Duvarda televizyon, altında masa. Bir yatak, iki komodin, üzerlerinde iki garip lamba ve sonra eşyalarım için iki şifonyer. Eşyalarımın çoğunu evimde tutuyordum ama burada birkaç oyunum vardı ve sıkıldığım zamanlar için şifonyerin içine bir şeyler sıkıştırmıştım.

Bir zamanlar içinde çarşaf olan ve neyse ki hala olan bir tanesine geçerek yatağı düzeltiltim.

Bir yatak yapmayalı uzun zaman olmuştu. Kulüp fahişeleri bunu yapma eğilimindeydi, diğerlerinde bile

Bu yüzden olması gerekenden biraz daha uzun sürdü, ama bitirdiğimde arkamı döndüm ve onun beni izlediğini gördüm.

Bacaklarını açtı.

Parmakları kalçalarının arasında.

Dilim damağıma yapışırken sırtıtmak zorunda kaldım çünkü o küçük bir şerefsizdi.

"Kendine dokunmak yok dediğimi sanıyordum."

"Sen odadayken bunu yapamayacağıma dair hiçbir şey söylemedin." "Odadayken ve izlerken," diye açıkladım.

Omuz silkti ve bir bacağını koltuğun kenarına attı, aylardır hayalini kurduğum amcığı ortaya çıkardı.

Tekrar içine gömüldü ve kendini parmaklamaya başladı.

Kot pantolonumu çıkarmaya başladığımda çenem acıyacak kadar gerildi ve botlarımı çıkardıktan sonra kesilmiş pantolonumu ve Henley'imi yere attım.

Bana sataşmaya devam etti ve ben de lanet yatağa çarşaf serdiğime pişman oldum - centilmenliğimin karşılığı buydu.

Çırılçıplak kaldığım anda ona doğru yürüdüm, yumruğum aletimin üzerinde birkaç kez vurdum.

Ucu ıslaktı, ön sperm sızıyordu ve yeterince yaklaştığımda öne doğru hareket etti, oturdu ve ucunu dudaklarının arasına aldı.

Beni temizledi, biraz emdi, ama oynamasına izin verirsem yükümü çok çabuk boşaltacağımı biliyordum. Sadece onu hissetmek bile bana yetiyordu ama devam edeceğini bilmek aklımı başımdan alıyordu.

Saçlarından bir avuç tuttum, başını geriye çektim ve mırıldandım, "Başka zaman. Zaten çok hızlı gelecek."

Bana sırtıttı ve ben de onu tekrar sırtıtamayacak kadar bitkin düşene kadar becermek istedim.

Ama... "İyi misin?" Bayıldığını düşündüğümde endişelenerek sordum.

Omuz silkti. "Biraz uykum var."

"Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

Bakışları hızla az önce bilinçsizce patladığı kapının yanındaki duvara kaydı. "İlklerin zamanı geldi sanırım. Şikayet etmeyeceğim. Bu çok yoğundu."

Mırıldandım, uzandım ve ellerimi kollarının altından geçirerek onu ayakta durabilecek bir pozisyona getirdim.

Sanki bir dansçıymış ve yıllardır birlikte antrenman yapıyormuşuz gibi hareket ediyor, içime akıyordu. Onu nasıl sadece altı aydır tanıyordum?

Gerçek dışı, imkansız hissettirdi. Bir an onu hiç tanıımıyordum, sonra ne oldu? Bir partideydi ve beni izliyordu. Görmüş olmasından utandığım şeyler yapmamı izliyordu, çünkü eğer onu böyle şeyler yaparken görseydim, bu görüntüyü kafamdan asla atamayacağımı biliyordum.

Onun da aynı şekilde hissediyor olması beni gerçekten kızdırdı ve telafi etmek istememe neden oldu. Sadece nasıl yapacağımdan emin değildim.

Bunu yapabilmemin tek yolu, onun üzerindeki hak iddiamı o kadar belirgin hale getirmektir ki, herkes gelecekte benden uzak durması gerektiğini bilsin.

Elbette, sadece bir tanesi için bir ömür boyu çeşitli kedi takas ediyordum, ama o buna değerdi.

Evde seni bekleyen platin gibi bir am varken neden orta halli amcıklardan bir örnek alasın ki?

Yatağa uzanırken onu kendime yakın tutarak geri çekildim.

Üzerimde süründüğünde, amcığı anında aletimin üzerine yerleştiğinde, benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olduğunu biliyordum.

Beklemedi bile.

Artık ön sevişme yoktu, hiçbir şey. Sadece sikimi kavradı, ucunu içine kaydırıp ve birleşene kadar kalçalarını aşağı doğru yuvarladı.

Nefes nefese kalmayı bırakıp gözlerimi açtığında ellerini omuzlarıma koydu ve "Bebek için kızacağımı sanmıştım" diye mırıldandı.

Bu beni büyük bir gürültüyle yeryüzüne indirdi. Elimi karnına koydum. "Neden?"

"Seni tuzağa düşürdüğümü düşüneneğini sanmıştım. Tuzak kurmadım. Yapmam gereken her şeyi yaptım." Omzumu silkerek ona dedim ki, "Ve çocuk yine de dünyaya geldi. Bu bize bir şey anlatıyor." "Öyle mi?"

"Tam bir baş belası olacak." Gözleri yumuşadı. "Ya erkek olursa?" "O zaman kafa kafaya veririz."

Sırıttı. "Kız olursa da bunu yapacaksın." "Evet."

Yutkundum. "Baba olacağımı hiç düşünmemiştim." "Neden?"

"Bundan eminim. Daha önce hiçbir kaltağa güvenmemiştim." Gözleri kocaman açılmıştı.

"Bana güveniyor musun?"

"Sen bir sürtük değilsin," diye usulca düzelttim onu, bu tür kelimeler kullanmamdan hoşlanmadığının farkındaydım.

Elimde bir feminist vardı ve bu kesinlikle histerik olsa da, sikim amcık cennetindeyken onu kızdırmak istemedim.

"Bana binecek misin yoksa konuşacak mısın?" Ben talep ettim.

"İkisini de yapabilirim." Bana sıırıttı, sonra fısıldadı, "Beni aradığında ve boşalmak için bir şeylerden bahsetmemi istediğinde, orada uzanır ve kendimi parmaklarımla becerirdim."

"Yaptığını biliyorum. Duydum."

Omuz silkti. "O telefonları hep kıcımda bir tıkaçla aldığımı bilmiyordun, değil mi?"

Gözlerim parladı, bunun üzerine şaha kalktım. İkimiz de pozisyon değişikliğinden dolayı inledik ama ilk inen ben oldum ve kıcının yanaklarını ayırıp rozetini parmakladım. "Hoşuna gitti mi?"

"Bayıldım," dedi kalın bir sesle. "Parmağımla kendimi becerirdim, diğer elimle de bununla kendimi becerirdim."

"Bunu görmek isteyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kukusu etrafımda çırpınıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Kahretsin, şimdi seni orada becermek istiyorum," diye yakındım.

"Yapabilirsin. Sonra," diye söz verdi, gözleri hınzırdı. Sonra kendini daha yükseğe kaldırdı ve bana binmeye başladı.

Bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor, kendi ateşini de besliyordu.

Daha sert ve daha hızlı sallanmaya başladığında başının geriye düşmesine izin verdi. Elleri yukarı kalktı, biri omzumu kavradı, diğeri memesini sıkıca tuttu.

İkinci kez mi?

Lanet olsun, sanki patlamış gibiydi.

Göğüslerinin her zaman bu kadar hassas olup olmadığından emin değildim ama daha önce de hassaslaşmıştı. Altımda kıvranmadan onları hiç kemirememiştim, kötü bir şekilde. Ya şimdi? Gece ve gündüz gibiydi.

Amcığı etrafında sıkılaştıkça inledim, kelimenin tam anlamıyla taşaklarımdaki spermi emdi.
Ben de şikayet edecek değildim.
Sikeyim.

Tekrar üzerime çöktü, sonra diğer meme ucunu dudaklarımın arasına aldığımda çığlık attı.

Orgazmı gürültülü, sert ve hızlıydı. Bu kadar çabuk patlaması aklımı başımdan aldı ve devam etmek, bunu atlatmak istesem bile yapamayacağımı biliyordum.

Gözlerimin arkasında fırtınalar koptu, ışıklar Polter-lanet-geistindeymişim gibi titredi ve boşaldığımda? Sert boşaldım.

Sikeyim.

SEKİZ

HAYALET

KATINA'NIN eli elimde sıkıca durduğunda, sinirlerimin içimde çırpındığını hissederken bile ona gülümsedim.

Onun için güçlü olmak istedim ama anneme o kadar benziyordu ki ağlamamak için kendimi zor tuttum. Annemin benim hakkımda ne düşündüğünü bilsem bana ne derdi diye düşünmemek zordu.

Katina hala tüm bunlardan habersizdi ama annemin yüzüne bakmak gibiydi, bu yüzden kendimi kötü hissettim. Çok kötü.

Katina'yla en son telefonda konuştuğum zamanki kadar masum olmak istedim ama bu mümkün değildi.

Ve bunu kabul etmek zorundaydım.

Kulüp binasının mutfağındaydık, bakıcı annesi ona bir sandviç hazırlıyordu çünkü Kat öğleden sonra beş civarında Star'ın 'hangry' dediği bir şeye yakalanmıştı.

Bunun ne anlama geldiğinden bile tam olarak emin değildim ama dürüst olmak gerekirse, burada olduğu için mutluydum. Ona bakabildiğim için.

Güvende olduğunu.

Dürüst olmak gerekirse Star'ın ellerinde benimkinden daha iyi olacağını düşünmüştüm. Belli ki devlet ona uygun bir ebeveyn seçmişti ve gerçek şu ki ben uygun değildim.

Enkaz gibiydim.

Onu istiyordum, güvende olduğunu bilmek istiyordum ve yakınımda olmasını istiyordum ama bir zamanlar olduğum gibi olamayacağımı biliyordum ve bu beni kırdı.

Gerçekten öyleydi.

"Neyin var? Üzgün görünüyorsun."

Üzgün hissettim. Ama bunu söyleyemezdim. Bu kadar küçük bir çocuğa bunları nasıl söyleyebilirdim? Onun yerine karnımı ovuşturdum ve "Sadece açım" diye mırıldandım.

"Star gelmiş geçmiş en iyi PBJ sandviçlerini yapar."

Yıldız homurdandı. "Benim yok." Yaşlı kadının sesi neşeli ve alaycı geliyordu ama omzunun üzerinden bana attığı bakış temkinli ve endişeliydi.

Kat'i ondan alacağımdan endişelendiğini hissettim ve bu beni çok daha iyi hissettirdi.

Star Kat'i severdi.

Bu çok açıktı ve bunu bilmek beni çok mutlu etti. Çok mutluydum çünkü eğer Ukrayna'ya geri gönderilirim Kat'in emin ellerde olduğunu biliyordum.

"PBJ'ye alışık değilim." diye mırıldandım.

Kat'in burnu kırıştı. "Nasıl olmazsın? Çok güzel."

"Ben sizinle aynı yerden değilim," diye hatırlattım gülümseyerek. "İyi İngilizce konuşuyorum ama Ukrayna'ya özgü şeylerle büyüdüm."

Kat başını yana eğdi. "Ne gibi?" "Annem sana göstermedi mi?"

Kat omuz silkti. "Hayır. Genelde Amerikan tarzı şeyler yapardı." Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Köfte gibi şeyler işte. Soslu." Mırıldandı. "O yaptığında çok severdim. Gerçekten harika peynirli makarna da yapardı."

"Eskiden bana da yapardı." Kat'e gülümsedim. "Sana hiç *trisky pechinka* yaptı mı?" Kaşları çatıldı. "Hayır. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Şaşırdım. Eskiden o atıştırmalığa bayılırdı."

"Neymiş o?"

"Temelde küçük tostlar üzerinde morina ciğeri. Çoğu insan tostları satın alır ama o eskiden kendisi yapardı."

"Neden?"

"Yemek yapmayı severdi."

"Annem mi? O yemek pişirmekten nefret ederdi!" Kat öyle bir şiddetle reddetti ki yedek elimi kaldırdım ve "Sorun değil Kat. Amerika'da geçirdiği süre içinde değişmiş olmalı."

Kat bana göz kırptı, sonra alt dudağını ısırdı. "Sesin neden bu kadar boğuk?" diye ağzından kaçırdı, sonra da cevabımdan korkmuş gibi hızla tezgâha baktı.

Buna ne demem gerekiyordu ki? Bir et parçası gibi alınıp satıldım, tecavüze uğradım, işkence gördüm, hiçbir canlının katlanmaması gereken şeylere katlanmak zorunda bırakıldım ve tüm bunlar boyunca sesimi kaybedene kadar çığlık attım?

Bu küçük kız kardeşime söyleyebileceğim bir şey değildi, değil mi?

"Sadece boğazım ağrıyor," dedim boğuk bir sesle, ama bakışlarım gözleri sempatiyle dolu olan Yıldız'a kaydı.

O biliyordu.

Geçmişimi biliyordu.

Bunun özgürleştirici olup olmadığından emin olamadan bir nefes verdim.

"Katina?" Yıldız usulca sordu. "Hâlâ sandviçini yemeye hazır mısın?" Kız kardeşim omuzlarını kamburlaştırdı. "Evet, lütfen."

Star uzandı ve eliyle Kat'in başını ovarak at kuyruğunu karıştırdı. Kat homurdandı, saçını düzeltmek için büyük bir gösteri yaptı, sonra tabureden inip ellerini yıkamak için daha büyük bir gösteri yaptı.

Yıldız güldü, sonra bana "Kat bana dinsiz olduğumu hatırlatmayı seviyor" dedi. "Ne?"

"Star bazı şeyleri unuttur."

"Ne gibi?"

"Temel insan hijyeni," diye mırıldandı Kat.

"Sanki. Dişlerimi günde üç kez fırçalıyorum, teşekkürler."

"Sadece her gün bulaşık makinesini çalıştırmayı ya da yerleri temizlemeyi unutuyorsun." Kat kıs kıs güldü. "Peki ya süpürmek? Ve duvarları hiç fırçalamıyorsun. Asla."

Bunun üzerine kaşlarım kalksa da, çünkü *kim duvarları yıkar ki?* Yıldız gözlerini devirdi.

"Benim bir hayatım var. Zamanımı duvarları temizleyerek geçirmekten daha iyi işlerim var."

"Düzenli ev, düzenli zihin," dedi Kat bilgece ve bunu annemizden duyduğunu biliyordum.

Ukrayna'da böyle derdik. En azından birebir çevirisi.

Annemin özellikle eviyle gurur duyduğunu hatırlamıyorum ama Kat'i doğurduktan sonra çok değişmişe benziyordu.

Yıldız sandviçi kız kardeşimin önüne koydu ve neredeyse utangaç bir şekilde benimkini de onunkinin yanına yerleştirdi. "İçinde muz var. Kat bu yüzden seviyor. Muza bayılır."

"Teşekkür ederim," dedim ona ve bunda ciddiydim.

Ayrıca kız kardeşimi ondan koparmaya niyetli olmadığımı da söylemek istedim. Bunun onun en büyük endişesi olduğunu görebiliyordum. Aslında benim için çok açıktı.

Belki başkaları için değil, çünkü Star'ın çok iyi bir poker yüzü vardı, ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. En iyi poker yüzleri en kötü sırları saklardı. En derin duyguları.

Kalbim küçük kız kardeşime aşık olan Star için neredeyse acıyordu, her ne kadar belli ki bir tavır sorunu olsa da.

Umursadığımdan değil, ama büyükannemle büyümüş olsaydı, bu konuşma sırasında muhtemelen üç ya da dört kez kulaklarını tıkayacağını biliyordum.

Kız kardeşimi izlerken, Kat'in iyiliği için büyükannemizi tanımasını dilediğim gerçeğini düşündüm, ama aynı zamanda ceza olarak kulaklarınızın çekilmesinin nasıl bir his olduğunu asla bilmeyeceği için de mutluydum.

Bu sadece yetersiz bir cezalandırma yöntemiydi, ama çocukları bu şekilde cezalandırma fikrinden hoşlanmıyordum.

Eski tarzdı.

Sandviçe uzanıp bir ısırık aldım ve benimkinin Kat'inkinden çok daha farklı olduğunu fark ettim. Onunki reçel ve yumuşacık muzla doluydu. Benimkinde daha hafif bir çilek reçeli tabakası ve birkaç ince muz dilimi vardı.

"Bu çok güzel," diye heyecanlandım.

Yıldız sırttı. "Yetişkin versiyonunu almışsın."

Mutfağa gömleksiz ve göğsünü kaşıyan bir adam girdi ve şaşkınlıkla geri çekildim. İri, uzun boylu ve çok kaslıydı, tıpkı çoğu gibi. Ama onu daha önce hiç görmemiştim.

Hala tanımadığım kadınlar olsa da, yatak odamın penceresinden onları izlediğim için tüm erkeklerin yüzlerini tanıyordum. Onlar da bizi ziyaret ediyor, büyük evden bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyorlardı ve bu jestleri nazik olsa da daha çok bizi onlara alıştırmak içindi. Tatána'nın her yabancı adam gördüğünde çılgılık atmasını engellemek için.

Evet, benim için de çok yıpratıcı oldu. Motorcular için bu üç yabancı kadının arazide olmasının ve yaklaştıklarında hepsinin ürkmesinin ne kadar can sıkıcı olduğunu hayal bile edemezdim.

Ancak Star benimle aynı sinirlere sahip değildi. Elini adama doğru kaldırdı, o da tokatla karşılık verdi. "Sin, benim esas adamım. Sıkı popon nasıl gidiyor?"

Demek Tiffany'nin adamı buydu. Ona ilgiyle baktım, çünkü Tiffany'nin hiç de öyle olmadığı bir yerde, adam çok hamdı. Kültürlü, klas, zarif. Hepsi onu tanımlayan kelimelerdi ama onu tanımlamıyorlardı.

Sonra Kat'e sırttı, Tiffany'nin bir adamı takdir edişini anlamamı sağlayan komplocu bir gülümseme... Onu tanıımıyordum ama birini *görmek için* nadiren tanımam gerekirdi. Sin'in doğasında şiddet vardı. Elbette, bir MC'nin mutfağındayken bu kulağa aptalca geliyordu. Bütün erkekler şiddet yanlısıydı. Maverick de öyle.

Ama Günah?

Altında patlamayı bekleyen lav akıntıları olan bir volkan gibi kaynadığını hissettim.

Bu durum beni germiş olsa da, Star'a gülümsemesi ve nezaketi beni rahatlattı.

"çocukların önünde popolardan bahsetmemeliyiz."

Kat alay etti, "Poponun ne olduğunu biliyorum ve..." Tezgâhın etrafına baktı. "Seninki çok güzel." Adam, Sin, kıs kıs güldü ama ben fısıldadım, "Kat! Bu inanılmaz derecede kaba!" Yıldız burnunu kııştırdı. "Kat kaba biri. Bu onun USP'si gibi." "USP?" Kafam daha da karışmış bir halde yineledim.

"Evet. Benzersiz satış noktası. O böyle biri. Mantıktan çok tavırları var." Yıldız kız kardeşime kaşlarını kaldırdı. "Dudaklarımızdan dökülen kelimelere dikkat etmekle ilgili bu konuşmayı zaten yapmamış mıydık?"

Kat oflayıp pufladı ama sonra sandviçini dudaklarının arasına tikiştirdi. Sin sıırttı ve "Kat kim ki?" diye sordu.

"O benim manevi kızım," diye gururla cevap verdi Star ve gururu beni şaşırttı.

Sin mırıldandı. "Bunun sana göre bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Öyle değil," diye ekledi Kat, yutkunduğu için yardımsever bir şekilde. "Berbat bir anne, ama gerçekten harika bir abla-" Suçlulukla sözünü keserken gözleri irileşti, sonra dondu, bana baktı ve omuzlarını kamburlaştırdı. "Üzgünüm, Alessa."

"Saçmalama," diye onu nazikçe azarladım, bu kadar doğal bir şey için üzülmelerini istemiyordum. Ne de olsa aramızda kan bağı vardı ama o beni tanıımıyordu. Ben de onu tanıımıyordum.

Hiç de değil.

Görünüşe bakılırsa, tamamen farklı iki anne tanımışız. Aynı kişi olsalar bile, o değişmişti.

Dolayısıyla, bizim de böyle bir ilişkimiz yoktu.

Çünkü annem evini pek sevmezdi.

Star sordu, "Ohio'dan döndüğünü duydum. Fark etmemiştim. Bilseydim onun yerine kulüp binasına giderdim."

Konuyu değiştirmesi beni minnettar etti, her ne kadar bildiklerini merak etsem de.

Görebildiğim kadarıyla erkekler kadınlarla hiçbir şey paylaşmıyordu. Tükürük ve cinsel sıvılar dışında hiçbir şey.

Pencereden muhtemelen bilmedikleri şeyler görmüşüm ve doğruyu söylemek gerekirse, bunu görmek güven vericiydi.

Belki ilk başta beni şaşırttı ama daha kötülerini de yapmışım. Bana daha kötü şeyler yapılmıştı. Sadece birlikte yaptıkları şeyde utanç yoktu ve bu harika bir şekilde ferahlatıcıydı.

Anılardan kurtulmak için boğazımı temizledim, sonra kesinlikle Tiffany olmayan bir kadının gıcırdayarak odaya girmesini şaşkınlıkla izledim.

Üzerinde çok yüksek bir şort ve zar zor görünen bir askılı üst vardı ve kendini Sin'in göğsüne yapıştırdı.

Onu sıkıca kavradı ve neredeyse bir oyun parkı ekipmanımı gibi üzerine tırmandı. "Günah!" diye ciyakladı, sesi şortu kadar yüksekti.

"Kahretsin, Tink, siktir git," diye homurdandı, Tink'in ona olan bağıını çözmeye çalışıyordu, ama Tink bir ahtapot gibiydi, ona bir sineğin örümcek ağına sarılmasından daha iyi sarılıyordu.

Yine de onu itmeyi başardı ve kız ona suratını astı. "Ne? Selam yok mu?" "Hayır.

Selam yok. Sana daha önce de söyledim, ilişkimiz bitti. Artık bunu yapmayacağım."

İçini çekti. "Ciddi olmadığını sanıyordum!"

"Çok ciddiydim." Homurdandı, kendisini ilgiyle izleyen Kat, Star ve bana baktı, sonra da gözlerini devirdi. "Artık bir kadını var."

"Yani?" Parmaklarını adamın kot pantolonunun kemerine soktu ve onu kendine doğru çekti. "Bu asla

daha önce birçok kardeşi durdurdu."

"Evet. Bu beni durdurdu." Sesi kararlı ve sertti ve bileğine uzandığında, o anda Tiffany içeri girdi.

Onun her şeyi beni şaşırtan bir sakinlikle karşıladığını görünce kaşlarım kalktı.

Onu yeni gören Sin'e doğru yürüdü ve elini kadının bileğine indirdi. Kadın anında çığlık attı, "Bu da ne? Sen de kimsin?"

"Ben onun kadınıyım, sürtük. Benim olana dokunursan bir dahaki sefere burnunu kırarım," diye hırladı, dudaklarım eğlenerek kıpırdarken bile beni şaşırttı.

Özel kıyafetleri, düzgün saçları ve dünyayı bir kitap gibi okuyormuşçasına bakışlarıyla çok zarif bir insan gibi görünüyordu ama yine de sular derin akıyordu. Belki de bu günah için düşündüğümünden daha uygundu.

İlk başta ondan hoşlanmamıştım ama hoşlanmadığım da söylenemezdi. Normale dönmemize yardımcı olmak için getirdiği yolu takdir etmemeye yatkındım, ama artık bizim için normal bir durum yoktu ve olan her şeyi aklamaya çalışması beni rahatsız ediyordu.

Ama o bunu yapmamıştı.

Konuştuğumuz iki seferde de, daha çok benzer yaşlarda ve benzer geçmişlere sahip kadınlar olarak takılıyorduk.

Garip ama güzel.

Kızacak bir şey yok.

Yine de onu bu kadar heyecanlı görmek? Alışılmadık bir şeydi ama kadının kendisi hakkında güzel bir fikir veriyordu. Tink yaralanmamış eliyle uzandı ve onun burnunu sıktı. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni," diye çıkıştı ama Sin onun omzundan tutup göğsüne doğru sürükledi. Kollarını onun beline doladığında, "Her şey yolunda meleğim," diye mırıldandı. Artık biliyor. Ve Tink, diğerlerine neler olduğunu anlatacaksın, değil mi?"

Tink kaşlarını çattı, sonra da huysuzca topuğunu bir çocuk gibi yere vurdu. "Burası artık eğlenceli değil. Link ve Nyx oynamıyor, şimdi de sen mi?"

"Oyun mu? Nesin sen? Beş mi?" Tiffany hırladı. "Büyü artık ve git kendini başka kadınlara adamamış erkeklerle yat."

Tink buna gözlerini devirdi, ama hışımına uzaklaştı ve Tiffany dikenleri dikilmiş ve saldırmaya hazır bir kirpi gibi öfkeli kalsa da, Sin onun kulağına hafifçe rahatlamasını sağlayan bir şey mırıldandı.

Yine de uzaklaştı, buzdolabına yöneldi ve orada olmaya hakkı varmış gibi içinden bir şeyler aldı.

Anlayabildiğim kadarıyla, mutfak ve içindekiler adil bir oyundu. Her şeyi kimin aldığını, alışverişi kimin yaptığını merak ettim. Bu nankör işi yapmaktan nefret ederdim, gerçi bunu muhtemelen elime yüzüme bulaştırmadan yapabilirdim.

Bu yerde ağırlığımızı koymaya başlamamız gerekiyordu, bu kesindi. Sonsuza kadar kardeşlerin sırtından geçinemeyiz ve onların bize yaptığı pek çok iyiliğin karşılığını bir şeyler yapmadan ödeyemezdik.

Ben bunu düşünürken Sin, Tiffany'nin bir kap yoğurt açmasını izledi, hatta Star boğazını temizleyip "Hey! Ben Lodestar, ama bana Star diyebilirsin." dedi.

Tiffany yoğurdunun üzerinden baktı ve "Ben Tiffany," diye

mırıldandı. "Ben Kat," diye cıvıldadı kız kardeşim.

Tiffany'nin dudakları kıpırdadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Bileğine yaptığın şey çok havalıydı. Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı ve bir kadın ona dokunmaya çalışsaydı, ben de aynı şeyi yapardım."

Star kuru bir sesle, "Henüz bu konuda endişelenmene gerek yok," diye ekledi. Kat, ses tonu ciddileşerek, "Kyrian'la tanıştın mı?" diye sordu. Star gözlerini kırptırdı. "Hayır. O da kim?"

Sin güldü. "O Junkyard'ın çocuğu. Kaç yaşında? Dokuz mu?"

Kat omuz silkti. "Yani? Sekiz yaşındayım. Benden büyük erkeklerden hoşlanıyorum."

Bunun üzerine gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Katina, böyle şeyler söylememelisin. Daha çok gençsin." Kat burnunu çekti. "Hayır, değilim. O benim ruh eşim," diye dramatik bir şekilde ilan etti.

"Ruh eşleri mi?" Kaşlarım kalktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bu ruhlarımızın arkadaş olduğu anlamına geliyor, aptal." Kat ofladı pufladı. "Her neyse, eğer diğer kızlardan biri ona dokunursa, hiç mutlu olmam. Artık ne yapacağımı biliyorum."

"Teşekkürler Tiffany," diye mırıldandı Star hayıflanarak. "İhtiyacım olan tek şey, Kat senden karate yapmayı öğrendiği için beni dövmeyle gelen öfkeli motorcu babalar."

Tiff omuzlarını kamburlaştırdı. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Katina, şiddet asla çözüm değildir."

"Hiç video oyunu oynamadın, değil mi? Şiddet her zaman cevaptır." "Hayır, değildir," diye karşılık verdim.

"Hangi video oyunlarını oynuyorsun?" Yıldız seslendi. "Tanrım, sadece Pokémon Go oynamana izin veriyorum!" "Pokémonlar oldukça vahşi olabiliyor," diye mantık yürüttü Sin, ama şaka yaptığını biliyordum, çünkü gözleri

mizahla parlıyordu. Tanrım, Tiffany'ninki bile öyleydi.

"Aynen öyle. Justin Bieber'ın şarkılarını dinlediniz mi? Aşktan bahsederken hep acı çekiyor. Aşk şiddet içerir," dedi Kat hülyalı bir şekilde.

Yıldız iç çekti. "Tabletinizi elinizden almam gerekiyor."

"Hayır! YouTube'u neyle izleyeceğim?" Kat kulaklarımı acıtacak kadar yüksek bir sesle bağırdı.

"Bu hiç adil değil, Star!" Ben daha bir şey söyleyemedim, Star daha bir şey söyleyemedim Kat tabureden fırladı ve hışımla gitti.

Ta ki geri dönüp sandviçini alıp hepimize oflayıp puflayana ve Star'la birlikte kaldıkları yere doğru hızla uzaklaşana kadar.

Ya da bu Kyrianlı çocuğun nerede olduğunu.

"Oldukça öfkeli, değil mi?" Sin kuru bir şekilde gözlemlledi. Tanrım, bu hafif bir ifadeydi.

"Kontrol sorunları var," diye onayladı Star ama bakışları şaşkıındı. "Yani, lanet olası radyoyu dinlemesine engel olamıyorum."

Tiffany usulca, "Bugünlerde çocuklar çok hızlı büyüyor," dedi.

"Çok hızlı," diye yakındı Star yüzünü buruşturarak. "En iyisi gidip onu kontrol edeyim," diye mırıldandı kimseye belli etmeden, koşarak uzaklaşmadan önce.

Bana dönüp bakmadan gittiğinde, Tiffany'ye bir bakış attım. O da beni izliyordu ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"İyi misin?"

Gerildim. "Pek sayılmaz." Aldığım iki ısırık mideme oturmuş olan sandviçi tabağa yerleştirirken, onun bana doğru süzülüşünü izledim.

Sin elini kızın beline koyarak onu kendine doğru çekti ve kız ilk başta gerilmiş olsa da sonra bir nefes verdi.

"Sana kızgın değilim," dedi ve kafam karıştı, çünkü ilk başta, kendisiyle konuştuğunu sandım.

Be

- n. Sin sakince, "Hayır, öyle olmadığını biliyorum," diye cevap verdi. "Sadece genel olarak kızgıyım."

Kaşları düştü. "Kızgın olmalısın. Bir çocuğun önünde ona uygunsuz bir şekilde dokundu."

Tiffany nefesinin altından homurdandı. "Bu kadınlarda hiç terbiye yok."

Sin omuz silkti. "Bu onların yaptığı bir şey."

"Bu onu doğru yapmaz."

"Onlara öğüt vermeye kalkma," diye uyardı Sin. "Babalarıyla ilgili sorunlarını ortadan kaldırdığın için kardeşlerimin tepeme binmesine ihtiyacım yok."

Tiffany burnunu çekti. "Bu iğrenç."

"İşte hayat bu." Sin onun yan tarafına hafifçe vurdu. "Bunun için endişelenme. Bir daha olmayacak." Eğildi, kızın omzuna bir öpücük kondurdu, sonra da, "Ben gidip kendimi toparlayacağım, sonra da yirmi dakika içinde yola çıkarız," dedi.

Tiffany ona gülümsedi. "Benim için sorun değil."

Uzaklaşırken fark etmedi ama gülümsemesi gergindi. Başını yana eğdi. "Sen iyi misin?"

"Olur muydun?" diye huysuzca cevap verdi, karşımdaki tezgâha yaslanırken bile gözleri yoğurdundaydı.

"Hayır, öyle olacağımı sanmıyorum," diye nazikçe karşılık verdim. "Bu hayat... onun deyimiyle, sana doğuştan geldiğini sanmıyorum."

"Öyle değil ama benim dünyam da artık bana açık değil. Annem dışında değer verdiğim tek kişi olan Lily, Link'le birlikte olduğu için artık o dünyayla ilgilenmiyor. Ama gerçek şu ki, erkekler her dünyada aldatır, değil mi? Bir MC'de olup olmamaları fark etmez."

"Doğru." Çenemi eğdim. "Sadece burada daha bariz olduğunu düşünüyorum." "Sen gördün..." Boğazını temizledi. "Bir şeyler mi?"

"Evet. Pencereden. Geceleri odamdan dışarıya, yerleşkeye bakmayı seviyorum."

Bunun üzerine başı yana eğildi. "Neden?"

"Çünkü bazı tilkiler geç saatlerde dışarı çıkarlar. Onları izlemeyi seviyorum."

"Ve istemeden de olsa bedava porno mu izleyeceksiniz?" Tiff dudaklarını büzdü. "Bunun seni tetikleyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır. Bu serbest bir değişim. Beni tetikleyecek ne var?" Bunun üzerine mırıldandı. "Bu çok ilginç."

"Öyle mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Eninde sonunda Maverick'le birlikte olmak istersen, bu senin için sorun olmayabilir."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Yapamam..."

"Yapamam, ne?"

"Onunla bir gelecek düşünemiyorum. Onunla evli olmama rağmen yakında sınır dışı edileceğimden eminim."

Kaşları çatıldı. "Bu adamların dünyanın normal kurallarına uymadıklarını anlamalıyım." Elimi okşadı. "Eminim Maverick adını hem adil hem de kötü yollarla kazanmıştır, Ghost."

Gözlerimi kırptım. "Maverick ne demek? Sadece bir isim olduğunu sanıyordum."

Tiffany homurdandı. "Bir şeyler yapmak için riske giren biri demek. Kim fazladan yol kat eder, bilirsin?"

Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı, sonra da "Tamam, sanırım anladım" diye yorum yaptım.

Elimi tekrar okşadı. "Bu adamlar lakaplarını hak ediyorlar, Hayalet. Maverick, Maverick'in yaptığı gibidir. Sana bakışından, seni istediğini hissediyorum. Onunla senin arana hiçbir şeyin girmesine izin vereceğini sanmıyorum. Özellikle de ABD hükümetinin."

İçimi tedirginlik kapladı. "Benim için hiçbir yasayı çiğnemesini istemiyorum."

Kadın homurdandı. "Tatlım, tek merkezli bir kulüp böyle yapar. Kanunlar çiğnenmek içindir."

Omuzları huzursuzmuş gibi kıpırdadı. "Bu benim için de yeni. Yalan söylemeyeceğim. Tüm kurallara uymak için yetiştirilmedik mi? Ne pahasına olursa olsun yasalara saygı duymamız ve itaat etmemiz söylenmedi mi? Ama burada, bu adamlar tam tersini yapıyor. Aslında canları ne isterse onu yapıyorlar ama biz yine de onları önemsiyoruz."

"Sin'i önemsiyor musun?" Sessizce sordum. "Çok mu?" Erkeğine dokunan kulüp fahişesine verdiği tepkiyi düşündüğümde ekledim.

"Çok fazla. Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimi düşündüğümde daha fazla." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Omuz silktili. "Benim çevremde, dışarıdan öyle görünse bile, tam olarak aşk için evlenmedik."

"Onu seviyor musun?"

Yanakları dışarı fırladı. "Ona doğru gidiyorum." Sonra çenesini eğdi. "Ben hamileyim."

"Bebeğiyle mi?" Nedense bu beni şaşırtmadı. Sin ona şefkatle sarılmıştı, kendini içinde bulduğu duruma oldukça kızgın olduğu zamanlarda bile.

"Evet."

Dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin adına sevindim." Yüzünü buruşturdu. "Korkuyorum."

"Ne için? Bebeği kaybetmekten mi?"

"Hayır. Anne olmaktan." Burnu kırıştı. "Çocuklarla aram iyi değildir."

"Kimsenin çocuk sahibi olmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Buna çok çabuk alışıyorsunuz."

Seçme şansınız yok gibi bir şey."

Bir kahkaha attı. "Bu çok pragmatik bir tavsiye Ghost, teşekkür ederim."

Omuz silktilim. "Sorun değil."

Uzanıp kolumu okşadı ve "Hayalet, konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım" dedi.

"Terapist olarak mı?"

"Hayır, arkadaşın olmak isteyen biri olarak." Gülümsemesi -bunu tanımlamak için aklıma tek bir kelime geliyordu- cesurcaydı. "Babam her şeyini kaybetti, geçim kaynaklarımız, her şeyimiz mahvoldu ve ben bu arada aslında ne kadar az arkadaşım olduğunu öğrendim."

"Aynı gemideyiz," diye itiraf ettim. "Diğer kadınların benden hoşlandığını sanmıyorum." "Hangi diğer kadınlar?"

"Tink gibi olanlar."

Burnunu çekti. "Ben de onlardan hoşlanmıyorum."

"Giulia'ya, Katina nasıl demişti, Tink'in eline karate yaptığını söyle. Kısa sürede seninle arkadaş olacak."

Bunun üzerine Tiffany'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

Giulia'nın bu kadar küçük biri için ne kadar kana susamış olduğunu düşününce sıırttım. "Oh, hiç şüphesiz."

Tiffany

BURASI BENİM EVİM DEĞİLDİ.

Pek sayılmaz.

Buraya daha önce 'bizim yerimiz' demişti ama öyle değildi. Onun eviydi. Hâlâ da öyleydi. Ama lanet olsun, buraya dönmek iyi hissettirdi.

Hiçbir şey benim dekore ettiğim gibi değildi ama her şey birbiriyle uyumluydu ve burada doğru hissettiriyordu. Televizyon izlemek için kanepenin yerine büyük koltuklar, modern mutfak ve bir şekilde bir şeyleri yakmamama yardımcı olan ocak. Gıcırdayan ön kapı perdesi ve mutfak penceresinden görebildiğim ağaçlık.

"Neredesin?"

Homurdandım. "Beni bulmak için bakman gereken çok fazla oda yok," diye karşılık verdim. "Bana zaman kazandırıyor."

"Her şey verimlilikle ilgili, değil mi?" Sonra oturma odasında belirlediğinde ona bir spatula salladım, bir yanım sakalını bu kadar çabuk kesmesine hâlâ şaşıırıyordu. Daha önce oduncu gibi olan yanakları şimdi bir bebeğin poposu kadar pürüzsüzdü ve bu haliyle de şaşırtıcı derecede sevimliydi. "Yiyecek bir şeyler hazırlıyorum," diye haber verdim.

Kaşlarını kaldırdı ama ilgisi açıktı. "Ne yapıyorsun?"

"Quesadillas." Cevap vermesini beklemedim, sadece topuğumun üzerinde döndüm ve ocağa geri döndüm.

Lezzetli bir quesadilla yapmak için pesto ile peyniri üst üste koymuştum - o garajda ne kadar uzun sürdüyse onu yaparken bir tanesini yemiştım bile.

Tabii ki bunun bana sakinleşmem için zaman tanıma yöntemi olduğunu biliyordum. Onu suçlamadım.

Ben yapmadım.

Ama o kaltağın ona dokunduğunu gördüğümde içimi dolduran öfke?

Mantıksız.

Çünkü ilk gece onu parmaklarken gördüğüm kişi oydu. Hatırlayınca yüzüm buruştu, onun hatası olmasa da içimi bir acı kapladı.

Bunu biliyordum.

Bu yüzden bu aptalca duyguları mantıksız buluyordum, çünkü benim geçmişimde erkekler varken onun geçmişindeki kadınları kıskanacak değildim. Elbette, onun kadar çok değil ama bazıları.

Masum değildim ve olmak da istemiyordum. Deneyimsiz olmasını kesinlikle istemiyordum, çünkü vücuduyla yapabildikleri destansı olmanın ötesindeydi ve yol boyunca öğrendiği her şeyi düşündüğümde külotumu kremlememe neden oluyordu.

Benim yararına olan dersler.

Ama hâlâ öfkeliydim, hâlâ gergindim ve o da bunu biliyordu.

Bu beni çok kızdırdı çünkü onu çok özlemiştim ve döndükten birkaç saat sonra her şeyi berbat ediyordum.

Bu düşünce spatulayı elimden düşürmeme ve ellerimi tezgâhın üzerine koyup onları kavramama neden oldu.

Öfkelenmem o kadar da zor değildi, ancak çok mantıklı bir insandım, bir şeyi tartışmak için tartışmak yerine rasyonelleştirmeyi tercih ederdim.

Ancak bu duygular karmaşıktı. İçimdeki bu duygular acı, ıstırap ve gelecek korkusuydu. Şişmanlayacaktım.

Trixie, Dixie, Lixie, adı her neyse, şişmanlamayacaktı, değil mi? Ben mi? Balon gibi şişmek üzereydim.

O zaman neden benimle kalsın ki?

Tanrım, gerçekten bu kadar güvensiz olmamam gerekiyordu. Hem hiç seksi değildi, hem de gerçek şu ki, ben o kişi değildim.

Genelde olmaz.

Sorun şuydu ki, savunmasızdım.

Sin'le olan durumdan çok daha fazla açıdan. Ailem mahvolmuştu ve şimdi ilk kez kulüp binasında istediği her amı elde edebilecek bir adama aşık oluyordum.

Ama ben o kadın değildim.

Bu kıcı boku, inleyen inek yattığı yerden bok aldı.

Daha önce o kaltağın elini tokatlamıştım ve yine yapardım. Öğreneceklerdi ve bedelini ödmeden erkeğime dokunmalarına izin vermeyeceğimi anlayacaklardı.

O da öyle.

Bu düşünce midemdeki ilk quesadilla gibi içimde katılaştı ve bana yaklaştığında arkamı dönmedim, sadece kolunu belime dolamasına izin verdim. Tabii ki beni şaşırttı.

Atkuyruğumun ucundan tutup sonuna kadar geriye çekti, böylece başım boynumun üzerinde yuvarlandı ve dimdik ona bakıyordum.

"Ne zaman bu kadar uzadın?" *Addams Ailesi*'ndeki Lurch gibi üzerime eğilerek dudaklarını o açıdan dudaklarıma değdirmeden önce usulca sordum.

Dudakları kırırdadı. "Daha yeni mi fark ettin? Kahretsin, gururum incindi." "Öyle mi? Karnına dirsek atabilirim. Bu daha çok acıttırdı."

Homurdandı. "Evet, yapabilirsin ama yapmayacaksın." "Neden yapmayayım?"

"Çünkü kıcımı sikeceğimi ve şaplak atacağımı biliyorsun-"

Dirseğimi hareket ettirdim, sivri ucu tam karnına saplamaya hazırlanıyordum ki kolumu tuttu ve güldü. "Önce beni besle, kadın. Saatlerdir bir şey yemedim."

"Yani am suyu seni ayakta tutmadı mı?" Ona sahte bir nefes verdim. "Şaşırdım kaldım."

"Am suyu ve dölle hayatta kalamazsın." İçini çekti. "Çocukken bunu araştırmıştım."

"Facebook'un bilimsel dünyasından hatırladığım kadarıyla, spermin tüm kalori ve besin bilgilerini içeren bir meme ortalıkta dolaşıyordu."

"Bebeğim, bunu sana söylemekten nefret ediyorum, ama bu kık ne kadar güzel olsa da ve seni her zaman sevdiğim gibi becermek istesem de, seni cum ile sürdüremeyeceğim."

Kendimi tutamayarak kıs kıs güldüm ve başım o şekilde arkaya doğru sallandığı için kıs kıs gülüşüm garip bir homurtu olarak çıktı. Saçımı bıraktığında, ben de onun gibi gürültülü bir kahkaha attım, çünkü o kahkaha? Meme değerinde.

İkimiz de kıcımızla güldük, ama güldüğümüz sırada elleri kalçalarımdaydı, kıcım ön tarafına yaslanmıştı ve doğrusu?

Kendimi hiç bir erkeğe o an hissettiğim kadar yakın hissetmemiştim.

Kendime engel olamayıp kıkırdamayı bıraktıktan sonra arkamı döndüm, ona sokuldum ve iç çekerek özür diledim, "Gergin olduğum için özür dilerim."

Her zamanki gibi, yaraya tuz basacağını ya da kızacağını düşündüğümde, yapmadı. Sakin cevabı beni asla bilemeyeceği bir şekilde yatıştırdı. "Sen değilsin. Bu büyük bir alışma süreci." Omuz silkti, sonra uzanıp at kuyruğumdan düşen bir tutam saçımı çekiştirdi. "Sen

Kendinizi mükemmel bir şekilde idare ettiniz."

"Öyle mi yaptım? Bileğini gerçekten incitebilirdim."

"Hayır dedim. Geri adım atabilirdi ama atmadı. Şimdi aksini biliyor. O kulüp binasındaki orman kanunu, meleşim. Bunu unutma ve iyi olacaksın."

"Bu çok sert oldu."

"Öyle. Zor bir hayat ama biz de bir aileyiz." Uzandı ve burnuma vurdu, gözleri kalbimin kucaklandığını hissettiren nazik bir gülümsemeyle doluydu. "Ve ille de senden bahsetmiyordum. Sen farklısın."

"Ben mi? Nasıl yani?"

"Çünkü sen bir kulüp fahişesi değilsin. Sen benim bebek annemsin ve benim yaşlı kadının olacaksın."

Bunun üzerine yutkundum ve ona bakarken gözlerim biraz kısıldı, bakışlarının içine girmeye, ne düşündüğünü anlamaya çalıştım.

Ve gördüğüm şey beni umutla doldurdu.

Beni destekleyeceğine güvenerek onun içine gömüldüm. "Ciddi misin?"

"Tabii ki biliyorum. Sen bana hamile olduğunu söylemeden önce bile seni benim olarak damgalayacaktım.

Sadece eve gidene kadar bekliyordum."

"Ya da beni oraya götürmeyi mi?"

"Evet, ya da seni oraya götürürüm." Dudakları büküldü. "Ohio'yu sevmeyeceğini biliyordum, bu yüzden sonuç olarak buna odaklanmadım. Ailene ve Lily'ye de yakın olmak isteyeceğini biliyordum, ben de bir yolunu buldum. Artık bitti ve evde kalacağım."

İçime dolan tüm duyguları geri yuttum ve sonunda alnımı onun göğsüne yaslayıp "Ben de senin benim İhtiyarım olmanı istiyorum" diye fısıldamaktan başka çarem kalmadı.

"Alay etmek yok mu?" diye şaka yaptı ama nazikti. Kaba değildi. "Şaka yapmak yok mu?"

Rahatsız edici ya da garip anları mizahla hafifletme eğiliminde olduğumu biliyordu ama bu olayda öyle bir şey yoktu.

Mükemmeldi.

Bu onun diz çöküp bana evlenme teklif etme şekliydi.

Her ne kadar suçu hormonlara atmak istesem de -henüz iki aylık hamileyken bunu yapıp yapamayacağınızdan emin değildim ve lanet olsun, hamilelikle ilgili birkaç kitap almam gerekiyordu- gözlerim yaşardı.

Ama iyi hissettiler.

Babam öldüğünden beri döktüğümünden farklıydı.

Onun desteğini, gücünü hissederek titrek bir nefes aldım ve bunun içime işlemesine izin verdim.

Hayır, pek alışlagelmiş bir başlangıç yapmamıştık ama bu alışlagelmişin dışında bir sonumuz olamayacağı anlamına gelmiyordu. Mutlu bir son. Bu da bizi özetliyordu.

Mutlulu

kla.

Sonsuza

dek.

Sonra.

DOKUZ

LINK

"SEN NESİN?"

Kıçında bir sürü buz küpü varmış gibi oturan kadına bakarken dudaklarım seğirdi ve ayağa kalkacakmış gibi ayaklarının üzerinde kaydı.

Tiffany omuzlarını dikleştirmişti ve Sin hâlâ benim gibi yemek sandalyesine yaslanmış olsa da, gerekirse kavgaya atılacağını biliyordum ama buna gerek yoktu.

Kulüp binasında fısıldanan konuşmalara bakılırsa, Tiffany kendini savunacak cesarete sahipti.

Ben de memnundum. Sin kendine neredeyse benimki kadar güçlü bir ün yapmıştı. Tiffle birlikte olmaya istekli olmasına şaşırılmışım ama ikisinin de iyiliği için sevindim.

Bir tırmığı ıslah etmenin imkânsız olduğunu söylüyorlardı ama bu, yanlarına almayı seçtikleri kadına bağlıydı.

Kendi adıma, sadece fiziksel olanın ötesine geçmeden de amcığa doyabileceğinizi biliyordum.

Yaşlı kadınımı henüz sikmemiştim bile ve lanet olsun, beni her boşalttığımda?

Sanki beynim kafatasımın içinde kaynıyordu.

Elbette, bu düşünce iğrençti, ama öyle hissettiriyordu.

Sanki neredeyse ölüyordum. Sanki her parçam bir tür düdüklü tencerenin içinde sarsılıyordu.

O kadar kötüydü ki -yani o kadar iyiydi ki- sonunda içine girdiğimde gergindim, çünkü hayatta kalıp kalmayacağımdan emin değildim.

Yine de, gitmek için ne yol ama.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı Laura, kızına bakarken sesi yüksek perdeden sessizliğe dönüşüyordu.

"Çok ciddiylim."

"Sen de mi hamilesin? Yüce Tanrım, bu da ne? Bir çeşit şaka mı? Bunu TikTok için mi yapıyorsun canım?" Rahatlamış bir nefes verdi, sonra koltuğuna geri döndü. "Evet, öyle, değil mi? Bana bir şaka yapıyorsun. Buna ne diyorsun? Şaka mı?"

"Hayır, anne, değilim," dedi Tiff yumuşak bir sesle, ama yüzündeki acı çok açıktı. "Bu bir şaka değil. Onu seviyorum anne ve yaptığın ya da söylediğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Sin homurdandı. "Kahretsin, Tiff, bu sözleri ilk kez yalnızken duymaktan hoşlanacağımı düşünmedin mi?"

Onu kemirebileceği zaman.

Bu düşünce karşısında homurdandım ve bana ters ters baktığında sadece sırttım.

Alt dudağını ısırdı. "Gerçek bu, nerede, ne zaman ya da kime söylediğim önemli değil. Ama annemin bunun bir isyan olmadığını, babam yüzünden böyle davranmadığımı anlaması gerek-"

"Yüce Tanrım, buna ne derdi acaba!" Laura fısıldadı, sesi o kadar dramatik çıkıyordu ki, aslında o yüksek kraliyet drama programlarından birine ait olduğunu düşündüm.

Lily'yi bazen Netflix'te izlerken yakalıyordum, ama her zaman çok hızlı bir şekilde kapatıyordu.

Yemin ederim, porno izliyormuş gibi davrandı. Tabii ki, ben de onunla birlikte izlemek isterdim.

O porno izlerken onu yeme düşüncesiyle mırıldanarak ve bunun onu tetikleyip tetiklemeyeceğini merak ederek, odağını Wimbledon'daki bir maçmış gibi anne ve kızı arasındaki etkileşimi izleyen kadınıma çevirdim.

Endişeliydi.

Masanın öbür ucunda bunu hissedebiliyordum ve bundan nefret ediyordum, öyle ki öne doğru uzanıp elini elime aldım ve mırıldandım: "Affedersin Laura ama buna gerek yok. Kızın ortağını seni onunla tanıştırmak için getirdi, eve veba getirmedi."

Laura'nın burun delikleri alevlendi ve geldiğinden beri yaptığı gibi, ben yokmuşum gibi devam etti.

Sanki gerçek değilmişim gibi.

Evet, bu durum gerçekten de yıpratıcı olmaya başlamıştı. "Tiffany, öylece-"

"Neyi yapamazsın?" diye tersledi, ellerini masaya vurdu, çatal bıçak takımlarını şingirdatacak kadar sertti. "Bu benim hayatım ve zaten hiçbir şey eskisi gibi değil."

"Baban mezarında ters dönüyor olmalı."

"Cenazesine katılma nezaketini bile göstermemişken onu gündeme getirmeye nasıl cüret edersin?" diye hırladı. "Her neyse, eğer yeraltında yatay tango yapıyorsa, bu onun suçu. Burada olmalıydı."

"Eğer öyle olsaydı, seni evlatlıktan reddederdi."

"Yapacağını biliyorum," diye fısıldadı üzüntüyle, ona acımamı sağlayacak kadar mutsuzdu. "Bu benim için yeni bir şey değil."

Laura'nın burun delikleri açıldı ve tam ağlayacağını düşündüğüm anda ağlamadı. Onun yerine, bir Chanel No.5 bulutu ve muhtemelen bir servete mal olan ama onu 2100'lerde bir ofis etkinliği için giyinmiş gibi gösteren bir elbise içinde ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Lily bir nefes verdi ve dikkatimi ona doğru çekti. "O kadar da kötü değildi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Çok kötü değil miydi?"

"O bir drama kraliçesi," diye doğruladı Tiffany. "Aslında geçmişteki patlamalarına kıyasla bu oldukça iyi gitti."

Kaşlarım daha da yukarı kalktı, çünkü çok patlayıcı olmasa da, benim ya da Sin'in egosu için kesinlikle iyi olmamıştı.

Bunu söylerken, kayınvalidelerin çocuklarının bir motorcuyla birlikte olmasını onaylamayacaklarını düşündüm. Biz kötü adamlardık.

Kadınlarımız söz konusu olduğunda altın gibi bir kalbe sahip olabiliriz, peki ya iş söz konusu olduğunda? Kana susamıştık ve bizim olanı aldık.

Lily'nin masanın üzerinde yumruk yaptığı eline uzandım ve sıktım. "İyi misin?"

"Elbette. Titreyen ben değilim," diye üzüntüyle mırıldandı, parmaklarımızı birbirine geçirebilmek için elini benimkine geçirirken bile bakışları arkadaşının üzerindeydi.

Onunla ilgili bir şey vardı ve bu, onunla birlikte olduğum süre uzadıkça gelişen bir şeydi, o kadar

kusursuzdu ki. Bir ayağını diğerinin önüne koymak kadar doğaldı. Ya da bir yudum hava almak ve

Ciğerlerinizin oksijeni emmesine izin vermek. Ona sarılmak doğaldı, onun için bir şeyleri düzeltmek istemek doğaldı ve onun için öldürmek istemek daha da doğaldı.

Onu korumak için bin tane şeytanını öldürürdüm.

Onun da bunu bildiğini anladım çünkü yavaş ama emin adımlarla etrafımda yumuşamaya başlamıştı. Dün gece koridorda onu yerken yanlışlıkla kıkına dokunmuştum, bir saniye daha bekleyememiştım. Ellerimi poposunun altına soktum ve onu kavrayışımı kullanarak kık yanaklarını ayırdım ve her tarafına erişebilmek için onu kendime çektim.

Evet, bu büyük bir adımdı. Büyük bir adım ve onun bunu fark ettiğini bile sanmıyorum.

Ama ben fark ettim.

Bunu biliyordum ve bu beni aynı anda hem gururlandırdı hem de heyecanlandırdı.

Bir yerlere varıyorduk ve son hedefe ulaştığımızda? Cennet. Kesinlikle lanet bir cennet.

Evlenme teklif etmem için beni içine almasını bekliyordum. Onunla evlenmem sevişmeme bağlı olduğu için değil, o an beni içine alacağını bildiğim için.

Sonuna kadar.

Ve sonra, gözlerinin derinliklerine baktığımda, bunun bizim için olduğunu anlayacaktı. Bu bizdik. Lanet dünyaya karşı.

Belki de korkaklık ediyordum ve bu gece evlenme teklif etmeliydim. Ama beni bu şekilde istemesini istedim. Beni içeri almasını istedim, çünkü içeri aldığı anda aramızda hiçbir şey olmadığını anladım. Korunmak için mi yoksa-

Bir nefes verdim. Güvensizliğimin yükünü taşımayı hak etmiyordu ama yine de bekleyeceğimi biliyordum. Diğer tüm beyaz gürültüler yok olana kadar, saçmalıklar bir kenara itilene kadar ve beni içine aldığı anda, her şeyine sahip olmama izin verdiğinde, işimizin bittiğini onun kadar ben de bilecektim. Ben onundum, o da benim.

Sonsuza kadar.

Tiffany tabağını iterek dikkatimi dağıtan düşüncelerimi böldü.

Laura "Bu iki beyefendiyle yemek yemek gerçekten gerekli mi?" diye sormadan önce yemeğimizi yemeye başlamıştık bile.

Sadece, 'beyefendi' kelimesine o kadar büyük bir tiksinti ve nefret yüklemişti ki, onun için hamamböceği olduğumuzun farkındaydık.

Tabii ki umurumda değildi ama Lily ve Tiffany'nin umurundaydı.

İtiraf etmeliyim ki, sırf sözlerine verdikleri tepkileri görmek için bir amcık gibi davranmasına değmişti.

Eğer kadınlarımızın bize tepeden baktığına dair bir korkumuz varsa -ki benimki sadece suratıma bindiğinde vardı- bu korkumuz su yüzüne çıkmıştı.

O kendini beğenmiş kaltak, Lily'nin Laura'nın yüzünü kızartacak kadar sert bir şekilde, "Laura, kusura bakma ama sen benim ve Link'in evinde misafirsın. Lütfen ona karşı tekrar kaba davranmadan önce bunun farkında ol."

Elbette, Giulia'nın kaltağın burnunu kırarak karşılık verebileceği şekilde değildi, ama benim kadını için? Kelimeleri kullandı, şiddeti değil.

Bu hoşuma gitti.

Lanet olsun, süslü püslü davranarak daha sonra benimle edepsiz konuşmasını sağlayabilirim.

Bu düşünceye neredeyse gülümseyecektim ki, "Neden bu kadar neşeli görünüyorsun?" diye mırıldandı. Ona sııttım. "Hiçbir şey."

"Evet, öyle görünüyor," diye karşılık verdi ama dudakları seğiriyordu ve gözlerinde ne vardı?

Mutluluk. Kahretsin, bu beni her gördüğümde şaşkına çeviriyordu.

Bir zamanlar, bir orospuyu Sin'in önünde masaya sürükleyip sikmek aklımın ucundan bile geçmezdi ve onu şimdi ve burada gerçekten istiyor olsam da, Lily'nin her parçası benimdi.

Başka hiç kimse onu göremez, paylaşamaz, duyamaz ya da koklayamazdı. Lily'i paylaşmadım.

Uzun süren bakışlarım karşısında yanakları pembeleşti ama benim için sorun yoktu. Onun için ne hissettiğimi bilmesi gerekiyordu. Bana ne yaptığını.

Bunun onu güçlendirdiğini, daha güçlü hissetmesini sağladığını biliyordum. Dün koşarak yanıma gelip sanki doğal yeri orasıymış gibi kollarıma atlamamış mıydı?

Yani, öyleydi, ama bu neredeyse Laura Farquar kadar gergin olan bir piliçti.

Eğer onun bu kadar rahat olabileceği bir gün hayal etmiş olsaydım, bu kulüp binasının dışında, kardeşlerimin önünde, yerleşkede olmazdı.

Orada hâlâ gergin olduğunu biliyordum ve onu suçlamıyordum. Etrafta bir sürü tuhaf şey oluyordu ve bu değişmeyecekti. Kulüp binası hiç değişmedi. Kaç tane Yaşlı Kadın'ın ortaya çıktığı önemli değildi, her şey hep aynı kalırdı.

Belki Giulia bir şeyleri değiştirebilecek güce sahipti. Bu, Nyx'in başkan yardımcısı olup olmamasına ve Rex'in Rachel'a sahip çıkmasının ne kadar süreceğine bağlıydı.

"En azından artık biliyor," diyordu Lily, Tiffany'yi yatıştırmaya çalışırken sesi yumuşaktı. Yine de ona kaşlarını çattı. "Tam bir baş belası olacak. Her zamankinden daha çok."

Lily omuz silkti ama bu hareket daha çaresizdi. Sanki Tiff'in haklı olduğunu biliyordu ve durumu düzeltmenin bir yolu yoktu.

Anladığım kadarıyla Richard Farquar'ın yıllar önce o kaltaktan boşanmamış olması bir mucizeydi.

Henüz evden çıkmamıştı ve her nasılsa, her gün, iflas edeceğini bilmesine rağmen ve onu finanse eden benim kadının olmasına rağmen, kutular ortaya çıktı. Büyük kutular. Kendisinin bile olmayan bir serveti harcıyordu.

Tanrım, Farquar'ın boynunu selin altından kurtarmak için karanlık iş anlaşmalarına girmesine şaşmamalı.

Donavan Lancaster gibi bir puştla yatağa girecek kadar ona kaba davranmasına izin verdiği için ne kadar aptal olduğunu düşünerek homurdandım, "Ne yapacak? QVC'den daha fazla şey mi sipariş edecek?"

Evet.

Burun kraliçesi alışveriş televizyonunu severdi.

Sin kıkırdadı. "Alışveriş kanallarından mı satın alıyor?"

Tiffany'nin yanakları yandı. "Şaka yapıyorsun. Geçen hafta ona bunu yapmayı bırakmasını söyledim."

Lily omuz silkti. "Sanırım Conchita'dan sen dışarı çıkana kadar postaları mutfığa koymasını istedi." Tiffany elini kaldırıp gözlerini ovuşturmadan önce, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Emin bile değilim.

Onun hakkında ne yapacağımı."

Sin yumuşak bir sesle, "Yapabileceğin bir şey yok," diye cevap verdi ama eli kadının omuzlarında gezindi ve başparmaklarını ensesinde gezdirerek küçük bir masaj yapmadan önce bir tanesini kadının biraz inlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde sıktı.

İyi hissettiriyormuş gibi yukarı doğru kalktı ve bu görüntünün bana hiçbir şey hissettirmediğini

düşünmek beni eğlendirdi. Şimdi, eğer Lily bunu yapsaydı, sikim bir turna gibi sertleşirdi.

"Bir şeyler yapmak zorundayım. Bu Lily'nin parası, benim değil."

"Alışveriş kanalını satın almaya gücüm yeter, Tiff. Beni iflas ettirmeyecek."

Tiff uzandı ve burnunun kenarını çimdikledi. "Buradaki lanet olası anne kim?"

Lily homurdandı. "Senin değil. Yani, Laura ne yapacağını bilmeye ihtiyaç duyma konusunda çok zeki.

ya da valinin balosunda ne giyeceğini düşünürken, gerçek hayatla ilgili şeyler için mi? Bunun için tam olarak eğitilmedi, değil mi?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Hayır mı? Gerçek hayat için eğitim almak zorunda mısın?"

Lily dilini yanağına sokarak beni güldürdü. "Evet, öyle. Tam bir Güneyli dilber gibi. Etrafta dolaşmak için yetiştirilmiş."

"Aksanını duyamıyorsun," dedi Sin, ses tonu merak uyandırıcıydı.

"Hayır, babam ona bunun iş için kötü olduğunu söylediğinde hitabet dersleri aldı." Sin'in gözleri büyüdü ve onu suçlayamazdım.

"Baban anneni iş için kötü olduğu gerekçesiyle konuşma terapisine mi gönderdi?"

"Onun bir tür pislik olamayacağını hiç söylemedim. Onu seviyordum ama seninle birlikte olduğum için beni kovacağını bildiğimi söylememin hangi kısmını anlamadın?"

Sin iç çekti. "Boktan bir baba. Ben öyle olmayacağım. Karnındaki çocuğun Romeo ya da Juliet gibi bir özlemi olsa bile, o çocuğa şüpheyi yaklaştırmayacağız."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama büyüdüklerinde ve bizim gibi motorcularla yatmak istemeye başladıklarında fikrini değiştireceksin."

Sin yüzünü buruşturdu. "Tamam. Belki. Kahretsin. Bir oğlumuz olması lazım meleğim. Bunu ayarlayabilir misin?"

Ben kıs kıs güldüm, Lily ve Tiff de öyle. "Ne yazık ki," diye cevap verdi Tiff, "bu kararı verecek olanlar sizin küçük askerleriniz."

"Tanrım. O zaman sıçtım. Sıkım seni gösterene kadar beni yoldan çıkardı."

Tiff buna kıs kıs güldü ama Sin'in omzuna bir şaplak attı ve her nasılsa, Sin'in cehennemden gelen en pahalı kayınvalidesine sahip olacak olsa bile, kelimenin tam anlamıyla onun bir çöp olduğunu düşünen biri olsa bile, onlar için her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Onun için üzüldüm ve endişelenmem gereken bir kayınvalidem olmadığı için de üzüldüm, ama Tiffany'nin Sin'in bisikletinin arkasına tırmanışını izlediğimde, kolumu Lily'nin beline doladım ve "Paranı ağzının olduğu yere koyacak mısın?" dedim.

Bana baktı. "Ne parası?"

Dilini yanağına soktuğu ve nabzının attığı önceki pozuyla alay ettim. "Bu." Sırıttı. "Bu yanaktaki dilin görseliydi."

"Bana oral seks gibi göründü." Omuz silktim. "Öyle ya da böyle, yapacak mısın?" Gözleri kısıldı. "Bir şey yapmama izin verecek misin?"

Bakışları iyice yoğunlaştı, bunu yapmamak için aptal olmak gerekirdi. "Elbette." Yutkundu. "Bunu yapmam biraz zaman alabilir."

"Tamamdır."

"Hoşuna gitmeyebilir."

Homurdandım. "Lily, şeker memeli. Ben hallederim. Benimle hınzırca oynayabilirsin." Kollarımı iki yana açtım. "Bunların hepsi senin oynaman için."

Ondan istediğim gibi kıkırdadı, sonra elimi tuttu ve ısrar etti, "Hadi o zaman. Hadi başlayalım."

Eğer aletim sertleşmeseydi delirmiş olurdu, bu yüzden onu üst kattaki süitimize kadar takip ettiğimde, daha fazla yer kaplamak için genişleteceğimiz odalar - çünkü burası yeterince büyük değildi - yatağa uzandım, kollarımı bir kez daha açtım ve bana istediğini yapmasını bekledim.

Tavana baktım, o etrafta dolanırken hiçbir şeye bakmadım, ama görmek istemediğimden değil, çünkü istiyordum. Gerçekten görmek istiyordum.

Merak kediye öldürdü ve sadece cevap Link'i geri getirdi ve tüm bu saçmalıklar. Ama

gerçek şu ki, benden korkmasını istemiyordum.

Ufkunu genişlettiği her ileri adım, doğru yönde atılmış bir adımdı. Yatağın üzerine bir şey düştü ve onu görmek için başımı çevirdim.

Bir şişe kayganlaştırıcı, bir dizi anal boncuk ve bir popo tıkacı gördüğümde, gözlerim genişledi ve kalbim hızlandı.

Bu bokun ona göre olmadığını biliyordum.

Bakışlarını kendi bakışlarımla yakaladım ve "Emin misin?" diye mırıldandım.

"Daha önce de istedin ama henüz yapmadık." Ben daha bir şey söyleyemeden vücudunun yan tarafındaki fermuarı açmaya başlamıştı.

Sıradan bir hafta ortası akşam yemeği için bodycon elbiseyle yemek yiyecek bir kadınla çıkacağımı hiç düşünmemiştim ama evet, artık hayatım buydu.

Büyükannemin eski evinin üç katına sığabilecek bir yatak odası olan bu lanet olası malikâne gibi.

Elbise üzerinden kayarak göğüslerini ortaya çıkardığında ve külot giymediğinde burun deliklerim alevlendi. "Beni uyarmalıydın, şeker memeli."

Bana sırttı. "Bu hiç eğlenceli olmazdı, değil mi?"

Dilim damağıma yapışarak botlarımı tekmelemeye başladım, sonra ayağa fırlayıp kot pantolonumu ve tişörtümü çıkardım. Çoğunlukla evde olduğum için ve kapının arkasında asılı olduğu için çıplak olduğum anlamına geldiğinden ve o da çıplak olduğu için kesimi giymiyordum.

"Vay canına, çok sertleşmişsin," diye mırıldandı, eli sikimi şekillendirmeye geliyordu.

"Emin ol öyleyim," diye gürledim, o bana mastürbasyon yapmaya başladığında başım geriye düştü.

Ona öğrettiğim ve tam da ihtiyacım olan ritmi yakaladığında iç çektim. Sadece bir tutam zevk ve bir ısırik acı. Tırnaklarını şaftımın tabanına geçirmesini öğrettiğimde hiçbir şey düşünmemişti ve ondan taşaklarımı sertçe çekmesini istediğimde bunun garip olduğunu düşünmedi.

Bir bakireyle sikişmenin zevkleri.

Onlar boş tuvallerdi ve onlara ne öğretirseniz onu yaparlardı.

Mükemmellik.

Bitirdiğinde ön sperm sızdırıyordum ve "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sorduğunda Sinirlerini duyabiliyordum.

Onu suçlayamazdım. Kııcı söz konusu olduğunda garip davranırdı -doğal olarak- ve bu onun bizim için bir şeyleri değiştireceğini bildiğim bir yoldaki ilk adımdı.

Tek kelime etmeden yatağın üzerinde yuvarlandım ve ellerimi omuzlarımla, dizlerimi kalçalarımla altına koydum.

Bu manzara nefesini kesti ve kıcıma dokunduğunda, bunun hayal ettiği gibi gitmediğini hissettim, ama iyi boka hızlı bir şekilde ulaşmayı seviyordum.

Elbette onu öpebilir, boşalmasını sağlayabilir, rahatlatabilirdim ama

Lily'mi tanıyordum. O bunu istemezdi.

Yara bandını çıkarmak istedi.

Bir dahaki sefere farklı şeyler yapabiliriz. Oyuna kadar çalışırdık, ama şimdi? O bu işi bitirmek istiyordu, ben de beni becermesini istiyordum.

Kahretsin, bu boku sevdim.

Beni becerebileceği bir gün olup olmadığını merak ederken, elinin kıcımın çatlağından aşağı kaydığını hissettim. Bunu yaptığında ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bu şefkatli dokunuşu severek ürperdim.

Benimkinden o kadar farklıydı ki vücudum ona farklı bir seviyede tepki verdi. Tırnaklarını iç kıvrımın üzerinde gezdirdikten sonra onları birbirinden ayırdı ve her iki pençesini de derime batırdı.

Gördüğü her şeye tısladı, sonra kıcımın kıvrımlarına sürtündü.

Taşaklarım kalktı, sikim biraz daha sızdı ve ön kollarımın üzerine çöktüm, çünkü kadınının parmağının popoma dokunması?

Lanet olası cennet.

Kayganlaştırıcıya uzanıp onu çatlağımdan aşağı döktüğünde ürperdim ve parmağının ucunu içeri ittiğinde titredim.

Tırnağını hissedebiliyordum ve bu çok iyi bir his değildi ama acının ısırmasından hoşlandığım için ve o olduğu için çok kolay boşalabileceğimi biliyordum.

Parmağını daha fazla içime soktuğunda inleyerek parmağını içimde esnettiğini hissettim. Arkamı dönüp kolumun altından ona baktım ve yüzünü gördüm.

Bembeyazdı, yüzü kızarmıştı, teni ter içindeydi, sanki bu onun için bir tetikleyiciydi, ama aynı zamanda sanki beni tatmak istiyormuş gibi dudaklarını yaladı.

Tabii ki bu bende inleme isteği uyandırdı çünkü böyle bir şey olacağını bilseydim önce gidip duş alırdım.

Beni yalayacağı düşüncesi bile sikimi biraz daha ağlatmaya yetmişti. Hay sikeyim.

Alt dudağını ısırduğında inledim, gergin ve biraz da kendinden geçmiş olduğunu görebiliyordum ama bundan hoşlandığını da hissediyordum.

Bacaklarımı daha geniş açtım ve aletim kalçalarımın arasında ileri geri sallandığında nefesini tısladı. Bir sonraki saniye, parmaklarını sikime doğru kaydırmadan önce taşaklarımı diğer eline aldı ve beni bu yeni pozisyonda mastürbasyon yaparken çekiştirdi.

Lanet olsun!

Parmağını çıkardığında inledim, ama içime sokulan anal boncukların basıncı beni bir kez daha titretti. Biraz içeri itti, sonra hepsini almamı sağlamadan önce en küçük topa kadar dışarı çekiyordu.

O anda bu konuyu araştırdığını anladım çünkü hiç tereddüt etmeden hareket etti. Hem de hiç.

Kontrol ondaydı, bu da beni şaşırttı. Özellikle de ben kontrolün tam tersi olduğum için. Zaten ter içindeydim ve kaslarım zaman zaman içinden elektrik akımı geçiyormuş gibi seğiriyordu ve boncuklar derine girdiğinde parmağını kıcıma sokup sarsmaya başladığında, prostatımı bulmaya çalıştığını biliyordum. Doğru yapmıyordu ama bu harika hissettirirken teknik konusunda tartışmayacaktım.

Onu bulmaya *çalışmak* istediği düşüncesi bile dişlerimi ön koluma gömmeme neden oldu, çünkü gerçek şu ki bir inilti çıkarmak istemiyordum, bir ses çıkarmak istemiyordum, çünkü eğer yaparsam, zevk seslerim babası ona dokunduğunda acı çeken seslerine benzeyebilirdi ve bu istediğim son şeydi.

Hızını artırdığında inledim ve nasıl patlamadığımı asla bilemeyeceğim.

Onu çıkardı, boncukları bir sıçramayla yere fırlattı ve aniden orada bir tıkaç vardı.

Küçük değildi, kesinlikle bir başlangıç değildi ve ne alabileceğim hakkında bir konuşma yapmamız gerektiğini tahmin ettim, çünkü bu çok küçüktü, ama yine de onu içeri iterken cennet gibi hissettim.

Sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü bacaklarımın arasındaydı, yatağa uzanmıştı ve ağzı sikimin etrafındaydı.

"Siktir!" İnledim ve amına batar gibi dudaklarına batmaya başladım, ama biliyordum ki

Başka bir şey hissettiğimde dikkatli olmak zorundaydım.

Yavaşça içine doğru iterken ürperdim, ama fişin üstündeki küçük halka çekmeye başlamadan önce bunu sadece birkaç kez yapmama izin verdi.

O anın yoğunluğu retinalarımda lanet bir ateş yaktı ve hafifçe öğürmeye başladığını duyabilsem de, kıcıımı becermeye devam ederken, fişi içime daha sert, daha hızlı iterken her şeye kayboldum. Ben onun dudaklarını becerirken, o da fişi olabildiğince derine sokuyordu.

Patladığımda gerçekten öğürdüğünü duydum, ama üzerinden yuvarlanmam gerektiği halde yapamadım, yapmadım. Kör olmuştum. Dudaklarının arasına gömüldüğümde bana sadece onun verdiği zevki arıyor, verebileceği her şeyi istiyordum.

Vücudumun üst kısmı şilteye çarparak yere düştüğümde, ancak o zaman ne yaptığımı fark ettim. Sırt üstü döndüm, sinmiş, ağlıyor olmasından korkuyordum, ama onu orada yatarken gördüm, hala çırpınıyordu, sadece gözleri yarı kapalıydı ve elleri bacaklarının arasındaydı.

Parmaklarıyla kendini becermesini izlerken burun deliklerim açıldı.

Mucizeler oldu, çünkü aletim tekrar sertleşti, özellikle de vücudum tıkaçın varlığına tepki verdiğinde ve ona doğru hareket ederken tabanın etrafından sıkıca tuttum, kendimi bacaklarının arasına yuvarladım ve evimi aradım.

Gerilmedi, donup kalmadı bile, hatta ucu dudaklarının arasına girdiğinde iç çekti.

Ve o anda eve kayabileceğimi biliyordum.

Yapabilirdim.

Mutluluk olurdu.

Cennet.

Ne olmazdı ki? O hazır değilken ondan bir şey aldığımda yaşanacak cehennem.

Bu yüzden, beni öldürse bile geri çekildim ve içine kaymak yerine, onu boşaltmak için aletimi kullandım.

Saniyeler içinde, etrafımda kremleniyordu, beni tekrar baştan çıkarıyordu, ama ondan kaçtım.

Yapmak zorundaydım.

Bu işi berbat etmeyecektim. Ne şekilde olursa olsun. Onun sınırlarına saygı duymak, güvenini kazanmak, değişimi kucaklamasına yardımcı olmak, bana aşık olmasını sağlamamın üç yoluydu. Peki ya Lily'nin aşkı? Dünyamda onsuz yaşayamayacağım tek şey.

Tiffany

DARBE müziği beni rahatsız etmedi.

Aslında hoşuma gitti.

Sarhoşluğu çoktan geçmiş bir grup adamın gevezelikleri ve bağırışları mı? Bu beni eğlendirdi.

Bilardo masalarında dans eden sürtükleri mi? Ağızları görmeme gerek olmayan siklerle dolu olanları mı? Bütün delikleri tıka basa dolu olanları mı?

Öyle bir şans yok. Komik miydi? Hissetmiyordum.

Lily elimi tutup beni derme çatma dans pistine doğru çekerken kulağıma, "Bırak artık," diye bağırdı.

Ona izin verdim, çünkü bana gülümsüyordu ve lanet olsun, bu benim en sevdiğim şarkılardan biriydi.

Anna of the North'un bir MC'nin çalma listesine nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şikayet edecek değildim.

Bazıları dans eden, bazılarını tanıdığım, bazıları ateş eden, bazılarını tanımadığım kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalığın yanından geçtik. Kesikler ve yamalar gördüm, burada kardeş olmayan West Orange'lı insanlar ve gözüme çarpan Prez'i gördüm, beni kesmeden önce bir saniye boyunca düşünceli bir şekilde bana baktı - umursadığımdan değil. Dalaşılacak bir adam değildi ve tavrımın bazen insanları kızdırabildiğini biliyordum, bu da bana *birilerinin* benim hakkımda hikayeler anlattığını söylüyordu.

Lily ellerimi kaldırdığında, ben doğru olanı yaparak her şeyi berbat etmeden önce üniversitede yaptığımız gibi dans etmeye başladığımızda hepsini unuttum. Nostaljik hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilerek birbirimize sırtttık, ağır, nabız gibi atan synth ritmi iliklerime işledi, dönerken ellerimizin diğerinin kolundan aşağı kaymasına izin verdik.

Müzik kesildi, daha sert bir şeye geçildi, sonra Sin ve Link'in aynı anda "Diğer lanet şarkıya geri dönün" diye homurdandığını duydum.

Güldüm ve Lily'nin kıkırdaması kalbimi ısıttı.

"Lovers" tekrar başladığında, dans ritmine dönüşen hafif çınlama sesleri boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin müziğe kendimi kaptırdığımda dağılmasına neden oldu, erkeklerimizin odağın bize kaymasına neden olmasını umursamadım bile, sadece şarkıya daldım, yirmi iki ve yirmi üç yaşlarında hiç o kadar yaşlı değilmişiz gibi tekrar yirmi yaşındaymışız gibi dans ettim.

Şarkı gittikçe yükseliyordu ve Link ya da Sin'in sesi açtığını anlamam gerekiyordu.

Birbirimizin etrafında dolaşırken, bunu cinsel olarak değerlendirip değerlendirmediklerini merak ettim. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Olsa olsa, gece kulüplerinde herhangi bir erkek dirsek atıp bizi kendisiyle dans ettirmeye çalışmadan dans edebilmek için yapmıştık.

Erkeklerin bunu yapmasından nefret ederdim, Lily de -şu anda benim için aşikâr olan nedenlerle- bu yüzden birlikte dans etmeye başlamıştık ve dürüst olmak gerekirse, bebek sayesinde sınırlarımı gevşeten hiçbir şey olmadığı için, onun beni desteklemesine ihtiyacım vardı.

Şarkı sona erdiğinde, Sin ve Link yaklaştığında şaşırmadım. Hoparlörlerden farklı bir şarkı geçti, çok ağır rock değildi ama elektro-pop da değildi. Daha önce hiç duymamıştım ama ritim yükselmeye başlamadan önce Sin'in kollarına düşmeme ve onunla birlikte sallanmama izin verdi ve ona karşı kıvranmak bir gereklilikten öte bir zorunluluk gibi hissettirdi.

Ona karşı hareket ettiğimde, ellerinin beni tutuşunu sevdim. Kalçalarımı kavırıyor, vücuduma sıkıca tutunuyorlardı, böylece aramızda neredeyse hiç mesafe kalmıyordu. Ritim, sinirli olsa da nabzımı yükseltti ve dans etmekten içimdeki sıcaklığın, aramızda her zaman yayılan ısıya dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Ereksiyonu oradaydı, kalçama saplanıyordu ama bizi dans pistinden uzaklaştırmadı. Kaba bir şey söyleyerek bunun daha fazla farkına varmamı sağlamaya çalışmadı.

Sadece hissetmeme izin verdi.

Ona ne yaptığımı bilmemi sağladı.

Ve buna bayıldım.

Şarkı ateşli bir tona ulaştığında gözlerine baktığımda, bana karşı olan hislerini gördüm, ama onları da hissettim.

Bunu bana dokunuşunda, bana sarılışında, benimle dans edişinde ve etrafımdaki davranışlarında hissettim.

Bir motorcudan, tanıdığım diğer erkeklerden daha fazla saygı göreceğimi hiç düşünmemiştim ama işte bu yüzden klişeler berbattı. Neden bir anlamı olsun ki? Çünkü Sin tanıdığım en iyi adamdı.

biliniyor.

Ben de ellerimi kalçalarına gömdüm, dans ederken ona süttündüm, sonra müzik bittiğinde uzandı, yüzünü boğazıma dayadı ve beni oradan öperek titrememe neden oldu.

Ağzı kulağıma gitti ve lobunu ısırdı. Aletini hissetmek birden beni baştan çıkardı, ama insanların uluorta seviştiği bu yerde ne kadar az çekingenlik olduğundan yararlanarak aramıza girmeden kulağıma gürledi, "Sana bir içki getireyim mi?"

Ben surat asamadan Lily beni onun kollarından çekip aldı ve Sin kaşlarını kaldırıp sırtıtarak ona izin verdi. El salladım ve Lily'nin kucağına dönerek beni yerde sürüklemesine ve mutfağa giden koridora doğru götürmesine izin verdim.

Bar geceleri gündüz olduğundan çok daha iyi değildi. Karanlık, çok fazla kez sevişmek için kullanılmış mobilyalardan, bir şekilde duvara tünemiş bir bisikletten, bir sürü boktan, siyah deri kanepeden ve kimsenin oturduğunu görmediğim bir ton tabureden gelen çok sayıda günahı gizlemiyordu.

Yerler iğrençti -ayaklarım yapışıyordu- ve havada, şaşırtıcı bir şekilde ot değil tütün olan bir duman vardı.

Mutfağa girdiğimizde, bir hatunu beceren iki herifin yanından geçerken, Lily'nin başını sallamasına neden olan bir surat ifadesi takındım.

"Sen iffetli birisin," diye suçladı.

Ona kaşlarımı çattım, sonra inkâr etmek için ağzımı açtım ama belki de öyleydim. "Öyle olduğumu sanmıyordum," diye yavaşça cevap verdim ve dürüstlüğümlle onu şaşırttığımı biliyordum, çünkü benden uzaklaşıp buzdolabına yönelmeden önce bana birkaç kez göz kırptı.

Bana bir şişe limonlu çay fırlattığında, onu kaptım, açtım ve bir yudum aldım. Bar cehennem gibi sıcaktı ve Sin'in ardından onunla dans etmek iç sıcaklığımı tehlikeli bir dereceye kadar yükseltmişti.

"Bunu aşmalısın," diye tekrarladı, daha önce beni dans pistine sürüklediğinde yaptığı gibi.

"Neyi aşmak?" İtiraz ettim.

"Kulüp fahişeleri. Bu sadece hayatın bir parçası."

Ona kaşlarımı çattım. "Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kıs kıs güldü. "Evet. Sanırım öyle. Ama bunun seni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamıyorum." "Etmiyor."

"Evet, öyle." Yüzünü buruşturdu, sonra da işaret etti. "Limon emiyor gibi mi görünüyorum?"

Etrafa bakarken böyle göründüğümü söylediğini bildiğim için dilimi ona doğru uzattım.

"İçimdeki feminist ölüyor."

Lily omuz silkti. "Sence benimki değil mi? Ama bu bize bağlı değil, değil mi?"

"Buraya daha sık gelmemizi istiyorlar. Daha fazla partiye katılmamızı..." Omuz silktim. "Ya böyle görünüp buna alışacaksın ya da hiç gelmeyip bölücü bir çizgi yaratacaksın."

"Bunu takdir etmeyeceklerdir," diye uyardı Lily. "Burası için fazla iyi olduğunu düşünüyor gibi görünüyorsun."

Burnum kırıştı. "Hiç de öyle değil."

"O haklı." Ses derin ve sertti, dönüp Çelik'e baktım. Onu tanıımıyordum ama zaten burada kimseyi tanıımıyordum. Link'i bile... Tanrı aşkına, onunla yemek yemiş ve Lily ile onun evinde kalmıştım.

O beni selamlamadığı için ben de onu selamlamadım. Onun yerine omzuma vurdum. "Sana tepeden bakmıyorum."

"Sadece fahişeler mi?" Bunun üzerine mırıldandı.

"Bunu görebiliyorum." "Eğer görebiliyorsan, o zaman sorun ne?"

"Hoşuna gitse de gitmese de bu durum değişmeyecek." Gülümsemesi Sin'in kininin tam tersiydi. Onu öpmek değil, tokatlamak istiyordum. "Onaylamayan ilk Yaşlı Kadın olduğunu mu sanıyorsun?"

"Onları beceriyor olman umurumda değil," diye homurdandım, içkimden bir yudum daha alarak. "Siz piçlerin onlara bok gibi davranmasına izin vermeleri umurumda."

Lily öfkeleni. "Arkadaş edinmenin ve insanları yabancılaştırmanın yolu, Tiff."

Ona omuz silktim, sonra Çelik'e baktım. "Benden hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil. Sen Sin'i seviyorsun ve önemli olan da bu. Onun için en iyisini istediğimi bilmelisin ve onun arkadaşı, kardeşi olarak önemli olan tek şey bu."

Çelik bir an gözlerini kısarak bana baktı, sonra yavaşça başını salladı ve o da buzdolabına gitti. Ama kola, bira ya da bir parti için normal bir şey çıkarmadı, biraz yoğurt aldı.

Ne yoğurt ama.

Seçimi karşısında şaşırılmış bir halde bir süre kaba baktım, ama kapağı açıp karışımdan bir miktar kaşıkla ağzına atmaya başlayınca benimkinin de sulanmaya başladığını hissettim.

Ona değil, yoğurda. Hay
sikeyim.

Birdenbire açlıktan ölüyordum.

İkisini de iterek buzdolabına yöneldim ve içindekilere baktım.

Bu yerde gördüğüm kadar çok yemeği daha önce hiç görmemiştim ve burada kaç adam olduğunu ve kaçının günlük olarak beslendiğini düşünürsek, buna uyuyordu, ama yine de.

Yoğurt kaplarını bulduğumda bir tanesini kaptım, ama sonra yanında büyük bir paket sucuk gördüm.

Normalde sadece domuz eti ve sarımsak kokusu bile midemi bulandırmaya yeterdi ama yoğurdun yanında ağzım sulandıysa da sucuğun yanında bu hiçbir şeydi.

O kadar uzun süre baktım ki Lily de benimle birlikte buzdolabına girdi ve "Dışarı çıkmaya falan mı korkuyorsun?" diye alaycı bir şekilde fısıldadı.

Dudağımı ısırarak düşüncelerimi işlenmiş etten uzaklaştırdım ve kendimi yoğurtla yetinmeye zorladım.

Çevresel nedenlerden dolayı vejetaryendim ve etli bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu. Bu saçmalığa duyduğum ani arzu, suçluluk duygusuyla omuzlarımı çökertti.

Aynı nedenle süt ürünlerini kesmeye çalıştım ama bu konuda kendime o kadar yüklenmedim. Hindi pastırması olmadan yapmak yeterince zordu. Dondurma yok mu? Hiç mi? Evet, bu çok acı verici bir kayıptı.

Buzdolabının önünden çekildiğimde, itiraf etmeliyim ki aklım sucuktaydı, bu yüzden Çelik "Ne diyordun?" diye homurdandı.

Ona sadece göz kırptım. "Ha?"

Bana kaşlarını çatı. "Narnia oradan falan mı geçiyor?"

Ben de ona kaşlarımı çatı. "Boktan bir tavrın var."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık verdi, ama bunu söylerken bana sırtıyordu.

Öfkelenim, sonra yoğurt ve iğrenç etten önce konuştuğumuz konuyu düşündüm - bunu

gerçekten eve götürmek zorundaydım - dikkatimi çekti.

"Bu şekilde yaşamaları doğru değil."

"Peki buna kim karar veriyor? Onlar mı yoksa sen mi?" Çelik, kaşığı yoğurt kabına sokup karıştırmaya başlarken gürlledi.

"Onlar," diye mırıldandım, aklım hâlâ buzdolabındaydı.

Lily beni yanımdan dirsekledi. "Peki sorun ne?" "Benim sorunum, onların değil." İçimi çektim.

"İyi misin?" Uzandı ve elinin tersiyle alnıma bastırdı. "İyi hissediyor musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, ben iyiyim!"

"Normalde bir tartışmadan bu kadar kolay

vazgeçmezsin." "Ama bu farklı."

Çelik başını yana eğdi. "Benden korkuyor musun yoksa?"

Homurdandım. "Hayır."

Lily bir kahkaha attı ama açık sözlülüğümün onu her zaman eğlendirdiğini biliyordum. Diplomatik olabilirdim ama bunlar diplomatik zamanlar değildi.

"O zaman neden sessiz kaldın? Sana ayak uyduramayacağımı falan mı sanıyorsun? Sırf havalı bir doktor olduğun için-"

Bu bir anda patladı.

Boştaki elimi kaldırdım ve ona dedim ki, "Hey, ben doktor değilim. Eğitimimi tamamlamadım. Yüksek lisansımı bile yapmadım, hele doktoramı hiç-"

Çelik'in ağzı gerildi. "O zaman neden tartışmayı bıraktınız?"

"Seninle tartışmamı mı istiyorsun?" Sorunun ne olduğunu anlayamamış bir şekilde karşı çıktım.

Lily'ye baktığımda onun da kafasının karışık olduğunu görebiliyordum ama Steel'in kızgınlığının nereden kaynaklandığını bilmediği için omuz silkti. Steel'i ve diğer kardeşleri en az benim kadar tanıyordu, çok değil. Donovan'ın MC'nin düşmanı olduğu düşünülürse, Link onu açıkça kendi kızı olarak ilan edene kadar ondan uzak durmaları belki de mantıklıydı. Bu onunki gibi benim ilk partim olmasa da, Sin'in kadını olarak buraya ilk kez geliyordum ve daha en başından kötü bir izlenim bırakacağım belliydi.

Steel'in onu Sekreter olarak ilan etmesi ve konseyde yer alması bana onun burada nüfuz sahibi olduğunu gösterdi. Yani, onu kızdırmamalıydım.

Görünüşe göre bu not beynime işime yaramayacak kadar geç ulaşmıştı. Boğazımı temizledim. "Buzdolabında sucuk var."

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Sucuk var. Buzdolabında. Onu istiyorum." "Yani? Ye onu."

Lily homurdandı. "O vejetaryen."

Gözlerini kırıştırdı. "Ah." Sonra bakışları karnıma kaydı ve yüzüne yumruk atma isteği uyandıran o kendini beğenmişlikten eser kalmadan hafifçe sırtıttı. "Sin'in baba olacağına inanamıyorum."

"Hayır mı? Nasıl olur?" Bu adamların hepsi birilerini aile yoluna sokmak için ne gerekiyorsa yeterince yaptı, bu kesindi.

"Kendi yaşadıklarını bir çocuğa asla yaşatmayacağını söyledi." Gerildim. "Ne yaşadı?"

Bana temkinli bir şekilde baktı ve sözlerini ölçtüğünü biliyordum. "Annem onu çoğu zaman beslemezdi.

Buraya geldiğinde yarı cılız yarı iri yarı biriydi." Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Eskiden yemek için kavga ederdik."

Bu adam tek satırlık cümlelerin kralı falan mıydı?

"Yemek için kavga mı ederdi?" Benimle Mandarin dilinde konuşuyormuş gibi hissederek tekrarlardım. Çelik omuz silkti. "Fakirdi. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapardı."

Lily'nin eli benimkini tuttu ve o sıktıkça kalbimin de aynı şeyi yaptığını hissettim.

Tanrım, Sin'in çocukluğu beklediğimden çok daha kötü geçmişti.

Kutsanmış olduğum bir gerçektir ve Lily'nin tedavisi karşısında, bunun zenginlikle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin sevgiyle ilgili olduğunu biliyordum, bu da beni ailem için çok minnettar kılıyordu.

Babamı kaybetmenin acısı içime çökmüşken, erkeğime acımaya başlamışken, geçmişini telafi etme ihtiyacı ruhumun derinliklerine işlemişken, o köşeyi dönerek ortaya çıktı, bakışları beni arıyormuş gibi sağa sola savruluyordu. Link onun arkasındaydı ve Lily'ye odaklandığında Sin bana doğru ilerledi.

Yoğurt yemeye devam eden Çelik'e baktığında kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Yalan da olsa başımı salladım. "Evet, her şey yolunda."

Steel'in bakışları bana doğru yönelmişti ama onu da görmezden geldim ve kollarını belime dolayan Sin'e döndüm.

"İçerisi senin için çok mu sıcak?" Link beni şaşırtarak sordu çünkü benimle pek konuşmazdı.

Bunun söylenmemiş bir kural mı yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildim. Sin de Lily ile neredeyse hiç konuşmuyordu. Eğer durum buysa bu değişmek zorundaydı. Lily benim en iyi arkadaşımdı, bu da Sin ve Link'in birlikte çok zaman geçirecekleri anlamına geliyordu.

"Evet ve acıkmaya başladım."

Sin mırıldandı. "Sen yemeğe başla o zaman," diyerek bulaşık makinesinden bir kaşık almak için uzaklaştı. Yoğurdumun kapağını açarken Link'in Lily'ye "İyi misin şekerim?" diye soruşunu dinledim.

Lily'nin bakışlarındaki küçük pırıltıyı görmeme rağmen, bu sevecenlik karşısında gözlerimi devirdim.

Onun gibi birine ihtiyacı vardı. Bir şekilde ham ve kaba, ama sıcak ve açık, verici. Sabırlı, neye sahip olduğunu bilen ve bunun kıymetini bilen birine.

"Beklediğimden biraz daha cinsel," diye cevap verdi küçük bir kahkaha atarak. "Ama her şey yolunda."

Bana bir bakış attığında buna kıs kıs güldüm. "Yani bir erkek kardeş parmaklarını şıklattığında koca kışlı kadınların dizlerinin üstüne çökmesini beklemiyor muydun?"

Lily yüzünü buruşturdu. "Hayır, şok oldum."

"Peki neden bana bu konuda bok atıyordun?" Şikayet ettim.

"Çünkü hoşuma gitse de gitmese de bunu yapmaya devam edecekler ve ben istiyorum ki-" Sözünü yarıda kesip yanakları pembeleştiğinde Link, "Neyi istiyorsun, aşkım?" diye sordu.

"Erkek kardeşler benden hoşlanıyor," diye itiraf etti utangaç bir tavırla ve bu itiraf karşısında omzunu büktü.

Liseden beri yaptığım gibi biraz dikkatleri onun üzerinden çekmek için olsa da, "Kardeşler beni sevmese de umurumda değil" derken aynı zamanda gerçeği de ifade ediyordum.

Sin bir kahkaha attı. "Bu beni şaşırtmadı."

Çelik kaşlarını kaldırdı. "Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsınız."

"Kendini bir sinek olarak görmek ne kadar da uygun," diye tatlı bir şekilde karşılık verdim,

gözlerini devirdiğinde ona sııttım. "Benden hoşlanmaman umurumda değil, çünkü ben neysem oyum," diye açıkladım. "Ve Lily, sen harikasin. Eğer senden hoşlanmıyorlarsa, kahretsin. Ben senden hoşlanıyorum, Link senden hoşlanıyor ve Sin de senden hoşlanıyor. Önemli olan tek şey bu."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama gözlerinin derinliklerinde sözlerimin hoşuna gittiğini gördüm. "Teşekkürler, Tiff." Ona göz kırptım. "Arkadayım, bebeğim. Her zaman."

Sin beni kollarının arasına aldığında kolayca bıraktım. "Benimkini aldın mı?" diye homurdandı, sesi derindi. Ruhunun derinliklerinden.

Kendimi onun kollarına bıraktığım kadar kolay bir şekilde ona baktım, kalbim gözlerimin içindeydi ve ona gerçeği söyledim.

"Her zaman."

ON

SİN

"NE HALT EDİYORSUN SEN?" Kapıyı açarken Tiff ciyakladı, sonra kapattıktan sonra arkama yaslandım.

Omuz silktim. "Sana eşlik ediyorum."

Dizlerini birbirine yaklaştırırken bana kaşlarını çattı. "Bir bardağa işlemek için arkadaşına ihtiyacın yok."

Bu beni kıs kıs güldürdü ama gözlerimi dikip önüme bakmaya devam ettim. "O kadar uzun süredir buradasın ki pencereden atladığını düşünmeye başlamıştım."

"Komutla işeyemem." Yüzünü buruşturdu. "Senden yapmanı isterdim ama bu amacımı boşa çıkarırdı." "Evet, birazcık," dedim ona, çok eğlenerek. "Sinirli bir işeyici olduğunu bilmiyordum."

"Ben değilim."

"Yirmi dakikadır burada olman aksini söylüyor bebeğim."

"O kadar uzun zaman olmadı, değil mi?" Tam zamanında dönüp ona baktığımda gözlerinin dehşetle açıldığını gördüm. "Hayır, olamaz."

"Öyle." Çenemi yana doğru eğdim. "İyi misin meleğim?" Bana göz kırptı. "Tabii ki iyiyim."

"Bebek konusunda gergin misin?"

"Belki." Burnunu kırıstırdı. "Bu her şeyi gerçek kılıyor."

"Daha önce de gerçektir," dedim usulca. "Bu bir şeyleri değiştirmeyecek."

"Sadece daha resmi hissettiriyor, sanırım." Tiff bir iç çekti. "Aptalca olduğunu biliyorum." "İnsan yetiştirirken hepimizin böyle olmaya hakkı var."

"Düzenli olarak yapıyorsun, değil mi?" diye alay ederek ona sırtıtmamı sağladı. Bir saniyeliğine paylaştık, aramızda her zaman çakan şimşek kıvılcımı, o bir doktor kliniğinde tuvalette oturuyor olsa bile, püskürmeye başladı.

"Evet, bunu alışkanlık haline getirdim," diye karşılık verdim, dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye doğru hafifçe eğildi. "Elimde olsa senin için işerdim. Sadece doktorun hormonlarımın söyleyecekleriyle ilgileneceğini sanmıyorum."

"Utanç verici." Bir kez daha iç geçirdi. "Bu sabah daha fazla içmeliydim."

"Çok çay içtin," diye hatırlattım ona.

"Bunun iki katını içmeliydim. Belki şimdi sorun yaşamıyor olurdum." Omuzlarını eğdi, ayaklarına bakarken kamburunu çıkardı. "Kendimi hiç anne olarak düşünmedim."

"Kendimi hiç baba olarak düşünmedim."

"Seni bir baba olarak görebilirim," diye mırıldandı, bakışları hâlâ ayaklarının üzerindeydi. "Çok sevecensin." Başını kaldırıp bana bakarken yanaklarında bir sıcaklık belirdi. "Bana her zaman sevildiğimi hissettiriyorsun." O

başını tekrar eğdi. "Korundum."

"Benimle her zaman güvende
olacaksın."

"Biliyorum." Dudakları büküldü. "Bu çılgınlığı katlanılabilir kılan da bu. Sen gelene kadar kendimi hiç anne olarak görmemiştim. Şimdi oluyor, ama sadece... çok yakında olacak, değil mi?"

"Evet, öyle bebeğim," diye mırıldandım usulca. "Çocuk sahibi olmayı düşünebileceğim tek kadın sensin."

İster şimdi olsun, ister on yıl sonra. Gerçi o zamana kadar yaşlı bir piç olurum."

"Herkes beni senin şeker bebeğin sanırdı," diye şaka yaptı ve onun daha cıvıl cıvıl olduğunu görmek beni gülümsetti. Daha çok gerçek kişiliği gibi.

"Bununla başa çıkabilirim. Dürüst olmak gerekirse meleğim, herkes zaten böyle düşünüyor." Güldüm. "Ya da belki benim senin olduğunu düşünüyorlardı. Sen benden çok daha zengindin."

Homurdandı. "'Vardı' burada anahtar kelime." Göz kırptı. "Bununla başa çıkabilirim. Sen yakışıklısın." "Yakışıklı mı?" Tükürdüm.

"Evet. Sen de biliyorsun. Şu yatağa gelen gözler mi? Nefis." Benim şaşkınlığım karşısında sırtı genişledi. "Yüzündeki ifadeyi görmelisin."

"Şurada bir ayna var, hareket etmeme değer mi?"

"Hayır, yaklaşırsan tuvalette bana daha yakın olursun." Plastik bardağı tutmayan eliyle yüzünü kapattı. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"*Hâlâ* burada olduğuna
inanamıyorum." "Bir bardağa
işemeyi dene."

"Daha önce hiç çiş testi yaptırmak zorunda kalmadığımı mı sanıyorsun?" Bir kahkaha attım.

"Angel, bir motorcuyla uğraştığını biliyorsun, değil mi?"

"Bana hapse girdiğini hatırlatmak için mükemmel bir zaman," diye mırıldandı oflayarak. "Sadece kabahatlerden." Ona sırttım. "Pinkie söz veriyorum."

"Bahse girerim." Gözlerini devirdi. "Yaptıysan sorun değil ama anneme söylemeyelim mi?" "Anlaştık. Zaten benimle yeterince sorunu var."

Yutkundu. "Oh."

"Oh mu?"

"Sanırım artık gidebilirim."

"Öyleyse git," dedim omuz silkerek.

"Eww! Olmaz öyle şey! Dışarı çık. Seninle burada işemem."

"Daha önce de ben duştayken banyoyu kullanmıştın," diye karşılık verdim, mantığıyla eğlenerek.

"O zaman sen duştaydın ve akan su benim tuvaleti kullanırken çıkardığım sesi örtüyordu. banyo," diye tısladı, elini bana doğru salladı. Elbette fincan uçtu ve o da inledi.

"Sen doğum yaparken odada olacağımı biliyorsun, değil mi?" Öne doğru yürüyüp kabı kapattım gibi ona uzattım.

Mırıldanarak, "Teşekkür ederim," diyerek kapı.

"Öyle değil mi?" Dalga geçmediğimi bilmesini isteyerek tekrarladım.

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdanarak karşılık verdi.

"Güzel. Ve bu arada, bir ev kadar büyüdüğünde, bacaklarını tıraş etmene falan yardım etmem gerekecek."

"Evet, öyle olsun *o zaman*. *Hâlâ* standartlarım var, umutsuzca ihtiyacım olana kadar onları çiğnemeyelim, olur mu?" Homurdandı. "Şimdi olduğu gibi mi? Yani, *hâlâ* mesanemi kontrol

edebiliyorken defolup gidelim."

"Eğer bir sik olsaydım-"

"Ki öyle değilsin," diye homurdandı, yanakları eskisinden daha da pembeleşmişti.

"Hayır, ama eğer olsaydım, sadece bir noktayı kanıtlamak için burada kalırdım." "Neymiş o? Senin bir pislik *olduğunu* mu?"

Ona göz kırptım ama kapıyı açmak için arkamı döndüğümde, "Hayır, her parçanın bana ait olduğunu ve yaptığımız, sahip olduğumuz hiçbir şeyin o kadar iğrenç olamayacağını kanıtlamak için..." dedim.

Böylece yanından ayrıldım ve ona ihtiyacı olan mahremiyeti sağladım. Sadece onun yanında olduğumu bilmesini istedim.

Ne olursa olsun.

Keira'yı, Storm'un Yaşlı Kadını'nı, Cyan'ı taşıdığı zaman görmüştüm. O zamanlar onun için yaptığı şeyler aklımı başımdan almıştı. Sabah bulantısından kusarken saçlarını tutacağım birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Gecenin üçünde ona ihtiyacı olduğu için dondurma bulacak biri olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama bu sadece hayal gücünün sınırlı olduğunu kanıtlıyordu. Çünkü işleri yoluna koyan o kadını bulduğunuz anda, tüm o çılgınlıkları ve daha fazlasını yapardınız.

Aslında, bunu dört gözle beklersiniz.

Ve eğer bu delilik değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Tiffany

"TEŞEKKÜRLER."

Bana bir bakış fırlattı. "Ne için?" "Bugün orada olduğun için."

Dudakları en tatlı gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu kaçıracağımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Hayır, beklememin nedeni buydu. İsteyeceğini biliyordum ama bunu istediğin için teşekkür ederim. Çünkü

bu şekilde olmak."

Başını yana eğdi. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Evet, biliyorum. Minnettarım ve bunu bilmen en doğrusu. Bu işler böyle yürüyor, değil mi?"

Yumuşak bir sesle söyledim. "İletişim mi?"

"Öyle, ama kalbimi kıracaksın meleğim, çünkü bana neden teşekkür ettiğini biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni babanla kıyaslıyorsun."

"Aslında değilim," dedim ona, kızgın değildim çünkü mantığını anlamıştım. "Annem bir daha hiç hamile kalmadı. En azından hatırladığım kadarıyla. Annem hastanede yattığı iki seferde de onunla birlikte koğuştaki kamp kurdu."

Mırıldandı. "Ah, yani onun gibi olduğum için minnettar mısın?"

Eğilip parmaklarımı boynunun arkasındaki solgunluğun üzerinden geçirirken bu soru beni kıs

kıs güldürdü. "Bebeğim, sen babama hiç benzemiyorsun."

"Küçük kızlar babalarıyla evlenir sanıyordum."

Burnum kırıştı. "Bu çok basit bir bakış açısı, ama evet, toplumsal cinsiyet rollerinin ilk temsilcilerimiz gibi eşler arama eğilimimiz var."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Küçükken annene hiç aşık olmadın mı?"

Homurdandı. "Sikeyim hayır. Küçükken onun bir amcık olduğunu biliyordum. Yıllar geçtikçe bu fikrim pek değişmedi."

Kalbim onun için acıyordu. "İyi bir anne olacağıma söz veriyorum."

Elimi tuttu ve kucağına çekti. Kanepesinde oturuyorduk, Netflix'te en sevdiğim dizi-Disenchantment oynuyordu ve ben ona doğru kıvrılmışım, dikkatim diziden çok onun üzerindeydi.

Bugün bir yıldız gibiydi. İçeri daldığında banyoda çılgına dönmüştüm ve o beni gülümsetmiş, sakinleştirmiş ve bir şekilde doktorun ihtiyaç duyduğu örneği sağlamama yardımcı olmuştu. Sonogram için oradaydı, doktor dokuz haftalık hamile olduğumu doğruladığında elimi tuttu ve biz sadece...

Lanet olsun, her şey için birlikteydik.

Bunu beklemiyordum.

Yani, ne beklediğimi bilmiyordum, sanırım. Sadece bunu değil. Onun bir motorcu olmasını.

Mide bulandırıcı falan olması için. Ya da ilk sonogram makinesi çalışmadığında doktor başka bir ekipman getirmek zorunda kaldığında kavgacı olması.

Klişeleştirmenin yanı sıra, neden böyle düşündüğümünden bile emin değildim. O bir motorcuydu, bu yüzden mi kibirliydi?

Bundan daha iyisini

biliyordum. Günah'ı

biliyordum.

İş hayatında sert biriydi ama bunu hak etmeyen insanlara karşı asla böyle davranmadığından emindim.

"O güzel gözlerinin arkasında neler oluyor, hmm?"

Yüzümü avucunun içine ittiğimde iç çektim. "Hiçbir şey." "Yalan söyleme meleğim." Dudakları kıvrıldı.

"Sorun yok."

"Neymiş o?"

Sırıttı. "Motorcu olduğum için böyle olmamı beklemiyordun herhalde."

İnkâr etmek istedim ama yapamadım. Elinden uzaklaştım ve yüzümü omzuna bastırdım. "Özür dilerim. Tam bir kaltağım."

"Hayır." Dudakları büküldü ve ona ettiğim hakarete alınmadığını gösterdi. "Sadece bana ve bu hayata henüz alışamadın."

"Ama öyleyim. Kesinlikle öyleyim," diye mırıldandım, onun anlayışıyla suçluluk duygum daha da arttı. Kızmadığı ya da kırılmadığı için çok mutluydum ama kızmaması beni daha da kötü hissettirdi. Haklı olarak da öyle, bana hep aynı şekilde davranmıştı, sanki değerliymişim gibi.

"*Bana* alışkınsın. Motorcu olmama değil." Omuz silkti. "Anlıyorum. Başlangıçta kendi içimizdeydik, şimdi kulüp dünyamıza daha fazla giriyor. Bir şeyler duyuyorsun, görüyorsun, hoşuna gitmeyen şeyler... Anlıyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Bu yüzden kendimi bir sürtük gibi hissediyorum ve bu yüzden minnettarım. Bugün bana karşı çok iyiydin, Sin. Çok iyiydin. Bunu kimseden beklemezdim ama sen bana bunu verdin. Her şeyi berbat ediyorum ama sadece sen olduğun için teşekkür etmek istedim." Geçenlerde Lily'ye de aynı şey için teşekkür etmişim ama babamı kaybetmek? Bu her şeyi bir perspektife oturttu.

Baş belası olsanız bile etrafta kalanlar takdiri hak ediyordu.

Başımın tepesini öpmeden önce tek söylediği "Başka bir şey olamam ki," oldu. "Rol yapmak istemiyorsan tabii. Bunu yapabilirim."

Kıs kıs güldüm, benimle dalga geçtiği ve alınmadığı için minnettardım. Hakarete uğramış olsaydı onu suçlamazdım. "Evet, ne gibi giyinmemi istersin?"

"Bunun cevabını duymak istediğinden emin değilim," diye gürledi ve karnına bir tokat attığımda, yukarı doğru kıvrılıp oturma pozisyonuna geçerken bir kahkaha attı ve bu sırada kahkahalar atıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Aklından geçen her neyse onu bu kadar gıdıkladığı için onunla birlikte kıkırdayarak sordum.

"İlk aklıma gelen," diye geveledi ve ben de şaşkınlıkla ona baktım çünkü yüzü gülmekten kıpkırmızıydı.

"Oh adamım, şimdi benimle paylaşmalısın."

"P-P-P-Princ-cess," diye homurdanmayı başardı. "F-F-

Fionna." Ona bön bön baktım. "*Shrek*'teki prenses mi?"

"Evet." Hırıltılı solumaya başladı ve kendini kanepeye geri attığında ağzım açık kalmaya devam ettim.

"Ogre fetişin falan mı var?"

Biraz daha kükrediğinde kıs kıs güldüm ve ona neler olduğunu merak ettim. Tanrım, gülme gazı falan mı kokluyordu?

Onu görünce dudaklarım seğirmeye başladı çünkü bu bulaşıcıydı. Onu daha önce *hiç ama hiç* böyle görmemiştim ve kahretsin, bunun nedeni beni vurdu.

O mutluydu.

Mutluydu.

Tanrım.

Onunla birlikte gülmeye başladığımda bile gözlerim yaşlarla doldu.

Onun mutlu olması beni de mutlu ediyordu ve kahretsin, bunun gerçekten aşık olduğum anlamına geldiğini anladım, çünkü bu dünyadaki en güzel duyguydu. İkimiz için de her şey mükemmel bir uyum içindeydi, öyle ki böyle gülebiliyor, benimle böyle özgür olabiliyordu ve bu beni daha önce hiç hissetmediğim kadar saf bir neşeyle dolduruyordu.

Daha önce de ilişkilerim olmuştu ama erkekler bana hiç böyle hissettirmemişti. Eski erkek arkadaşlarımdan hepsi muhtemelen kariyerlerinin başındaydı, çoğu beyaz yakalı profesyonellerdi, ama hiçbirisi Sin'in bugün yaptığı gibi benimle doktorun ofisine gelmezdi.

Olsa olsa, beni kürtaj için yönlendirirlerdi. Hatta bunun için bana para bile vermeyebilirlerdi.

Ama bu adam, bu güzel, güzel adam, birlikte yaptığımız bu çocuğu istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, bunun için heyecanlıydı. Ekranda kalp atışlarını gördüğünde gözleri sevinçle parlamıştı ve randevumuz için koridorda beklerken sakinliği kişileştirmişti, sinirlerimi katlanarak hafifletmişti çünkü ben bu kadar gerginken onunla birlikte olmak çok rahatlatıcıydı.

Onunla ilgili her şey benim için biçilmiş kaftandı ve bu da zengin bir çocuk, babasının kızı bir prenses olarak doğmuş olabileceğim anlamına geliyordu, ama kalbimde?

Ben bir motorcu kaltağıydım çünkü *bu* motorcunun kaltağıydım.

Dudaklarım bu düşünceden memnun bir şekilde kıvrıldı ve Sin sonunda kendini kontrol altına almaya başladığında kendimi ona doğru fırlatmaktan başka çarem kalmadı.

Bu motorcu babam, bu kadar sert salladığı için sözlü bir teşekkürden daha fazlasını hak ediyordu ve ben de ona minnettarlığımı kelimelerden daha fazlasıyla göstermekten çekinmiyordum.

ON BİR

SİN

Boş odaya baktım, yıllar boyunca biriktirdiğim eşyaların bulunduğu kutulara göz gezdirdim ve onları boşaltma ihtimalinden dehşete düşmek yerine heyecanlandım.

Evet,
gerçeküstü.

Ama bu?

Bebegin odası olacaktı.

Lanet olsun, gelecekte burada bir çocuk olacaktı. Yedi ay hiçbir şeydi, göz açıp kapayıncaya kadar geçecekti ve yakında mini bir Tiff ya da mini bir Padraig etrafta dolaşacaktı.

Bu düşünce beni mutlu etse bile kafamı karıştırdı. Çok da mantıklı olmadığını bildiğim bu düşünce iyi anlamda berbattı.

Dünyanın hala dönüyor olması garipti ama bu evin içinde, kendi dünyamda mutluydum. Benim dünyamla. Tiffany'nin artık bir parçası olduğu bir yer.

Sürgünden önce de birbirimize uyum sağladığımızı biliyordum ama buraya dönmek bunu doğruladı. Birbirimizin hayatına sorunsuz bir şekilde girdik, sanki her şey koreografiyle hazırlanmış gibi birbirimizin etrafında dolaştık. Birlikte yaşadığım en kolay 'oda arkadaşıydı'. Makyaj konusunda dağınık olsa bile. Kapı pervazına yaslanmış, mobilyaların nereye yerleştirileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Bebekler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bir ton şeye ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Storm'un çocuğu Cyan doğduğunda, henüz başkan yardımcılığına terfi edememişti ve her şeyin ne kadar pahalı olduğundan şikayet ediyordu.

Para sorun değildi ama alışverişe gitmemiz gerektiğini biliyordum. Bunun olasılığı beni tam olarak sevinçle doldurmadı.

Detayları düşünürken çenemi ovuşturdum, sonra bana doğru kaydığını hissettim, "Ne düşünüyorsun?" diye sorarken kollarını belime doladı.

Nefesi, yüzünü bana dayadığı sırtımı ısıttı ve bu çok iyi hissettirdi. Bana sarılma konusunda gergin olmamasını seviyordum. Bana gelme konusunda.

Bazı günler, sanki bu şekilde doğmuşuz gibi hissediyordum.

Erkek kardeşlerimin kadınlarıyla yaşadıkları saçmalıkların hiçbirisi olmamıştı. Ne aptalca tartışmalar, ne de çılgınca 'elde etmesi zoru oynamak'. Sadece anlaşıştık. En başından beri.

Bunun kader ya da onun gibi bir şey olduğunu söyleyebilirdim ama benim gibi bir pisliğin bunu hak ettiğinden emin değildim. Ben doğma büyüme bir günahkârdım. Arkamda Tiff gibi bir kadını hak etmediğim anlamına gelen şeyler yapmıştım ama o beni bulmuştu ve gitmeme izin verecek gibi

değildi.

"Ben Ohio'dayken neden bittiğimizi düşündün?" Yumuşak bir sesle sordum. "Düşündüğün şey bu mu?"

"Hayır, ama birden aklıma geldi."

İç çekti. "Çoğu erkek uzun mesafeyi iyi yapamaz." Omuz silerken göğüsleri sırtına batıyordu. -Bu konuda kesinlikle şikâyetçi olmayacaktı. "Sizin gibi kulüp fahişeleri ve diğer şeyler hariç. Ben sadece senin-"

"Ne yapardım? Seni mi bekleyecektim?" "Evet."

"Özgüvenin üzerinde çalışmamız gerekiyor." Sessizliğe gömüldü. "Ha?"

"Özgüvenin üzerinde çalışmalıyız," diye tekrarladım, "çünkü beklemeye değer olmadığını düşünmen senin hakkında çok şey söylüyor meleşim."

Cevap vermedi, ben de tek kelime etmedim. Bunun içime işlemesini istedim. Sonra tabii ki gömleşimdeki ıslaklığı hissettim ve ağladığını anladım. Arkamı dönmek istediğimde bana izin vermedi. Belimi daha sıkı sıktı, içime daha derin bastırdı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

"İsteddiğini biliyorum." Nefesimi içime çektim, kendimi ilk kez söylemeye hazırlıyordum, ama söylediğimde? Kolayca çıkmıştı. Ona "Ben de seni seviyorum" derken beklediğim rahatsızlığın hiçbirisi olmadı.

Siktir, gördün mü? Biz böyle çalışıyorduk. Birbirimize karşı kayıyor, birbirimizin etrafında dalgalanıyorduk. Ruh eşini bulduğunda böyle mi hissediyordun?

Eski karımla hiç bu kadar kolay olmamıştı. Hiç.

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Sen gittiğinde dünya boka sarmıştı ama sen hala oradaydın. Aradığımda telefona cevap vermemeni bekleyip durdum. Her gün açtığında içimi umutla dolduruyordun. Seni kaybetmek istemiyordum ve kaybettiğimi sanıyordum."

"Yapmadın. Hiçbir yere gitmiyorum. Sahip olduğumuz şeyin özel olduğunu görmelisin, Tiff." Boğazını temizledi. "Sadece bunu bilip bilmediğini bilmiyordum."

"Ben aptal değilim," diye homurdandım huysuzca.

"Öyle olduğunu hiç düşünmedim. Sadece bir erkek olduğunu düşündüm."

Homurdandım. "Bunun bedelini sana ödetirdim ama benim de birkaç hıyar kardeşim var, o yüzden anlıyorum."

Belimi sıktı. "Ben daha fazla ağlayan bir bebeğe dönüşmeden önce bana ne düşündüğünü söyleyecek misin?"

"Tam da beşik falan koymamız gereken yere." Gömleşime daha fazla gözyaşı sızdığını hissettiğimde, "Tiff?" diye mırıldandım.

"Beni görmezden gel." diye fısıldadı.

Kafam karışmıştı, ellerinden birini tuttum ve parmaklarımı nazikçe onunkilerin arasından geçirdim. "İyi misin?" "Evet, sanırım sana biraz daha aşık oldum, hepsi bu."

Buna kıs kıs güldüm. "Sanırım bununla başa çıkabilirim." "Güzel."

Ona baktım, sonra sandviçe baktım. Sonra içimi çekerek dikkatimi ikimizin de oturduğu bahçeye çevirdim.

"Neden sürekli oflayıp pufluyorsun?"

"Sebebi yok," diye mırıldandım ve humusumun içine bir havuç çubuğu soktum.

Humus en sevdiğim yiyecek gibiydi. Onu başlı başına bir yiyecek grubu olarak görürdüm. O kadar çok seviyordum ki.

Ama burada? Şimdi mi?

Sin'in sandviçindeki jambonla kıyaslanamazdı bile.

Bana neler oluyordu böyle?

Humusa ters ters baktım ve havuç çubuğunu bir kuşun yemesi için bahçeye atmayı düşündüm.

Sonra aklıma bir fikir geldi. "Kuşlar havuç yer mi?"

Sin durakladı. "Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Google'da ara." "Hayır, sadece sesli düşünüyordum."

"Tehlikeli bir beynin var."

Dudaklarım seğirdi. "Bunu Prenses Fiona fetişinle sen söylüyorsun."

Bana sırtıttı, gözleri parlıyordu. "Sana onun bir deve dönüşmeden önce olduğunu söylemiştim."

"Evet, doğru," dedim. "Bütün erkekler böyle der." Ona göz kırptım. "Yeşile yatırım yapmalıyım yüz boyası."

Kıs kıs güldü. "Kendini zahmetten kurtar."

Surat astım. "Killjoy."

Omzumu dürttü ve "İyi misin?" diye sordu. "Evet. İyiyim.

Bugün biraz zordu o kadar."

"Neden?"

"Tatána az önce buraya yaptıkları yolculuktan bahsediyordu. Amerika'ya indikten sonra seksen saat boyunca bir kamyonun içinde kalmışlar. Hava yok, tuvalet yok, lanet olası su yok." Bir nefes verdim. "Bunu duymak çok zordu. Lily için de gerçekten zordu."

"Özür dilerim tatlım."

"Hayır, sorun değil. Bunu duymaya ihtiyacım vardı ama çok zordu, anlıyor musun?" Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, onların katlandığı kadar zor değil."

"Hey, bunu nitelendirmene gerek yok. Anlıyorum."

Ona doğru eğildim ve *Sin* olduğu için sessizce teşekkür ettim. Bana göre ona Aziz de denebilirdi, çünkü Tiffany Whisperer gibiydi.

"Yol adını nasıl kazandın?" Adam

gerildi. "Neden sordunuz?"

Gerginliği neredeyse keşke sormasaydım dedirtecekti. Biraz tıslayarak, "O kadar kötü, ha?" diye mırıldandım. "Belki."

Bir ısırık almak üzereyken soruyu sorduğum için havada asılı duran jambonlu sandviçine baktım. "Sadece küçük bir ipucu mu?"

"Yedi ölümcül günah," diye

mırıldandı. "Ha? Ne olmuş onlara?"

"Son görevimden döndüğüm zamandı. Yedisinin de benim olduğumu söylediler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Bu kadar mı?"

"Evet." Yanakları kızarmıştı, bu yüzden kurgulanmış versiyonunu aldığımı biliyordum, ama bununla iyiydim. En azından bir cevabım vardı. İşlediği tüm günahları bilmeme gerek yoktu; bunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Tanrı aşkına, o bir izci lideri değildi. O bir motorcuydu. Kan ve sır ticareti yapıyordu.

Beni en çok şaşırtan şey bunun beni neden rahatsız etmediğiydi. Kötü bir ahlak anlayışım falan yoktu. Daha önce hep yasalara uymuştum ve o beni bozmuş gibi değildi...

Hayat bunu yapmış mıydı?

Yani, ona dünyam yıkılmadan çok önce aşık olmuştum ama yol boyunca bir şeyler görmüştüm. Bir şeyler öğrendim. Hiçbir şey görüldüğü kadar güzel değildi. Hiçbir zaman. Peki ya zengin olmak? Bu genellikle başkasının zararına oluyordu.

Babam bile zirveye çıkarken bir pislik olmuştu. İşçi sendikalarının, işçilerine yeterince fazla mesai ödemediğini iddia ettikleri için kışını kokladıklarını biliyordum ve bu, onun son projesi olacak olan West Orange'daki Orange Hills'i inşa ettiği zamandı.

Hayat siyah ve beyaz değildi ve aradaki bulanıklık da her zaman gri değildi. Bu, olaylara çok basit bir bakış açıydı.

"Delirdin mi?"

Homurdandım. "Bir geçmişin olduğunu mu? Hayır."

"O zaman neden bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyorsun?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Etmedin. Sadece bunun beni neden rahatsız etmediğini merak ediyorum. Ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum."

"Ve asla olmayacaksın, Tiff. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazı şeyleri sana söyleyemeyeceğim." "Bunu yol boyunca anladım," dedim alaycı bir şekilde.

"Güzel. Bunu bir pislik olmak için yapmıyorum. Seni korumak için yapıyorum."

Olay bu muydu? Yoksa ona olan bakış açımın zedelenmesini engellemenin bir yolu muydu? Belki de her ikisiydi.

"Ne yaptın da eve döndün bilmiyorum Sin, ama bunu yaptığına sevindim."

Gözleri karardı, ama alışık olduğum bir şekilde değil. Koyu çikolata rengi gözbebeklerini öfke kaplamıştı ve bu öfkenin kime yönelik olduğunu merak ediyordum. "Ben de meleğim. Ben de."

Sandviçini tabağına bıraktığında elini uzattım. Yörüngeyi kontrol ettiğim için kendimi tam bir kaltak gibi hissettim, düşmenin etkisiyle jambonun ekmekten ayrılışını izledim, sonra da "Geçmiş kurcalamak istememiştim" diye mırıldandım.

"Yapmadın. Sadece..." Bir nefes üfledi. "Boş ver."

Ona açık bir kulak olmayı teklif etmek istedim ama benden bunu istemediğini biliyordum, bu yüzden boğazımı temizledim. "Günah mı?"

"Öyle mi?"

"Bunun cevabını biliyorum ama... Günahkarlar kadın ticareti yapmazlar, değil mi?"

Homurdandı. "Tatána'nın neden bahsettiğini bilmeseydim, bana bu soruyu sormayı düşündüğün için bile sana kızardım. Sormanız çok doğal ama hayır, bilmiyoruz."

"Yani, bunu biliyordum ama sadece teyit etmek istedim."

Uzandı ve burnumun ucuna vurdu. Bu hareket hapsirmama neden oldu ve sanki dünyanın en iyi şakasını yapmışım gibi kıkırdamaya başladı.

Utangaç bir şekilde ona sııttım. "Sanırım hardaldan oldu. Parmağında biraz kalmış olmalı." Parmağını ağzına soktu ve yalayarak temizledi. Bunu yaptığında, bu sefer gözleri tamamen alışık olduğum bir şekilde karardı.

Parmağını emmesini izlerken karnımda bir ihtiyaç belirdi ve saniyeler içinde ikimiz de ölümcül günahlardan biriyle uğraşıyorduk...

Şehvet.

ON İKİ

TIFFANY

Kulüp binasına doğru yürürken yanımdaki Prospect'e baktım.

Mohawk'ı ve boğazındaki dövmeleleriyle ona bakarak onun yüceltilmiş bir ayakçı olduğunu asla düşünemezsiniz, ama öyleydi.

Kızlarla işim bittiğinde Başkan'la konuşmam gerektiğini söylemeye gelmişti ve haberci olmak yetmediği için bana kulüp binasına kadar eşlik ediyordu.

Evet, geride bıraktığım küçük yatakhanedeki kadınlar için kullandığım ortak terim olarak 'kızlar'ı seçmiştim.

Neden?

Çünkü onlara bir isim vermek zorundaydım.

O kadar gençtiler ki zaten kız sayılırlardı ve bunun ötesinde, onları oldukları gibi düşünemiyordum -tutsaklar. Eski rehinerler. Hayatta kalanlardı, ama bir etiket olarak? Evet, bu işe yaramadı.

Belki de olmalı. Belki bunu bir şey yapabilirim.

Her halükarda, farklı bir isme alışmak istedim çünkü motorcuların da onları bu şekilde çağırmaya başlamasını istiyordum.

Hayatlarına devam etmelerine yardımcı olmamız gerekiyordu ve geçmişlerinin gölgesinde çürümelerine izin vermek onlara sadece yaşadıklarını hatırlatacaktı.

Evet, kızlar üzerinde karar kılmıştım ve Rex'in beni onunla konuşmam için çağırması da yerindeydi çünkü zaten onunla konuşmam gerekiyordu.

Sadece bu konuda ya da tartışmak istediği şey hakkında değil, birkaç başka şey hakkında da.

Biraz gergindim çünkü Günahkârların neler yapabileceğini biliyordum ve o onların lideriydi - aslında sevdikleri bir liderdi, Sin ondan ve liderliğinden her bahsettiğinde bunu açıkça görebiliyordum - bu da onun her bir şiddet eylemine, çığneden her bir yasaya ve Günahkârları normal toplumun çizgilerinin dışında tutan her şeye göz yumduğu anlamına geliyordu.

Tüm bunları hatırlamamak için aptal olmam gerektiğini biliyordum.

Kulüp binasına girdiğimde, sabahın geç saatlerinde çoğu zaman olduğu gibi, sessizdi, çünkü herkes hala güne başlıyordu.

Adamlar işlerine gitmişlerdi -bunu biliyordum çünkü yerleşkeden ayrılırken motorların çalıştığını ve gürlediğini duymuştum- ama kulüp fahişeleri? Hâlâ uyuyorlardı.

Sürtükler.

Onlardan nefret ederdim.

Ve aptalca bir nefretti, çünkü o da kolektif bir kelimeydi. Tıpkı tutsaklar gibi.

Kulüp için fahişelik yapıyorlardı ama bu onların ne oldukları gerçeğini ortadan kaldırıyordu.

Onlardan nefret etmek hoşuma gitmiyordu. Beni bu kadar etkilemelerinden hoşlanmıyordum ama gerçek şu ki, nefretin mantıklı olması gerekmiyordu.

Onları tanımıyordum ama yaptıklarından hoşlanmadığımı bilmek için tanımam gerekmiyordu.

Sadece kendilerine davranılmasına izin vermelerinin boktan olduğunu düşündüğüm için değil, aynı zamanda erkeklerin Yaşlı Kadınlarını onlarla aldatmalarına izin verdikleri için.

Bazılarının harika olduğundan emindim - sonuçta hepsi sürtük olamazdı. Belki birinin anksiyetesi vardı ve bir diğerinin gerçekten harika bir şarkı söyleme sesi vardı, ama onları tanımak için hiçbir arzum yoktu. Çünkü savundukları şeyler benim kişisel ideallerimle uyuşmuyordu.

Evet, sürtüklerin hâlâ yatakta olduğu düşüncesiyle burnumu çektim ve merdivenlerden geçip kapılardan birinin açık olduğunu gördüğümde, Trixie Dixie Lou'nun sırtüstü yatmış, çıplak, çarşafın yarısı üzerinde, horlayarak uyuduğunu gördüm. O gece kimin evliliğini ya da ilişkisini mahvettiğini merak ettim.

Prospect kapıyı kapatmak için yanıma uzandı ve kaşlarımı kaldırdığımda bana bakmadı.

Aslında, şimdi düşündüm de, bana bir kez bile bakmamıştı.

Neden bakmamıştı?

Kaşlarım çatıldı ve ona sormayı düşündüm ama koridorun sonuna kadar gittik ve kapıyı çaldı.

Derin bir ses "İçeri" diye seslendiğinde, adam kapıyı iterek açtı ve beni içeri aldı. Hem de bana bakmadan.

Gidişini izlemek için döndüm, koridorda ağır ağır yürüdüğünü gördüm ve ona başımı salladım. "Kim var orada?"

Alçak ses bana hırladı ama korkmadım.

Yani, daha kötü suçlularla uğraşmamıştım ama yıllar boyunca pek çok önemli insanla uğraştığım kesindi.

Yarı kamusal bir hayatı olan tek kişi Lily değildi. Ben de onun gibi politikacılarla ve valilerle uğraşmıştım. Tek fark, babamın beni bitirme okuluna göndermemiş olmasıydı.

Nedenini ben de biliyordum.

Yapardı. Ama beni seviyordu.

Bana yakın olmaktan hoşlanıyordu.

Bu yüzden üniversiteye gittiğimde, okulu bıraktığıma sevinmişti. Evde olmamı seviyordu.

Bu düşünce karşısında dudağımı ısırdım, aklıma gelen anı beni derinden etkiledi.

Şimdi onun hakkında kötü düşünmek çok kolaydı. Bizi bırakıp gittiğini düşünmek çok kolaydı, Sin'le birlikte olmamdan o kadar mutsuz olacağını ve beni kapı dışarı edeceğini düşünmek çok kolaydı ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Bana yardım etmek için bir şeyler yapacaktı. Kendini durduramazdı.

Beni seviyordu.

Babasının kızı olmamın bir sebebi vardı.

Bana her zaman bu sevgiyi göstermişti ve aslında bu yüzden bu kadar kızgın olduğumu düşünüyordum, çünkü bunu asla yapmayacağını söylediği halde beni terk etmişti.

Bunun tutamayacağı bir söz olduğunu biliyordum ama doğal nedenlerle ölüm ve intihar? Tamamen farklı iki şey.

Ofise adımımı atarken nefesimi içime çektim ve "Bok gibi mi kokuyorum?" diye sordum.

Bunun üzerine Rex'in kafası havaya kalktı. Dizüstü bilgisayarına eğilmiş, ekrana bakıyordu ama bakışları bana kayınca homurdandı: "Lanet olsun, bir Giulia daha bulduk."

Homurdandım, çünkü Giulia'nın ünü ondan önce geliyordu. Kadını tanıma fırsatım bile olmamıştı ama ünlü olduğu bir tavır sorunu olduğu açıktı.

Giulia'nın iki numarası olarak düşünölmek umurumda değildi ama beni sonsuza dek onunla bir tutmalarını da istemiyordum.

Ben Tiffany'ydim.

Tüm kusurlarımla birlikte doğamın iyi yanları da var.

"Senin saçmalıklarına katlanmaya istekli olmayabilirim ama ben Giulia değilim. Ben Tiffany'yim." Ona doğru yürüdüm, elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elime baktı, sonra bana baktı, sonra uzandı ve dikkatlice elimi sıktı. Sanki bir silah ya da başka bir şey çıkarmamı bekliyormuş gibiydi.

Bana ne kadar sık el sıkıştığını söyledi, bundan eminim.

Ben irkilince anında yumuşayan cezalandırıcı tutuşu da öyle. Yüzünü buruşturdu. "Siktir, özür dilerim. "

"Endişelenme. Sanırım el sıkışırken sidik yarışmalarına alışkınsın, ha?"

Dudakları seğirdi. "Evet, ya da onun gibi bir şey." Başını yana eğdi ve "Otursana" dedi.

Dediğini yaptığımda mırıldandı: "Seninle ilk konuşmaya geldiğin gün konuşmalıydım-"

Boğazını temizledi ve aslında mükemmel bir zamanlamaydı. Ben de tam bunu düşünmüyordum? Hayalet, Amara ve Tatána'yı bir kolektif olarak düşünmenin ama onlara ne diyeceğimi bilememenin ne kadar tuhaf olduğunu?

"Kızlar," diye destekledim.

Burnu kırıştı ve o anda sevimli olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Yani, ben Sin'in her şeyiydim. Rex'in sert olduğu yerde Sin şıktı, ama bir kot pantolonun içini nasıl dolduracağını bilen yakışıklı bir adamı takdir edebilirdim, değil mi?

Ona bacaklarımı açmayı teklif etmiyordum.

Bu düşünce beni neredeyse homurdatacaktı ama onun yerine, "Kızlar mı?" diye sorarken yüzünü buruşturmasını izledim. Gerçekten mi?"

"Onlara ne dememizi tercih edersin?" Kuru bir şekilde karşılık verdim. "Yani, onlara bir şey dememiz gerekiyor ve ben de benzer bir sorunla karşılaştım. Bence buna alışmalıyız, çünkü o zaman daha fazla entegre olabilirler."

Yorumum karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onların entegre olmasını mı istiyorsun? Bizimle mi?" "Evet, neden olmasın anlamıyorum. Gidecek başka bir yerleri yok gibi."

Kaşları çatıldı. "Tiffany, yani Tiff? Bir tercihin var mı? Sin sana Tiff diyor." Dudaklarım kıpırdadı. "Öyle mi? Bana bir sürü başka isimle de sesleniyor."

Rex kıs kıs güldü. "Evet, bahse girerim. Onu evcilleştirebilecek bir kadın göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama sen görmüşsün gibi görünüyor."

Bunun üzerine sırtım sertleşti. "O bir ev kedisi değil." Burun delikleri alevlendi. "Hadi canım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben hiçbir şey yapmadım-"

Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece eski sevgilisinin ona bir numara yaptığını kastetmişim,

ve bu onu mahvetti."

"Bana onu aldattığını söyledi," diye mırıldandım, bunu konuşmamızın kötü olduğunu biliyordum ama Sin'in muhtemelen kendisi hakkında konuşmayacağını da anlıyordum, bu yüzden Rex'i pompalayabilirsem en iyisi olacaktı.

"Öyle mi? Bunu sana o mu söyledi?" Şaşırdığı her halinden belliydi.

"Bana pek çok şey anlattı. Mesela ilk görev yaptığı sırada olduğunu."

Rex'in kaşları kalktı. "Sana deniz piyadesi olduğunu mu söyledi?" Nefesinin altında ısıklık çaldı.

"Kahretsin, o

senin hakkında ciddi."

Bunu düşünmek, Rex'in böyle düşündüğünü düşünmek içimi ısıtsa da omuz silktim çünkü gerçek şu ki, Jersey'e döndüğünden beri İsa'ya yaklaştığı birkaç andan sonra onun ciddi olduğunu biliyordum ve bunu doğrulamak için Prez'ine ihtiyacım yoktu.

"Sin'in babası onu aldattığı kişiydi."

Rex'in ifadesi gözlerimi faltaşı gibi açmıştı. "Dalga mı geçiyorsun

benimle?" "Böyle şeylerle dalga geçecek birine benziyor muyum?"

"Hayır." Ona kaşlarımı çattım. "Onu mahvetmesine şaşmamalı."

"Evet, öyle oldu. Özellikle de-" Yüzünü buruşturdu. "Sana bunları anlatmamalıyım, sadece şaşırdım, hepsi bu." Dudakları büküldü. "Şaşırdım ve mutlu oldum."

"Öyle mi?"

"Evet." Omuz silkti. "Yani, tüm kardeşlerimin mutlu olmasını istiyorum ama Sin'in kalbimde özel bir yeri var."

Kalbi mi vardı?

Yüce İsa.

Gerçi bu biraz kaba oldu.

Kızları yerleşkeye o getirmemiş miydi? Onları sağlığına kavuşturmak için bir servet harcadıktan sonra beslememiş miydi? Fiziksel olarak yeniden ayağa kalkmış olsalar bile kalmalarına izin vermemiş miydi?

"Neden?" diye sormadan önce alt dudağımı dişlerimle çekiştirdim.

Başını yana eğdi ama gülümsedi. "Ama bunu sana söylemedi, değil mi?" Mırıltısı açıktı. "O ketum bir pislik. Bizimki gibi bir dünyada her zaman kötü bir şey değildir." Sandalyesinde geriye doğru sallandı ve şey onun ağırlığının altında gıcırdadı, ama bunu birkaç kez yaptıktan sonra, sanki skoru biliyormuş gibi sessizleşti.

Gıcırdasa da gıcırdamasa da Rex sallanmayı bırakmayacaktı.

Başka bir şey söylemeyince, "Bu şekilde bırakamazsın," diye yakındım.

"Elbette, yapabilirim. Ben başkanım. Ne istersem onu yaparım." Gözleri karardı ve bunun bir tehdit olduğunu biliyordum, ama fiziksel olarak bunu pekiştirmedeği için, bana sadece dikkatli olmamı söylediğini biliyordum. "Sin'in sırları sadece ona ait değil. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu." Rex'in üst dudağı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Yakında terfi alacağı için beni mutlu ettin."

Kafam tamamen karışmıştı, ona bakakaldım. "Ne?"

Elini salladı. "Onunla bu konuyu konuş. Ona Grizzly hakkında konuşmanın sorun olmayacağını söylediğimi söyle." "Grizzly mi?" Aptalca tekrarlardım, sadece başını salladığında daha akıllıca hissetmedim.

"Her neyse, sizi buraya getirmemin nedeni bu değil. Sana yerleşkede gördüğün her şeyin burada kalacağını söylemek istedim, tamam mı? Sen Sin'e aitsin ve bu sana biraz hareket alanı sağlıyor ama ona ihanet edersen, bize ihanet edersen, bu yapmak isteyeceğin bir şey değil. Beni duyuyor

musun?"

Ses tonundaki çakıl taşı öylesine hızlı bir şekilde ortaya çıktı ki sırtım dikleşti ama ne yapmam gerekiyordu? Tartışmak mı? Ha. Öyle bir şey olmayacak. "Evet. Anlıyorum."

Çenesini eğdi.

"Giulia'yı ya da Lily'yi böyle mi uyardın?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Giulia kulüpte büyüdü. Dışarıdan gelenlere MC hakkında bir şeyler söylemesine gerek yok.

Lily, ben ona çenesini kapalı tutmasını söylemeden bile boğazına kadar pisliğe batmış durumda. Öte yandan sen farklısın."

"Öyle miyim?" Lily'nin nasıl bir belanın içinde olduğunu ve neden bana bundan bahsetmediğini merak ederek ihtiyatla sordum.

o.

"Evet. Öylesin." Eğildi ve sakalını kaşıdı. Tam olarak çıkmamıştı, tıpkı

Kirli sakalı, yakın zamanda tıraş olduğunu ve kaşındırıldığını düşünmeme neden oldu. "Neden?"

"Babanın iş uygulamaları hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil." Nefesimi içime çektim. "Sadece her şeyini kaybettiğini biliyorum. IRS tüm mal varlığını dondurdu ve-"

"Elbette yaptılar. Ama Sin'in kaltağı olduğun için ve Lily seninle sıkı fıkı olduğu için bazı şeyleri araştırıyorum. Babanın parası net bir kaynaktan gelmiyordu ve ben de bunu merak ediyorum."

"Kesin bir kaynak mı?" Bunun ne anlama geldiğini merak ederek tekrarladım.

"Evet. Donavan Lancaster'ın Donavan Lancaster'ın nereleri finanse ettiğinin izini sürüyorduk ve Lily işleri bize açık bıraktığı için elimizde manevra yapabileceğimiz geniş bir veri yolu var. Babanı kendi parasıyla finanse etmiyordu. Başka biri onun şirketleri aracılığıyla parayı yönlendiriyordu."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Dudakları seğirdi. "Öyle olmasaydı seni buraya getirmezdin."

Yutkundum. "Sin neden burada değil?"

"Çünkü seninle bu konu hakkında konuşmamı istemezdi, seni korkutmamı istemezdi. Kahretsin, seni korkutmak istemiyorum ama onun aptalca bir şey yapmasına izin vermeden önce senin ne bildiğini bilmem gerekiyor."

Ellerim kolçakları sıkıca kavradı ve acı verecek kadar sıktı. "Aptal mı?" Fısıldadım, bu konuşma sırasında hiç olmadığım kadar gergindim.

"Evet. Aptalca. Seninle karıkoca olmak gibi."

"Benimle mi evleniyorsun?" Sandalyemde geriye doğru sallanarak ciyakladım. O böyle ifade ettiğinde evlilik neden bu kadar korkutucu bir ihtimal gibi geliyordu?

"Evet. Evlenme teklifi, beyaz elbise ve smokin saçmalığı." Yine ensesini ovuşturdu. "Planladığı şeyin bu olduğunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Piç kurusu sana fena aşık oldu ve her şeye rağmen memnunum.

"Mutlu olmayı hak ediyor. Büyürken yeterince boktan zamanlar geçirdi." "Bana bir kısmını anlattı." Bazıları yeterli değildi.

Bozuk plak gibi hissediyordum ama lanet olsun, bana verdiği bilgiler hem büyüleyici hem de işkence gibiydi çünkü Steel gibi onun da bana daha fazlasını anlatmayacağını, ihtiyacım olan ayrıntıları vermeyeceğini biliyordum ve Sin? Ona güvenmeme rağmen, doğası gereği sessiz olduğunu biliyordum. Birkaç tekila içtiğinde partinin canı ve ruhuydu, ama normalde? Konuşkan biri değildi.

Kolay kolay bir şey paylaşmazdı.

Açılması için zaman ve sabır gerekecekti, hem de çok. Ya da belki açılmazdı. Şimdi olmazdı. Her şey farklıydı. Açıkça birlikteydik. Sır yoktu. O ve ben dünyaya karşı... Belki de bunu yansıtmak

için değişmişti?

Rex'e Sin'in geğmişıyle ilgili bir şeyi benimle paylaştığını söylemenin onu

Bu konuda çok yanıltmışım.

"Sadece onun incinmesini istemiyorum. Uzun lafın kisası." "Ve bunu yapabilecek gücüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Adam senin için görevini bıraktı, Tiffany. Buradaki yerini kaybetti, kardeşlerinin saygısını kaybetti ve tüm bunları onlara neden ve nasıl yaptığı hakkında hiçbir şey söylemeden yaptı. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden sessiz kalmak istediğini de bilmiyorum."

Çenem gerildi. "Ondan ben istedim." Gözlerini kısmıştı.

"Neden?"

"Çünkü sonuçta bunun bir önemi yoktu."

"Giulia çamura batmış olsa da Sin bu yüzden polise gitmezdi... ve Luke'un niyeti oraya kasıtlı olarak ona zarar vermek için gittiğini kanıtlardı." Dudaklarını büzdü. "Onun yerine seni korumak. Nyx'e karşı. Sence bunu neden yapsın? Neden Giulia'ya bunu yaşattın?"

Suçluluk duygusu karnıma doğru ilerlemek istiyordu ama bu benim suçum değildi. Luke'un suçuydu. Ona söylerken ses tonum sertti, "Luke'un bana ilaç verdiğine dair hiçbir kanıtım yoktu. Mesajları onun gönderdiğine dair bile bir kanıt yoktu. Ekranım temizlendiği için parmak izi bile yoktu, Cin kontrol etti. Bana tecavüz etmedi. Bana ilaç verenin o olduğunu anlamamı sağlayacak kadar sert bir şekilde ellemek dışında canımı yakmadı. Polislere gösterecek morluklarla kaplı değildim. Sence bu mahkemede nasıl karşılanırdı? Sence polisler bunu nasıl karşılardı? Lancaster'daki herhangi bir personel onlara çok fazla içtiğimi söyleyebilirdi.

"Uyuşturucu almadan, sarhoş bir şekilde araba kullanıyordum Rex." Gözlerimi ona diktim. "Benim ortaya çıkmamın ne işe yarayacağını sen söyle."

"Bilmiyorum, Luke'un karakteri hakkında makul şüphe gibi küçük bir şey mi?"

Kendime rağmen homurdandım. "Makul şüphe mi? Donavan Lancaster gibi bir adamın kendisini İsa'nın yeniden doğmuş hali gibi göstermek için yürüttüğü propaganda kampanyası karşısında mı?" Bu durumla ilgili hiçbir şey komik olmasa da kıkırdadım. "Beni de çamurun içine sürüklerdi ve bununla başa çıkabilirdim ama polislerin saldırı kurbanlarına nasıl davrandığını biliyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Geçmişte saldırıya uğradın mı?"

"Neredeyse. Sürekli kıl payı kaçıyorum." Gülümsemem sahteydi. "Şanslı olan ben değil miyim?" "Açıkla."

"Babamın iş ortaklarından biri üzerime gelmeye karar verdi." Yüzümü ondan başka tarafa çevirdim. "Kadınların bir erkekte bu tür bir tepki uyandırmak istemiyorlarsa bu kadar kısa etek giymemeleri gerektiğini hatırlattım." Dudaklarımı sıktım. "Sonra, üniversiteye döndüğümde, ben-"

"Sen ne?"

Yaptığım şeyden utanmayı reddederek çenemi yukarı kaldırdım. Niyetim temizken kendimi kötü hissetmeyi reddediyordum. "Bir profesör bir öğrenciye saldırdı. Öne çıkmadı, ben de onun yerine yaptım. Uçarı olduğum için okulu bırakmadım."

"Yetkililer öğrendi mi?"

Omuz silkerek cevap verdim, "Evet. Açıkçası, bunu olaydan sonra yaptım. Ama kız, bir arkadaş..." Octavia'yı düşündüğümde sesim boğuklaştı. Şarkı gibi bir kahkahası ve karşılığında herkesi gülümseten bir gülümsemesi olan güzel Octavia. Çok zekiydi. Ne büyük bir kayıp. "Kısa bir süre sonra kendini öldürdü ve bir gece sarhoşken bana her şeyi anlattı. Bunu ona karşı kullandım ve geri tepti." Burnumu çektim. "*Bu* yüzden ortaya çıkmadım. Bana ihtiyacı olan herhangi bir kadın

için kendimi tehlikeye atardım, ama polisin söyleyeceğim herhangi bir Şeyi dinleyeceğini gerçekten düşünüyor musun? Benim itibarımla mı?" Alay ettim. "Ben aptal değilim. İhtiyacım olduğunu düşündüğümde ortaya çıkmaktan da korkmuyorum ama

Bu durumda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey daha fazla bokun uçmasına neden olmazdı ve bunların hiçbirisi Lancaster'a doğru değildi. Yapabilseydim, yapardım. Emin ol Luke'u çarmıha gererdim ama 2020'deyiz, 3020'de değil."

Rex'in üst dudağı kıvrıldı ama bu konuda hiçbir şey söylemedi, kabul edip etmediğini, sessizliğimden iğrenip iğrenmediğini söylemedi, sonra fark ettim ki zaten biliyordu. Tüm bunları biliyordu çünkü tıpkı söylediği gibi içime bakmıştı. Durum hakkında konuşup konuşmayacağımı görmek için bekliyordu.

"Günah seni korudu, Tiffany. Sanırım senin de hamile olduğunu bilmeden, çünkü onu Ohio'ya göndermeden önce bana bir şeyler söyleyeceğini biliyorum."

Ellerimi oturduğum koltuğun kolçaklarına koyarken bile yanağımın içini kemirdim. Ofis korktuğum kadar iğrenç değildi ama eski modaydı. Sanki burası onun değil de babasının alanı gibiydi.

Ama dekor doksanları haykırsa da haykırmasa da, o haykırmıyordu. Güç diye bağııyordu. Odayı öyle bir doldurdu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tehlike

Hissetti

m.

Ona karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Donavan ve Luke Lancaster'ın yanında bile değillerdi ve lanet olsun, şu yaptıklarına bak.

Fısıldamadan önce dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum, "Ona geçenlerde söyledim. Eve gelmeden hemen önce."

Rex çenesini eğdi. "Yani bebeğini taşıdığını bilmeden senin için mi uğraştı?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu senin umursamadığın bir kadın için yapacağın bir şey gibi mi görünüyor?"

"Hayır."

"Aynen öyle. Yani boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyorum ve bunu anlıyorum. Sana daha önce de söylediğim gibi, onun için mutluyum ama ne pahasına olursa olsun onu korumam gerekiyor."

Bunun üzerine gözlerim faltaşı gibi açıldı ve içgüdüsel olarak ayağa fırlayıp tepelere doğru koşmak istesem de bunu yapmadım.

Yerimde durdum.

Çünkü bir motorcuyla evleneceğimi, onun Yaşlı Hanımı olacağımı ve 'Babam Bir Günahkâr' tulumları giyen bebeklere sahip olacağımı hiç hayal etmemiş olsam da, bu benim hayatımdı.

Benim seçimim.

Ve ben istedim.

O hayatı o kadar çok istiyordum ki, bunun için bu piçle savaşırdım. İstedığimi bildiğim bir şeyden kaçmam için beni korkutmasına izin veremezdim.

Evet.

Ben.

Ne istediğimi biliyordum.

Elbette üniversiteyi bitirmek ve kızlar gibi insanlara yardım edebilecek bir iş yapmak güzel olurdu ama ben Sin'in olmak istiyordum.

Evet.

Yaptı

m.

Gerçekten de öyle.

Her sabah, o uyanmadan önce, vücudu önündeki güne hazırlanmaya başlarken ayakları birbirine sürtünmeye başladığında onunla yatakta olmak istedim. Gözlerini benimkilere diktiğini görmek istiyordum.

Hindistan cevizi sütlü kahveyi benim için yapan o olmasına rağmen tiksintiyle içtim. Bana zorla izlettiği aptal bir YouTube videosuna gülmesini izlemek istiyordum -Bay Canavar. O videoları izlemeyi neden sevdiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Sin beni de bu işin içine çektiği için artık kesinlikle seviyordum. Onu çocuğumuzla izlemek istiyordum, bu insanı birlikte yarattığımızı fark ettiğinde gözlerinin kararmasını görmek istiyordum.

Ebeveyn olmanın beni korkutmayan tek yönü Sin'in yanımda olacağını bilmektir.

Hayatta yetkin biriydi. Ben değildim. Şımarık ve huzursuzdum, yıllardır amaçsızdım, şımartılmaya alışmışım, bu şımartılma bazen hedefin gerisinde kalsa bile. Sin sert darbeler okulundan mezun olmuştu ve bunun çocuğumuza benim asla yapamayacağım şekilde yardımcı olacağını düşündüm.

Ama evet, hepsini istedim. Ve daha fazlasını. Çok daha fazlasını. Çünkü Sin ile mi?

Ben Tiff'tim.

Ne bir Farquar, ne de zengin bir Farquar. Ben bendim. Ve o da benden hoşlanıyor gibiydi. Aslında beni sevdi ve ben de onu bunun için sevdim.

Bir adamın Sin'le yatmadığımdan emin olmak için beni getirdiği bu dünyayı seviyordum. Eğer bir adam bana zarar vermeye kalkarsa, Sin'in benim için savaşa girmesini seviyordum - Giulia onun yerine bu işi yapmamış olsaydı Luke'u öldürecek. Bunu bana hâlâ Coshoc-ton'dayken bir gece kendisi söylemişti. Biri beni incitmeye çalıştığında ona karşılık verebilmeyi seviyordum.

Dünyamız şiddetle doluydu ama biz bunu inkâr ediyorduk. Kimseyi korumayan yasalar tarafından engelleniyorduk. Bu dünya farklı bir dünyaydı. Benim adıma kan döken bir motorcu olarak başıma gelenleri iki katına çıkarabilirdim.

Günah istediğim her şey ve daha fazlasıydı.

Ben de kolçakları sıkıca kavradım ve "Tamam, ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bana ne söyleyeceksin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, benden ne açıklamamı istediğini merak ediyordum. "Bilmiyorum. Babam işiyle ilgili bizimle neredeyse hiçbir şey paylaşmadı. Bizim karanlıkta kalmamızı isterdi."

Dudaklarını büzdü. "Hiç telefonda konuşulanları duymadın mı ya da iş toplantılarına gizlice girmedin mi?"

"Asla. Donovan'la konuşurken bile, bunu her zaman etrafta kimse yokken yapma eğilimindeydiler ve ayrıca ofisi güvenli bir odaydı."

Bunun üzerine Rex'in sol kaşı yukarı kalktı. "Öyle miydi? Neden?"

"Zengindik. O paranoyaktı. Sanırım kasa da oradaydı." Sallanmaya yeniden

başladığında sandalye yeniden gıcırdamaya başladı. "Devam et."

"Yani kapıyı kapattığında hiçbir şey duyamazdınız. Toplantıları bu şekilde sona erdi." Beni inceledi ve onunla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum, Ama aslında değildim. Babamın işi hakkında çok az şey biliyordum, çünkü o böyle olmasını seviyordu.

On iki yaşlarındayken, üniversiteden mezun olduğumda yönetim kurulunda onun yerini alacağım ile ilgili şakalarını hala hatırlayabiliyordum, sonra bir şey oldu. Bir şeyler değişmişti. Aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi söylerken, bir kadın olduğumu ve bir kadının yerinin yönetim kurulu odası olmadığını söylemeye başlamıştı.

Kahretsin, bu hala beni deli gibi sinirlendirme gücüne sahipti. Babam kusurluydu.

Bu onu sevmediğim ve özlemediğim anlamına gelmiyordu. "Fuoco Corp'u duydun mu?"

Başımı sallarken kaşlarımı çattım. "Hayır. Yapmalı mıydım?"

"Onlar Fieri ailesinin paravan şirketi. Onları duymuş olmalısınız. Fieri ailesinin

Donavan ve ailesinin birlikte iş yaptığını ve babanın onlarla aynı okula gittiğini söyledi." Ne dediğini anlamama rağmen sadece iki kelime aklımda kalmıştı. "Ön taraf mı?" "Evet. Ön. Ön taraf."

Yutkundum. "Ama anlamıyorum. Evet, Fieris'i tanıyorum. Gianni'yi tanıyorum. Pisliğin teki. Onunla daha yeni tanıştım-" Omuz silktilim. "Bir yıl önce falan. Donavan'ın partilerinden birindeydi."

"Sen onu tanısan da tanımasan da baban kesinlikle tanıyordu." Çenesini ovuşturdu. "Ve ben sadece Gianni'den bahsetmiyordum. O da oğlu. Benito-Gianni'nin babası- babanın birlikte okula gittiği kişi."

Nereye varmaya çalıştığını düşünürken kaşlarım çatıldı. "'Cephe' dediğinde," diye mırıldandım, "organize suç gibi bir şey demek istiyorsun, değil mi?"

Rex başını salladı. "Evet, demek istediğim tam olarak buydu."

"Babamın bu işe karıştığını mı söylüyorsun..." Bir nefes verdim. "Mafya mı?"

"Aynen öyle."

Boğazım sanki birinin elleriyle sarılmış gibi hissediyordum. "Ve IRS bu işe karışmadı mı?"

"Hayır, hiç de değil. Mafya yaptı," dedi Rex bana soğukkanlılıkla. "Babanın kredi borçlarını onlar çekti ve onlar kim oldukları için mi? Babanın kolay yolu seçmesine şaşmamalı. Bizim kötü insanlar olduğumuzu mu düşünüyorsun? Etrafına baktığında bunu gözlerinde görebiliyorum ama Fierileri düşündüğünde tekrar tahmin edebilirsin. Onlar pislik herifler ve bunu benden duymak sandığından çok daha anlamlı."

Babam öldüğünde dünyam ayaklarımın dibine çökmüştü, yani çökecek bir şey kalmamıştı ama bu şaşırmadığım anlamına gelmiyordu.

Sandalyemde geriye doğru yığıldım, Başkan'a bakarken keder ve kafa karışıklığı korkuyla savaşıyordu.

Burası henüz benim yerim değildi. Ama Sin'in yeriye ve zamanla benim de yerim olacağını biliyordum. Bunu istiyordum. İstiyordum. Ama şu anda hâlâ bir yabancıydım ve Rex bana bunu hatırlatıyordu.

Acı verici bir şekilde.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye söylenirken vücudumun gerginlikten kasıldığını hissedebiliyordum. "Çünkü babanın işinin nasıl finanse edildiğini bilip bilmediğini öğrenmek istedim."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Yapmadım."

"Bunu şimdi kendim de görebiliyorum." Nefesinin altında mırıldandı. "Baban Donavan'a yakın mıydı?"

"Sanırım. Asla söylemezdim... Şey, birlikte okula gittiklerini bilmiyordum. Haftada bir golf oynuyorlardı. Lily ve ben çok yakın olduğumuz için arkadaş olduklarını sanıyordum."

"Bu ilginç, sence de öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum. Ama bizimle bu konuda hiçbir şey paylaşmadı, geçmişi ya da buna benzer şeyler hakkında çok az şey söyledi."

"Neden bunu sorgulamadın? Soru sormayacak bir kadına benzemiyorsun. Belli ki dalga yaratmaktan korkmuyorsunuz."

Ona kaşlarımı çatmıştım ama sanırım öyle değildim ve o haklıydı. Ama aynı zamanda tüm çocukluğumu sorgulayan biri de değildim.

Ebeveynler nasıllarsa öyleydiler. Çocuklar kişiliklerini bu kadar dramatik bir şekilde değiştirmezlerdi-Babam her zaman bir dereceye kadar içine kapanıktı ve içine kapanık olmayan şey

bana olan sevgisiydi.

"Babanın neden sana üniversitedeki zamanlarıyla ilgili hikayeler anlatmadığını merak ettin mi?"

Rex sorum karşısında homurdandı. "Babam üniversiteye gitmedi ama sanırım haklısın." Küçük bir kahkaha attı. "Tamam, sana inanıyorum."

Verdiği kararın ne kadar önemli olduğunu bilmeme rağmen yine de mırıldandım: "Kral Süleyman

konuştum."

"Sahip olduğum için minnettar olmalısın." Gözlerini bana dikti. "Eğer yalan söylediğini anlarsam-"

"Yalan söylemiyorum! Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok!" Tersledim. "Açıkçası, yanlış bir şey yapmadığım halde üçüncü dereceden ceza aldığım için çok kızgınım." Ve yapmamıştım da.

Hayır, Luke öldükten sonra ortaya çıkmamıştım ama yetkililere söyleyebileceğim ve beni karakoldan kovdurmayacak pek bir şey olmadığı için yapabileceğim pek bir şey de yoktu.

"Sin'i tuzağa düşürdün mü?"

Rex'e bakakaldım. "Dalga mı geçiyorsun

benimle?" "Burada eğleniyor gibi mi

görünüyorum?"

Burun deliklerim incinmiş bir öfkeyle alevlendi. "Hayır. Onu tuzağa düşürmedim. Onu tuzağa düşürmeme gerek yoktu."

"Güzel, bilmem gereken tek şey buydu. Çocuklu erkeklere tuzak kuran kadınlara karşı özel bir nefretim var ve Sin'in de aynı şekilde hissettiğini biliyorum, çünkü o da onlardan biriydi ve yürümedi." Dudaklarını büzdü. "Filiz ortaya çıkmadan önce bebeğinin babasıyla konuşmalısın, çünkü sana söylemesi gereken şeyler var."

Bu ifade neden bir zeytin dalı gibi hissettirdi? Sakince, "Hatırlıyorum-Grizzly," derken yumuşak bir nefes aldım.

Başını salladı. "Grizzly. Artık gidebilirsin."

Kendimi yeniden okuldaymışım gibi hissetmeme neden olan bu kovuluşa ters ters baktım ama ayağa kalktım ve arkama bile bakmadan dışarı çıktım. Kalbimin kulaklarımda çarpmasından ve kendimi sıcak ve telaşlı hissetmekten nefret ediyordum.

Sorgulaması beklenmedik bir şeydi. Benimle konuşmak istemesinin nedenini bilmiyordum ama kızlarla ilgili olduğunu düşünmüştüm, bu şekilde gafil avlanmak?

Köşeyi döndüm ve çok az seks yapıldığını bildiğim tek yere, mutfığa gittim.

Ağızına kadar dolu olan kilerde saklanarak sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Ölümünden beri her şey bir kabusu dönüşmüştü. Yürüyen bir kabus. Ama şimdi? Bin kat daha kötüydü.

Babam boğazına kadar mafyaya batmıştı.

Lanet olası mafya.

Ve Gianni Fieri'nin babasıyla arkadaştı -Gianni, bir süre önce Lancaster'ın partisinden hatırladığım ucubeydi. Babam hepimizi bir sürü partiye götürmüştü ama o parti özellikle sıkıcıydı.

Fieri'nin Lily'ye bakışını mı?

Hatırası bile tüylerimi diken diken ediyordu ve Lily'nin de bunu hissettiğini biliyordum.

Bir şeyler olmuştu, Fieri'yi hapse attıran bir tür içeriden bilgi sızdırma olayı olduğunu sanıyordum, ama doğrusu hatırlayamıyordum. Sadece hapiste olduğunu biliyordum, çünkü babam bir süre önce akşam yemeğinde anneme bundan bahsetmişti ve o zamanlar bu konu hakkında çok fazla düşünmemiş olsam da şimdi buna seviniyordum.

Lily'nin bileğinde Link'in dövmesi olduğu için birdenbire mutlu oldum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O onun kızıydı ve MC? Onun için savaşa giderlerdi.

Eğer Fieri mafya olsaydı ve Donovan Lancaster onunla iş yapsaydı...

Tanrım.

Belki de 'savaş', içinde bulunduğumuz boktan durumu anlatmak için kullanılmıyordu.

"Bizi neye bulaştırdın baba?" Üst üste yığılmış raflara doğru fısıldadım, beynimi zorlayarak

Bana ipucu verebilecek herhangi bir şey için... Sonra, her şeyin değiştiği günü düşündüm
Babamın ölümünden *önce*.

Donavan'la ilgili haberler çıktıktan sonra annemle babamı tartışırken bulduğumda.

Bir şeyler biliyor olmalıydı, değil mi? Cep telefonuma uzandım, ama aradığımda görmezden geldi.

Sanki hamile olmamın bir TikTok şakası olmadığını söylediğimden beri beni görmezden geliyordu.

Kaybolmuş, tedirgin, şaşkın ve korkmuş bir halde kilerden çıkarken kalbim hâlâ kulaklarımda atıyordu ve ana caddeye girip Sin'i başka bir kadına sarılırken gördüğümde?

Bunun pastanın üzerindeki kiraz olduğunu söyleyelim.

Günah

Tiffany yaklaştığında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Hayatım boyunca başka bir kadının hiç bu kadar farkında olmamıştım, ama sanki onunla ilgili bir şey beni öyle etkilemişti ki, bunu bana başka bir erkek kardeşim anlatsa delice olduğunu düşünürdüm.

İlk gece oradaydı.

Başından beri beni izlediğini hissediyordum.

Bir ağabey onu işaret etmişti, samimi bakışlarına dikkat çekmişti ama ben biliyordum. Onu hissetmiştim.

Peki erkekler kendilerini gergin hissettiklerinde ne yaparlardı? Sıçıp batırdılar ve aptalca şeyler yaptılar.

İki kelime bile konuşmadan sizi kendisinden haberdar eden kadının önünde kulüp amcığını parmaklamak gibi.

Tiffany güçlü ve kendinden emin görünüyordu, içten içe öyle olduğunu biliyordum ama hayat onu geriyeordu.

Ve anladım.

Yapmazsam aptallık etmiş olurum. Yani beni bu şekilde bulması? İdeal değil.

Yumuşak bir gülümsemeyle Mary Catherine'den uzaklaştım ve mırıldandım: "MaryCat, seni tanıştırmam gereken biri var."

Tiffany'nin adımları yumuşaktı, varlığını duyamayacağım kadar yumuşaktı ama üniformamı çoktan kaybetmiş olsam da hâlâ bir denizciydim.

Onu duymuştum.

Onun izini nerede görsem tanırım.

Sağ ayağının burnu içe doğru eğimliydi, bu da yürürken topuğunun biraz gıcırdamasına neden oluyordu. İnkâr edilemez bir şekilde onun.

Ama Tiff olduğunu bilsem de, önce onu hissettim ve onun şaşkınlığını ve incinmişliğini de hissettim. Onunla yüzleşmek için döndüm ve seslendim, "Tiff? MaryCat'le tanışmanı

istiyorum."

Tiff'in gözleri Mary Catherine'inkilerle karşılaştığında kocaman olmuştu ve karnının büyüklüğünden anladım ki

birden kendini çok daha güvende hissetti. MaryCat'in kulağının arkasından aşağı doğru inen, çenesinin altından yükselen ve çenesinin yan tarafında bir çiçekle son bulan bir dövmesi olması da dikkatini çekti.

Dövmeli yaprakların arasında, gölgelendirmeye akıllıca gizlenmiş olsa da Yaşlı Adam'ın adı görünüyordu ve omuzlarının rahatlamayla çöküşünü izledim.

Bana olan inançsızlığına sinirlenmem gerektiğini tahmin ediyordum ama ironik bir şekilde sinirlenmedim. Memnun oldum. Kendini savunmasız ya da güvensiz hissetmesini istediğimden değil. Kadınının ona olan sadakatim konusunda korkmasını ve gergin olmasını isteyen bir pislik olduğum için değil.

Ama bu onun önemseddiği anlamına geliyordu.

Önemsiyordu amına koyayım.

Beni o kadar çok istiyordu ki beni bir başkasıyla düşünmek ona acı veriyordu ve benim dünyamda bu önemliydi. Bir anlamı vardı. Sadece bu koridorlarda dolaşan, kendilerini kucaklarına çeken herhangi bir erkek kardeşle paylaşan sürtükler için değil, eski sevgilimle olduğu gibi.

İkimizin de birbirimize açılmasının zaman alacağını biliyordum. Bir süredir birlikteydik, sanırım bir bebek yapacak kadar uzun süredir, ama ne zaman birlikte olsak, bu bizim küçük sırrımız olmuştu.

Bu önemliydi.

Bu, daha önce hiç başkalarıyla birlikte olmadığımız anlamına geliyordu. Ben onun tarafından hiç sahiplenilmemiştim, o da benim tarafımdan hiç sahiplenilmemişti.

Her şey değişiyordu, biz de yeni bir başlangıç yapabiliydik.

Yine de ona gerçeği söylemiştim. Biri bana dokunursa ona söylerdim, çünkü tavşanların nasıl olduğunu biliyordum - Yaşlı Kadınlar olmak isteyen kindar sürtükler ve bir erkek kardeş onları damgalamadığında? Acı çekerlerdi.

Çirkin.

Çarpık.

Onlara hadlerini bildiren erkek kardeşleriyle değil, kadınlarıyla.

Ve bazen bir erkeğin kadını için savaşamayacağı savaşlar vardı. Bazen bu hayatta kendi başlarına savaşmak zorunda kalırlardı, hem de arkalarında sizin olduğunuzu ve onları incitmeye cüret eden herkesi öldüreceğinizi bilerek.

Ama burada itibar, pozisyon, duruş ve tüm bu saçmalıklar önemliydi. Baskınlık önemliydi. En güçlü olanın hayatta kalması burada evrimde olduğu kadar büyük bir rol oynuyordu. Darwin kulüp binasının kapısından her girdiğinde ereksiyon olurdu.

MaryCat kesiğimi çekiştirdiğinde ona bir bakış attım ve Tiff'e elimi uzatırken bile kolumu omzunun üzerinden kıvırdım.

Kafası karışmış ve kararsız bir şekilde yaklaştı ama ben hemen "MaryCat benim kız kardeşim" diyerek durumu açıklığa kavuşturdum.

İki kadın da gerildi.

MaryCat çünkü bu kelimeleri daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Tiff çünkü bir kız kardeşim olduğunu ilk kez duyuyordu.

Steel'in mutfakta oturup kocaman bir kâsedan Cheerios'u kaşıklaması ve bir lokmasını tezgâha püskürtmesi umurumda bile değildi.

Storm'un sosisli bisküvisinden aldığı ısırıkla nasıl boğulduğuna hiç aldırmadı. Nyx'in

spor salonundan mutfağa doğru giderken fren yaparak durması da umurumda değildi.

Hayır, umurumda değildi.

Çünkü zamanı

gelmişti. İnsanların

bildiği zaman.

Ben de uzun zamandır sır sakladığımın farkında olarak kafamı kıcımdan çıkardım ve mırıldandım,

"MaryCat, bu Tiff. O benim yaşı kadını." "

"Ne oluyor lan? Akraha mısınız?" Nyx homurdandı, MaryCat'e baktığında biraz yumuşatmış olsa da kaşlarını çatı.

İronik olan, elbette, babasının lanet bir Five Pointer olmasıydı. Ondan daha iğrenç bir amcık bulmak zordu.

Annemize uyuyordu.

O da en az onun kadar amcıktı.

Tıpkı beni kendisinden pek de iyi olmayan gerçek babamı bulmak için kaçmaya ittiği gibi, MaryCat'i de beni bulmaya itmişti... istemeden kardeşlerimden birine aşık olduğunda.

MaryCat, Beş Nokta ve Günahkârlar'ın bir anlaşma yapmasının sebebiydi. Tabii ki kimse onun neden geldiğini bilmiyordu, sadece geldiğini biliyordu ve kadınların yaptığı şey bu olduğu için - etrafta dolaşmak - kimse nerede yaşadığını veya ne yaptığını sorgulamayı düşünmemiştir.

Tiff'in ağzı, sonunda çağıran elimi kabul ederken çalıştı, ama "Yani, kim... Yani..." demeyi başardı. Burnu kırıştı. "Merhaba?"

Homurdandım. Tiff zeki bir kadındı ama selamlamasını seviyordum. Karnımı çimdikledi ve mırıldandı, "Kapa çeneni. Bunu bana burada söylediğine inanamıyorum."

Omuz silktilim. "Bir noktada sana söylemem gerekiyordu. Bu yeterince iyiydi."

Çelik, mutfakın karşısından, "Neden başka kimseye söylemedin? Geçen yıl senin için kıcıma bir kurşun yedim."

Hatırlayınca kıs kıs güldüm. "Seni ilgilendirmez."

"Ama şimdi öyle mi?" Nyx başını buzdolabına sokup bir şişe protein shake çıkarırken homurdandı.

"Bu Tiff'in işi ve ondan bir şey saklamak istemiyorum."

Çelik alay etti, "Tanrı aşkına. Sizler bana karşı korkak davranmaya başladınız. Önce Nyx, sonra lanet Link ve şimdi de sen? Ne oluyor lan?"

Tartışmaya zahmet etmedim ama gerek de yoktu-Nyx ona doğru yürüdü ve herifin kolunu yumrukladı. Steel'in gözlerini yerinden oynatacak kadar sertti.

"Kapa çeneni, sık kafalı."

Giulia homurdandı ve ben de arkamı döndüğümde kirli çamaşır gibi görünen büyük bir torbayla içeri girdiğini gördüm. "Ona sen söyle, Nyx."

Steel kolunu ovuştururken ona ters ters baktı. "Giulia, iki kelime-"

"Seni seviyor muyum?" diye alay etti, çamaşırları yere atarken ona sırtarak. "Yemin ederim, siz piçler bu adamların amcıklara dönüşmesinden çok endişeleniyorsunuz. Neden? Onları becermek mi istiyorsunuz?"

Steel'in gözleri Nyx'in omzuna yumruk attığı zamankinden daha sert fırladı. Ben mi?

Nyx mi? Gülmekten karnımıza ağrılar girdi.

MaryCat bile yumuşak, çınlayan kahkahasıyla bize katıldı ve Tiff içimde daha da rahatlarken sırtıttı. Storm her zamanki gibi bir belgeseldeymişiz gibi bizi izliyordu ama dudakları bile kıpırdadı.

Ortamı doğru yola sokmak için Giulia'ya güvenin.

Tezgahın üzerindeki meyve kasesine doğru ilerleyip bir elma aldıktan sonra etrafımıza bir göz attı ve "Hepimizin burada sitcom'dan fırlamış gibi durmasının bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Kız kardeşimi Tiffany ile tanıştıırıyordum."

Giulia kaşlarını çatı. "Kız kardeşin mi?" Sonra gözleri MaryCat'e kaydı ve bakışlarının dövmeye odaklandığını gördüm. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum."

MaryCat'in gülümsemesi utangaçtı. "Yerleşkeye pek fazla gelmiyorum. Digger beni burada

sevmiyor-"

"Onu suçlayamam," diye gürledi Giulia. "Bu siklerin etrafında olmaz. Seninki gibi bir yüzle olmaz." Nefesinin altında ısıklık çaldı. "Çok güzelsin."

MaryCat şaşkınlıkla geri sıçradı. "Umm, teşekkür ederim."

Giulia omuz silkti. "Gözlerim var, değil mi? Yani bebeğim, o kadar tatlısın ki keşke gey olsaydım diyorum." Nyx homurdandı. "Olmadığına sevindim."

Ona bir sırıtış attı. "Merak etme bebeğim, ben senin Terminatör aletini daha çok seviyorum." Çelik gözlerini devirdi. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

Nyx ve ben aynı anda "Kapa çenenen," dedik, birbirimize sırtımdan önce ikimiz de ona uyarıcı bir bakış fırlattık.

Giulia, Tiffany'ye temkinli bir bakış atmadan önce MaryCat'e, "Sizinle tanışmak bir zevk," diye cıvıldadı. "Amara, Ghost ve Tatána ile her şey yolunda mı?"

"Kızlar iyi," diye yanıtladı Tiff boğuk bir sesle. "Seni özleyiyorlar." Giulia'nın burnu bunun üzerine kırıştı.

"Kızlar mı? Onlar kız değil." "Onlara başka ne diyebilirim ki?" Tiff alaycı bir tavırla karşılık verdi.

Giulia çenesini eğdi. "Anlıyorum. Birazdan orada olacağım. Sadece koşumuzdan sonra kafamı toparlamam gerekiyordu."

Nyx ona doğru yürüdü, çenesini eğip başına bir öpücük kondururken onu yanına çekti. Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu.

Tiff ve MaryCat anlamazdı ama biz anladık.

İlk cinayet -ki Lancaster denen herif bir cinayet değildi, nefsi müdafaaydı- her zaman başa çıkılması zor bir şeydi ve bu doğruyd.

Amcığın ölmeyi hak edip etmediği önemli değildi, yine de ruh için zordu, çünkü dünyayı o kötülükten kurtararak, o kötülüğün bir kısmını kendinize alıyordunuz. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kendini bozuyordun.

Tiff'in belini sıktım, çocuğumuzun onun karnında olması beni hem sevindirdi hem de tuhafıma gitti ve MaryCat kadar büyüdüğünde onu ellemek için sabırsızlanıyordum.

"Ne zaman yapabilirsen. Amara seni gerçekten özledi."

Giulia başını salladı. "Bunu göstermek için çok garip bir yolu var."

Tiff omuz silkti. "Mantıklı. Sen onların güvenlik ağsın."

"Nasıl yani?"

Çelik homurdandı. "Hayvanlar doğduklarında annelerinden nasıl izler taşırlar bilir misin?"

Kaşığını mısır gevreği kâsesine düşürdü ve süt masaya sıçradı.

Storm homurdandı. "Ana tavuk sensin."

Giulia'nın burnu kırıştı ama kıkırdayan Nyx oldu. "İkinizin bulabileceği onca cevap varken kümes hayvanlarını mı gündeme getirdiniz?"

"Tavuklar lanet yılanlardan daha iyidir!" Çelik hırslayarak karşılık verdi. Storm gülerek, "Haklı," dedi.

"Yılanlar baskı yapar mı?" MaryCat son derece meraklı bir şekilde sordu ve her nasılsa bu, tüm yıl boyunca duyduğum en saçma soruydu ve kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Diğerleri de katıldığında, Tiffany en son gelen oldu. Hepimize sanki lanet olası Marşlıarmışız gibi baktı, dudakları seğirdi, kahkaha böceğine yakalandı ve onu bütünüyle yutmasına izin verdi.

Onun neşelendiğini, kardeşlerimin, ailemin arasında gevşediğini görmek güzeldi. Tüm bunlar ona da yabancıydı, bu yüzden zaman alacaktı.

Ama elimizdeki tek şey

zamandı. Ben ve o mu?

Birbirimiz için öyleydik.

Benim bunu bilmem için onun bunu fark etmesi gerekmiyordu.

Bir adam kalbini bir başkasına bağlamak için yaklaşık otuz sekiz yıl bekleyip kolayca pes etmez.

Evet, bu onun için garip bir ortamdı, evet, ailesinin durumu berbattı ama bunu atlatacaktık.

Birlikte.

Çünkü önemli olan tek şey buydu. O. Ben. Bir bütün olarak.

Ve bebek üç tane yaptı.

Günah

Domuzumun sırtında belime dolanan kollarının verdiği his, uzun bir süre boyunca beni erekte tutmaktan vazgeçmeyecek bir histi.

Ve sikim kalkmışken bisiklete binmek pek de ideal değildi, orası kesin. Yine de bununla başa çıkabilirdim çünkü onun yanımda olması çok destansı bir duyguydu. Arkamda, yanımda olması.

"Günah mı?"

Bağırarak attığı çığlık kulaklarıma ulaştı, aynı şekilde parmaklarını belime dolması da. Elimden geldiğince çabuk bir şekilde kenara çektim ve durduğumda, "Eski evimin önünden geçebilir miyiz?" diye mırıldandı.

Bu istek beni şaşırttı ama teklif edilen şeyi yaptım ve West Orange'ın çevresindeki uzun yoldan evine ulaştık.

Evinin bulunduğu alt bölge "gösterişli" kelimesinin özeti gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım. Yolların palmiye ağaçlarıyla kaplı olduğu bir yerden daha gerçekçi olmasını tercih ederdim.

Burası lanet olası NJ'ydi, Los Angeles değil. Buranın ekolojik açıdan hiç de dost canlısı olmaması, kurumsal Amerika'nın yaşadığımız toprakları umursamadığının bir göstergesiydi, ama hey, benim maymunum değil, benim sirkim değil.

İnsanlarla dolu kapıya yanaştığımızda, güvenlik üniforması giymiş yaşlı bir adam yaklaştı. Önce motosiklete, sonra bana baktı, sonra bakışları Tiff'in üzerinde yumuşadı ve tek kelime etmeden girmemiz için kapıyı kaldırdı.

Altı düzinelik arazideki her ev bir malikaneydi ve *Cribs*'in eski tarz bir bölümüne aitti. Devasa kapılar ve uzun araba yolları, telkari işlemeli parmaklıkların arasından görünen çatılar dışında hemen hemen görebileceğiniz tek şeydi.

Sokaklar güzelce kaplanmıştı, görünürde bir çukur bile yoktu ve bir kuşun vurulma korkusu olmadan kaldırıma sıçmaya cesaret edemeyeceğinden emindim.

Gerçek dışı ve abartılıydı ama bu onun eviyle kıyaslanamazdı.

Yaklaştığımızda, kapılara yaklaşık yirmi adım kala belimden tekrar çekti ve bana burada durmamı söyledi, diye düşündüm.

"Güvenlik görevlisinin bizi içeri almasına şaşırdım," diye mırıldandım.

"Karısı hastayken Leonard'a iyi davrandım," dedi ve bir zamanlar kendisinin olan ama artık olmayan eve bakarken sustu.

Karşılaştıracak olursak, benim evim boktan bir yerdi ama o orada mutlu görünüyordu.

Bir kez bile geceyi Lily'lerde geçirmeyi teklif etmemişti. İkimiz de aksini gösteren bir şey söylememiştik ama evet, benim yanıma taşınmıştı. Bu saraydan sonra, her ne kadar bana göre olmasa da, aşağı inmek zorundaydı.

Tedirginlik üzerime ağır bir şekilde çöktü ve sonra onu olduğu yerde durdurdum.

Hiçbir şey için onun mantığını sorgulamanın anlamı yoktu. O beni istiyordu. Ve bana bunu göstermeye devam etti.

"İyi misin meleğim?" Orada öylece oturup rölantide çalıştığımızda homurdandım. Aldırmadım ama kolları beni sıkıca sarmıştı ve yüzü omzuma gömülmüştü.

"Onu özlüyorum."

Bir fısıltıydı.

İncinmiş, acı dolu bir fısıltı.

"Keşke onu senin için geri getirebilseydim tatlım," dedim usulca, uzanıp ellerinden birini kendi ellerimle kapatarak.

"O mükemmel değildi. Kimse değil. Ama ben yapamam..." Nefesini içine çekti. "Neyi yapamazsın?"

"Neler olduğunu anlamıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne anlamda?"

"Grizzly kim?"

Gerildim. "Sana ondan kim bahsetti?"

"Rex. Bana bir çeşit Tanrı olup olmadığımı sorduğunda, bilmiyorum bile. Bir gangster mollası ya da onun gibi bir şey."

İçimdeki gerilim ateş gibi yükseldi. "Ben orada yokken seninle konuştu mu?"

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye çalıştığımda bana yapıştı ama burnunu kesiğime sokmaya devam etti. "Yapma. Lütfen yapma."

"Ben yanında olmadan seninle konuşmaya hakkı yoktu," diye homurdandım. "Ve kesinlikle Grizzly hakkında değil." "Kim o?"

"Rex neden senin bir gangsterin lanet olası fahişesi olduğunu düşündü?" Kızgın olmasına rağmen ses tonumu yumuşatamayarak tersledim.

O herifin suratını dağıtırdım.

"Çünkü Donovan Lancaster, Rex'e göre mafya olan Benito Fieri ile aynı okula gitmiş." Nefesini içine çekti. "Babamın onlarla aynı dönemde üniversiteye gittiği ortaya çıktı."

"Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Asla. Geçmiş hakkında hiç konuşmazdı." "Hiç mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"Hayır. Asla," diye tersledi. "Sen de mi bana inanmıyorsun?" "Hayır, tabii ki inanmıyorum! Sadece şaşırdım."

"Evet, kendim düşünseydim ben de şaşırdım ama onun çalışma şekli bu değildi."

"Nasıl çalışıyordu?"

"Şimdiye odaklandı. Geleceğe. Hedeflere inanırdı," diye mırıldandı, ses tonu bana geçmişte

olduğunu söylüyordu. Babasıyla birlikte. Burada benimle değil. "İronik olan, bir kızı olmasıydı.

ne yapacağını bilmeyen bir kadın."

"Biliyordun. Sadece karar vermeye hazır değildin," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Belki." Yumuşak bir şekilde güldü. "Belki de değil. Attığım her adım beni istediğimi sandığım şeyden uzaklaştırdı ve şimdi buradayım." İçinden bir mırıltı geçti. "İşlerin beklediğimden daha iyi sonuçlanması ne garip."

Kendime rağmen, bu beni tam kalbimden vurdu. "Ne tür hedefler?" Mırıldandım, sadece konuşmaya devam etmesini istediğim için değil, eve döndüğümünden beri babasından bir kez bile bahsetmediğimizi şimdi fark ettim - ne kadar bencildim? Ne lanet bir ödüldüm ama aynı zamanda lanet olası Grizzly hakkında konuşmak istemediğim için.

"Bu bazen belli bir saate ya da arabaya sahip olmaktı, bazen de şirketinin her eyalette bir merkez ofisinin olmasıydı."

"Tanrım. Her eyalette mi?" Tanrım. O piçin zengin olduğunu biliyordum. Ama bu kadar zengin mi?

"Evet. Gerçi bu krizden önceydi. Ben çocukken, mesela on iki yaşındayken. Çok kayıp verdik ama üstesinden geldik." Yutkundu. "Sanırım bu yüzden bu sefer mücadele etmeye bile çalışmaması çok zor oldu. O böyleydi. Her zaman daha fazlası için çabalarlardı."

"Bazen yorucu oluyor, sürekli çabalamak."

Bunu kendi geçmişimden biliyordum. Kahretsin, annemin buzdolabına yemek koymayı unutmuyacağı bir gün dilemek bile çok yorucuydu.

"Belki de. Sanırım bunu neden yaptığını asla bilemeyeceğim," dedi kederle. "Bir not bıraktı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Annem bulup bulmadığını bana söylemedi." "Onu buldu mu?"

"Evet." Yutkunması her şeyi anlatıyordu ve konuyu değiştirdiğinde ona izin verdim. "Rex, şirketinin Fieri ailesi tarafından finanse edildiğini söyledi, Sin. Bunun doğru olabileceğini düşünmek benim için delilik."

"Pek çok şirket paravan," dedim ona usulca. "Bu o kadar da şaşırtıcı değil."

"Benim babam öyle biri değildi." Alaycı bir ses çıkardı. "Ya da en azından benim düşündüğüm babam öyle biri değildi."

Sesi gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi geldiği için mırıldandım, "Grizzly, Rex'in amcası." Gerildi. "Rex'in amcası mı? Neden seninle onun hakkında konuşmamı istesin ki?"

"Çünkü o benim babam" diye mırıldanırken yüzümü özellikle hiçbir şeye dönmedim. "Ne? Sen Rex'in kuzeni misin?"

Nefesimi üfleyerek homurdandım, "Ne yazık ki. Grizzly ve ben hiç anlaşımadık." "En baştan başla."

"Bu saçmalıktan neden bahsettiğini anlamıyorum," diye tersledim, elime geçirdiğimde Prez'in ağzını burnunu kırmaya kararlıyım.

"Belki de önemli olduğu içindir?"

"Öyle değil. Rex ve ben kimseye söylemeyiz. Hiç söylemedik ve asla da söylemeyeceğiz." "Nasıl olur?"

"Ben böyle istiyorum. Kan olduğum için herhangi bir avantaj elde etmek istemiyorum-"

"Sana kardeşlerinden daha fazla yardım etmiyor mu?" diye şüpheyle sordu.

"Hayır. Sahip olduğu tek zaman Ohio'daki durum. Rex beni dinlemeseydi kim bilir neler olurdu."

Beni sıktı. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil. O şerefsizin suçu. Artık her şey yolunda. Ben eve döndüm, sen benimlesin ve o amcık bir mahzende bekliyor. Tam da olması gerektiği gibi."

Tiff, "Babanla neden anlaşılmadınız?" diye sorarken içime gömüldü.

"Çünkü onu tanıımıyordum. Büyüylene kadar tanımadım. Annem dünyadaki en iyi ebeveyn değildi. O zamanlar da bencil bir kaltaktı, şimdi de öyle ama değersiz bir sürtükten değersiz bir eşe dönüştü. Mary Catherine'in babası yakında onu daha genç bir model için boşarsa hiç şaşırırmam."

Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz sert oldu."

"Hayır, değil. Onun ne olduğunu çocukken de biliyordum, şimdi daha da iyi biliyorum. Para için fahişelik yapmayı bırakmış olması, bunu hala kocasıyla yapmadığı anlamına gelmez. Beş Nokta'da yüksek rütbeli bir subay olabilir, ama bu onun hala fahişesi olmadığı anlamına gelmez."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

Neredeyse tüm hayatım boyunca beni kontrol altında tutan uzun süreli acı, soru karşısında içimde dondu kaldı, sonra o sürtük yüzünden bugün olduğum adam olduğumu anladım. Bu yüzden rahatlardım ve düşündüm. Bana sarılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Geleceğimin sadece MC'ye odaklanmamasının ne kadar iyi hissettirdiğini. Bir gün MC'nin İnfazcısı olabileceğimi bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini... Tüm bunlar geçmişimin beni nasıl şekillendirdiği sayesinde mümkün oldu.

Böylece bir nefes aldım, zehri dışarı attım ve nefretle lekelenmemiş temiz havayı içime çektim.

"Aslında bilmiyorum. Ben yaptım. Bunu kabul ediyorum. Ondan uzun süre nefret ettim. Bana dinlettiği saçmalıklar, yaptığı şeyler, bana davranış şekli? Küçükken bana bok atardı. Ya şimdi? Onun da çocuk olduğunu biliyorum."

"Seni gençken mi doğurdu?" "On beş yaşındayken."

"Tanrım."

"Evet." Bir nefes verdim.

"Grizzly onunla tanıştığında on sekiz yaşındaydı, ama genç olmasına rağmen onun ne olduğunu biliyordu ve o zamanlar da ölmeden önce olduğu gibi bir pislikti."

"Öldü mü?"

"Koşarken," dedim soğukkanlılıkla; az önce ona söylediğim yalan hakkında değil, onun ölümü hakkında. Gerçeği bilseydi? Beni bir daha asla yanına yaklaştırmazdı. Ona o piçin ölümü ve benim bu işe karışmam dışında başka hiçbir konuda yalan söylemezdim.

"Oh."

Bu her şeyi özetledi.

Boğazımı temizledim. "Grizzly'yi çok küçüklüğümünden hatırlıyorum, ben daha bir veletken yaptığı ziyaretler gibi, ama çok silik. Babamın bir Şeytan'ın Günahkârı olduğunu söyleyene kadar onu neredeyse unutmuştum çünkü ben yedi yaşındayken gelmeyi bırakmıştı.

"Bir gün, onun kum torbası olmaktan, beni hiç beslememesinden, geçinmek için bir şeyler çalmak zorunda kalmaktan, her lokma yemek için kavga etmek zorunda kalmaktan bıktım ve evi terk ettim. NJ'ye kaçtım, kulüp binasını buldum ve Prospect beni içeri aldığı anda yolda yürürken neredeyse altıma işiyordum."

"Bunu yapmalarına şaşırdım. Kim olduğunu soracaklarını sanıyordum." Yüzümü buruşturdum. "Ben babamın tıpatıp aynısıyım."

Boğazını temizleme sırası ondaydı. "Senin adına üzgünüm Sin ama benim adıma değil. Sen çok güzel bir adamsın."

Burnum kırıştı. "Kapa çeneni. Erkekler güzel değildir."

Kıs kıs güldü ve böylesine ağır bir konuşma sırasında kahkahasının sesi benim için müzik

gibiydi.

Lanet olası kulaklar. "Çok güzelsin. Başka bir isimle bir gül-" "Hala burnuna karıncalar gönderiyor."

Dondu kaldı. "Ha?"

Güldüm. "Eğer bir gülü koklarsanız, yapraklarından karıncalar çıkar, burnunuza sürünür ve beyninize girer."

"Bu teorinin bilimsel kanıtına ihtiyacım var," diye karşılık verdi.

"Google araması yeterli olacak mı?" Şaka yaptım ve onun kıs kıs gülmesine neden oldum. "Yine de devam et. Ne diyordun?"

İçimi çektim. "Beni tanıdılar. Hepsi tanıdı, ama onlar daha yaşlı kalabalıktı. Son nesil. Artık çoğu öldü ve kulübün içinde olanlar orada kalır."

"Yani çocuklarına senin kim olduğunu hiç söylemediler mi? Tanrım."

Omuz silktim. "Anlatacak bir şey yok. Piç bir çocuğun ne önemi olabilir ki? Etrafta onlardan çok var. Ben de farklı değildim. Tabii ki Prez'le akrabaydım ama yine de ne olmuş yani?"

"Seni içeri aldılar mı?" diye sordu birkaç saniye sonra.

"Hâlâ buradayım, değil mi?" Garip bir şekilde mırıldandım, çünkü bu sevgili yaşlı babama bağlı değildi. Hayır.

Bu Bear'a, Rex'in babasına ve MC'nin son başkanına bağlıydı.

"Askere yazılmanızın bir nedeni var. Pek çok genç çocuk bunu yapıyor çünkü bir yuva arıyorlar."

Belki bunu yapmam korkaklıktı ama bir kez daha elini uzattım, parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve "Öyle mi? Denizciler evim değildi. Burası benim evim. Sen, ben, çocuk. Biz."

Titrek bir iç çekti ve sanki bu lanet dünyada ihtiyacı olan tek şey benmişim gibi içime gömüldü.

"Evet. Öyleyiz."

"Malikanelere ihtiyacımız yok. İhtiyacımız yok-"

"Bu cümleyi bitirmek zorunda değilsin," diye fısıldadı usulca. "Hayır, bunların hiçbirine ihtiyacımız yok. Senin gibi birine sahip olacağımı hiç düşünmemiştim Sin. Beni ben olduğum için isteyen biri. Benimle sadece Tiffany Farquar olduğum için değil, Tiffany olduğum için birlikte olmak isteyecek biri. Bu... Dürüst olmak gerekirse hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

"Kafanı karıştıracak ne var, Tiff? Sen harikasın."

"Birini tanımak için biri gerekir," diye alaycı bir şekilde karşı çıktı, ama gülümsemesini duydum ve söylediklerimden hoşlandığını anladım.

"O ilk geceyi biliyor musun?" Nefesinin altında mırıldandı.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Her zaman. Storm'u yanında gördüm ve bu hiç hoşuma gitmedi. Sikini çıkardığında değil, oturduğunda bile değil.

"Seni MC'nin etrafında dolaşırken gördüm, gözlerin fal taşı gibi açılmıştı ve her şeyi bir bilim deneyiymiş gibi izliyordun.

"Hoşuma gitmedi. Kıçını sevdim, ama sanki sana fazla iyiymiş gibi bir boka bakmanı sevmedim." Nefesimi içime çektim. "Sonra bana sırttın. Ve bu kafamı karıştırdı. Kafamı siktin. Başından beri yaptığın buydu-"

"Ve sen ölene kadar yapacağım şey," diye mırıldandı, parmaklarımızı birbirine geçirebilmek için elini benimkinin içinde döndürdü.

Buna söyleyecek tek bir kelimem vardı. "Amin."

ON ÜÇ

SIN

"SENİN SORUNUN BU." Rex'i omzundan ittiğimde, onu geriye düşürecek kadar sertti, bunun bir hata olduğunu biliyordum, biliyordum, ama bu beni bunu yapmaktan alıkoymadı.

Rex'in gözleri uyarıyla irileşti ve meşhur durgunluğu onu saldırmak üzere olan bir puma gibi gösterdi. "Bir sorunun mu var?"

"Lanet olası bir sorunum var. Ben orada olmadan kadınım ile konuşabileceğini mi sanıyorsun? Ne sikim adamım?" Ona hırladım ama aptal değildim.

Öfke seli içindeyken bile, iyi bir yalama yaptıktan sonra yüzüne vurmuyacaktım. Canıma okunmasına karşı değildim ama Tiff'in bunu görmesine ve birkaç hafta boyunca her gün lanet olası parlatıcılara bakmak zorunda kalmasına karşıydım.

"Şu anda sana kendi kıcını öptürmememin tek nedeni bana ofisimde gelmiş olman." demeden önce çenesi gerildi.

Ona o kadar kızgındım ki önümü göremiyordum ama ölmek istemiyordum. Bu sadece Rex'in değil, Nyx'in de öfkesini omuzlarıma getirirdi.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Annen aptal yetiştirmede."

Rene'yi konuşmaya dahil ettiğimde iç çekerek böğürdü. "Orospu çocuğu." "Evet, şu anda öyleyim. Lanet olası çocuğumun *müstakbel* annesini beceriyor olmam dışında, Rex. Siktiğimin ona bu boku yüklemeyi mi düşünüyordun? Ona düşmanmış gibi mi davranıyordun?"

Uzandı ve bir elini çenesine götürdü. "Henüz İnfazcı değilsin, Sin." Uyarıyı duydum.

Geri çekilmeseydim, İnfazcı olmazdım.

"Ne zamandan beri söylenmesi gereken bir şey olduğunda geri çekildiğimi biliyorsun? Rachel'a yaklaşıyordum, onu kızdırıp bir şeyler sorgulatsaydım ve tüm bunları senin çocuğunu taşıırken yapsaydım ne hissederdin?"

Aşıl topuğundan bahsettikten sonra Rex'in öfkesi azaldı. "Sana taşaklarını yedirmek isterdim."

Onun bu itirafı omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun azalttı. "Aynen öyle. Neden ona bensiz yaklaştın ki? Ben onun İhtiyar'ıyım, Rex. Bu saçmalıkla bana geliyorsun."

"Onu henüz damgalamadım."

"Siktir git," diye tersledim, bu ifadeye çok sinirlenmiştim. "O hamile." Rex kaşlarını çatı. "Yani? Onu damgalamak için daha da fazla neden."

"Hamileyken mürekkep alamazsın, aptal herif."

"Dikkat et, Sin," diye tersledi.

"İzleyecek ne var ki? Yaşlı karımı yaşlı karım yapamam çünkü o

Hamile." Ona ters ters baktım. "Bu onun Giulia ile aynı korumaya hakkı olmadığı anlamına mı geliyor?" Boynumu dikleştirip çenemi ona doğru ittiğimde, kaşlarını çatarak verdiği cevap beni geri adım attırmadı. "İkimiz de biliyoruz ki, eğer Giulia'ya böyle bir şey yapsaydın, Nyx bu yüzden senin suratını darmadağın ederdi."

Rex'in öfkesi benim karşılık vermemle yatıştı ve homurdandı, "Hamile kadınlar ve mürekkep hakkında bunu bilmiyordum."

"Evet, anlıyorum," diye karşılık verdim. "Ama o benim. Beni duyuyor musun? Onu burada, senin önünde sahipleniyorum ve mürekkep alabildiği anda onu mürekkepleyeceğim."

"Bir doktor sana yapamayacağını mı söyledi? O-" Omuzlarını silkti. "-Bundan kurtulmaya mı çalışıyor?" "Hayır," diye tersledim, öfke gözeneklerimden buhar fişkırıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Ne oluyor lan? Ben olsam

Onu sevmediysen sor, ama sevip sevmemen umurunda değil. O benim, Rex. Bunu anladın mı?"

Rex'in çenesi gerildi ama ellerini kaldırdı. "Bunu anlıyorum." "Peki sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece skoru bilmiyordum. Hepsi bu."

"Artık biliyorsun. Bu Fieri saçmalığı da neyin nesi? Bunu önce benimle konuşmalıydın."

"Evet, haklısın. Yapmalıyım."

"Onun için her şeyimi kaybederdim, dostum. Bunu bilen biri varsa o da sendin." "İşte bu yüzden seni korumak zorundaydım."

"Ondan mı? Ondan korunmaya ihtiyacım yok." Başımı salladım. "Ben onun MC'yi ailem olarak görmesini sağlamaya çalışıyorum ve sen gidip benim için her şeyi mahvediyorsun."

"Özür dilerim Sin, bilmiyordum, tamam mı? Onunla evlenmek istediğini görebiliyorum ama damgalamak mı?

Bu tamamen başka bir şey."

Her zamanki gibi, bu şerefsizin özür dileyeceğini pek sanmıyordum. Başıma gelenler için çok şanslıydım.

"Benimle Grizzly hakkında da konuşmalıydın. Bütün o lanet konuşma boyunca her türlü sınırı ihlal ettin."

"Onu hazırlıyordum-"

Gözlerimi ona diktim. "Anlaşmıştık. Bu bok kulüpte kalacaktı." "Ve kalacak. Senin öfkeli olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Neden? Onu korkutmayı mı umuyordun? Geri çekilmesini mi? Aklını başına topla. Ya o benim için kötü haberdır ya da ben onun için kötü haberimdir." Dişlerimi sıktım. "Ona asla zarar vermeyeceğim gibi, çocuğumu da taşıyor. Kaçmasını mı istedin? Çocuğumu benden almasını mı? Lanet olası babam gibi olmayacağım. Çocuğumun hayatında olmak istiyorum, beni duyuyor musun?"

Rex, o cesur piç, inindeki aslana yaklaştı ve bana doğru ilerledi. Bir elini omzuma koydu, sonra ben elini çekmeyince diğerini de omzuma koydu. Bir matadorla dövüşen bir boğa gibi nefes alıp verdiğimi biliyordum ama işte bu kadar öfkeliydim.

Sadece Tiffe değil, bana da saygısızlık etmişti. Ona söylemeye hazır olmadığım şeyleri söylemişti ve daha da kötüsü, benim de işin içinde olduğumdan emin olmadan onu korkutacak şeyler söylemişti.

"Seni duyuyorum ve duyacaksın da. Niyetim bu değildi," dedi yumuşak bir sesle, alnım alnına değene kadar durmadı. "Biz bir aileyiz, bundan saklanmak istesen de istemesen de. Senin için en iyisini istiyorum."

"O benim için en iyisi," diye homurdandım. "Lanet olsun, hayatımdaki tek iyi şey o."

Rex başını salladı. "Bu doğru değil."

"Evet, öyle." Gözlerimde sadece ve sadece gerçeği görmesine izin verdim ve o gördüğünde fısıldadım, "Evet. Uzun zamandır pamuk ipliğine bağlıyım kuzen. Çok fazla içki, çok fazla seks." Başımı tekrar salladım. "Onsuz bu bokla başa çıkamam, dostum."

Eli omzumda sıkılaştı. "Siktir."

"Evet. Siktir." Dudaklarımdan bir nefes tıkırdadı. "Onu korkutup kaçırma."

"Yapmayacağım. Seni korumaya çalışıyordum. Baş büyük belada ve sen bunu bilmiyordun." "O da bilmiyordu," diye homurdandım. "Sen gözlerini açana kadar bir bok bilmiyordu." Rex yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Yeterli değil," diye cevap verdim dürüstçe. "O benim kadını. Bunu unutma." "Unutmam mümkün değil," diye gürledi. "Şimdi değil."

Benden bir iç çekiş yükseldi. "Güzel. Şimdi, neler oluyor?"

"Lodestar ve Maverick sürekli pislikleri ortaya çıkarıyor," diye mırıldandı. Alnını benimkine bastırdı, saldırgan değildi, sanki bana kan olduğumuzu hatırlatıyordu. Bunu takdir ettim. Elini çekip saçlarını ovaladığında, köklerinden koparmak istercesine uçlarından çekiştirdiğinde, içki tepsisine doğru ilerlerken onu izledim. Kendine sek bir JD doldurduğunda ihtiyatla baktım.

-Orospu çocuğu günün bu saatinde içmezdi.

Başkan olduğundan beri olmamıştı. "Neler oluyor?"

"Bu sabahki konsey toplantısında Storm'a Coshoc-ton'daki durumu anlattım."

Konunun değişmesi beni rahatsız etmedi. Bir şeylere ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Rex'in, bu sert sikicinin kendini geliştirmeye ihtiyaç duyması beni geriye getirdi. "İyi gitmedi mi?"

"Hayır. Yapmadım."

"Onu suçlayamam. Ben de çocuğumdan uzak kalmak istemezdim."

Rex tıslayarak nefes verdi. "Bunu istemiyorum. Eğer o salak herif onu pantolonunda saklasaydı, Keira hâlâ onunla birlikte olurdu ve birlikte batarlardı."

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "İsteseniz de istemeseniz de, ondan ailesini geride bırakmasını istiyorsunuz."

"Ailesine kazık attı."

Omuz silkmem her şeyi anlatıyordu, onunla aynı fikirdeydim ama bu gerçeği ortadan kaldırmıyordu, değil mi? "Aşağıda güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız var."

"Çelik-"

"Onu burada tercih edin. Storm olması lazım. Şerefsiz burada kendini öldürüyor." Rex'in ağzı isyankâr bir hal aldı. "Başta zor olacak ama bu işin peşini bırakmayacağım. İsteddiği kadar öfke nöbeti geçirsin. Coshoc-ton, lanet olası sorumluluk, liderlik, onu herhangi bir on iki adımdan daha fazla düzelterektir." JD'sinden derin bir yudum aldı, sonra homurdandı, "O gittikten sonra seni İnfazcı, Nyx'i de Başkan Yardımcısı olarak önereceğim. Kabul ediyor musun?"

"Öyle olduğumu biliyorsun kardeşim."

Rex çenesini eğdi. "Bok bize doğru geliyor." Sanki dışarıda altın tepeler, Cennet Tarlaları falan varmış gibi pencereden dışarı baktı. Tabii ben bunların ne olduğunu biliyordum çünkü dün gece Tiff banyodayken ve ben tıraş olurken bana Paris'e ve *Champs Elysees*'ye yaptığı geziyi anlatmıştı.

Onun hayatı ve benimki şimdiye kadar daha farklı olamazdı, ama gerçek şu ki, karnındaki bebekten çok daha fazlası geleceklerimizin birbirine bağlı olduğu anlamına geliyordu.

O kadını severdim.

Benim ve yoluna çıkan her amcık için kan dökecek kadar.

"Bok her zaman bizim yolumuza çıkıyor," diye karşılık verdim usulca, onun yanına doğru yürüdüm ve dışarı baktığı pencereye yaslandım.

"*Famiglia* her yerde. Uzun ağlar atıyorlar. Biz de bu ağlara takıldık. Adamlarımdan herhangi birini onlara kaptırmayı reddediyorum." Eli, kavradığı bardağın etrafında sıkılaştı ve lanet olası bardak patladığında şaşırmadım. Sadece ona, JD'nin su birikintisine, ayaklarının dibindeki cam parçalarına ve avucunun içine gömülmüş olana baktı.

"Hiç adam kaybetmeyeceksin kuzen," dedim ona usulca. "Nyx ve ben bundan emin olacağız." Bana bir bakış attı. "Böyle bir söz verebileceğinden emin değilim, dostum."

Ona sıırttım, elimi uzattım ve cam parçasını çıkardım. "Bahse var mısın?"

Tiffany

"KIZ KARDEŞİ Mİ?"

Lily'nin şaşkınlığını anlamak benim için pek de zor değildi. Ben de hâlâ şaşkındım.

Ne de olsa işler rayından çıkmadan önce Sin beni onunla tanıştırmış, daha sonra da bazı şeyleri açıklamıştı.

Aslında, birçok şey.

Bir sürü şey.

Hâlâ kafamı kurcalayan şeyler. "Üvey

kardeş, sanırım daha doğru olur."

"Ortak ebeveyn kim?" diye sordu babasının masasına geri oturup bacak bacak üstüne atarken.

Bu görüntü ona çok yakışıyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye usulca sormadan önce masanın karşısından ona

baktım. Gözlerini kırpıştırdı. "Mülkiyeti geri alıyorum."

"Sahiplik mi? Neyin mülkiyeti?"

"Benden." Dudaklarını büzdü. "Beni cezalandıracağı yer burasıydı."

Bunun üzerine gözlerim parladı ve sanki sandalyenin kendisi de bu lekeden etkilenmiş gibi yarı oturur vaziyette kalktım. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım."

"Lily, kendini bu duruma sokmak zorunda değilsin-"

"Evet, istiyorum. Yapmak istiyorum. Link beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben bunu yapmak istiyorum. Bir daha asla bu masada oturamayacağını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Sadece ABD topraklarına ayak basar basmaz tutuklanacağı için değil, tüm bunlar benim adıma olduğu için." Gülümsemesi neşeliydi ve onu kim suçlayabilirdi ki? "Bu beni çok mutlu ediyor."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandım ama şu anda burada olmaktan huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdandım. Bunu gören Lily gözlerini devirdi. "Başka bir odada mı oturmak istiyorsun?"

Temkinli bir şekilde başımı salladım. Söslü ofis tam da Donovan'ın tarzıydı; kibirli, pahalı,

şüpheli sanatla dolu.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve açıkçası şimdi de gelmek istemiyordum.

Tacize uğradığı evde kalma cesareti beni hayrete düşürmüştü. On kadından daha güçlü olduğunu hep biliyordum ama lanet olsun, şimdi bununla yüz yüze geliyordum.

"Burada ne yapıyorsun ki?" "Kitaplar."

"Kitaplar mı?" Kaşlarımı çattım. "Kimin kitapları?" "Link'in. Garajı onun yönettiğini biliyor musun?" "MC için mi? Evet."

"Sanırım disleksisi var. Bana Rex'in hesapları yapmak için kışına yapıştığını ve kafasının almadığını söylüyordu, ben de onları yapacağımı söyledim." Omuz silkti. "Rahatlatıcı bir şey. Ayrıca, ofise çifte 'siktir git' demek gibi bir şey."

Gülümsemesi beni ona güldüren bir şekilde bana geri döndü. İçinde bulunduğu duruma, yaşadığı travma ve dehşete rağmen, tüm bunların üstesinden gelebilecek cesareti bulabilmesi?

"Kız kardeşim olduğun için çok gururluyum," diye mırıldandım, her kelimesinde ciddiydim. Bunun üzerine gözleri parladı. "Teşekkürler, Tee-Tee."

"Memelerin" ne olduğunu bilmeden önce bana taktığı eski lakabı kullanmasına sırtttık ve ben devasa masanın üzerine eğildim, o da aynısını yapana kadar sertçe uzandım, ellerimiz buluştu ve kenetlendi.

Sonra kıpırdandım ve yüzümü buruşturdum. "Ne oldu?" diye sordu, kıpırdanmalarına kaşlarını çatarak.

"Göğüslerim çok hassas," dedim hışımla, ellerinden kurtuldum ve ona ulaşmak için masanın kenarına gömdüğüm tarafımı ovuşturdum. Dudaklarım bir anıyla kıpırdadı. "Sin eve ilk döndüğünde, ben patlayıp bayılana kadar meme uçlarımı emmişti."

Ağzı açık kaldı. "Meme uçların emildiği için mi boşaldın?" "Evet, çok yoğundu" diye itiraf ettim.

"Öyle görünüyor." Dudakları kıvrıldı. "Ben de Link'e bir şey yaptım." Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Hâlâ... biliyorsun, ama bu dalga geçmediğimiz anlamına gelmiyor," diyerek ses tonunu ilkelliğe yaklaştırdı.

"Bahse girerim," dedim kayıtsızca. "Devam et, detayları anlat."

"Onu popo tıkaçıyla becerdim," diye fısıldadı ama yüzü pespembeydi, hem bu anıdan tahrik olmuş hem de bu kadarını başardığı için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Kızlara ve bana Donavan'ın kendisine anal yoldan tecavüz ettiğini söylediği düşünülürse, bu da etkileyiciydi.

Zordu, çünkü Link'le yaptığı şey hakkında ne hissettiğini, bunun onu nasıl bir kafa yapısına soktuğunu sormak istiyordum, ama yüzünde bundan zevk aldığını görebiliyordum. Ve bu anıyı onun için mahvederek işleri ciddileştirmek istemedim.

"Beğendi mi?"

Dudağını ısırdı. "Bayıldı. Ben de bayıldım. Çok ateşliydi." "Link öyle bir adama benzemiyor-"

"O sapık biri." Ben homurdandığımda Lily bu itiraf karşısında omuz silkti. "Öyle. Benimle edepsizce konuşurken önerdiği şeyler." Bir elini yüzünün önünde gezdirdi. "Her zaman yarı dehşete kapılıyorum, yarı tahrik oluyorum. Ve üzerime çıkmaya bayılıyor. Adam takıntılı gibi."

"Woop woop!" Gözlerim neşeyle parlayarak gülerken ilan ettim. "Bir bayana nasıl davranacağını

bilen erkekleri sevmek lazım."

Lily sırttı. "Evet, bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyor."

"Lily?"

"Öyle mi?" diye sordu, sesi temkinliydi ama ses tonum biraz değiştiği için suskunluğunu anladım.

"Kitaplarla uğraştığınızı biliyorum ama bir hamburger ve patates kızartması için adam öldürebilirim."

Ağzı yuvarlandı ve onu şaşırttığımı biliyordum çünkü ciddi bir konuşma bekliyordu ama benim tek düşündüğüm karnımdı. Sonra dudakları bir sırtışa dönüştü. "Bu bir özlem mi?"

"Kahretsin," diye fısıldadım, "sanırım öyle olabilir."

Kıs kıs güldü. "Tiffany, bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama sen bir vejetaryensin."

Bu düşünceyle kalbim göğsümde güm güm attı. "Yani, biliyorum, ama ben..." Gözlerimi kırdım.

"Unutmuşum."

Lily'nin burun delikleri nazıkçe açıldı. "Sanırım havada biftek kokusu alabiliyorsun. Sanırım akşam yemeğinde biftek yiyeceğiz."

Ağzım sulandı. "Gerçekten ete ihtiyacım var." Dünü düşündüm. "Mary Catherine'le bütün bunlar olurken Storm kulüp binasında sosisli bisküvi gibi bir şey yiyordu. Bunun için ona Fransız kalmak istedim."

Kıs kıs güldü, gözleri neşeyle dans ederken, "Belki Phoebe ve Joey'nin *Friends*'te yaptığını yapabilirsiniz. O hamileyken?"

"Tanrım, sence Sin benim için vejetaryen olur mu?"

"Bence sana sıırıslıklam aşık. Sen vücudunu o bebeğe feda ederken, onun neden biraz et feda edemeyeceğini anlamıyorum."

"Fedakârlık zor bir kelime," diye suratımı asarak homurdandım. "Bebekler bir kadının vücuduna en kötü şeyleri yaparlar."

Gözlerimi devirdim. "Bunu biliyorum. Biyolojide yan dal yapmak isteyen bendim." Lily omuz silkti. "Eee? Doğru mu değil mi?"

"Bu doğru, ama-"

"Hayır. Aması yok. Eğer bunu yapabiliyorsan, kemik yoğunluğundan ve pelvik tabanından fedakarlık ediyorsan, o zaman birkaç hamburger yemeyi bırakabilir."

Dudaklarım onun ateşi karşısında kıvrıldı. "Neye sıırıtıyorsun?"

"Sırıtmak yok!" Ellerimi kaldırdım. "Sadece-"

"Sadece ne?" Ben cevap veremedi gözlerini kısarak bana baktı. "Lokantanın burgerlerinden hiç denedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Sebzeli burgerleri bile yok."

"Dostum, Link geçen gece beni oraya götürdü. Oraya gitmeliyiz. PB ve jöleli bir tane vardı." Ağzını gevşetti. "Sanırım ağzım orgazm oldu."

"Kulağa iğrenç geliyor."

"Öyle değil. Söz veriyorum. Ve bak ne diyeceğim, sen Sin'le bir anlaşma yapana kadar, sen hamburger yerken ben de salata falan yiyeceğim."

Kendimi
kötü
hissettim.

Ben
hissettim.

Ama aniden ete ihtiyaç duymak? Hay sikeyim.

Haklıydı. Havadaydı. O kadar ki kendimi lanet olası etin nerede olduğunu bulmak için odayı
koklayan bir köpek gibi hissettim.

"Ah dostum, yüzünü bir görebilseydin!" Lily bana bakarken kıkırdamaya başladı. "Yemin
ederim, SAT sınavlarına girdiğinden beri seni bu kadar gergin görmemiştim."

Elimi uzatıp karnımı ovuştururken ona ters ters baktım. "Açlıktan ölüyorum."

"Bu sabah yemek yedin mi?"

"Smoothie içtim." Kaşlarımı çattım. "Sin'in kahvaltısını istedim." "Neydi o?"

"Pastırma. Yumurta." Ağzım sulandı. "Tanrım, çocuk annesinin vejetaryen olmasına izin vermeyi reddeden bir çocuk."

Lily kıs kıs güldü. "Dostum, bu çok komik." "Hayır, değil!"

"Öyle, çünkü Sin'in çocuğu et yiyebilsin diye vejetaryen olmasını izlemek daha da komik olacak!" Ona kaşlarımı çattım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Oh, öyleyim," diye karşılık verdi, ayağa kalkarak. "Çünkü kıcını kurtaracağım ve seni et için alacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Yapmamalıyım. Yani, daha yeni hamileyim. Bu bir aşerme olamaz, değil mi?" "Çocuk ne istediğini bilir. Tıpkı babası gibi," dedi hayıflanarak.

Ve lanet olsun, bununla tartışmak mümkün değildi.

Bu adamlarımız... kesinlikle ne istediklerini ve ne zaman istediklerini biliyorlardı.

"Her neyse, bana Sin ve dün gece yolda anlattığı sırlar hakkında daha fazla bilgi verebilirsin."

Bana muzip bir sırıtış fırlattı, ben de ona başımı salladım.

"Muhtemelen sana söylememeliyim."

"Boş ver onu. Yapmak zorundasın. Beni asılı bırakamazsın."

"Yiyeceğim, ama sadece sen salata yiyeceksin diye ben de hamburger yiyebileceğim." Kadın homurdandı. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Biliyorum."

Evden çıkıp, Luke'un ve babasının spor arabalarının bulunduğu yola doğru yürürken, o da Alman arabalarının olduğu bölüme yöneldi. Ancak, her zamanki arabasının yanından geçip doğruca genç bir oğlanın ıslak rüyası olan arabaya girdi.

Genelde Porsche kullandığını bildiğim için kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Cesur hissediyor musun? Omuz silkti. "Sadece bir araba."

Hayır, değildi.

Bu, özgürlüğü ile ailesi ve onların ona yaşattıklarıyla başa çıkmak zorunda bırakılması arasındaki farkı temsil ediyordu.

Bu onun seçimini temsil ediyordu.

Mekanik beygir gücünün bir ahır gibi olan garajdaki arabalardan hiçbirini kullanamamış olmasının onu her zaman rahatsız ettiğini biliyordum. Yine de bu engelleri benimle birlikte yıkmaya istekli olması hoşuma gitmişti.

Yere yakın, pırıl pırıl parlayan beyaz bir BMW'ye yöneldi ve arkasındaki duvardaki kancadan sallanan anahtarları aldıktan sonra kapıları kanat gibi açıldı.

Burada düzinelerce araç vardı. Teknelerden bisikletlere, Sin ve Link'in üzerinde ölü olarak görülemeyeceği türden ATV'lere, SUV'lere ve jet ski'lere kadar her şey.

Ben yolcu tarafına geçerken Lily de sürücü koltuğunda bana katıldı. Kapılar kapanır kapanmaz aracın içi, tüm aracı saran garip bir aydınlatma borusu sayesinde parlak mavi bir renkle parıldadı.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kemerimi taktım ve onun da aynısını yapmasını bekledim.

Biraz zaman aldı ama anladım. Motoru birkaç kez çalıştırdı ve sonra durdurdu. Ama derin bir nefes alarak kontak düğmesine bastı ve arabanın bulunduğu yerden garaja doğru yuvarlanmaya başladı.

Bir kaplumbağa kadar yavaş hareket ediyordu ama yine de, daha önce onunla dalga geçebilirdim ama geçmedim. Orada öylece oturdum, arkasını kolladığımı, onun için orada olduğumu bilmesini sağladım.

Sürünerek arabadan çıkarken, kuyruğunun nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım ama ben daha soramadan, kapıları geçtiğimiz anda titrek bir nefes verdi. Yola saptığımızda, "Luke her an havuz evinden çıkacakmış gibi hissettim ve-" diye ağzından kaçırdı.

Yutkundüğunda uzandım ve dizini okşadım.

Sonra, başka bir şey söylemediği için, "Sin bana dün gece onun Rex'in kuzeni olduğunu söyledi" diye açıkladım.

Otoyola çıkan özel yolun ortasında durduğunda frenler gıcırdayarak durdu. Dönüp bana baktı, ağzı bir karış açıktı ve "Ve bunu bana hemen söylemedin, neden?" diye sorduğunda neredeyse gülecektim.

Ona sıırıttım. "Konuşacak başka şeylerimiz mi vardı?"

Öfkelendi. "Aman Tanrım, Sin Rex'le akraba mı? Bu çok şeyi açıklıyor."

"Sin'in Ohio'ya gitmesine neden izin verdiği gibi mi? Neden kafasını kesip atmadı?" Parmağımı boğazımda gezdirirken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Yüzünü buruşturduğunda, Sin'in inanılmaz derecede şanslı olduğunu doğrulamıştım.

Ayrıca Lily'nin Sin'in Giulia'yı neden yüzüstü bıraktığını bilmediği de aklıma geldi... tabii Link ona söylemediyse... Sin'in bir şey hakkında konuşmak istemediğinde benimle kullandığı 'kulüp işi' kisvesine girdiğini düşündüm.

"Kahretsin, sana anlatacak çok şeyim var," diye yakındım.

"Yol boyunca bana söyleseydin söylemezdin," diye homurdandı.

"Link'i benden sakladın!" Hiç öfkelenmeden karşılık verdim, ama kesinlikle tükürdüm. "Ve birbirimize karşı açık olmadığımız bir sürü şey var." Lily'nin sakladığı sırları düşünerek dudağımı ısırdım ve "Sanırım bir konuda anlaşmamız gerekiyor," diye mırıldandım.

Lily ellerini direksiyona koydu, dikkatini yola verdi ve "Sır saklamadığımızı mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Birbirimize her şeyi anlattığımızı. Link'i ya da Sin'i incitmeden anlatabildiğimiz kadarını."

"Ya da MC. Bu onların hayatı, Tiff." Bunun üzerine bana bir bakış attı. "İstesek de istemesek de onlar da bizim ailemiz."

"Sakıncası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne yaptıklarını biliyorum, çoğunun kötü görüldüğünü biliyorum ama gerçek kötülüğün neye benzediğini biliyorum. Link asla böyle bir şeyin parçası olamaz."

"Benim için de sorun değil. Sanki..." Kaşlarım çatıldı. "Sin bir denizciydi. Sonra Maverick'e bakıyorum, kızları nasıl yanlarına aldıklarını ve her şey için neler yaptıklarını görüyorum. Yasa dışı yollara başvursalar bile kalplerinin doğru yerde olduğunu hissediyorum."

Dudakları seğirdi. "Yasadışı göreceli bir şey."

"Gerçekten öyle değil," diye karşılık verdim ve onu güldürdüm. "Ama, tamam, bunun seni üzmesini istemiyorum ama Luke'un öldüğü geceyi biliyor musun? Sin ve ben, şey, düşünüyoruz... hayır, bana ilaç verdiğini biliyorum."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

"Evet." Titrek bir nefes aldım, bunu ona söylerken kendimi tuhaf hissediyordum çünkü omuzlarındaki yükü arttırmak istemiyordum. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi ama Lily diğerlerinden daha fazla şey hissediyordu. Benim acımı, Luke'a karşı duyduğu utancı alıp kendisi için büyük bir şeye dönüştürebilirdi - buna ihtiyacı yoktu. Bunu da hak etmemiştim. "Gerçek şu ki, sadece sarhoş olduğumu sanıyordum, ama Sin sarhoş gibi davranmadığımı, uyuşturucu almış gibi

davrandığımı söyledi ve ertesi gün, o güne kadar yaşadığım hiçbir akşamdan kalmaya benzemiyordu.

Daha önce.

"Birkaç şey hatırlıyorum - evinizden ayrıldığımı, sonra Luke'un beni elle taciz ettiğini ve canımın çok acıdığını, ertesi sabah Sin'in yatağında uyandığımı."

Yutkunmamla birlikte eli dışarı fırladı ve parmaklarımı sıkıca kavradı. "Oh, Tiff, çok üzgünüm. Bana söylemeliydin!"

Omuz silktim. "Söyleyecek pek bir şey yoktu. Onun ölümünden sonra değil. Sonra Sin gitti ve her şey berbat oldu. BEN..." Bir nefes verdim. "Sanırım onu gömdüm ve dürüst olmak gerekirse, onun yapabilecekleriyle kıyaslandığında? Şanslı olduğumu biliyorum. Demek istediğim bu değil. Sin o gece Giulia'yı koruyordu ve o-"

"Gelip seni kurtarması için onu terk mi ettin?" Nefes alış veriş keskindi. "Aman Tanrım."

"Evet. Bu. Luke bana ilaç vererek onu bardan uzaklaştırdı. Telefonumda onun mesajları ve her şey var-"

Telefonuma uzandığımda bana kaşlarını çattı. "Sana inanmadığımı merak etmiyorsun, değil mi?"

Burnum kırıştı. "Hayır, ama sadece saçmalamadığımı bilmeni istedim."

"Luke'tan daha fazla nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim, ama ondan nefret etmem için ne kadar çok nedenim varsa üstüne eklemeye devam ediyor."

Parmaklarını sıktım. "Demek Rex de bu yüzden onu affetti. Çünkü Sin ona bana olanları anlattı ve anladığım kadarıyla Rex, Sin'in onun için kim olduğundan dolayı onu dinlemeye daha yatkındı."

"Kuzeni, evet."

"Yani, okulda olanlardan sonra polislere bir şey söyleyemezdim, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu ve o sinir krizi sırasında orada olduğu için aynı fikirde olduğumuzu anladım. "Seni karalayacaklardı ve babam da babam olduğu için, yani bir amcık olduğu için, ne bileyim, Luke'u kurban olarak gösterecekti. Giulia'nın durumu daha kötü olurdu - Luke aziz olurdu ve masum erkekleri ağlarına düşürmeye çalıştıkları için tüm kadınlık suçlanırdı."

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Yani, her şey biraz karmaşıktı." "Bu dünyada ne yok ki?"

"Doğru." Hayatımda aniden ortaya çıkan karışıklıkların geri kalanını açıklamaya devam ederken dudaklarım titredi. Mary Catherine ve Grizzly hakkında ve Sin'in nasıl MC'nin bir üyesi haline geldiği hakkında.

Bitirdiğimde tek kelime etmedi, sadece motoru bir kez daha çalıştırdı ve şehre doğru sürmeye başladı.

"Vay canına."

Beş dakikasını aldı ama anladım. Dün gece ben de böyle hissetmişim.

Dur işaretinde fren yapmak zorunda kaldığında bakiştık ve ben de başımı salladım. "Evet. Vay canına."

West Orange'a gitmek sadece birkaç dakika sürdü ve lokantaya vardığımızda burayı kalabalık bulduğumda kalbim sıkıştı.

Lily bana ve asik suratıma bir bakış attıktan sonra homurdandı. "Burada servis çok hızlı." Sırıttı. "Bu bebek seni değiştiriyor."

Biraz kaşlarımı çattım, çünkü haklıydı. Aslında sinir bozucuydu. Önce et, sonra iştahın tamamen değişmesi? Aç kalmaya alışmışım. Diyet yapmaya ve zayıf kalmak için hiçbir şey yememeye alışmışım.

Bunun tersini yapmama izin verilmesi tam olarak özgürleştirici değil, daha çok kafa

kariştırıcıydı. Vücudum daha ne kadar değişecekti? Doktorumdan randevu almak için Sin'i bekliyordum ama

Sadece her adımda yanımda olsun diye değil, elimi tutsun diye de mi ertelemişim?

Ben... Kahretsin, çok anaç bir insan değildim. Bir bebeğe bakıp gözlerim dolmazdı. Kaç hafta sonra, gerçekten yuvarlak olacaktım ve ben ve Sin'in birleşimi olan bir çocuk doğuracaktım ve bu beni korkutmayan tek kısımdı.

Bunu ben istedim.

Ama, kahretsin, bebek bezi?

Bebek kusmuğu? Zor pas.

Sadece, zor bir geçiş yoktu, değil mi? O kısımlarda seçme şansım yok gibiydi.

"Hey, iyi misin?" diye sordu otururken.

Menüyü kendime doğru çekerken dudağımı biraz kemirdim. Burası gerçek, eski bir lokanta gibi döşenmişti. Filmlerde ya da sadece kendimi çok kötü hissettiğimde izlediğim *Happy Days*'in tekrarlarında gördüğünüz yuvarlak tezgahlı kırmızı vinil. İşletmecinin burayı bu kadar eski göstermek için ne kadar para harcadığını hayal bile edemiyordum. Formika çizilmemiş ya da kazınmamıştı, gümüş süslemeler gıcır gıcırdı ve tezgah eski görünümlü sos şişeleri ve benzerleriyle doluydu, bu da daha da eski okul gibi görünmesini sağlıyordu.

Okudukça ağızımın sulandığı burger listesine bakarken, sorusuna omuz silktim.

Tabii ki Lily Lily olduğu için bu yeterli değildi. "Dostum." Masanın altından ayağıma tekme attı. "Ne oldu?"

İçimi çektim. "Tuhaf, hepsi bu." "Ne garip?"

"Kendi bedenimi kontrol edememek."

Düşündüğüm gibi gülmedi. Lily'nin benim yıkılmaz olduğumu düşündüğünü anladım çünkü inatçıydım, gerektiğinde yüksek sesle konuşurdum ve cesurdum - sesimi duyurmaktan korkmazdım.

Ancak bazen güçlüler bile zayıftır ve ben de zayıflığımı bulmuş gibiydim. Bir çocuk.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Her şey yoluna girecek. Hatırladın mı? Komün bebeğim." Dudakları kıpırdadı. "Link ve Sin baba olarak, ben ve sen de anne olarak."

Homurdandım. "Bu çılgınca olacak."

Göz kırptı. "Hayatımızın nesi çılgınca değil ki?" "Doğru," diye alaycı bir şekilde itiraf ettim.

Garson kız telaşla yanıma geldi, telaşlı ve hafif terli görünüyordu. Nedenini anladım, burası biraz sıcaktı.

"Her şey yolunda mı hanımlar? Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Lily'nin burada çalışmama gerek olmadığını söylemesine ne kadar sevindiğimi düşünerek ona gülümsedim ve süper kibar olmaya karar verdim. "Vişneli kola lütfen, bir de avokadolu pastırmalı burger ve büyük boy patates kızartması." Burnumu kırıştırdım. "Pastırma ekstra çıtır olabilir mi lütfen?" Lily kıs kıs gülünce ona alaycı bir bakış attım. "Eğer et yediğim için cehenneme gideceksem, pastırmayla yükümü ikiye katlayacağım."

Sırtışı genişledi ama garsona döndü ve "Falafel buda kasesi alayım lütfen. İçecek olarak da limon çayı."

Garson siparişimizi yazdı, aceleyle uzaklaştı ve uzaklaşırken ayakkabılarını görünce kaşlarım kalktı.

"Delirmiş olmalı," diye fısıldadım omzunun üzerinden bakıp ıslık çalan Lily'ye.

"Tanrım, on beş santim yüksekliğinde olmalılar!"

Yüzümü buruşturdum. "Topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyorum."

"Bunları burada kim giyer ki?"

"Onun striptizci olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Fahişe topuklu ayakkabı giyen herkes fahişe değildir. Ya da bu örnekte bir striptizci," diye çıkıştı Lily. "Kim ayağında yüksek topuklu ayakkabılarla yoğun bir serviste çalışır ki?"

süper yüksek topuklu ayakkabılar giymeye alışkın mısın?" Tartıştık ve her zaman yaptığımız gibi saçma sapan şeyler üzerine didişirken içimi bir rahatlık duygusu kapladı.

Bu normaldi. Hayat buydu.

Ve iyi hissettirdi.

Bebek olsun olmasın, Lily ve ben her zaman birbirimizle didişirdik. Çocuk mememe yapışmış olsa bile yine de pedis yaptırırdık ve yine de şehirde müzik açarak dolaşırdık -tamam, belki daha sessiz olurdu, ama bebekler arabaları severdi, değil mi? Bir programda bazen bir çocuğu uyutmanın tek yolunun arabanın titreşimi olduğunu görmemiş miydim?

Hayat dramatik bir şekilde değişecek ve bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı ama Lily değişmeyecekti. Arkadaşlığımız değişmeyecekti. Günah da değişmeyecekti. Pek sayılmaz. Hâlâ aynı sakın, kızdırılması zor adam olacaktı. İlk iş olarak bana bir fincan kafeinsiz kahve yapmaktan ya da sabah nefesiyle beni öpmekten çekinmeyen biri.

Sakinleşmem ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Hamburger geldi ve cennet gibiydi. Ağız orgazmı mutluluğu-Lily bu konuda haklıydı. Aslında meyve suları ağzıma batarken birkaç kez inledim, çok uzun zamandır ihtişamlarından mahrum kalmış dokular. Ben lezzetli karışım karşısında inleyip ağzımın suyunu akıtırken Lily bana gülüyor, o da standart bir lokanta yemeği olmasa da oldukça iyi olduğunu söylediği falafellerini yiyordu.

Fedakârlığını takdir ederek, "Tanrım, teşekkürler Lily," diye mırıldandım. Bana göz kırptı. "Kız kardeşler birbirleri için bunu yapar, değil mi?"

Sırıttım, sonra ödemeyi yaptığında biraz suçlu hissettim, ama o bana kaşlarını kaldırdı ve dilini gıdıkladı. "Yine başlama," diye uyardı ve beni oflattı. "MC için çalışıyorsun. Senden tek istediğim buydu ve sen de bunu yapıyorsun."

"Annem QVC'de bir servet harcarken."

"Onu birkaç gündür görmedin, değil mi?" Lily usulca sordu.

Başımı salladım. "Yemekten beri aramadı. Dün onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Sadece bu da değil, meşgul olmadığımından değil. Ayrıca, ona hâlâ kızgınım. Babamın mezarında yuvarlanması hakkında söyledikleri mi? Hiç gereği yoktu."

"Öyleydi, ama garip davranıyor." "Normalden daha mı garip?"

"Evet. Odasından hiç çıkmıyor. Yemek için bile. Gidip onu görmelisin," dedi Lily nazikçe, gözleri bardağındaki pipette, buzu çevirirken. Şıngırdayınca mırıldandı: "Bence babana kızgın ama onu özleyiyor, anlıyor musun?"

Tamamen anladığım için, huysuzca, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Ben her zaman buradayım. Konuşmak için."

"Biliyorum, bebeğim. Teşekkür ederim." Bir nefes verdim. "Ben sadece... Tanrım, şu anda söyleyecek pek bir şeyim yok." Ve söylemedim de. Elbette canım yanıyordu ve günün rastgele anlarında kendimi çarmıha gerilmiş gibi hissediyordum. Duşta olurdum ve aniden onu düşünürdüm

ve canım yanardı.

Eline saplanan bir bıçak gibi
acı. Bağırsaklara atılan bir
tekme gibi.

Lily bana bakarken ağzı yumuşadı, nasıl hissettiğimi anlamış gibiydi. "Bunu anlıyorum. Sindirmen gereken çok şey var."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. "Acıtıyor. Her zaman acıtacak. Ama şu anda sadece kızgıyım. Bunun dağılmasına ihtiyacım var, sonra sanırım yas tutacağım. Bu çok komik," diye düşündüm, biraz huysuzca. "Yas tutmanın beş aşamasını avucumun içi gibi biliyorum, ama şimdi kendim yaşadığım için farklı. Bencilce olsa da, ikimizin de büyük kız külotlarımızı giyip babamızın bizi içinde bıraktığı bokla birlikte başa çıkmamız gerekirken, yürümeye başlayan bir çocuk gibi davrandığı için onun kederiyle aynı şekilde başa çıkamıyorum."

Uzandı ve elimi okşadı. "Hazır olduğunda buradayım."

"Aynısı Lily için de geçerli." Onunla göz göze geldim, neden bahsettiğimi anladığından emin oldum ve başını salladığında içimi çektim.

"Hadi, geri dönelim. Link için şu kitapları bitirmem lazım. Özel işleri için ne kadar para aldığına inanamazsın," diye fısıldadı.

Yine de gururunu duydum ve dudaklarım seğirerek, "Yaptığı işin bu olduğunu bilmiyordum. Tamirci olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama büyük paraları getiren onun özel işleri." Islık çaldı. "Mesela kendi başına gitse, MC ile bağlarını koparsa? Şaka değil, milyoner olurdu."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Tanrım."

"Evet, aynen benim tepkim," diye cevap verdi gülerek, biz dışarı çıkarken.

MC'nin iş yerlerinin bulunduğu alışveriş merkezinin bitişiğinde bir otopark vardı. Bu mekânın Günahkârlar'a ait olduğunu biliyordum, çünkü babam ve Donavan bu mekânın ruhsatını aldıklarında onları çok kızdırmışlardı. Günahkârlar'ın Belediye'de babalarımızdan daha fazla nüfuzları vardı, bu da onların aklını başından almıştı ve Günahkârlar'ı katıldığım birkaç partiden biraz tanıyor olmam beni her zaman eğlendirmişti.

Karşıdan karşıya geçerken adamın nereden geldiğinden bile emin değildim. Bir saniye önce kaldırım boştu, sonra adam oradaydı. Bize doğru yürüyordu. Arkamızdan koşarak bize doğru gelene kadar hiçbir şey düşünmedim. Lily çantasını kaptı, ona doğru tuttu, adamın bizi gasp ettiğini düşündü ama adam daha hızlıydı.

Sadece, onun çantasını istemedi.

Namluyu belimde hissettim, Lily'ye de aynısını yaptığını biliyordum, çünkü o da gerildi ve kaldırımında dondu kaldı.

"Arabana doğru yürüyeceksin, kapıyı açacaksın ve emretmediğim hiçbir şeyi yapmayacaksın, anladın mı beni?"

Kalbim boğazımda, bakışlarım Lily'nin kuyruğunu ararken kulaklarımdan akan kanın sesini duyabiliyordum ama orada değildi.

O.

Değildi.

Lanet

olsun.

Orada.

Bizi güvende tutması gereken sert ve hazır motorcular neredeydi? Giulia'ya olanlardan hiçbir şey öğrenmemişler miydi?

Bu düşünce beni felç edemedi, namlu içime girdi, soğuk metal tam sırtımın altında, böbreğimin olduğu yerdeydi.

Ne kadar güçlü olduğumla, savaşmaya ne kadar hazır olduğumla gurur duyuyordum ama o anda

hepsi yok oldu. Kendimi havası boşalmış bir balon gibi hissettim, tek düşünebildiğim orada uyuyan, büyüyen, doğmayı bekleyen çocuk olduğu için sarktım ve fısıldarken titredim, "Yapmayacağız

herhangi bir şey."

Lily biraz daha gerildi ve onu şaşırttığımı anladım. Normalde çığlık atardım. Çığlık atacağımı biliyordum. Çantasını kaptığım gibi adamın kafasına vurur, onu parçalayıp geri çekilmesini sağlardım.

Ama artık sadece Tiffany değildim.

Ben karnında bir hayat taşıyan

Tiffany'ydim. Doğmakta olan bir anneydim.

Ben farklıydım ve bu durum sığır eti ihtiyacından çok daha derindi.

"Güzel," diye homurdandı, keşke bize doğru koşmadan önce yüzünü görseydim, ama dikkat etmemiştim.

Neden yapayım ki?

Bir an oradaydı, sıradan bir yoldan geçen gibi bize doğru yürüyordu, sonra parlak bir şey avına çıkmış lanet bir saksağan gibi içeri daldı.

Silahlı sırtıma dayayarak ellerimi havaya kaldırdı. Aptalcaydı ama sanki bir kurşunu durdurabilirmiş gibi göbeğimi kapattım ve o hareket etmeye başladığı anda ileri doğru yürüdüm.

Parlak spor arabaya doğru yöneldik ve Lily, "Çantamdan anahtarı alabilir miyim?" diye fısıldadı. "Evet, ama ani hareketler yapma."

Bize o kadar yakındı ki nefesini ensemden hissedebiliyordum ve gözlerimi kapatmak istedim, yanımızda kimse olmadan kasabaya gelmekle ne kadar aptallık ettiğimizi düşünürken çığlık atmak istedim.

Link'ten önce, Donavan hakkında tutuklama emri çıkarılmadan önce, her zaman muhafızlar tarafından takip edilmişti. Onu takip eden Adaylar neredeydi? Yoksa buradaydılar da karanlık bir şeyler döndüğünün farkında değiller miydi? Elbette, kaçırılmış gibi görünüyorduk, öyleyse neden bizi yalnız bırakıyorlardı?

Bizden bir şey isteyen eli silahlı bir pislikle baş başa kalmıştık ve ikimizin de verecek bir şeyi olmadığından emindim.

Bu Sinner'la ilgili olmalıydı, değil mi?

Öyle değil mi?

Ya da...

Babacığım.

Mafya bizi mahvetmişti. Onu mahvetmişti. Beni de mi almaya çalışıyorlardı? Ne olarak? Bir çeşit ödeme mi?

Bitmek bilmeyen düşünceler çarkı midemi bulandırırken, Lily arabayı açtığında düşünmeyi bıraktığım için neredeyse rahatlamıştım.

"Önce yolcu tarafına git."

Emri üzerine birbirimize baktık ama etrafımıza baktığımda kimsenin olmadığını gördüm. Bize yardım edebilecek kimse yoktu.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Lokanta gittikçe kalabalıklaşıyordu ama yakında birilerinin çıkacağından emin miydi?

Paniğe kapıldım, çünkü bir fidyecinin sizi başka bir yere götürmesine izin vermemeniz gerektiğini biliyordum, ama bizi vurmasına izin veremezdim. Sadece...yapamadım.

Kahretsin, neden-

Namlu daha sert bir şekilde sırtıma saplandı.

"Kapıyı aç ve arka koltuğa geç," diye homurdandı, silahı daha da sert bir şekilde içime sokarak

beni itaat etmeye zorladı.

İstedğini yaptığında bacaklarım neredeyse çöküyordu ve o anda bu kadar zayıf olmam beni hayrete düşürdü. Ayı Anne'nin ortaya çıkma, onu parçalama, onu yırtma zamanıydı ama yapamadım. Ben sadece...

İçim donmuştu.

Daha sonra, güvende olduğumuzda, eğer tekrar güvende olursak, kendimden nefret ederdim.

Pişman olurdum. Ama şimdi? Sadece onun dediğini yapmam gerekiyordu.

İtaat etmem gerekiyordu.

"Atla," diye emretti Lily'ye. O da konsolun üzerinden atladı, arabanın daracık sınırları içinde bu hareket garipti.

Ona odaklandığını gördüğümde telefonumu cebimden çıkardım ve başparmağım içgüdüsel olarak hareket ederek Sin'e hızlıca mesaj attım.

Ben: *SOS. Lilly'nin bilgisayarı kaçırıldı.*

Saniyeler sonra Sin cevap verdi ama okumaya fırsatım olmadı. Canlı konumumuzu bırakmak için adamın eğilip koltuğa oturmasından faydalandım. Adam koltuğa yerleşirken telefonumu bacaklarımın arasına sıkıştırdım, böylece adam ne yaptığımı göremeyecekti. Zamanlamam şanslıydı. Silahları her birimize doğrultabilecek şekilde döndü ve şimdi yerinde, "Sür. Ben yöneteceğim."

Fırtına

KEIRA'nın öfkeli sözleri ve Cyan'ın hıçkırıkları kulaklarımdayken, doğup büyüdüğüm kasabaya girerken Batı Essex sokaklarında çok hızlı sürüyordum.

Aramızdaki mesafenin geleceğimiz için hiçbir önemi yoktu, çünkü o benimle gelmeyecekti ve benim de gitmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Coshocton'a, dümensiz gemilerinin başına geçecek birine ihtiyaç duyan ve şu anda Prezersiz olan bölüme gönderiliyordum.

Yıllardır daha fazlasını istiyordum. Yine de Rex en iyi Başkan'dı ve Başkan Yardımcısı olarak burada ulaşabileceğim en yüksek mertebeydi. Yaralanmadığı sürece. Ve dürüst olmak gerekirse, burada yolun sonuna geldiğimi bilsem bile, onu bunu dileyemeyecek kadar çok seviyordum.

Bunu birden fazla anlamda söyledim. West Orange benim için iyi değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Keira'ya kadar değil.

Sorunumun ne olduğunu merak ederken boğazım düğümlendi. Hayatımdaki tek iyi şeydi ve ben onu da mahvetmiştim.

Her şeyi berbat ettim.

West Orange büyük bir hataydı ve lanet olası tünelin sonundaki tek ışık Cyan'dı. Tamamen bir hata olmadığımı dair tek umudum oydu.

O benim her şeyimdi ama burada olduğum adamdan uzaklaşmak için Ohio'ya gitmem gerekiyordu. Uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu sabah kilisede Rex hepimize Coshocton'da işlerin nasıl gittiğini, Peggy ve Butch'un artık nasıl domuz yemi olduklarını ve bize nasıl ihanet ettiklerini anlattı ama bana kıcımlı kaldırıp oraya gitmemi ve bölümü yönetmemi söylemesini hiç beklemiyordum.

Düşündüğüm anda bunun yeni bir başlangıç için bir şans olduğunu anladım. Bunun olasılıklarla dolu bir yol olduğunu biliyordum.

Birlikte geleceklerini düşünmüştüm.

Yapmayacakları hiç aklıma gelmemişti ama Keira reddetmişti ve şimdi? Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Oraya gitmek zorundaydım. Gitmek zorundaydım. Değişikliğe ihtiyacım vardı. Striptiz kulübüne göz kulak olmak, Steel'le birlikte atölye işleriyle uğraşmak yeterli değildi. Daha fazla sorumluluğa, büyümek için daha fazla alana ihtiyacım vardı. Ama Keira ve Cyan'ı geride bırakmak? Kahretsin, bunu yapabileceğimden bile emin değildim.

Kasabaya doğru giderken otoyolda hızla ilerlerken motosikleti daha da hızlandırdım ve hız sınırını aştım.

Cep telefonum çaldığında neredeyse görmezden geliyordum ama rüzgârla birlikte Rex'in zil sesini duydum ve aramasını görmezden gelmemem gerektiğini anladım.

Coshocton'da bir grup kardeşin benim için aynı şeyi hissedeceği, aynı korkuyu duyacağı fikri beklenmedik bir heyecandı.

Güç beni harekete geçirmedi ama daha fazlası olma, Rex'in uşağı olmaktan daha fazlasını yapma fikrinin bu rutinden kurtulmamın tek yolu olduğunu düşündüm.

Çok fazla amcık.

Çok fazla içki.

Sikeyim.

Her yerde baştan çıkarıcı şeyler vardı ama ben burada kendimi harcıyordum. Boşa harcıyordum çünkü şimdikinden daha aptal olduğum zamanlarda yaptığım şeylerin pişmanlıklarıyla yaşıyordum.

Keira sonsuza kadardı.

Onda böyle bir hava vardı ve o zamanlar aptal olduğum için bununla başa çıkamamıştım.

Şimdi mi?

Onu geri almak için ciğerimi verirdim.

Telefonum hâlâ çalarken kenara çektim, Rex'in araması yüzünden değil, gözlerimdeki yaşlar sürüşümü engellediği için. Lanet olası motorumla kaza yapmama gerek yoktu. Uzaklaşmak Cyan için babasının bir trafik kazasında ölmesinden daha iyiydi ve bir korkak gibi ağlıyor olsam da, bunun sadece ne yaptığının, yaptığı hataların farkında olan ve bunun ve aptallığının yasını tutabilen akıllı bir adam olduğunu düşündüm.

Kenara doğru sürdüğümde, arabalar yanımdan hızla geçti, birkaçı şeritlerden nasıl geçtiğime bakarak kornalarını çaldı.

Onları görmezden geldim, cep telefonuma uzandım ve mesajları gördüğümde Rex'i geri aramadım, sadece onlarla doğrudan ilgilendim.

Bana ekran görüntüsü gönderilen canlı konumu görünce cevabımı yazdım.

Ben: *İki dakika uzaklıktayım. Otoyoldayım, sadece kenara çekmem gerekiyor.*

Gidin! Geri gönderiyoruz. Tahmini varış süresi 10 dakika. Korumaları dışarı çıktığını fark etmemiş.

Siktir. Nyx'in birkaç kafatası çarpması gerekiyor. Üzerinde.

Lily'deki kardeşlerin kışlarına nasıl tekmeyi basacaklarını düşünmek, telefonumu kotuma geri

sokup motorumu çalıştırırken öfkemi dindirmedi.

Kendimi acındıran tüm düşünceler yok oldu, Keira ve Cyan da benimle aynı anda odak noktam değişti

yola geri döndüğümde lastikler gıcırdadı.

Araç kasabaya değil New York'a gidiyordu, bu yüzden hızla sapağa yöneldim ve otoyola çıktım.

Her zamankinden daha hızlı bir şekilde, kardeşlerimin kadınlarının bulunduğu arabaya doğru koşarken rüzgâr tenimin görünen her noktasını yakarken, Link'in kadınının kullanacağını düşündüğüm arabayı ararken daha fazla kornaya aldırmadan yere çöktüm.

Kimsenin araç hakkında bir fikri yoktu ama uzakta yere bir rahibenin eteğinden daha alçak olan güçlendirilmiş bir BMW gördüğümde hedefimi bulduğumu anladım.

Trafikte ilerlerken, neler olduğunu anlamaya çalışarak arabaya doğru kükredim ve tam arkalarında durduğumda, içeri baktım ve yolcu koltuğundan gelen metal parıltısını gördüm ve Tiffany'nin dehşete düşmüş yüz hatlarını not ettim, gözlerinde özlem ve umutla bana bakarken, sanki kurtuluşun yolda olduğunu biliyordu.

Kahretsin, uzun zamandır böyle olmamıştım, ama o anda onu, Lily'yi ya da kardeşlerimi hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim.

Motorumu devirdim ve Lily'nin yol boyunca titreşen derin bas sesini duymamasını imkânsız hale getirdim. Yakınlarda bir motosiklet olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilmeliydi.

Etrafıma bakındım ve yolun her iki tarafında da tonlarca ağacın olduğu bir otoyolda olduğumuzu gördüm.

Motosikletimi sertçe iterek arabasının yanından hızla geçtim, böylece bankete doğru yönelmekten başka çaresi kalmadı yoksa bana çarpacaktı.

Ama bunu yaptığım sırada felaket geldi.

Bir silahın gümbürtüsü kulaklarıma dolan rüzgârın sesini bile bastırdı. Camlar kırıldı ve çığlıklar duyuldu. Lily silah sesine tepki verirken frenler gıcırdadı. O ve Tiffany çığlık atarken arabanın içinden daha fazla silah sesi geldi, çünkü piç kurusu beni vurmaya çalışmayı sürdürdü, ama sadece kadınları dehşete düşürmeyi ve onları sağır etmeyi başardı.

İçgüdüsel olarak direksiyonu kırdım ve yolun kenarına doğru yuvarlanırken bir kâbusun ortaya çıktığını gördüm.

Lastik asfaltın kenarına çarpmadan önce araba birkaç metre sürüklendi. Tekerleğin üzerinde sallanıyordu ve kayacağını, yan yatacağını ve daha da ileri sürükleneceğini düşündüğüm için kalbim neredeyse duracaktı ama durmadı. Sadece ilerledi, ama durmasının sebebi neydi?

Bir ağaç.

Şükürler olsun ki darbenin çoğunu yolcu tarafı aldı ama Lily öne doğru fırladı, hava yastıkları açılırken parçalanan ön camın ağı neredeyse onu yakalıyordu.

Kim zamanında

yakalanmadı? Yolcu.

Şerefsizin camdan içeri süzülüşünü, camı kırışını ve mermi kovanları dışında silah seslerine dair her türlü kanıtı yok edişini izledim ve onları toplamak için zamanım olmadı.

Arabalar gösteriyi izlemek için yanaşmaya başladığından ve bu da polislerin yakında yola çıkacağı anlamına geldiğinden hızlı davranmam gerektiğini bilerek motorumu vitesle taktım ve ağaçların arasına girip cesede doğru ilerledim.

Berbat bir haldeydi ama bu, onunla işimiz bittiğinde olacağı şeyle kıyaslanamazdı.

Eğildim, elinden tuttum ve onu yolun diğer tarafına, Lily'nin arabasından uzağa sürükledim.

Onlara gitmemek beni öldürüyordu ama buradaki herkesi, kadınları ve MC'yi düşünmek zorundaydım.

Adamı bir kol ve bacak yığını halinde yere bıraktığımda iki cep telefonumdan birini kaparak hızla Rex'e mesaj attım.

Bir kafese ihtiyacım var. Stat. Mermiler arabada, onları toplamalıyım. Silahlı adamı yakaladım.

Ona konumumu gönderdikten sonra çeviriciye yöneldim ve 911'i aradım.

Sesimi koruyarak ve tizleştirerek, "Essex Otoyolu'nda bir motosikletin bir spor arabaya çarptığını gördüm. Deponun hemen dışında. Araba hurdaya dönmüş."

Çok fazla soru sormadan ya da hatta kalmamı söyleyemeden aramayı kestim. Sonra ocağın arkasını çıkardım, SIM'i aldım ve cebe attım.

ETA, iki dakika. Anlaşıldı.

Birazdan gelecek olan siren seslerini bekledim ama Hawk'ın kullandığı bir kafes belirlediğinde, domuzumdan inip herifi arabasına doğru sürüklemeye başlarken bile ona başımı salladım.

Yolcu kapısı açıldığında, nefes alan cesedi yolcu koltuğuna yatırdım ve "Doğruca kulüp binasına" diye bağırdım.

Hawk başını salladı ve onu az konuşan bir adam olarak takdir etsem de, sonunda onları duydum. Sirenler.

Kapıyı çarparak kapattım, bisikletime doğru koştum, gaza bastım ve ağaçların arasından yolun diğer tarafına, otoyolun hemen dışına doğru sürdüm.

Arka sokakları kullanarak West Orange'a dönüp garaja girene kadar durmadım.

İçeri girdiğimde Link'in orada olmamasına şaşırmadım, ama motorumu bıraktım ve kulüp için bir Prospect olan Jaxson'a, "Buna yeni plakalar ve yeni boya işi de lazım. Acil durum."

Gözleri irileşti ama başını salladı. "Elbette, VP."

Garajın etrafına baktım ve küçük bir Mini Cooper dışında binebileceğim hiçbir araç göremedim.

Bu manzara karşısında başımı salladım ve nefesimin altında, "Çocuklar beni bunun içinde görürse, bunun sonunu asla duyamayacağım," diye homurdandım.

Jaxson bir kahkaha attı, ama ben ona ters ters baktım, bu da onu susturdu.

"Bana anahtarları getir."

Buradan hemen gitmem gerekiyordu.

Tanrım, Coshocton'a gidip gitmeme konusunda bir seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Hay sikeyim.

Lodestar

Rex'in ofisinde kalmasının onu öldürdüğünü görebiliyordum. Sin'in kapıyı çalmadan içeri girip telefonunu Rex'in suratına dayadığı an, Başkan'ın askerlerini yöneten bir generale dönüşmesine neden olmuştu. Elbette bu emirlerin çoğu cep telefonundan geliyordu. Adamların telefonları kim bilir neyle aydınlandı ve Rex "Gidin!" diye hırladı, ben de neler döndüğünü merak ettim.

Onun emriyle Sin, Link, Steel ve Nyx'in ayakları yanıyormuş gibi havalanmalarını izledim ve daha fazla ping mesajı geldiğinde yüzü bembeyaz olduğunda, "Gitmemi istiyor musun?" diye mırıldandım.

Başını bir kez salladı ve ben olduğum yerde donup kaldım.

Maverick'i bir kilise toplantısına katılması için çağırmıştım, çünkü son zamanlarda ortaya çıkardıklarım aklıma yatmaya başlamıştı. Nihayet.

Konseysteki herkes ortalıkta olmadığı için çocuklar homurdanmıştı ama Maverick'e keşfettiğim şeyin ne kadar büyük bir mesele olduğunu anlattıktan sonra bir araya geldiler.

İstemeye istemeye.

Ne haltlar döndüğünü açıklamamın üzerinden beş dakika geçmişti ki adamlar kaçtı. Koktuğumu düşünürdüm ama kokmuyordum.

Olmadığından emin olmak için üç farklı deodorant

kullandım. Gördün mü, böyle zekiydim.

Terlemeyi önleyici işe yaramadığında, deodorant işe yarayabilirdi ve sonra emin olmak için o kremi de kullandım.

Bu, başımı yana eğip ihtiyatlı bir şekilde çukurlarımı koklamama engel olmadı.

Yani, bunun kokumla bir ilgisi olmadığını biliyordum, ama şimdi kafamın içinde olduğuna göre, emin olmam gerekiyordu, değil mi?

Rex sonunda başını kaldırdığında gözlerinde ateş vardı ve ondan daha aşağılık heriflerle uğraşmış olsam da, bunların çoğu üniforma giydiğim ve bir üstümü kızdırırsam vurulma endişesi taşımadığım zamanlardı. Bir hapisane hücresinde sıkışıp kalmak, elbette! Belki bir terfiyi kaybederdim, belki. Ama vurulmak? Bıçaklanmak? Hayır.

"Devam et," diye bağırdı. "Yapmam gereken şeyler var."

Kaba olmasına rağmen, Maverick keskin bir olumsuzlukla başını hızla yana ittiğinde bunu belirtmedim - piç beni çok iyi tanıyordu.

"Hayalet ve diğer kızların Lancaster'lar tarafından satın alındığını bilmek bana net bir başlangıç noktası sağladı. Tiffany'nin babasının onlar tarafından finanse edildiği gerçeğini de ekleyince, Fieri ailesinin paravanı olan birkaç büyük şirketi tespit edebildim."

"Gerçek isimleriniz var mı?" Rex öne doğru oturarak sordu.

"Evet, biliyorum. Fuoco'dan daha fazlası da var. Çok sayıda küçük şirket var, büyük ölçekte çok küçükler ama hepsi de denizaşırı faaliyetlerinin izini sürmeme izin verdi."

Adamın yavaş olduğu asla söylenemez... "Kadın sevkiyatları ne zaman geliyor biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ghost'un bana kaçırıldığı zaman hakkında verdiği bilgileri kullanarak, nakliye kayıtlarını takip etmeyi başardım ve getirildiği gerçek tankeri buldum. Bu tanker ayda iki kez Atlantik'i geçiyor."

"Her birinin bir sürü kız getirdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bir şeylerin sevkiyatı," diye cevap verdim, "bu kesin. Ve her seferinde, sevkiyatlar belirli bir liman işçisi tarafından güvence altına alınır, ayrıca bir liman müdürü tarafından imzalanır."

"Yani izini süreceğimiz biri mi

var?" Başımı salladım. "Var."

Rex çenesini ovuşturdu, sonra Maverick'e bir bakış attı. "Ne yapacağız?"

"Duruma göre değişir."

Rex'in haberi Mav'e nasıl itelediğine şaşırmıştım ama belki de şaşırmamıştım. Alışılmışın dışında düşünme konusunda her zaman iyi olmuştu. Kimsenin düşünmek zorunda kalmak istemediği planları düşünmekte her zaman iyiydi.

"Ne üzerine?" Rex karşı çıktı.

"Tepkinin ne olmasını istiyorsun?"

"Gırtlığımıza kadar Beş Nokta'ya batmış durumdayız. Sonuç olarak *Famiglia* ile zaten savaş halindeyiz."

Maverick omuz silkti. "O zaman ne zahmeti var? İmparatorluklarını yıkabiliriz."

"Oy hakkım olsaydı, ben de bunu isterdim."

Rex bana bir bakış attı. "Oy hakkınız yok."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme attım. "Donavan Lancaster'ın tam şu anda nerede olduğunu bilmek istiyorsan biliyorum."

Maverick gerildi. "Onu aradığınızı hiç söylemediniz."

Homurdandım. "Paranın izini sürmemin bir hafta sürdüğünü düşünüyorsan, o zaman sen bir aptalsın ve benim yeteneklerimi hak etmiyorsun, çünkü ben bundan çok daha iyiyim."

Maverick gözlerini devirdi. "Üzgünüm, Lodestar."

Ona sırtıttım. "Öyle olmalısın," dedim orta parmağımla burnumu ovuştururken. Rex homurdandı. "Hadi bakalım."

"Hayır. *Famiglia*'daki hareketleriniz söz konusu olduğunda oy hakkı istiyorum. Ben de dahil olmak istiyorum. Uzun zamandır bu piçlerin peşindeyim. Bu işin peşini bırakmayacağım," diye uyardım.

"Sen kardeş değilsin."

"Sikim olmadığı için mi? Sizi temin ederim, benim aletim şu anda sizin için araştırma yapan pek çok adamdan daha büyük. Ayrıca, ben çok daha faydalıyım. Onursal üye, istediğin gibi süsle püsle, ama Donavan Lancaster konusunda benden bir bok alamazsın, ta ki ben bir şeyler yapana kadar-"

Rex homurdandı, "Manipüle edilmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle. Üç yıldır bu lanet kaçakçılık işi üzerinde çalışıyorum. Üç lanet yıl. Kat'i hayatıma soktu ve bir ton şey getirdi-"

Maverick bunun üzerine sustu. "Ne? Katina'yı böyle mi

buldun?" Omuz silktim. "Evet."

"Bekle, bu hiç mantıklı değil."

"Nesin sen? Data mı?" Ben de karşılık verdim. "Tabii ki öyle."

Rex yavaşça, "Baştan başla," diye emrederek Mav'a bir bakış attı.

"Kat'in annesi," diye başladım, sonra yüzümü buruşturdum. "Ghost'un da annesi, o da Ghost gibiydi. Gönderildi ve satıldı."

Bunun üzerine Maverick'in ağzı açık kaldı. "Benimle

dalga geçiyorsun." "Hayır." Omuz silktim. "O şanslı

olanlardan biriydi." "Öyle miydi?"

"Alıcısı onunla evlendi."

"Lanet olsun. Eğer senin şans anlayışın buysa-"

"Ghost'a olanlardan sonra bunu sorgulamak zorunda mısın?" Rex'e hırladım. Sonra dişlerimi gıcırdatarak hırladım: "Uzun zamandır bu piçlerin peşindeyim. İmparatorluklarının çöküşünü görme zevkini benden esirgeyebileceğini sanıyorsan, bana yardım edecek başka bir MC'ye giderim."

Maverick başını salladı. "Yapacak, Rex."

"Evet, beni tehdit edebileceğini düşünüyorsa onun bir deli olduğunu görebiliyorum, o zaman neden başka bir MC'ye siktir olup gidebileceğini düşünmesin ki?" "Manipüle edilmekten hoşlanmıyorum," diye tekrarlarken Rex'in ağzı bir hırıltıya dönüştü. Havayı yumrukladı ama istediği kadar yumruklayabilirdi.

Ben dahil olmadan bu işin olması imkansızdı.

"İşlerini temelden çözebilirim ama bu onların da kan kaybından öldüğünü görmek kadar eğlenceli değil."

Rex nefesini yavaşça dışarı verdi. Bakışları benimkilerin üzerinde gezindi ve bakışlarındaki ifade

sıradan bir insanı yerle bir edecek bir öfkeye dönüştü.

Şanslıydım ki sıradan biri değildim ve erkek de değildim.

"Oyunuzu aldınız, çünkü dürüst olmak gerekirse, onların kan kaybından ölmelerini izlemek de kulağa çok hoş geliyor."

Çenemi eğerek onayladım. "En son kaldığı yer elimde ve kullandığı kartın izini buldum."

"Nerede o?"

"Vietnam'dan ayrıldıktan sonra, Kamboçya'da."

Rex Maverick'e bir bakış attı ama Mav sadece omuz silkti. "Nyx'e burada ihtiyaç var. Storm Coshocton'a doğru yola çıkacak."

Rex iç çekti. "Az önce olanlardan sonra Sin ve Link'in burada olması gerekecek." Burnunun kenarını sıktı.

"Az önce ne oldu?" Tüm erkeklerin aynı anda bir mesaj aldığının ve hepsinin birlikte hareket ettiğinin farkında olarak usulca sordum.

"Biri Lily ve Tiffany'yi kaçırmış."

"Kahretsin," diye nefes aldım.

"Evet, lanet olsun."

"Geriye sadece Steel kalıyor," diye homurdandı Mav. "O gidebilir.

Onun da pasaportu var." "O herifi nasıl geri getireceğiz?"

Parmak eklemlerimi kırarak dikkatlerini üzerime çektim. Onlara göz kırptım. "Onu bana bırakın çocuklar."

ON DÖRT

TIFFANY

Bip sesleri ve acıyla uyandım. Tek duyduğum, tek tanıdığım buydu.

Sonra bir el benimkini sıkıca sardı ve bir ağız parmak eklemelerimin üzerinden geçti. Kirli sakal parmaklarımı törpülediğinde, "Günah mı?" diye fısıldadı. O gerildiğinde mırıldandım, "Bu mu? Nerede... Ben?" Dilim çalışmak istemiyor gibiydi ve bunun ağzımın ne kadar kuru olduğundan kaynaklandığını anladım.

"Hastanedesin, bebeğim." Sesi hırıltılıydı. "Her şey yoluna girecek." "Düzelecek mi?"

"Evet. Öyle."

Sözleri üzerine gözlerimi araladım ve bunu yaparken içimde seken acıyla yüzümü buruşturdum. "Acıyor."

Yüzünü buruşturdu ama ayağa kalktı, sonra da sürahiyi almak için döndü. Tıkırdaadı ve bir buz parçasını dudaklarıma bastırdı.

Soğuk sıvı kuru dokuya battı ve rahatlama karşısında neredeyse inleyecektim. Beni biraz daha besledi, buz parçalarından küçük bir kaba geçerek dudaklarıma bastırdı.

Yutabildiğim zaman, ağzım tekrar normale dönmeye kadar yutabildiğim kadarını yuttum.

Ancak işim bittiğinde oturdu ve göz kapaklarımı kapatarak gözlerimi korumama rağmen hareketini takip ettim ve bunu yaptığımda yüzündeki acıyı gördüm.

Bir an için onun da yaralanıp yaralanmadığını merak ettim, sonra hatırladım ve biliyordum. Sadece biliyordum.

Gözyaşları gözlerimi tıkadı, onları açmanın acısını hafifletti ve keder içimde bir kasırga gibi güç toplayarak dönerken başımı yastıklara yasladım.

Sızlanmalarım hıçkırıklara dönüştüğünde, dikkatlice yanımdaki yatağa tırmanmadan önce homurdandı.

Yüzümü kesiğine gömüp, "Gitti mi?" diye fısıldadı. Biliyordum. Gözlerinin bana zaten gerçeği söylemesi için cevap vermesine ihtiyacım yoktu ama başını salladığında ağlamaklı bir çığlık attım.

İşler raydan çıkmadan önce, her şeyin nasıl değişeceği konusunda endişeliydim. Hiçbir şeyin eskisi gibi kalmayacağından. Lanet olsun. Bunu kendim mi istemiştim? Bu benim hatam mıydı? Karma-

"Çok üzgünüm meleğim," diye mırıldandı ve bu son kelime bardağı taşıran son damla oldu.

Tüm vücudum ağrıyordu. Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar her yerim ama en çok ne acıyordu?

İçimdeki boşluğu.

Bebeği hiç hissetmemiştim. Hareket ettiğini hissetmemiştim. Gğüslerimde bir fark bile görmemiştim.

Meme uçlarımdaki ya da karnımdaki aşırı duyarlılıktan, ama orada olduğunu biliyordum.

Yemek, aşırme, mide bulantısı.

Kesiğine sertçe hıçkırdım ve yabancı olması gerektiği halde, deri burun deliklerime çarptı ve beni inkar edemeyeceğim bir rahatlıkla doldurdu.

O buradaydı.

Beni terk

etmemişti.

Bebek...

Bir nefes çektim.

Bu bizim

yapıştırıcımız

değildi.

Öyle olmasından hiç korkmamıştım ama onu burada hissettiğimde, sıkıntısını hissettiğimde aramızdaki şeyin gerçek olduğunu anladım. Titrediğini hissettim. Gözlerindeki nemi yüzümün yan tarafında hissettim ve Sin bana hiç çocuk istemediğini söylemiş olsa da, onun da bebeğimiz için yas tuttuğunu anladım.

O da benimle

birlikte yas tuttu. Bu

konuda yalnız

değildim.

Onun bana sokulduğu kadar ben de ona sokuldum ve neyim olduğunu, neden böyle olduğunu bilmeme rağmen, "Onunla ilgileneceksin, değil mi?" diye mırıldandım.

"Evet."

Tek

kelime.

Baskı yapmamam gerektiğini biliyordum.

Hastane koğuşunda bir şey söylememem gerektiğini biliyordum ama içimde bir rahatlama vardı.

Acıdan daha ağır basmadı. Onu yok etmedi. Aksine, daha derin, daha çığ bir acının büyümesine neden oldu; daha önce benzerini hiç hissetmediğim kadar saf bir öfke.

"Canını yak."

"Yapacağım."

Bu bir yemindi.

Bir söz.

Ve onu kırmayacağını

biliyordum. "Lily iyi mi?"

"Kötü beyin sarsıntısı. Kırık kol, çıkık omuz." Bir nefes verdi. "Kötü bir şekilde sıyrılmış ve şiddetli bir kırbaç darbesi almış ama hayatta."

"Peki ya ben?"

"Kırık bilek, incinme, beyin sarsıntısı."

"Onlar..." Sözümü yarıda kesip yüzümü tekrar onun kesiğine ve deriye çevirdim ve "Ameliyat mı oldu?" diye mırıldandım.

Başını salladı. "Hayır. D&C yaptırmışsın tatlım. Başka bir hasar yoktu..." Boğazını temizledi. "Özür dilerim meleğim."

"Bunu söyleyip duruyorsun-"

"Bizim hatamız. *Benim* hatam. Lily'nin yanında daha fazla muhafız bulundurmalıydık. Daha

deneyimli olanlar." Bir nefes verdi. "Tehdidin kim olduğunu henüz tam olarak bilmiyoruz. Yine de iki aday yeterli değildi.

-"Kahretsin, çok üzgünüm meleğim."

"Belki de daha fazla mücadele etmeliydim-" diye homurdandım, açıklamasını görmezden geldim, özründen kaçındım, onun yerine asla uysal olmadığım halde ne kadar uysal olduğuma odaklandım.

Savaşmak mı, kaçmak mı? İkisini de yapmadım. Sadece donmuştum. Zayıf. Lanet olası zayıf.

"Lily adamın silahı olduğunu söyledi," diye gürledi Sin. "Bir kurşunla savaşabilmenin imkânı yok."

Ağzım yine titredi. "Uyandı mı?" "Evet, senden birkaç saat önce uyandı."

"İki tane vardı. Bir anda ortaya çıktı. Sokaktan geçen biri olduğunu sandım. Sonra sırtımıza silah dayadı ve ben donup kaldım." Yutkundum. "Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Sen bir savaşçısın ama koruman gereken bir şey olduğunu biliyordun." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Doğru olanı yaptın."

"Ona zarar vermeliydim."

"Ve belki de vurulmuştur?" Başını salladı ama yüzü saçlarımin arasına daha da gömüldü. "En kötü senaryo senin bebeği kaybetmen değildi, Tiff. En kötü ihtimal benim seni kaybetmemdi."

Yutkundum. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ciddiyim." Nefesini bıraktı. "Hiç çocuk istemedim ama bunu istedim çünkü bebek sendendi. Seni istiyorum, bu yüzden senin olan her şeyi istiyorum. Bu mantıklı mı?"

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Hayır, ama böyle hissetmene sevindim."

Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha attı. "Yol boyunca bu kadar çok şey istememeyi öğrendim, Tiff. Hayatın beni yine kıcımdan ısıracağını tahmin etmeliydim."

"Bu şekilde düşünemezsin, buna izin vermeyeceğim."

"O herifin kim olduğunu bile bilmiyoruz," diye fısıldadı kulağıma. "Bunu bize neden yaptığını bile söyleyemem-"

"Zorunda değilsin," diye mırıldandım, konu kulüp meselesiyken bundan bahsetmesine şaşırmıştım. "Evet, biliyorum. Sana gerçeği borçluyum ve gerçek o kadar çok şeyi beraberinde getiriyor ki..." Başını salladı. Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine düğümledim ve "Hiçbir yere gitmiyorum" diye fısıldadım. "Bu saçmalığı şimdi duymana gerek yok. Siktir, asla."

"Belki de öyle. Bazı şeyleri kendine sakladığını biliyorum Sin. Belki de bu yüzden bazen bunun gerçek olup olmadığını hiç bilemiyorum. Gerçekmiş gibi hissediyorum ama kulüp binasındaiken aklıma aptalca şeyler geliyor ve bu aptalca, çok aptalca çünkü sana güveniyorum ama belki de bazı şeyleri saklaman başka şeyleri de sakladığını düşünmeme neden oluyor."

"Bu hiç adil değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye itiraf ettim. "Ama beni tanıyorsun. Bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun ve bilmediklerini de sorabilirsin. Sen uzaktayken senden bir şeyler sakladım ve bundan pişmanım. Bunu bir daha yapmayacağım ve senin de benden bir şeyler saklamamı istemiyorum. Önemli olan şeyleri değil. Seni *sen* yapan şeyleri."

"Senden farklı bir hayat yaşadım," diye fısıldadı. "Tamamen farklı bir hayat, senin asla anlayamayacağın bir hayat ve ben bundan utanıyorum. Karşılaştırıldığında çok anormal-"

"Normal olan ne? Lily zengindi, Lily babası tarafından tecavüze uğradı. Ben zengindim, babam mafya için bir çeşit paravandı. Daha yeni kendini öldürdü. Bunun neresi normal?"

"Birazdan gitmem gerekiyor," diye mırıldandı, "ama o zamana kadar konuşabilirim."

Ne demek istediğini anladım ve "O zaman benim onayıyla gidebilirsin" dedim. Parmaklarını sıktım. "Sadece bana bir şey söyle."

Ve yaptı da.

Tedirgin bir şekilde üzerine çöktü, vücudu yanımda kaskatı kesilmişti ve açılmanın onun için zor olduğunu biliyordum ama buna ihtiyacım vardı.

O anda ona ihtiyacım vardı. Gerçek ona. Aramızda bir duvar varmış gibi hissetmemeye ihtiyacım vardı, asla geçemeyeceğim bir şey çünkü beni asla tamamen içeri almayacaktı.

Bana kendisinin söylemesi gereken şeyleri kardeşlerinden öğrenmek istemiyordum.

Doğrudan ondan duymak istedim.

"Annemin beni taciz ettiğini söylemiştim. Günahkarlar'a kaçtım ama babam da en az onun kadar beleşçiydi. Okulda çok kavga ederdim, bu yüzden ünlüydim. Çocukları birbirine düşüren bazı kaba kalabalıkların arasına karıştım." Titrek bir nefes verdi. "Eskiden kazanırdım çünkü kazanamazsam yiyeceğim olmayacağını bilirdim. Bu bana-" Bir nefes daha verdi ve usulca itiraf etti, "Öfke sorunlarım var. Bir gün kaybettim. Çok kötü dayak yedim. Annem beni hayır kurumunun hastanesine götürmeyi reddetti ve ayağa kalkar kalkmaz West Orange'a otostop çektim."

Cliff Notes versiyonu hakkında konuşun, ama kabul ederdim. Paylaşacağı her şeyi kabul eder ve ileriye doğru atılmış büyük bir adım olarak görürdüm. Elbette, bu konu şu anda uğraşmak istediğim bir şey değildi, ama lanet olsun, içinde bulunduğum acıyı aklımdan çıkardı, çünkü Tanrım, her şey acıyordu.

Ama iki şey aklıma takıldı.

Öfke sorunları mı?

Günah mı?

Onu daha önce hiç sinirlenirken görmemiştim.

"Bu yüzden mi hep sakınsın?" O da öyleydi. Nadiren, hatta hiç sinirlenmezdi. Bu yüzden onun öfke sorunları olduğunu kabul etmek benim için zordu.

"Evet. Bu şekilde olmayı kendime öğretmek zorunda kaldım."

Her zamankinden daha açık sözlü olmayınca içimi çektim ve "Seni kim aldı?" diye sordum.

"Rene. Kimse nedenini bilmiyordu. Bear kimseye söylemedi, Grizzly de öyle. Beni öylece içeri aldılar ve

Hepsi bu kadar."

"Rene kim?"

"Rex'in annesi."

Elimi karnına bastırdım, içindeki gerilimi hissettim ve bu gerilim onu neredeyse titretiyordu.

"Orada uzun süre mi kaldın?"

"Askere yazılana kadar."

"Doğruca kulübe gitmedin mi?"

"Hayır. Başından beri aday oldum. On dokuz yaşındayken kardeş olarak katıldım, ama bu..." Homurdandı. "Grizzly ile çalışmak zordu. Kimseye onun çocuğu olduğumu söylemezdi ama bir Prospect ve bir kardeş olarak bana bok gibi davranırdı. O Yol Kaptanıydı, bu yüzden katlanmaktan başka çarem yoktu.

"MC'den çıkmanın tek yolu ölüm ya da hapse girmek ya da-" "Askere gitmek mi?"

"Evet. Bunu kabul ediyorlar." Boğazını temizledi. "Kanunlar çiğnenmek içindir, bunu biliyorsun." "Ama istedikleri zaman vatansever olabiliyorlar?"

Bana doğru döndü ve gülümsemesini şakağımnda hissettim. "Mantıklı olmak zorunda olduğumuzu hiç söylemedim." "Anlaşıyor, özellikle de kulüpte kaç tane eski asker olduğunu düşünürsek."

Omuz silkti. "Çoğu zaman eve döndükten sonra umutlanırlar. Askerler... çok zor. Çıkmak, sonra sivil hayata geri dönmek. Çılgınca görünse de MC'lerin bir yapısı var."

"Çılgınca değil. Bir rütbe ve dosya sistemi var. Mantıklı."

Mırıldandı. "Bu kadar zeki olmanı sevdiğimi biliyordum."

Kendime rağmen ve biraz ıslak olsa da homurdandım. "Beni beynim için seviyor." "Ve başka şeyler için," diye gürledi ve kalbimi yanıma kıvrılmama yetecek kadar ısıttı. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Oldukça kısa bir hikâye," diye homurdandı. "Anlatacak o kadar çok şey yok."

"Her şeyi ve hiçbir şeyi bilmek istiyorum... ama sadece paylaşmak istediklerini. Sanırım demek istediğim, benimle paylaşmak istemeni istiyorum. Babamı düşünüyordum. Bizden ne kadar çok şey sakladı. Bilmiyorum."

bunu benim için istiyorum."

"Bu mantıklı." İç çekti. "Angel, senin uyumaya ihtiyacın var." Elini sıktım. "Annem gitti mi?"

"Hayır."

"Şu anda onun nesi var böyle?" Hırladım, onun yokluğu gözlerimi daha fazla yaşla dolduracak kadar acı veriyordu.

"Onu getirmemi ister misin?"

"Hayır. Onun ziyarete zorlanmasını istemiyorum." "Onunla neler olduğunu göreceğim. Sonra."

Ne demek istediğini anladığım için başımı salladım.

"Onlara ödetmek mi?" "Sormana bile gerek yoktu meleğim."

Olmadığını biliyordum ama bir kızın emin olması gerekirdi, değil mi?

Günah

BİNA ÇİŞ, KAN VE KUSMUK KOKUYORDU. Ne yazık ki bunlar alışık olduğum kokulardı.

Yerleşkenin en uzak tarafında, kulüp binasından uzakta, diğerlerinden uzakta, Giulia'nın ikiz erkek kardeşlerinin kaldığı ve kızların şu anda yaşadığı ve sadece ATV veya SUV ile ulaşılabilen ranzaya girdiğimde, çenemi kardeşlerime doğru eğdim.

Link buradaydı, Rex ve Nyx de. Steel yoktu ama nedenini biliyordum. O çoktan Phnom Penh'e giden bir uçağa itilmişti ve Storm? O çoktan Coshocton'a doğru yola çıkmıştı, çünkü kazadan yerdeki bu bok parçası değil, 'motorcu' sorumlu tutulmuştu.

Buraya Buzdolabı diyorduk.

Çok sık kullandığımız bir şey değildi. Sık sık kullanmamız gerekmiyordu ama önümüzdeki haftalarda sık sık kullanacağımızı hissediyordum. Donovan ABD topraklarına döndüğünde, getirileceği yer burasıydı.

Beton duvarları ve üzerinde bir mezbahadan daha fazla leke bulunan beton zemini olan çıplak bir hücreydi.

Link'e doğru yürürken, Lily'nin adına ona yalakalık yaptığının farkında olarak beyzbol sopasını sormadan elinden aldım, sonra da yerdeki pisliğe doğru yürüdüm. Çünkü Link'in gazabı? Nyx'in bile mi? Bu ruh halindeyken benimkinin yanında hiçbir şeydi.

Karnına tekme atınca homurdanarak top gibi kıvrıldı.

"Buna pişman olacaksın," diye mırıldandı, morarmış ve hırpalanmış gözlerle bana bakıyordu. Ön camdan uçuğu için yüzü kesiklerle kaplıydı ve her ne kadar berbat durumda olsa da bu benim için yeterli değildi.

İçimdeki öfkenin dişlerini gösterdiğini hissettim. Tanrım. Onu kontrol altında tutmak için çok çalıştım. Şu anda beni tanıyan hiç kimse ne kadar öfkeli olabileceğimi anlayamazdı bile. Bazı günler,

beni nasıl tetiklediğini görünce kendimi Hulk gibi hissediyordum ama onu kontrol altında tutmak için çok çalıştım.

Bugün kontrol altında tutulacak bir gün değildi.

"Pişman olacağım," diye tersledim, bacağımı geri çektim ve uçup gitmesine neden olacak kadar sert bir tekme attım.

yere ve duvara çarptı.

"Fieri'nin üçüncü oğlu," dedi Nyx bana, ses tonu sohbet havasındaydı.

"Şerefsiz konuşuyor, değil mi?" Ona doğru yürürken sopayı bacağıma vurarak karşılık verdim.

"Evet, babasının onu geri isteyeceğini düşünüyor."

İçimi gerginlik kapladı ve Rex'e uyarıcı bir bakış attım. "Hayatta olmaz." Rex omuz silktilti. "Eve giderse iş için daha iyi olur."

"Bebeğini öldürseydi o pisliğin eve gitmesine izin verir miydin?" Rex'in çenesi gerildi. "Düşük mü yaptı?"

"Evet. O yaptı." Tiff'in yanında nöbet tuttuğum süre boyunca telefonumu kapalı tutmuştum, çünkü suçluluk duygusunun içimi kemirmesini istememiştim.

İçimi parçalamasını istemiştim, çünkü burada ve şimdi kederimi dökmek istediğim yerd.

İşin tuhafı, baba olacağımı öğrenmek beni şaşırtıcı derecede mutlu etmişti. Bunun olmayacağını öğrenmek mi?

Acı gerçek değildi.

Tiffany istese de istemese de sonsuza dek bana bağlı kalacağı için içimde bir şeylerin mutlu olduğunu sanıyordum. Ama bebeği istiyordum.

Onu kaybettikten sonra bunu fark etmem berbat bir şeydi ama hayatımda berbat olmayan ne vardı ki?

Bu düşünce beni sopayı havaya kaldırmaya ve piçin bacaklarına indirmeye itti.

Duyulabilir bir şakırtı küçük odanın içinde sektiğinde, yerdeki amcığın acıyla inlemesiyle eş zamanlı olarak içime bir tatmin duygusu doldu.

Link yumuşak bir sesle, "Ondan faydalanabiliriz," dedi.

"Ne için?" Tersledim. "Fieris'ten ne istiyoruz lan?" Çömelip piçin kafasını tuttum ve bana odaklanmaktan başka çaresi kalmayana kadar onu salladım.

Yüzü ter içindeydi, gözleri acının hezeyanıyla parlıyordu ama içimdeki acıyla kıyaslanamazdı. Tiffany'nin yaşadıkları yüzünden içimi parçalayan keskin dişleri olan bir acıydı bu.

"Neden kadınların peşinden geldin?" diye bağırdım.

Gıkını bile çıkarmadı ama altına işedi.

Harika.

"Lily'yi kardeşine teslim etmek istedi-"

Link'in sözleri kafamı çevirip ona bakmamı sağladı. "Ne?"

"Lily'nin Gianni Fieri ile evlenmek için sözleşmesi var. Çoktan evlenmiş olmaları gerekiyordu ama o gönderildi."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Ağabeyime iki kafası birden büyümüş gibi bakarak ısırdım.

Link'in ağzı bir hırıltıya dönüştü ve ileri atıldığında Nyx omzundan tutup onu geri çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ona biraz daha bakakaldım ve sonra "Lily'nin o piçin peşinden geleceğini düşünmesine izin mi verdin?" diye sordum.

"Onun için geldiğinde o şerefsizin icabına bakacağımı biliyordum-"

"Artık çok geç. Piç kardeşini onun peşinden gönderdi ve bu yüzden çocuğumu kaybettim," diye kükreyerek ayağa fırladım. Yumruğumu Link'in suratına indirdiğimde kimse beni durdurmadı, Nyx bile ve bunun sebebinin yaklaşan herkesin ağzını burnunu kırmam olduğunu bildiklerini düşündüm.

Bir ünüm
vardı.
Bunu
biliyordum

Bundan pek bahsetmezdim çünkü bu şekilde olmasını severdim, ama iyi dövüşmeden yemek için mücadele ederek büyüyemezsiniz.

Ve iyi, yetersiz bir ifadeydi.

Deniz Piyadeleri için boks yapmamın bir nedeni vardı. Hayatımda iki kez, kollarıma bağlı olanlar dışında başka hiçbir silahım olmadan birini öldüresiye dövmüştüm ve Tiffany'nin bilmesini istemediğim şey buydu.

Bu yönümü bilmesine ihtiyacım yoktu, çünkü bunu bilerek gizli tuttum. O öfke mi?

O öfke mi?

Benim Bay

Hyde'im.

Bana Sin denmesinin nedeni buydu, lakabımın ardındaki hikâyeyi Tiff ile paylaşamamış olmamın nedeni de buydu.

Gazap.

O bendim.

Babamı

öldürmüştüm.

Çıplak ellerimle. Ve

bunu tekrar

yapardım.

Tıpkı yerdeki amcığı öldüreceğim

gibi. "Padraig."

Gerçek adım Rex'in dudaklarından döküldü ve Link'in ağzını burnunu kırmamı engelleyebilecek tek şeydi.

Başımı çevirip ona doğru bakarak, "Bana öyle deme," diye hırladım.

Rex sadece homurdandı. "O zaman Link'i öldüresiye dövmeyin. Onun aptallığından daha önemli işlerimiz var." Hiç homurdanmadan kırık burnunu silmeye çalışan Link'e bir bakış attı. "Fieri'yle her zaman uğraşacaktık ama ilk hamleyi yapmakta tereddüt ettim. Bu bölümde sadece altmış kişiyiz ve bu sayı *Famiglia*'yla savaşmak için yeterli değil. Müttefiklerimiz onlarla savaş halindeyken, kazanmak için çok mücadele ettiğimiz her şeyi kaybetme riski olmadan kendimizi savaşlara atabiliriz."

Link çenesini eğdi. "Kulübe borçluyum."

"Hepimiz biliyoruz," diye homurdandı Rex, bakışlarını yerdeki kırık bedene dikmişti. Bir süre onu inceledikten sonra, "Bu herif hakkında ne biliyoruz?" diye mırıldandı.

Nyx, sırtını duvara yaslayıp çizmelerini duvara dayayarak, "Mav onun üçüncü oğul olduğunu söylüyor. İkincisi çocukken lösemiden ölmüş. İlk çocuk babasının izinden gidiyor ama bu çocuk sürekli çuvallıyor. Çok fazla rehabilitasyona gönderiliyor-"

"Başka bir keş daha." Rex homurdandı. "Harika."

Burnunu çekerek topuğunun üzerinde döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Öfkeni ondan çıkar Sin, ama sonra, hepsi bu kadar. Seni kontrol altında tutmak istiyorum. Kızartacak daha büyük balıklar olduğu konusunda saçmalamıyordum ve o öfkeni arkanı kollayan adamlara karşı harcamanı

istemiyorum."

O gitmeden önce, "Hangi balığın kızartılması gerekiyor?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü ve sırıtışında saf bir kibir vardı. "Yok etmemiz gereken bir aile var."

Memnuniyetle çenemi yukarı kaldırıp hemen aşağı indirdim ve sessizce ona katıldığımı, itaat edeceğimi söyledim.

Anladığımı görünce, "Detaydaki Beklentiler... Bırak Nyx onlarla kendisi ilgilensin.

bir İnfazcı olarak son görevin." Nyx'e bir bakış fırlatırken ağzı gerildi ve Rex'in en iyi arkadaşına karşı duyduğu hoşnutsuzluğu hissettim.

Nyx, "Onları aptal olduklarına pişman edeceğim," diye yemin etti ve sesindeki çakılları duysam da bu yeterli değildi.

"Bunu yap. Ya Sin? Ne dediğimi unutma. Öfkemi bu bok kafalıdan çıkar, kardeşlerinden değil. Aptal olsalar bile, onlar aileden." Kabul etmeme ya da etmememe fırsat vermeden gitti ve haklı olduğunu bildiğim halde kapıya doğru geri geri giden kardeşlerimden uzaklaştım.

Beni, kadının tehlikeye atılmasına izin veren Prospect'lerin aptallığının bedelini ödeyen, çocuğumun hayatını kaybetmesinin acısını hayal bile edemeyeceği şekilde çeken adamlarla bıraktıklarında şaşırmadım.

Peki ya ben?

Bunu ben de hayal edemezdim, çünkü içimde fısıldayan öfke?

Babamı karımın yatağında bulmaktan bin kat daha güçlüydü. Luke Lancaster'ın kadınıma ilaç verdiğini öğrenmekten bin kat daha güçlüydü.

Öfkemin yükünü herhangi bir erkekten daha fazla taşıdı.

Ya da olmasını isteyebileceğinden.

Ve içimde kangren olmuş bir yara gibi iltihaplanan bir öfkeyle paramparça ettiğim üçüncü adam olurken bir bok çuvalı olarak öldü.

ON BEŞ

TIFFANY

"DOĞRU MU?"

Fısıltı beni bir iniltiyle sarsarak uyandırdı, çünkü şu anda kafam tam olarak böyleydi.

Dışarısı karanlıktı ve oda, görmeyi kolaylaştıran düşük ışıklarla aydınlatılmıştı, ancak gölgelere bakmak imkansızdı.

Sesi, gerçi, nerede olsa tanırım. "Anne?"

"Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Tersledim, sonra başımdaki ağrı gözlerimi kapatmama neden olduğu için anında irkildim, ama gizlice gelişine sinirlenmişim. Bugün beni görmeye gelmemesine sinirlenmişim. Babam öldüğünden beri sergilediği davranışlar yüzünden onun dönemine kızgındım.

"O motorcuların bu gece bahçede Fieris'i tartıştıklarını duydum." Kadından bir ses kaçtı ve garip bir şekilde hıçkırık gibi geldi ama ağlayacak ne vardı ki?

"Bunun için mi buradasın? Bebeğimi kaybettim anne. Bu umurunda değil mi?"

"Hayatını önemsiyorum," diye mırıldandı ve sonunda köşeden çıktı. Bunu yaptığında, onu görmenin neden zor olduğunu anladım.

Siyah giyinmişti.

Şapkası, paltosu, ayakkabıları. Paltosunu bir kenara bıraktığında bile siyah bir pantolon ve gömlek giyiyordu. Lanet olsun, kedi hırsızına benziyordu.

"Neler oluyor?" Fısıldadım, şu anda bununla, onunla ve onun çocukça yöntemleriyle uğraşamayacak kadar acı çekiyordum.

"Seni buradan çıkarmalıyız."

"Ne? Neden?" Başımı salladım ama salladığımda sarsıntı kendini bir kez daha hissettirdi.

Her saat başı uyandırılıyordum, bu da annemin ilk ve son hemşire arasında bir zamanda gelip durumumdan kaynaklanan herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olduğu anlamına geliyordu.

Yine de bu garip ötesiydi, bu yüzden belki de onun izlemesi ve gizlice girmesi olasılık dışı değildi.

"Gidemem. Hastayım," diye mırıldandım ve bunu hissediyordum. Vücudum hâlâ ağrıyordu ve içim acıyordu ama başım? Çarpıyordu. Başka hiçbir şey gibi acımıyordu. Aslında, Sin yanımdayken uyandığım zamankinden daha çok acıyordu.

Hastaneye geri dönmemişti ama aramıştı ve sesini duymak çok iyi gelmişti, "Seni bir daha asla incitemeyecek" diye fısıldadığını duymak daha da iyiydi.

"Benimle gelmezsen daha büyük bir tehlike altında olacaksın."

Bir tür paralel evrende olan anneme kaşlarımı çatarak baktım. "Sana neler oluyor anne? Seni anlamıyorum."

"Babanın Lancaster'lar ve Fieris'lerle ne kadar içli dışlı olduğunu öğrendiğim anda bunun olacağını biliyordum," diye mırıldandı, elleri yatağın kenarına geldi. Ağırlığı yatağa baskı yapıyor, vücudumu eğiyor ve her eklemimi ağrıtıyordu.

Sabırımı kaybetmemeye çalışarak, "Ne olacağını biliyor muydun?" diye mırıldandım.

"Onlarla bağlarını kopardığını söyledi. Bir daha asla onlara gitmeyeceğini söyledi ama işler kötüye gittiğinde gideceğini bilmeliydim." Yutkundu. "Her şeyini kaybetmekle asla başa çıkamazdı. Ailesi seksenli yıllarda kaybetmişti. Bunu asla atlatamadı."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Bana hiç anlatmadı." "Bundan hiç bahsetmedi. Sadece sarhoş olduğunda."

"Sarhoş mu?" İnanamayarak tekrarladım. Onu hayatımda bir kez bile sarhoş görmemiştim.

"Nadiren olurdu. Genellikle yıldönümlerimizde." Yutkundu. "Bunun için zamanımız yok, Tiffany. Gitmemiz gerek."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Benim hayatım burada."

"O motorcudan daha iyisini yapabilirsin," diye tersledi, eli beni yataktan sürükleyecekmiş gibi koluma dolandı.

"O sadece bir motorcu değil. Onu seviyorum," diye homurdandım, kolumu onunkinden çektim, başım telaşla çarparken anında sızlandım. "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

"Zamanımız yok."

Sesindeki telaşı duyabiliyordum ve bu durum kafamı karıştırdığı için nefesimi tuttum ve sabır dileyerek, "Anne, en baştan başlamalısın. Eğer açıklarsan, belki ben de seninle gelirim."

"Benimle gelmek zorundasın," diye telaşlandı, tırnakları pençeye dönüşerek ön koluma saplandı.

"Neler olduğunu açıkla," diye tekrarladım sertçe, o böyleyken babamın ne yaptığını düşünmeye çalışarak. Ona karşı çok sertti, onunla bir öğretmenin yaramaz bir öğrencisiyle konuştuğu gibi konuşuyordu.

"Benden nefret edeceksin," diye inledi.

"Şu anda senden hiç memnun değilim," diye karşılık verdim. "Babamın cenazesine gitmemen ve Lily'nin evinde bu kadar rezil davranman-"

"Geçmişte yaptıklarımın yanında bu hiçbir şey."

Gözlerim kısıldı. "Ne gibi?"

"Ben iyi bir yerden gelmiyorum," diye fısıldadı ve sesi o kadar bozuk çıkıyordu ki uyuşturucu falan mı kullanıyor diye merak ettim. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli, bu kadar dağınık duymamıştım, babamı bulduktan sonra bile.

Bu düşünce beni suçluluk duygusuyla irkiltti. Evet, garip davranıyordu ama babamı bulan oydu. Onu kafası bir kurşunla patlamış halde bulmak için. Bu yüzden nefesimi içime çektim. "Sorun değil," diye yatıştırdım. "Anlayışla karşılayacağım."

"Yapamazsın. Yapamam." Yutkundu. "Babam bir tefeciydi. Bazı kötü insanlar için çalışırdı. Bir gün soyuldu. Bütün parası alındı. Destekçileri onun için geldiler ve öldürülmemesi için ödeme olarak beni aldılar." Ağzım açık kalsa da, "On altı yaşındaydım, dehşete kapılmıştım ve Benito'yla tanıştıgımda rahatlamıştım. Çok güzeldi. Benden yaşlıydı elbette ama muhteşemdi. Ve bana çok iyi davrandı. Aptalmışım. Hiç düşünmemiştim-"

"Neyi hiç düşünmedin?"

"Ben onun metresiydim. Hamile kalana kadar beni yıllarca yanında tuttu." Yutkundum. "Senden. İşte o zaman değişti. Bir daha asla yanıma gelmedi, bir daha asla benimle yatmadı. Kalbimi, babamın beni ona bedel olarak vermesinden daha çok kırdı."

Nutkum tutulmuştu, ağzım bir karış açık ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum, çünkü... bu doğru değildi. O tam bir Güneyli dilberdi!

Yine de sözünü bitirmemişti ve fısıldadı, "Donavan ve Richard'la aynı okuldaydı. Richard'ın ailesi birkaç yıl önce her şeyini kaybetmişti ve Benito zeki bir piç olduğu için her zaman hangi ipleri çekeceğini biliyordu. Benimle evlenir ve çocuğumu alırsa Richard'ın işlerini desteklemeyi kabul etti."

Yutkundum. "Baba...?"

"Ruh babanız. Kalpteki baban. Ama biyolojik baban değil," diye fısıldadı ve gözyaşlarını duydum. "Tanrım, ikimiz de öyle olmanı ne kadar isterdik. İkimizi de kırdı. Seni çok sevdik ama -"

"Ama ne?"

Titrek bir nefes verdi. "Benito bana ne planladığını söylediğinde çok üzülmüştüm ama Richard'la tanıştıgımda ilk görüşte aşık oldum."

Daha çok Stockholm sendromu gibi.

Bu düşünce canımı yaktı, bu yüzden başka bir zamana erteledim. Başka bir yere.

Kahretsin, *başka bir hayat*.

"İkimiz de birbirimize aşık olduk. Sanki bir filmde fırlamış gibiydi." Sesi hülyalı bir hal almıştı ve onun düşünce akışını bozmak istemediğim için sessiz kaldım, söyleyeceği her lanet kelimeyi içime çektim. "Aramızdaki yaş farkı çok büyük olmasına rağmen," diye utangaçça fısıldadı, "her geçen gün daha da yakınlaştık. Bizi ayıracağından korkuyordum ama hiç ayırmadın. Hamile olmamdan çok etkilenmişti ve ben bunun nedenini ancak sen doğduktan birkaç yıl sonra öğrenebildim."

"Neden?"

"Çocukken kabakulak geçirmiş. Bu onu kısır bıraktı. Bu yüzden sana sahip olduğu için minnettardı ama korkuyordu." "Neden?" diye sordum. Endişeyle sordum.

"Benito kendisine ait olanı unutan biri değildir." Ürperdi. "Sevginin nefrete dönüşmesi ne tuhaf."

"Şimdi ondan nefret mi ediyorsun?" Biyolojik babam. Gerçek babam.

Ne oluyor lan?

Babam nasıl benim olmaz?

"Onu hiç sevmedim. On altı yaşındaydım ve çok korkmuştum. Bana nazik davrandı ama ben çok küçüktüm ve yaşım onu asla durdurmadı. O benim gardiyanımdı, ama o güzeldi ve ben aptaldım," diye alay etti. "Yaptığımız şeyi yapmamış olsaydık Benito seni asla yalnız bırakmazdı."

Temkinli bir şekilde, "Ne yaptın?" diye sordum.

"Doğum yapacağım zaman Meksika'ya gittik. Richard bunun iş için olduğunu söyledi ama senin doğduğun kliniğin senin ölü doğduğunu söylemesini sağladı." Güldü. "Şimdi delice geliyor ama çok çaresizdik. Ne yapacağımızı biliyorduk, yeterince büyüdüğünde seni bizden alacağını biliyorduk ve Richard seni çok seviyordu, ben de onu çok seviyordum - bir erkeğin bir çocuğu daha tanımadan sevdiğini hiç görmemiştim." Kadından boğuk bir hıçkırık kaçtı. "İşe de yaradı. Meksika'da tekrar hamile kalmamın doğal görünmesine yetecek kadar uzun süre kaldık ve sen de bana çok yardımcı

oldun.

Bir bebek kadar küçüktü. Eve döndüğümüzde Benito bizi ziyaret ettiğinde nedenini anladım.

"Ona yalan söylemediğimizi kontrol etmek istedi. Ama sen ufacıktın. Kadın olsaydı bilirdi ama erkeklerin hepsi aynı. Yeni doğanlar ilgilerini çekmez. O daha çok göğüslerimle ilgilendi." Yutkundu. "Tanrım, o adamdan nefret ediyorum." İçinden bir ürperti fısıldadı, sanki onu hamile bırakan adama duyduğu tiksintiyi zapt edemiyordu. Bir zamanlar sevdiğini sandığı adama. "Seni bu yüzden St. Lawrence Akademisi'ne gönderdik. Donavan her zaman Benito'nun cebindeydi ve Richard seni onun burnunun dibinde saklamanın seni güvende tutacağını söyledi çünkü bu seni göz önünde saklamak olacaktı. Benito bu kadar yüz­süz olacağımızı asla düşünmezdi-"

Lily ile arkadaşlığımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu, mirasım­dan yaşıma kadar tüm varlığımın kocaman bir yalan olduğunu söylediğini, ama aynı zamanda ellerinin kolumda nasıl gevşediğini kaydettim ve sadece "Neden tehlikede olduğumu düşünüyorsun?" diye sormayı düşünebildim.

"Yoksa o motorcular neden Fieris hakkında konuşsunlar ki?" diye tersledi. "Richard'ın ölümünden sonra gerçeği öğrenmiş olmalı." Nefesini içine çekti. "Seni buradan çıkarmazsak, uzaklaştırmazsak, Benito öğrenecek. O her zaman öğrenir," diye homurdandı ve sesindeki dehşeti duyabiliyordum ve bunun sahte olmadığını biliyordum. Gerçek ve doğru olduğunu ve söylediği her kelimeye inandığını biliyordum.

Bu da beni dehşete
düşürdü. Haklı mıydı?

Korkmam mı gerekiyordu?

Sin bana Fieris'ten hiç bahsetmemişti ve bahseden tek kişi de Rex'ti. "Telefonumu ver," diye rica ettim.

"Zaman yok!" diye tersledi. "Buradan gitmeliyiz. Hemen! Benito borçlarını isteme zamanının geldiğine karar verdiğinde Richard'ı ona kaptırdım ama seni de kaptırmayacağım!"

Sesi yüksek ve gür çıkmaya başladığında kapı açıldı ve kapı aralığındaki motorcuyu gördüğümde, onun Sin olduğunu düşündüğümde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Ama değildi. Burnu kanayan ve kırıldığı her halinden belli olan Link'ti. Sin'e duyduğum arzu içime fısıldarken, Link ışığı açmadan önce ikimize de şaşkınlıkla baktı, bu da gözlerime anında binlerce iğne batıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Burada ne işin var senin?" Annem ona hırladı.

"Bu gece kızını koruyorum Laura," diye sakın bir yanıt verdi. "Eğer içeri girersem kötü olur-" diye tersledi ve Tanrı yardımcım olsun, ama haksız değildi.

Onu görmezden gelerek bana bir bakış attı ve belki de ne kadar stresli olduğumu, kafamın ne kadar karışık olduğunu gördü, çünkü bana güvence verdi, "Onun içeri girdiğini gördüm ve izin verdim, Tiffany. Sen güvendesin. Her şey yolunda mı?"

Annem yataktan uzaklaştı ve korkmuş bir çocuk gibi odanın köşesine büzüldü. Önce ona, sonra da ona baktım ama acım çok büyüktü. Elimi gözlerime siper ettim, sonra fısıldadım, "Kapıyı kapatabilir misin Link?"

Temkinli bir şekilde ikimize de baktı ama dediğimizi yaptı. "Ne oldu?" "Adam... bugün, ne istedi? Henüz bilmiyor musun?" Başını salladı. "Kulüp işi."

Gizliliğin şifresi.

Nefesimin altında homurdandım. "Bilmem gerek!" "Sana söylemek bana düşmez."

Dişlerimi birbirine geçirdim, sonra başımı ikiye ayıran acıyı görmezden gelerek yan tarafıma döndüm.

Komodinden telefonumu aldım, Siri düğmesine basarken parmaklarım paramparça ekranın üzerinde geziniyordu ve "Sin'i ara" dedim.

Telefon bağlandığı anda, "Angel?" diye seslendi. Sesi huysuz ve uykulu geliyordu, her zamanki sesinden biraz farklıydı ama ondan bir şeyler duymak beni öyle rahatlatmıştı ki, tekrar yastıklara gömüldüm. Annemin az önce tersine çevirdiği dengeyi dengelemek için.

"Günah mı?" Duygu dolu bir sesle fısıldadım. "Bir sorunumuz var."

Ve eğer bu yetersiz bir ifade değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

EPILOG

"MELEK?"

Acı başıma çarparken kaşlarım çatıldı. Kahretsin, bu çok *kötüydü*. Uyuşturulduğum zamandan daha kötüydü, geçmişte yaşadığım tüm akşamdan kalmalardan daha kötüydü. Tüm o bip seslerinden ve makinelerden uzaklaştığım için memnun olsam da hastaneden eve taşınmak tam bir kabustu.

Yüzümü buruşturarak uzandım, şakağımı ovuşturdum ve "Sin?"

diye fısıldadım. "Az önce Lily aradı. Gelip seni görmek istiyor."

"Ona ziyarete gelmesini söyle." Elimi yüzüme sürdüm. "Lütfen mi?"

Eğildi, alnıma bir öpücük kondurdu ve mırıldandı, "Ziyarete gelmemi söyledi, Lily."

Parmaklarımın arasından baktım ve kısa süre sonra aramayı kesmesini izledim. "Annem nerede?"

Bir bardak su almak için komodine uzanırken bile gözlerini devirdi. Bardağı bana uzatırken oradan birkaç hap da aldı. "Lily'nin odasında barikat kurmuş."

Bir yudum aldıktan sonra ilaçları yuttum ve iç çektim. "Kalmasını sağlayabilmene şaşırdım."

"Biz Günahkârlar ikna edici olabiliriz."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve tabii ki fazladan ışık, her bir ışının gözbebeklerime saplanan bir bıçağa dönüştüğünü hissetmeme neden oldu. Acı içimde sekerken, "Bu onu içeri kilitlediğin anlamına mı geliyor?" diyebildim.

Homurdandı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Tanrım.

Boğazımı temizledim. "Yine de güvende, değil mi?"

"Evet, tabii ki. İkiniz de öylesiniz." Homurdandı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım meleğim, ama bu bir daha olmayacak." "Bilmiyordun."

"Hayır, ama bunu tahmin edebilirdik. Artık İnfazcı benim ve bir daha kimsenin sana dokunmamasını sağlayacağım." Nefesini dışarı üfledi. "Senin için gelmedi."

Bunun üzerine gerildim.

"Gelmedi mi?" "Hayır. Lily için geldi."

Bu beni hiç de iyi hissettirmedi. "Tehdit altında olduğunu mu düşündün?"

"Link, Donovan Lancaster'ın Lily'nin Gianni Fieri ile evlenmesini ayarladığını bildiğini ama Donovan hâlâ hapiste olduğu için Lily'nin güvende olduğunu düşündüğünü söyledi."

"Dar görüşlü," diye mırıldandım.

"Tüm MC öyleydi. Bazen unutuyoruz-"

"Neyi unutayım?"

"Herkes bizden korkmuyor." Çenesini ovuşturdu. "Özür dilerim meleğim."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu senin hatan değil. Lily'yi bir meta gibi evlendirebileceğini düşündüğü için Donovan Lancaster'ın suçu. Babamın mafyaya bulaşması senin suçun değil ve bu-" Dudağımı ısırdım, biyolojik babamı düşünemiyor ya da oradaki karmaşayla başa çıkamıyordum. "Kimdi o? Özellikle mi?"

"Bilmek istediğine emin misin?"

Ben yapmadım. Ama aynı zamanda

yaptım. "Evet." "Üvey kardeşin."

Bunun üzerine midem bulandı ama yutkunurken başımı salladım.

Bunca zaman, diğerlerinden üstün olduğumu düşünmüştüm ama suç her iki tarafta da kanıma işlemişti.

Annemin babası bir tefeciydi, ya biyolojik babam? Zamanında ne yaptığını sadece Tanrı bilirdi.

Gözlerimi kapatırken bir elimi ağızıma bastırdım. Annemden gerçeği öğreneli iki gün olmuştu ve ben hâlâ bununla başa çıkamıyordum.

"Babamı özlüyorum," diye fısıldadım, kendimi beş yaşında bir çocuk gibi

hissediordum ama bu doğrudu. Her zaman yakındık. Her zaman.

"Gerçeği bilsen de bilmesen de o her zaman senin babandı meleğim," diye mırıldandı Sin, bir şekilde hiç uğraşmadan meselenin özüne inmişti. "Onu özle ve yasını tut, ama önemli olmayan şeyler için endişelenme. Peki ya Fieri? Önemi yok."

Boğazım düğümlendi. "Bunu

söyleyemezsin." "Söyleyemez miyim?"

"Ya öğrenirse-"

"Gelmeyecek. Çocuk Lily için buradaydı. Senin için değil." Uzandı ve çenemi kavradı. "Tatlım, annen aşırı tepki gösterdi. Asla dinlememesi gereken bir konuşmaya kulak misafiri olmasaydı, haberin olmayacaktı. Bu konuda endişelenmenin bir anlamı yok."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve bunu nasıl durduracağımı da biliyorum."

Dikkatlice oturmaya başladığımda bile gözlerimi ona diktim. İlaçlar henüz pek işe yaramıyordu ama bu konuşma için uzanmak yanlış geliyordu. Birkaç kez inlememe neden oldu ama ayağa kalktığımda kendimi sevinçli hissettim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Huysuzca sordum, acı sesimi daha da kalınlaştırmıştı.

"Bundan bahsediyorum." Birdenbire bir kutu belirdi. Onu kucağıma koydu. "Bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin. Bunu seni korumak için yapıyorum. Bunu suçluluk duygusuyla yapıyorum. Bunu utandığım için yapıyorum. Ben-"

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer evlenme teklifinden anladığın buysa," diye araya girdim, "o zaman bu işte berbatsın."

Dudakları geniş bir sırıtışla kıvrıldı ama parmağını bana doğru uzatarak beni şaşırttı. "İşte bu. İşte bu yüzden seninle evlenmek istiyorum."

"Neymiş o?"

"Tiffany. Olduğu gibi. Kim *olduğunu*. Ne olduğun. Bu yüzden seni her şekilde benim yapmak istiyorum." Kutuyu açtı ve beni nefessiz bırakan pembe bir elmas ortaya çıktı. Berraklığı inanılmazdı ve boyutu?

Tanrım.

Sin bana destek olabileceğini söylerken yalan söylemiyordu.

Önemli değildi. Desteğe ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

"Evet," dedim ona basitçe.

Dudakları büküldü. "Sana sormam için bana fırsat vermedin."

"Sen zaten sordun. Senin olmak istiyorum. Olabileceğim her şekilde."

Bunun üzerine burun deliklerini açarak, "Hareketsizken edepsiz konuşma," diye gürledi. Kıs kıs güldüm, sonra başım çarpınca irkildim. "Ben her zaman edepsiz konuşurum."

"Hayır, aslında yok." Bana göz kırptı. "Sana bu konuda ders verecek vaktimiz var."

Dilimi ona doğru uzatarak, "Huysuz." diye homurdandım.

"Pek sayılmaz." Sırtışı ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu ama bunu doğrulayan neydi?

Yüzüğü parmağımdan aşağı kaydırıp elimi ağzına götürdüğünde ve öptüğünde. "Kendimi suçlu hissediyorum. Utanıyorum. Seni her zaman koruyacağım. Ama bunu bu yüzük olmadan da yapabilirim. Bana bu şekilde bağlanmanı istiyorum ki tüm dünya benim olduğunu bilsin. Sorgusuz sualsiz. Şüphe yok. Beni duyuyor musun?"

Sözleri içimde bir heyecan yarattı ve inanın bana, heyecanlanacak durumda değildim. Vücudum acıyordu. Başım ağrıyordu. Derinlerde bir yerim acıyordu.

Bir zamanlar hayatın çiçek açtığı karnım bomboştu. Kalbim sadece yaşama şansı bulamayan bebeğimi değil, babamı da kaybettiğim ve soyumla ilgili gerçeği öğrendiğim için acıyordu.

Her şey altüst oldu ama bu değil. Sin ve benim sahip olduğumuz şey asla.

Yüzük binlerce yıldır sahip olduğu şeyi, sonsuzluğu temsil ediyordu. Kaderinde sonsuza kadar birlikte olmak olan bir çift.

"Günah mı?"

Nefesinin altında mırıldandı. "Angel?"

"Seni duyuyorum." Sonra elini uzattım, kavradım ve boğuk bir sesle "Senin markanı taşımak istiyorum" dedim.

Gözleri parladı. "Öyle

mi?" Yavaşça başımı

salladım. "Evet." "Sormak

istemedim-" "Neden?"

"Bilmiyorum. Sen sıradan bir kadın değilsin, Tiff."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle olmadığımı

biliyorum. Ben seninim." O da bana sırtıttı. "Evet,

öylesin."

"Dünyanın senin olduğumu bilmesini istiyorsan, benim de aynısını isteyeceğimi bilmeliydin."

Gözleri parladı. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Güzel." Bir nefes verdim. "Şimdi duş almama yardım eder misin lütfen? Lily'nin beni böyle görmesini istemiyorum. Son gördüğünde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı ve kalbimi kırdı. Bunu istemiyorum. Yüzüğümü görmesini ve mutlu olmasını istiyorum."

"Elbette meleşim." Yüzüğüme bir öpücük kondurdu. "Sonra da her zamanki dövmeceimden bir randevu alacağım."

Dünyam kaos içinde olsa da ona gülümseyecek gücü kendimde buldum.

Benim mutluluğum onunkiyle iç içeydi ve bunu, onun dünyasında yüzüklerin hiçbir anlamı yokken parmağıma bir yüzük takarak kanıtlamıştı.

Ancak bizim için her zaman farklı olacaktı.

Uzandığında, başını eğip karnıma bir öpücük kondurarak ve "Hoşça kal küçük melek" diye fısıldayarak birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu kanıtladı.

Gözlerim doldu çünkü 'gelecekte başka çocuklar da olacak' demedi. Demedi.

Bu çocuğu, bu kaybı itibarsızlaştırmak. Elveda dedi ve kalbimi o üç kelimeyle kendine bağıladı, ölümsüz bir sevgi ve asla eşitlenemeyecek bir sadakat kazandı.

Ben onundum.

O benimdi.

Ya Benito Fieri? Bizi parçalara ayırabileceğini düşünseydi boku yerdı.

Günah

INDIANA sol elinde duran Tiffany'nin markasını bitirdiğinde, solmaya yakın bile olmayan morluklarına ve arabanın içine yağın camın yüzünün mükemmelliğini bozan küçük gözyaşlarına neden olan kesiklerine baktım.

Otoyoldaki adada lanet bir ağaçla çarpışmak bebeğimizi öldüren bir şeydi ama bizi öldürmemiştı.

İşte buradaydı, yüzüğüm o an için sağ parmağındaydı, solunda ise gerçek yüzük parmağında, parmaklarının eliyle birleştiği yerden aşağıya ve ilk boğuma kadar eğimli bir şekilde mürekkep çiçekleri açmıştı. Çok sayıda gökkuşağı renginde dantel telkari bir tasarımdı ve dantellerin arasında benim isimlerim vardı.

Hem Padraig hem de Sin.

Bir adamla tanışacaktı, diğerini ondan saklamak için elimden geleni yapacaktım, her iki parçamın da neler yapabileceğini öğrenmesinin zamanı gelmesine rağmen.

Bana bir parçamı ondan uzak tutuyormuşum gibi hissettiğini söylediğinde, bu durum kendini iyice hissettirmişti. Çünkü çok haklıydı.

Bu yönümü ondan sakladım, çünkü Padraig?

Çılgınca.

Nyx kadar çıldırmıştı ama Sin o piçi kontrol altında tutuyordu. Sadece. Dışarı çıkması gerekene kadar.

Tıpkı Padraig'in ona zarar veren Fieri piçini serbest bırakması gerektiği gibi.

Ama her iki ismin de dantelde yer alması, her ikisinin de sonsuza dek ona bağlı olması uygun geldi, çünkü o ikimizin de sahibiydi.

İkisi de bu berbat ruhun çarpık parçaları.

Bileğimdeki gazlı bezle sarılmış markayı parmaklarken, bir bilezik gibi etrafını saran, onun adı örgülü mürekkepli bir kordonla dolanmış, Indiana'nın omuzlarını kamburlaştırmasını izledim, belli ki bölgedeydi. Tiff'in elinin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu, sonra daha geniş bir hareketle parmak eklemlerinin arkasında bir mandala kaydırmaya başladı, bu sırada ikisi de konuşuyordu.

Uzaktan bir motosikletin motor sesini duydum ve Indiana'nın sürüngen resepsiyonistinin oturduğu masadan uzaktaki pencereye doğru ilerlediğimde, dışarı baktım ve Nyx ile Giulia'nın domuzunun arkasından atladığını gördüm.

Neden burada olduklarının farkındaydım -Nyx'in ruh çantasına ekleme yapması ve Giulia'nın da aldığı ruhu anması için- kapıya doğru geri çekildim ve zorlu

süreç sona erdi.

Indiana, Tiff'e "Tamamen iyileşene kadar o yüzüğü tekrar takamazsın," diye öğüt verdi. "Ve birkaç gün başın ağrıyacak, çünkü deri parmağının etrafını saracak ve çok fena kaşınacak."

Tiff omuz silktili ama gülümsemesi sakindi. Yerleşmişti. Onu böyle görmek beni hâlâ şaşırtıyordu. Onun çok daha açık sözlü, çok daha açık sözlü olmasına alışkındım.

Şu anda mı?

Şaşkınlık içinde olduğunu biliyordum. Babası onun babası değildi. Bebeğimiz ölmüştü.

Bir mafya babasının kızıydı. Lily ve o neredeyse kaçırılıyorlardı.

Onun ve bebeğimizin şerefine bir adam öldürmüştüm... Liste uzayıp gidiyordu.

Indiana diğer elini gazlı bezle sararken onun sağ elindeki pırlantayı sinirli bir şekilde çevirmesini izledim.

İşini bitirdiğinde resepsiyon görevlisi David'in yanına gittim ve hesabı ödedim. Tiff, arkasında Indy olduğu halde dışarı çıkarken Nyx ve Giulia içeri girdi. Ama ikisini de selamlamak yerine kaşlarını kaldırdı. "Randevu almadınız."

Bu suçlama Nyx'in homurdanmasına neden oldu. "Kardeşine zaman ayıramıyor musun?" Indiana burnunu çekti. "Hayır."

David boğazını temizledi. "Aslında Nyx benden kendisi ve ortağı için zaman ayırmamı istedi ama bunu size söylemememi istedi."

Sinirleri çok açıktı ve Indy ona ters ters bakmak için kafasını çevirdiğinde nedenini anladım. "Lanet olsun! Maaşını kim ödüyor, David?"

Omuzlarını kamburlaştırdı. "Yani, sen biliyorsun ama Nyx ısrar etti." "Bir sebebi var. Telefonlarıma cevap vermiyorsun," diye gürledi.

"Sana söyledim. Sana kızgınım. Nedenini de biliyorsun. Eğer sen Caleb'le konuşamıyorsan, ben de seninle konuşamam." Başını kaldırdı ve burnunu havaya kaldırarak mürekkep yaptığı arka odaya doğru hışım ile yürüdü.

"Ne halt ettin sen? Caleb de kim lan?" Giulia homurdandı ama ben tartışmalarını duymazdan geldim ve onun yerine Tiff'in bandajsız elini tuttum, Nyx'e çenemi eğdim ve sonra büyük, geniş dünyaya doğru yola çıktım.

Dışarı çıktığımızda, bir kolumu Tiff'in beline dolayarak derin bir nefes aldım.

Kırılğanmış gibi hissetmek aptalcaydı. Porselenden yapılmış gibi. Ama o anda benim için öyleydi. Onun iyiliği için kullandığım kafese doğru yürüdüğümde kapıyı açtım ve içeri girmesine yardım ettim,

Sonra sürücü tarafına geçtiğimde, bizi takip eden Prospect'leri buldum ve direksiyona geçmeden önce çenemi onlara doğru eğdim.

Jaxson ve North, Lily ve Tiff'in kuyruksuz bir şekilde aile malikânesinden çıkmasına izin verdikleri için Nyx'in gazabına uğramış gibi görünmüyorlardı - en azından görünür bir çürükleri yoktu. Daha da acısı, onlar artık benim kadınının gölgesiydiler. Fieri denen pislige ne yaptığımı duyduktan sonra mı? Ne zaman göz göze gelsem yüzleri kızarıyordu.

Hayatım boyunca beni Padraig yapan yanlarımdan utandım -öfke, kontrol sorunları,

yapabildiğim şiddet- ama Tiff'in bir daha asla incinmeyeceğinden emin olmak anlamına geliyorsa onları kucaklayabilirdim.

Yola çıktığımda "Bir daha ne zaman sürme izin vereceksin?" diye yakındı. "Kontrolden geçtiğinde," diye sakince cevap verdim.

Mırıldanıyordu ama ben yola odaklanmışken parmaklarını nasıl dans ettirdiğini fark etmekten kendimi alıkoyamıyordum. İki eliyle de.

Gazlı beze sarılı olana baktım. "Acıyor mu?"

"Hayır." Sessizleşti ve beklemem gerektiğini biliyordum. Bir şey söylemek için cesaretini topladığını biliyordum. Nefesini içine çektiğinde kendimi hazırladım. "Beni istiyorsa bir marka ve bir yüzüğün onu durduramayacağını biliyorsun."

İkimiz de *onun* kim olduğunu biliyorduk.

"Senden haberi yok," diye onu rahatlattım, şüpheye düştüğünde, korku sesini titrettiğinde yapmaya devam ettiğim gibi ve dikkatimi yola vermeden önce ona hızlıca bir bakış attım. "Yapmış olsa bile, üzerine cehennemi yağdırmak üzereyiz meleşim. Senden daha fazla endişelenmesi gereken şeyler olacak."

Titrek nefesi rahatladığını ama yine de temkinli olduğunu gösteriyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? "Sadece onun yüzünden evlenme teklif ettin," diye mırıldandı birkaç saniye sonra usulca.

"Belki de. Kesinlikle bu yüzden sordum, ama bana olabildiğince çok şekilde bağlanmanı istemediğimi düşünüyorsan, deli olan sensin."

Dudakları benim iltifatım karşısında kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü, sonra başını yana çevirerek adaşım olan meleği ağlatacak bir profil ortaya çıkardı.

İtiraf zamanının geldiğini bilerek nefesimi içime çektim. Ona gerçeği söylemeden önce damgalanmasını beklemem çok mu boktan bir davranıştı? Padraig'in gerçekte kim olduğunu öğrenmesine izin vermeden önce?

"Tiff?"

Mırıldandı, "Evet?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Yan tarafa dönüp tüm dikkatini bana verdiğinde boğazımı temizledim, onun tüm dikkatini çekmek istediğimden tam olarak emin değildim. "Devam et."

"Sana yalan söyledim."

Bu onun içinde bir gerilim dalgası yarattı. "Ne hakkında?" "Babam hakkında."

Hızlıca ona baktım, kaşlarının endişeden çok şaşkın olduğunu gördüm. "Peki ya o?" diye yavaşça sordu.

"Nasıl öldüğünü." Nefesimi içime çektim. "Benim yüzümden öldü." Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda, beşi de ona daha önce söylediklerim kadar yalandı, kenara çekmekten başka çarem yoktu.

Dışarı çıkmak isterse onu benimle birlikte kamyona hapsedmem mümkün değildi... "Senin yüzünden mi?"

Kollarım direksiyonda, Indiana's Ink'in bulunduğu Verona'nın ana caddesine bakarken omuzlarımı kamburlaştırdım. Küçük bir kasabaydı ama Indy sayesinde adını duyurmaya başlamıştı. Onun işi bu kadar iyiydi.

"Günah mı? Konuş benimle."

Yumuşak sesi beni biraz rahatsız etti. Nedenini ben de biliyordum. Bu onun terapist sesiydi, ama kesinlikle bir psikiyatriste ihtiyacım olsa da, bir psikiyatriste gidebilecek gibi değildim. Kulüp için İnfazcı olarak yaptıklarım hakkındaki tüm gerçeği ona asla anlatamazdım, o çığlık çığlığa tepelere koşmadan olmazdı. Ama bunu? Ona söyleyebilirdim. Bu kulüp işi değildi. Aile meselesiydi,

onur ve saygısızlıkla ilgiliydi, öyle ki babam Steel'den önce Yol Kaptanı olmasına rağmen Bear-Rex'in babası ve eski Prez, Grizzly'nin lanet olası kardeşi- benim tarafımı tutmuştu.

Bir dahaki sefere daha temiz birini öldürmemi istedi.

"Onu karımla yatakta buldum," diye gürledim. "Görevden yeni dönmüştüm. Aylardır lanet olası bir FOB'da sıkışıp kalmıştım ve geri döndüğümde onlar oradaydı. Sevişiyorlardı. Nedenini ben de biliyordum. Benden nefret ediyordu. Her zaman etti ve o zaman da biliyordum, şimdi bildiğim gibi, eğer yaşasaydı, sahip olduklarımı almak için elinden gelen her şeyi yapardı. Kavga ettik ve durmadı. O çok formda olmasa da ve ben en iyi durumda olsam da geri adım atmadı." Çenem sıkıştı. "Onu uyardım ama dinlemedi. Bana vurmaya devam etti ve sonra bir şeyler söyledi ve ben de kendimi kaybettim." Bu sözler üzerine utancımınla yüklü bir nefes verdim.

"Neden?"

"Onu neden incittim? Neden onu kaybettim?"

"Hayır, neden her şeyini elinden almak istedi?"

Fısıltısı beni gerdi. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım. Hatta hayatımın büyük bölümünde beni görmezden geldi, sonra birdenbire tüm nefretini bana yöneltti."

"On sekiz yaşına girdiğinde

mi?" Öfkelen dim. "Evet.

Sanırım."

Nazıkçe güldü. "Sin, aynaya pek sık bakmıyorsun, değil mi? Tıraş olmak dışında."

Homurdandım. Yani, görünüş olarak iyi olduğumu biliyordum ama-

"Sen bir kadının ıslak rüyasısın. Seninle ilgili her şey. Ve bu benim. Ne yapmış olursan ol, ne yaparsan yap." Çenesini yukarı kaldırdı. "Beni korudun. Başından beri korudun. Ne yaparsan yap, hoşuma gitmese bile beni korumak için yapacaksın." Elini uzattı ve başparmağı Fieri'yi dövmekten derisi yüzülmüş parmak eklemlerimin üzerinde gezinirken mırıldandı: "Bu yaralar tesadüfen oluşmadı. Bunlar bebeğimizin intikamı olarak geldi. Yaşadığım acılar için." Daha da öne eğildi ve çenemi kavrayarak gözlerinin içine bakmamı sağladı. "Öfkeli olduğunu söylediğini biliyorum ve senden sakladıklarımı göz önünde bulundurduğumda, bunun acısını çekmemiş olmayı bir lütuf olarak görüyorum-"

"Asla yapamayacaksın," diye yemin ettim ve bunda ciddiydim. Padraig denen şerefsizle asla yüz yüze gelmeyecekti. "Asla. Önce kendimi öldüreceğim-"

Başını yana kaydır dı. "Bana asla böyle söyleme. Öfkeyle başa çıkabilirim. Başa çıkabilirim. Bana zarar vermeyeceksin, fiziksel olarak değil. Vermeyeceğini biliyorum. Ama bir veda etmeden beni terk ederek bana zarar verebilirsin." Bunun üzerine sesi boğuklaştı ve nedenini biliyordum ve babası ne yaptıysa yapmışken böyle saçma sapan konuştuğum için kendime lanet ettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Üzülme. Öyle demek istemedim ve bu sadece babam yüzünden-" Nefesini içine çekti. "Senin bir geçmişin var. Bunu anlıyorum." Gözleri benimkilere takıldı. "Ama birlikte daha iyi bir gelecek yaratacağız, değil mi?"

Ona yapacağımızı söylemeyi çok istedim ama ona yalan söyleyemezdim. Yine mi? "Kulüp için bir şeyler yapacağım-"

"Biliyorum yapacaksın." Dudaklarını büzdü. "Bilmeme gerek yok ve sen de bana söylemeyeceksin." "Bu senin için sorun değil mi?"

"Beni ölene kadar koruyacağını bilmek benim için sorun değil." Gülümsemesi hüzünlüydü. "Bankacı olmadığın için mutluyum. Bir şehir kulübüne üye olmadığın için mutluyum ve-" Göz kırptı. "Anladın sen onu. Belki her kadının beyaz atlı prensi değilsin ama benim asla bir prene ihtiyacım olmadı." Sırıttı birdenbire şekil değiştirdi. "Bir motorcuya ihtiyacım vardı."

Dünyam taksinin diğer tarafında benden uzakta oturuyordu. Mantığım, kalbim.

Aşık olmayı hiç düşünmemiştim, bu dünyaya bir çocuk getirmeyi hiç düşünmemiştim ve birini yasaların izin verdiği her şekilde kendime bağlamak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradaydı.

Bunun canlı kanıtı.

Benden bile daha ağır yüklerle gelmişti. Annesi Lily'nin evindeki odasından çıkmayı reddediyordu, babası *Famiglia* köpekbalıkları tarafından işi parçalandığı için mezardaydı ve kan bağı olan akrabası MC ve müttefiklerinin savaş halinde olduğu bir Don'du.

Ama tüm bunlara rağmen, o mükemmeldi.

Bundan da öte, o benimdi ve parmağındaki dövme ve diğer elindeki yüzük bunu tüm dünyaya ilan ediyordu.

Elini uzattım, parmaklarımı parmak eklemlerine bastırdım ve "Benim" diye fısıldadım. "Senin," diye anında onayladı.

Benito Fieri onun için gelebilir.

Ama ya gelirse?

Padraig serbest bırakılmıştı ve onu bekliyor olacaktı ve sonrasında ondan geriye kalanlar Nyx'in midesini bulandıracak türdendi.

Rex

"PREZ?"

"Hangi cehennemdeydin?"

"Kusura bakma dostum, üç haftadır tecritteyim."

Hücreye kapatılmak tam olarak Quin'in suçu olmasa da kızgın bir şekilde homurdandım - ceza almak için her ne bok yaptıysa onu saymazsak tabii. "Neden izini kaybettirdiğini merak ettim. Taşınıp taşınmadığından emin değildim."

"Hayır. Öyle olsaydı mesajın size ulaştığından emin olurdum."

"Emin olmaktan bahsetmişken... kız kardeşin söz verdiğim doğum günü hediyesini aldı," diyerek konuyu değiştirdim.

Hapisteki Günahkârlarla konuşmak hiçbir zaman kolay olmadı, ama bir adam kardeş olarak içeri girdiği anda, hepimiz ortalık karıştığında ne yapmamız gerektiğini öğrendik.

Hediyeler ödemelerdi.

Hepimiz içerideyken, parmaklıklar ardında olsak bile bazen kulüp için iş yapabileceğimizi biliyorduk. Bu, hapisteki kardeşimizin bir iş ya da kaçış için ailesine payını ödememizin şifresiydi.

"Gerçekten mi?" Quin sordu, sesi ilgisiyle birlikte derinleşiyordu. "Ne kadar büyüktü?" "Çok büyüktü. Buza koymak zorunda kaldım."

"Buz mu? Huh."

"Evet. Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde kız kardeşin elinde bazı resimlerle buralarda olacak," dedi. "Evet," dedi Quin yavaşça. "Sanırım ziyaret zamanı geldi. Tüm dedikoduları duymak için sabırsızlanıyorum." "İyi eğlenceler."

"Evet, yapacağım."

"Hediyeyi görme şansınız olduğunda daha sonra konuşalım mı?"

diye sordum. "Sağ ol dostum. İrtibatta olacağım."

"Rica ederim. Benim için bir zevk." Telefonu kapattım, konseyime bir bakış attım ve başımı salladım. "Fieri hafta sonuna kadar ölmüş olacak."

[Tiff ve Sin'in düğün sabahında neler olduğunu görmek için, bonus sahne için buraya tıklayın!!!](#)

[Ve seriye devam etmek için ne yapacağınızı biliyorsunuz! ÇELİK:](#)
www.books2read.com/SteelSerenaAkeroyd

ÜCRETSİZ E-KİTAP UYARISI!!!

Ücretsiz e-Kitabınızı almayı unutmayın!

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

Meg'in aşk hayatında bir kıvılcım eksikti, ta ki hükmedilme ihtiyacını keşfedene kadar. Nişanlısı da aynı sapkınlığı paylaşınca, tüm doğum günlerinin aynı anda geldiğini düşündü ve sonra ilişkilerinin koca bir yalan olduğunu öğrendi.

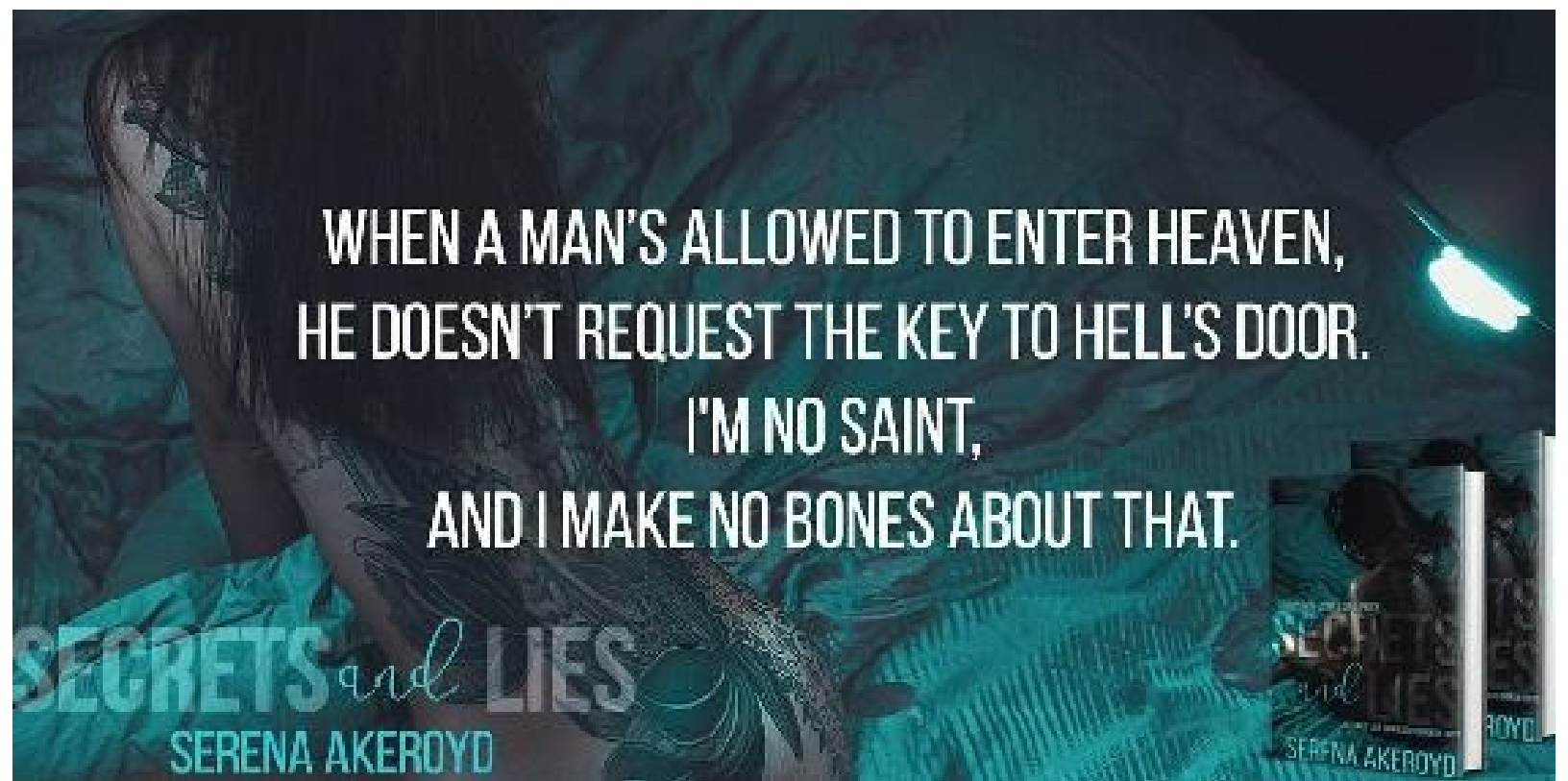
Gabe yıllardır Meg'i sevmekte, onu uzaktan izlemekte ve her zaman onunla ilk çıkanın kardeşi değil de kendisi olmasını dilemektedir. Meg'i yatağına alma, hatta daha da iyisi, ona bağlama şansına sahip olduğunda, bu reddedemeyeceği bir fırsattır.

Feci sonuçlarla.

Gabe, Meg'in her zaman istediği tek kadın olduğunu anlamasını sağlayabilir mi? Ancak sırlar ve yalanlar bir ilişkinin içine girdiğinde, aşıklar arasında ve daha da önemlisi, Sub ve Sir arasında ihtiyaç duyulan sağlam güven temelini kurmak imkansız mıdır?

Bu hikâyede BDSM ortamında orgazm kontrolü yer almaktadır.

[Secrets & Lies artık ücretsiz!](#)

WHEN A MAN'S ALLOWED TO ENTER HEAVEN,
HE DOESN'T REQUEST THE KEY TO HELL'S DOOR.

I'M NO SAINT,
AND I MAKE NO BONES ABOUT THAT.

SECRETS *and* LIES
SERENA AKEROYD

AYRICA SERENA AKEROYD TARAFINDAN

[En son güncellemeler için web siteme göz atmayı unutmayın!](#)

Ancak, benimle takılmak ve beni daha yakından tanımak isterseniz, sizi yeni çıkan kitaplarla ilgili tüm dedikoduları  ğrenebileceğiniz Diva okuyucu grubumda görmek isterim. [Buradan](#) katılabilirsiniz: www.facebook.com/groups/SerenaAkeroydsDivas. Ya da bana her zaman PM veya e-posta gönderebilirsiniz. Sizlerden haber almayı seviyorum: serenaakeroyd@gmail.com.

Sizi orada görene ya da bana bir e-posta veya PM yazana kadar, i te okumanız için daha fazla kitabım...

The Five Points'

Koleksiyonu Soluduğu

Hava Kirli Zengin

Kirli Karanlık

Veronia Krallığı Koleksiyonu [Onların](#)

Karanlık ve Kirli Günahkarlar MC:

[Nyx](#)

[Link](#)

[Gün](#)

[ah](#)

Ejderha Bağlı

[Cadılar](#)

[Meclisi](#)

[Leman](#)

Sekiz Kanat Akademisi

Y kselmi ler

HawkRidge Lisesi

[Beni Sevmeye](#)

Cesaret Et Beni
Tutmaya Cesaret Et

Cehennem Asileri MC

Tüm Günahkarlar Aziz Değildir

Seks Kaseti (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Profesör

Caelum Akademisi

Yedi Dilek Sekiz

Ruh

Dokuz Hayat

Yaramaz Nookie

Günahkarca

Onların

Günahkarca

Ustalaşmış

Tanrılar Şehre Geri Döndü

Hades'ten daha sıcak

Güneş Apollo'nun Etrafında Dönüyor

FourWinds

Vampirlerin Kraliçesi

QUINTESSENCE

Onunki Saklamak

Onlarınki Değer

Vermek Onunki

Tutmak

Sonsuza Kadar Onların

Sırlar ve Yalanlar

TriAlpha Günlükleri

Köken

Trinity

Triskele

Triad

Triumph

Trierna

TriAlpha

Los Lobos

Bağlı

The Salsang Chronicles (Helen Scott ile birlikte yazılmıştır)

Lekelenmiş Egolar

Lekelenmiş Kalpler

Lekelenmiş

Zihinler

Lekelenmiş Bağlar

Lekelenmiş Ruhlar

YAZAR HAKKINDA

Ben bir romantik kitapkoliğim ve mutlu sonla biteceğini bilmediğim bir kitaba dokunmam. Bu bağımlılık benim doymak bilmez romantizm ihtiyağıma uygun hikâyeler yazmamı sağladı. Kıvrımları ve beklenmedik dönüşleri seviyorum ve romanlarımın hepsi seksi erkekler, kara mizah ve ateşli AF aşk sahneleri içeriyor.

Hem çağdaş hem de paranormal MF, Menage ve Reverse Harem (Why Choose romance olarak da bilinir) yazıyorum. Bazı hikayelerim diğerlerinden daha karanlık, ama size bir şeyin sözünü verebilirim, her zaman kalbinizin ihtiyaç duyduğu mutlu sonu elde edeceksiniz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.